

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KASIE WEST

Sisters Planet

DÖNÜM NOKTASI

Trevor, dudaklarıma yapışıyor ve yalnızca cümlemi değil nefesimi de kesiyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarını yavaşça benimkilerin üzerinde gezdiriyor. Vücudumdaki bütün sinir uçları elektriğe kapılmış gibi.

Sonra geri çekilip gözlerimdeki ifadeyi inceliyor. Beni tekrar kendine çekmeden önce, “Beni kaybetmedin,” diyor. Tam onu bütün gün boyunca öpebileceğime karar verdiğim anda, “Addison?” diyor.

“Evet?”

“Ya bu, bir Araştırmaysa?” diye soruyor.

Kaskatı kesiliyorum. “Ne?”

“Bunu daha önce hiç düşündün mü? Ya şimdi içinde bulunduğumuz bu an, gerçek değilse? Ya sadece olasılık dâhilindeki bir hayali görüyorsan?”

Uсталıkla kurgulanmış, enfes ve zekice bir hikâye

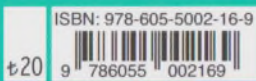
-Kiersten White, New York Times’ın en çok satanlar listesinden PARANORMAL adlı eserin yazarı

Eşsiz kurgusu içinde iki gerçekliğin aynı anda akışını izledikçe kendinizi karakterlere yalvarırken bulacaksınız -o telefonu sakın açma, o eve sakın girme, sakın o adamla konuşma. DÖNÜM NOKTASI hem gerilimli ve romantik hem de zorlu ve büyüleyici. Kesinlikle dikkate değer bir başlangıç.

-Robison Wells, VARIANT adlı romanın yazarı

Fevkalade bir anlatımla olağan ve olağanüstünün ustaca bir harmanı; espri ve nüktelerle bezeli, ağız sulandıran bir romantizm. DÖNÜM NOKTASI, bu güne kadar okuduğum en leziz kitaplardan biri.

-Elana Johnson, POSESSION adlı romanın yazarı

hyperionkitap

www.krp

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KASIE WEST

DÖNÜM NOKTASI

ÇEVİREN
Güneş Becerik Demirel

DÖNÜM NOKTASI
Kasie West

PIVOT POINT, Copyright © 2013 by Kasie West,
All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any
manner whatsoever without written permission except in the case of brief
quotations embodied in critical articles and reviews. For information address
HarperCollin's Children's Books, a division of HarperCollins Publishers, 10 East
53rd street, New York, NY 10022.

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a division of
HarperCollins Publishers.

Hyperion - 36
Fantastik - 4

ISBN: 978-605-5002-16-9

Baskı Tarihi: Mart 2015

Editör
Öykü Özer

Çeviren
Güneş Becerik Demirel

Kapak Tasarımı
İşil Döneray

Baskı Öncesi Hazırlık
Ercan Patlak

Yayına Hazırlayan
Ali Bulut

İç Baskı
Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Sitesi 10. Cadde No:15
Beylikdüzü-İstanbul

Kapak Baskı
Hanlar Matbaası
Yeşilce Mh. Aytekin Sk. No:16
Kağıthane - İstanbul

KRP Yayıncılık Matbaacılık Ltd. Şti.
Mustafa Kemal Mh. 2146. Sk. No:14 Demirler Atlas Plaza Daire:13
Çankaya - Ankara

HYPERION © Bir KRP Yayıncılık Markasıdır.

Yayın Hakları
© KRP Yayıncılık Matbaacılık Ltd. Şti.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen
veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve
yayınlanamaz.

www.krpyayincilik.com

  /hyperionkitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jared'a; sana varan yolu seçtiğim için memnunum.

1. B Ö L Ü M

pu-su: *is.* Birine (bana) saldırmak için saklanarak beklenilen yer.

Sağımdan biri, yüksek sesle “Başlar yukarı,” dedi. Bir futbol topunun iki gözümün ortasına yapışmasına ramak kala yukarı baktım.

Başlar yukarı teriminin ne anlama geldiğini hiçbir zaman tam olarak anlamadım. *Başınızı eğin, dikkat edin* veya *uçan cisim*, hatta *başlar aşağı* bile işe yarardı. Sırtüstü uzanmış, ve kitabı göğsüme sıkıca bastırmış bir hâlde mor ve altın çizgilerin süslediği gökyüzüne bakıyordum. *Sezgiseller* takımı o geceki futbol maçı için hazırlanıyor olmalıydı. Sanki okul renklerinin gökyüzüne püskürtülmüş olması doğruca bilet gişelerine koşmamıza neden olacaktı.

Zihnimde durumumu gözden geçirdim. Beton zemine düşmüştüm, dolayısıyla çok şükür ki çamura bulanmamıştım. En fazla otuz saniye kaybetmiştim ve hâlâ derse yetişebilirdim. İyiydim. Hissettiğim belli belirsiz gerginlik, bu düşünceyle birlikte uçup gitti.

Tepemde bir tutam tanıdık sarı saç ve geniş bir gülümseme belirdi. “Üzgünüm. Başlar yukarı demiştim,” dedi. Gülümsemesinden hiç de üzgün olmadığı anlaşılıyordu; daha çok eğleniyor gibiydi.

“Ben de yukarı baktım zaten,” demek istedim, fakat bunun yerine bana uzanmış olan eli geri çevirdim ve yerden destek alarak ayağa kalktım. “Evet, seni duydum Duke,” dedim. Üzerimi silkeledim ve yürümeye devam ettim. Futbol topunun çarptığı yer zonkladığı için parmaklarımı üzerine bastırdım. Dokunduğum yerde topun iğrenç

bir kırmızı iz bıraktığına emindim.

Sanırım sabahleyin yine de seçeneklerimi gözden geçirmeliydim; o zaman bunun olacağını görebilirdim. Fakat bütün seçeneklerimi gözden geçirmemiştim, yalnızca belli başlı olanları dikkate almıştım. Zihnimde şimdiden birbirini takip eden ve dönüp duran yeterince alternatif gerçeklik vardı. Hatta bazen gerçekte hangisini yaşadığımı ve bunun alternatifi olan,hiç yapmadığım olan seçimin ne olduğunu takip etmek bir hayli zorlaşıyordu.

Yine de o sabahın erken saatlerinde yataktan kalkıp pencereimin dışındaki sisi gördüğümde evde kalırsam ya da okula gidersem neler olacağını görmeyi arzu etmiştim. Annem kapımı açıp “Addie, bu sabah seni ben bırakacağım. Sis varken araba kullanmanı istemiyorum,” dediğinde benim adıma karar vermişti.

“Tamam, teşekkürler,” dedim. Karşı çıkmamam gerektiğini çoktan öğrenmiştim. Annem bir *İkna Edici*’ydi. Bu onun zihinsel gücüydü. Zihinsel güçler söz konusu olduğunda benim anneve babamın herhangi bir gencin ebeveynine kıyasla en kötü yeteneklere sahip olduklarını düşünüyordum. Kim annesinin onu istediği her şeye ikna etme yeteneğinin olmasını isterdi ki? Annem bu yeteneğini yalnızca önemli durumlarda kullandığını iddia ediyordu; fakat ben bundan emin değildim.

Babam ise insanların söyledikleri yalanları algılayan bir yalan dedektörü gibiydi. Gerçi annem babama böyle hitap etmemden hoşlanmıyordu; bu yüzden resmî adı *Ayırt Edici* idi. Babam yalan söylediğini anında anlardı. Hatta yalan söylemeyi *planladığımı* bile anladığını söylerdi. Ne kadar sinir bozucu.

Derse geç kalmama ramak kala sınıftaki yerime oturdum. En iyi arkadaşım Laila ise o kadar şanslı değildi. Her zamanki gibi, dersin başlamasının üzerinden rahat bir beş dakika geçtikten sonra yürüyerek kapıdan içeri girdi. Soluk teniyle tezat bir görüntü oluşturan parlak kırmızı ruju, gözlerimin küstah gülümsemesine kaymasına neden oldu. Biz tuhaf bir ikiliydik; sürekli birbirimizle uğraşıyor ve birbirimizi geçlerin uyması beklenen davranış normlarının dışında itip duruyorduk. Laila’nın yaptığı her şey, öne çıkmasına ve insan-

ların onu fark etmelerine neden oluyordu; bense yalnızca insanların arasına karışmak istiyordum.

Bay Caston, “Laila, buraya vaktinde gelmeni sağlamak için ne yapmam gerekiyor?” diye sordu.

Laila, “Binaları birbirine yaklaştırabilir misiniz?” diye cevap verdi.

Bay Caston, “Çok komik Bayan Stader. Yarın öğle yemeğine çıkman yasak. Daha hızlı yürü,” dedi.

Laila kaykılarak yanımdaki sandalyeye oturdu ve gözlerini devirdi. Ben de gülümsedim.

Bay Caston, “Pekâlâ,” dedi. Işıklar söndü ve sıralarımızın üzerindeki monitörler açıldı. Ekranda beliren yönlendirmeleri dikkatli bir biçimde defterime geçirmeye başladım.

Laila kâğıdıma bakıp kafasını sallayarak “Sen ciddi misin Addie?” diye sordu.

Bir patlama sesi çıkardıktan sonra yazmaya devam ettim. Okuldaki bilgisayarlar, yirmi yılı aşkın bir süredir çökmemişti ama yine de en kötü ihtimale karşı hazırlıklı olmanın kimseye zararı olmazdı.

Bay Caston, “Bugün ortak çalışmamızı tamamlıyoruz,” dedi. “Unutmayın, yeteneklerinizi kullanmak yok. Lütfen yalnızca beyninizi kullanın,” diye ekledi.

Ön sırada oturan Bobby, “Ama beyinlerimizi gerçekten kullanıyorduk,” dedi.

Bay Caston, “Beyninizin, yeteneklerinizi barındırmayan tarafını kastediyorum,” diye cevap verdi.

Sınıftaki herkes homurdandı. Fakat biyolojinin bize normlarını öğreten bir ders olduğu göz önüne alınırsa hepimiz kuralı biliyorduk: Bize *Dışarıda* var olabilmemiz için gerekli olan beceriler öğreten dersleri, geleneksel yöntemlerle öğrenmeliydik.

Bay Caston, “Beni sınıfın yetenek engelleyicilerini açmak zorunda bırakmayın. Ben burada ortaokul öğrencilerini eğitmiyorum. Ayrıca herkes telefonlarını kapatsın,” diye uyarıda bulundu.

Sınıftan tekrar bir homurdanma yükseldi.

Laila, sinsice gülümseyerek telefonunu bana doğru tuttu. Ekranı barkodlu bir futbol topu doldurdu. “Bu sefer benimle birlikte maça

gel,” dedi.

“ Bilet mi aldın? Gökyüzü numarası işe mi yaradı yoksa?” diye sordum.

“Ne? Hayır,” dedi. Etkileme tekniklerin onun üzerinde işe yaramış olabileceğine dair bu ima onu gücendirmiş gibiydi. “Zaten gidecektim. Bunun şeyle hiçbir ilgisi yokta... Aaa, kafana ne oldu?”

Kafamdaki şişkinliği tekrar ovaladım. “Duke’ün futbol topu yünden oldu,” dedim.

Laila, “Duke’le konuştuğun mu?” diye sordu.

“Pek sayılmaz, fakat onun topu ve ben kaynaştık,” diye cevap verdim.

Göz ucuyla Bobby’nin yaklaştığını gördüm. Bacağı sıramın kenarına dayandığında mideme bir yumru oturdu. Bu hisse aldırmmaya çalıştım ve onu görmemiş gibi yaptım.

Laila, “Ne istiyorsun?” diye sordu. Her ne kadar onu aksine inandırmaya çalışsam da Laila kendini benim korumam olarak görüyordu.

Bobby, “Addie ile konuşmak istiyorum,” dedi.

Bobby’nin öne eğilip çantamı karıştırarak vermeye çalıştığım mesajı almasını umdum. Fakat almadı. Çantamdan sarı bir fosforlu kalem çıkarıp sıramın üzerine koydum. Hâlâ orada dikiliyordu. Nihayet içimi çekerek yukarı baktım ve “Bobby, lütfen beni yalnız bırak,” dedim.

Bobby, “Ben de dans partisi bittiğine göre artık benimle konuşursun ve gayet cana yakınken dansa birlikte gitmeyi teklif ettiğimde neden birdenbire soğuk davranmaya başladığını söylersin diye düşünmüştüm,” dedi.

“Yanılmışsın,” diye cevap verdim.

Laila, “Evet, bu yüzden git haydi,” diye ekledi.

Bobby uzaklaşırken arkasına dönüp bana baktı. Bakışları henüz vazgeçmeye niyeti olmadığını söylüyordu. Bense kendi bakışlarımın, “Buna mecbur kalacaksın,” mesajını verdiğini umuyordum. Biraz da “Senden nefret ediyorum,” der gibi bakabilmeyi istiyordum. Fakat bakışlarım en azından bu iki mesajdan birini yansıtabilse bu da beni tatmin ederdi.

“Addie, bir *araştırmaya* dayanarak birini cezalandıramazsın. Nerede hata yaptığı konusunda hiçbir fikri yok,” dedi Laila.

“Eğer onunla dansa gitmiş olsaydım dilini ağzımın içine sokacaktı, elleri de elbisemin altında gezinecekti. Bu benim suçum mu?” diye cevap verdim.

Laila, “Biliyorum ve dansa onunla gitmediğin için çok memnunum. Fakat o bunları *gerçekte* yapmadı,” diye itiraz etti.

“Ama yapacaktı,” dedim. Fosforlu kalemi hafifçe ittim. Parlayan klavyemin cam yüzeyi boyunca yuvarlanarak sıranın kenarına kadar geldi ve oradaki oluğa takılıp durdu. “Fakat o öyle biri ve ona, malum *araştırma* gözümün önüne gelmeden bakamıyorum,” diye ekledim.

Laila, “silmemi istiyor musun?” diye sordu.

“Daha önce hiç senden bir şeyi *Silmeni* istedim mi?” Laila ne zaman bana anıyı *Silmeyi* önerse ona bu soruyu sorardım.

O da hep aynı şekilde cevap verirdi: “Eğer istemiş olsaydın bile söylemezdim.”

Laila’ya bakıp yüzümü buruşturdum. “Seni arsız,” dedim.

Laila, siyah bir keçeli kalemle tırnaklarını boyuyordu. “Peki, istiyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Çünkü o zaman Bobby’nin neler yapabileceğini unuturum ve o köpek yavrusu gibi bakan gözleriyle beni kendisine çıkmaya ikna edebilir,” diye cevap verdim. Ürperdim. Yağlı kahverengi saçlarının ve yırtık pırtık kot pantolonunun Bobby’nin yanlış anlaşılabilirliğinin bir işareti olabileceğine ihtimal bile vermiyordum. Fakat anılar olmasa, kaliteli bir şampuanın onun ürpertici görüntüsünü temizlemeye yeteceğine emindim.

“Bak bu doğru,” dedi Laila.

Bobby konusunu değiştirmeye çalışarak “Bugün beni eve bırakabilir misin?” diye sordum.

Laila, “Tabii ki. Bu sabah araban yine mi çalışmadı?” dedi.

Üzerinde çalıştığımız projeyi bulana kadar ekrandaki şemalar arazında gezindim. “Hayır, sis vardı,” dedim.

Laila, “Aa, tabii ya,” dedi. Bu açıklama Laila’nın durumu anlamasına yetti. Annemin aşırı korumacı biri olması, gezintilerimizin birçoğunu

etkilemişti. Bay Caston sıraların arasında dolanmaya başladığı için ekranına döndü. Ekranda kurbağaların iç organlarını gösteren bir şema vardı. Laila, "Böbrek nerede?" diye sordu.

Böbreği işaret ettim. Parmağımın ısısı nedeniyle ekrandaki fasulye şeklindeki organ karardı. Bay Caston sıramızın yanından geçip gitti.

Bay Caston bizi duyamayacağı kadar uzaklaşınca Laila, "Pekâlâ, Duke konusuna geri dönelim. Bana bütün detayları anlat," dedi.

"Anlatacak bir şey yok. Futbol topuyla beni yere serdi ve özür diledi," dedim.

Laila, "Peki sen ne dedin?" diye sordu.

Durup düşündüm. "Ona, 'Seni duydum Duke,' dedim." Laila'nın yüzünde bir dehşet ifadesi belirince ezilip büzüldüm.

Laila, "Addison Marie Coleman. Eline Duke Rivers'la flört etmek için bir fırsat geçiyor ve sen onu başından savıyorsun öyle mi? Bunca yıllık arkadaşım olarak hiçbir şey öğrenmemişsin. Bu büyük bir fırsattı. Canını yaktığını ima edebilir ve revire kadar yürürken sana eşlik etmesini sağlayabilirdin," dedi.

"Canımı gerçekten yaktı. Fakat daha önemlisi, beni kızdırdı. Kafama bir futbol topunun çarpmasına izin verdi," diye kendimi savundum.

Laila, "Buna izin verdiğini nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Nasıl mı? Çünkü o bir *Telekinetik*. O topun yönünü kolaylıkla değiştirebilirdi," diye cevap verdim.

"Yapma Addie. Sürekli güçlerini sürekli kullanamaz ki. Bu kadar da üstüne gitme," dedi Laila.

Tekrar ve yavaşça, "Kafama bir futbol topunun çarpmasına *izin verdi*," dedim.

Laila, "Pekâlâ, pekâlâ. Belki de dünyanın en centilmen erkeği değildir, fakat o Duke. Centilmen olması gerekmiyor," diye devam etti.

Derin bir iç çektim. "Laila, sana zarar vermek istemiyorum. Duke gibi erkekler, senin gibi kızlar yüzünden bu şekilde davranabileceklerini sanıyorlar," dedim.

Laila güldü. "İlk olarak bana nasıl zarar verecekmişsin merak ettim Bayan Bir Deri Bir Kemik. İkincisi, eğer Duke'le beraber olsaydım

saniyeler içinde ona ağzının payını verirdim,” dedi. Sonra arkasına yaslandı, hayal kuruyormuş gibi iç çekti ve aklından Duke’le birlikte olduğu bir sahneyi geçirdi. “Ateşli-leziz,” dedi.

“O da ne?” diye sordum.

Laila, “Ateş ve lezizin karışımı. Sözlükte bir madde olarak geçseydi, bu ismi tanımlamaya gerek bile kalmazdı; yalnızca Duke Rivers’ın bir fotoğrafı yeterli olurdu,” diye cevap verdi.

“Yapma. Büyük olasılıkla sözlükte Duke’ün fotoğrafının daha iyi eşleştiği birçok gerçek sözcük vardır... *Burnu büyük, bencil ve kibirli* gibi,” dedim ve gülümseyerek “Hem ayrıca, *ateşli-leziz* bir sıfat olurdu,” diye ekledim.

Bay Caston, “Kızlar, sizin tarafta pek bir çalışma yapılmıyormuş gibi görünüyor,” diye seslendi.

Laila ekranı işaret ederek “Böbreğin yerini bulduk Bay Caston,” dedi.

Eve vardığımda, annemle babamı salonda buldum. Karşılıklı kanepelere oturup ellerini kucaklarında birleştirmişlerdi ve keyifsiz görünüyorlardı. Yüzümdeki bütün kan çekilirken yanaklarımın uyuştüğünü hissettim.

Evimiz, Laila’nın tarif ettiği gibi eski moda ve sıcak bir yuvaydı. İçeride kabarık yastıklı, birbiriyle uyumsuz mobilyalar ile pelüş halılar vardı ve duvarlar bal rengiydi. Bir köşeye kıvrılıp keyif çatabileceğiniz türden bir evdi. Ne var ki o an üzerimdeki gerginlik omuzlarıma doğru yayılırken tam tersini hissettim.

“Büyükannem iyi mi?” diye sordum. Aklıma, günün ortasında annemle babamın günün bu vaktinde eve gelmelerini ve bu kadar ciddi görünmelerini gerektirecek başka bir sebep gelmiyordu.

Annemin yüzünde patronluk taslayan bir gülümseme belirdi ve hemen alarm durumuna geçmeme neden oldu. “Evet tatlım, büyü-kannen iyi. Herkes iyi. Sırt çantayı odana bıraktıktan sonra yanımıza gelip otursana. Konuşmamız gerekiyor,” dedi annem.

Odama gittim ve kendimi buraya kapatıp kapıya bir barikat örsem nasıl olur, diye düşündüm. Hatta bir an, bana bu iyi bir fikir gibi gelince, gözüm kapının yanında duran büyük kitaplığa takıldı. Eğer

odadan hiç dışarı çıkmazsam annem ve babam, yüzlerine endişe dolu bir ifadenin yerleşmesine neden olan haberi bana veremezlerdi. Birkaç dakika odanın içinde ileri geri yürüyerek seçeneklerimi gözden geçirdim, kendimi *araştırma* yapmamak için ikna ettim ve odamdan çıktım. Annem *tekli koltuğa* oturmamı işaret etti. (İki kişilik bir kanepeden küçük, bir sandalyeden ise büyük olduğundan bu ismi almıştı.) Kendimi, iki kanepenin arasında, sırtı duvara dönük olarak duran koltuğa bıraktım.

Tırnaklarımı yememek için ellerimi kalçamın altına sıkıştırdım. “Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?” diye sordum. Doğruca babama bakıp her şeyi anlatmasını umdum. Verilmesi gereken haber her neyse onu yumuşatarak söyleme konusunda babam anneme göre daha başarılıydı. Babam duyguların varlığını kabul ettiği için, insanların, tıpkı geliştirdiği programlardan biri gibi davrandığını zanneden annemin tam zıddıydı. Anneme göre insanlar, beklenen şekilde davranmadıklarında yeniden şekillendirilebilirlerdi.

İlk başta babamın yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. Sonra yüzündeki ifade acıma duygusunu andıracak bir şekilde yumuşadı. Bu iyiye işaret değildi.

Fakat onun yerine annem konuştu. “Addie, baban ve ben bunca yıl denediğimiz hâlde farklılıklarımızı çözümleyemediğimiz için yollarımızı ayırmaya karar verdik.”

Sanki yüz tane futbol topu alnıma çarpmış gibi hissettim. Kafam yine zonklamaya başlayınca üzerindeki şişliği ovaladım. Annemin söylediklerini anlamlandırmaya çalıştım; fakat aklıma gelen tek açıklama, bana hiç de mantıklı gelmiyordu. Annemle babam gayet iyi anlaşıyorlardı. Neden birinin gitmesi gerekiyordu ki? “Boşana-çağınızı kastetmiyorsunuz, değil mi?” diye sordum.

“Evet, bunu kastediyoruz tatlım,” dedi annem. Belli ki direkt konuya girmiş olmam doğru cevabı tetiklememişti; bu yüzden annem, “bak-ne-kadar-sempatik-olabilirim” ses tonunu değiştirdi. “Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Halledemediğimiz meseleler yüzünden. İsteddiğimiz son şey ailemizi dağıtmaktı. Fakat ne kadar çaba harcarsak yararı olmadı,” dedi. Kafasını yana yatırıp gözlerini kıstı. Bu, üzgün

olduğu anlamına mı geliyordu? Yüzüne bu ifadeyi kendini zorlayarak yerleştirmiş gibi görünüyordu. “Bunun yaklaşmakta olduğunu fark edeceğini düşünmüştük. Son zamanlarda hiç *araştırma* yapmadın mı?” diye sordu. Son cümleyi söylerken elini kolumun üzerine koydu.

Tam eline bakmak için başımı eğmişim ki annem, kanepenin koluna düşmüş bir tüyü almak için elini çekti; sonra da kucagında duran diğer elinin yanına koydu.

Bir soru sorduğunu algılamam zaman aldı. “Hayır yapmadım,” dedim. En son yaptığım *araştırma* bir hafta önceydi ve cuma akşamki mezunlar gecesi dansıyla ilgiliydi. Eğer birkaç gün sonrasına baksaydım bunun olacağını da görebilirdim. “Anlamıyorum. Neden boşanıyorsunuz ki?” diye sordum. *Boşanma* sözcüğü ağızımda kötü bir tat bırakmıştı.

Annem, “Çünkü aynı evde yaşayan iki yabancı gibiyiz. Artık birbirimizi kavga edecek kadar bile umursamıyoruz,” diye cevap verdi.

Babamın da konuşmasını ve bunu istemediğini söylemesini bekledim; fakat kafasını sallayarak onayladı. “Üzgünüm tatlım. Ama bu doğru,” dedi.

“Fakat ikiniz de benim için önemlisiniz. Bunu yapamazsınız,” diye itiraz ettim.

“Biz çoktan kararımızı verdik. Seçim yapması gereken sensin,” dedi annem.

“Ben birlikte kalmanızı tercih ediyorum,” diye cevap verdim.

Annem gülme yüzüzlüğünü gösterdi. Tamam, gülüşü aslında bir kahrkahadan çok kıkırdamaya benziyordu ama yine de sinir bozucuydu. “Bu sana kalmış bir tercih değil Addie. Senin karar vermen gereken şey şu: Kiminle yaşamak istiyorsun?” diye sordu.

2. BÖLÜM

hak-sız kent: *is.* Ebeveynlerim tarafından idare edilen
kara parçası.

Sersemlemiş bir hâlde sessizce oturdum. Ben geldiğimde evde bir güvenlik protokolü devreye girmiş olmalıydı; bunlar da herhâlde annemle babamın, davetsiz misafirleri yanıltmak üzere programlanmış holografik kopyalarıydı. Söyledikleri bana bu denli anlamsız geliyordu. Fakat onlar hologram filan değillerdi. Gözümün önünde durmuşlar, tepkimi bekliyorlardı. Yaklaşık beş dakika süresince hiçbirimizin kıpırdamadığını düşünürsek, karanlığa gömülmediğimize şaşırımtım. Annemle babamın benden ne beklediklerini bilmiyordum ama ben, dünyanın tekrar yörüngesine oturmasını ve hayatımın normale dönmesini istiyordum. Sürprizlere pek alışkın değildim ve, onları pek fazla sevmediğime karar vermiştim.

Annem sessizliği bozarak “Zor bir karar olduğunu biliyorum Addie. Ayrıca hangi geleceğin daha cazip olacağını görmek için yeteneğini kullanacağını ümit ediyoruz. Bize şimdi cevap vermek zorunda değilsin,” dedi.

“İkinizle de yaşayamaz mıyım? Bu konuyu ikinize de eşit şans vererek halledemez miyiz?” diye sordum.

Annem, “Bu sorun olmazdı, fakat baban *Yerleşke*’den ayrılmaya karar verdi. Normal dünyaya gidecek,” diye cevap verdi.

Zaten burularak bana rahatsızlık vermekte olan miğdem, sonunda ağzıma geldi. “Gidiyor musun baba?” diye sordum. *Yerleşke*’den çok

fazla ayrılan olmazdı. Ayrılan hiç kimseyi şahsen tanımıyordum. Bu yüzden babamın bu kararı, en az boşanma haberi kadar sarsıcıydı.

Annem, “Gidip orada babanla yaşaman, bence gelişimin açısından iyi bir fikir de...” diyerken babam araya girdi.

“Marissa, onu hiçbir şekilde etkilemeye çalışmayacağına söz vermiştin,” dedi.

Annem, “Üzgünüm. Bu doğru. Addie, karar senin. İster burada senin gibi insanlarla kalırsın, ister *Yerleşke*’yi terk edip beyinlerinin yalnızca yüzde onunu kullanan insanlarla dolu bir dünyada yaşarsın,” diye cevap verdi.

Babam, “Marissa,” diye onu tekrar uyardı.

Annem yine, “Üzgünüm,” dedi. Bu sefer ikisi de güldüler. Hayatımın mahvolduğunu düşünürsek bu durumu *bu* kadar komik bulabilmelerine sevinmiştim. Ben aniden ayağa kalkınca gülmeyi kestiler. Babamın yüzünde yine o acıklı ifade belirdi. Özür dilemek üzere olduğunu anlamıştım, fakat bunu duymak istemiyordum.

Tek bir kelime bile etmeden yanlarından ayrılıp doğruca odama gittim. Avucumla kapının iç tarafına vuranca, kapı çarparak kapandı. Tepemden öfkeli bir müzik sesi gelmeye başladı; bilgisayar avucumun taramasına dayanarak ruh hâlimi sezmiş olmalıydı. “Kapan” komutunu verince ortama yine sessizlik hâkim oldu. Kitaplığın etrafında dolaştım, sırtımı yan tarafına dayadım ve ayaklarımı yere sağlam basarak kitaplığı ittim. Yerinden oynamayınca yere çöküp başımı dizlerime yasladım.

Bu kararı verebilmeme imkân yoktu. Eğer bana ne yapılması gerektiğini söyleyip konuyla ilgili hiçbir seçme şansı bırakmasalar kendimi çok daha iyi hissederdim. Tabii ki bu durumdan da şikâyet ederdim ama en azından annemle babam arasında bir seçim yapmayak zorunda kalmazdım.

Çantama doğru emekledim ve ön cebinden telefonumu çıkarıp Laila’yı aradım.

“Naber? Neredeyse eve geldim. Arabamda unuttuğun şey için mi arıyorsun?” dedi Laila.

“Ne unutmuşum ki?” diye sordum.

Laila, “Ne bileyim. Bu yüzden arıyorsun sandım,” diye cevap verdi. “Hayır unutmadım,” dedim. İçindeki kalemlerin ve diğer sert eşyaların yanağıma batmasına aldırmandan sırt çantamın üzerine uzandım. Bu rahatsızlık hissi dikkatimi bir anlığına da olsa içimdeki nahoş duygulardan uzaklaştırdı. Gözlerimi kapayıp telefon hattındaki hafif paraziti dinledim.

“Peki, ne diyecektin?” diye sordu Laila.

“Annemle babam boşanıyorlar,” diye cevap verdim. Bu haberi duyduğumdan beri ilk kez gözlerim doldu ve boğazım düğümlendi.

Laila, “Hayır olamaz. Çok üzıldüm. Geri dönüyorum tamam mı?” dedi.

Cevap veremedim. Yalnızca başımı salladım.

• • •

On dakika sonra biri pencereme vurdu. Laila, gecenin ortasında odama sızmak için pencereyi kullanmıştı. O sırada bu yöntemi kullanması gerekmiyordu, fakat böyle yaptığı için memnun olmuştum. Kendimi anne ve babamın ihanetine uğramış gibi hissediyordum ve en iyi arkadaşıma ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmeyi hak ettiklerini düşünmüyordum.

Pencereyi ve ekranı, güç vererek açtım. Laila çiçeklikteki çalılarla mücadele ederek bir profesyonel gibi yukarı tırmanıp odama girdi. Hemen kollarını açıp bana sarıldı. “Çok üzgünüm. Berbat bir durum,” dedi.

“Babam taşınıyor,” dedim. Başım Laila’nın omzuna gömüldüğü için sesim boğuk çıkıyordu. “Bir seçim yapmam gerekiyor,” diye ekledim.

Laila, “Ne?” dedi. Benden bir kol boyu uzaklaştı ve “*Yerleşke*’den ayrılıyor mu? Neden? Güvenliğin sağlanmasına yardım mı ediyor?” diye sordu.

“Ben...” diye başladığım cümleyi bitiremedim. O kadar şoke olmuştum ki babama dışarıda ne yapacağını sormayı unutmuştum. Çoğu insan *Yerleşke*’den, yalnızca paranormal topluluğu bir sır olarak saklama sürecine yardımcı olmak –sızıntıları araştırmak ve anıları *silmek* üzere ayrılırdı. Bazıları da daha üst düzey görevlere gelmek,

Yerleşke'ye göndermek üzere istihbarat toplanmasına yardımcı olmak ve bizi duvarların ötesindeki dünya hakkında bilgilendirmek için giderdi. Normal dünyaya uyum sağlamak -daha doğrusu kayıplara karışmak- istediği için gidenler çok azdı. Babamın hangi kategoriye girdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bilmiyorum," dedim.

"Fakat onunla birlikte gitme ihtimalin var, öyle mi?" diye sordu Laila.

Onaylayarak başımı salladım.

"Hayır. Bunu yapamazsın. Gidemezsin. Dışarıdaki dünyadan nefret edersin. Bir elini alnına, diğerini de beline koyarak "En son ne zaman *Normlularla* uğraşmak zorunda kaldın?" diye sordu.

"Pek hatırlamıyorum. Yıllar önceydi," diye cevap verdim. Ancak olan biteni eksiksiz hatırlıyordum. Sekiz yaşındaydım. Bir sürü form doldurmamız ve gizlilik yemini etmemiz gerekmişti. Hepsi de bir hafta sonu Disneyland'a gidebilmek içindi. Kalabalıktı. Her şey son derece *normal* görünüyordu. Bütün oyuncaklar demodeydi ve havai fişekler de *sezgisel* ışık gösterisine kıyasla çok sönüktü. Annemle babam, orada bulunduğumuz süre boyunca kavga etmişlerdi.

"Bu çok büyük bir haksızlık," dedi Laila. Beni yatağa doğru yönlendirdi. İkimiz de yatağa oturup sırtımızı başlık kısmına dayadık. Laila ayakkabılarını çıkarıp bana döndü. "O hâlde burada kalıyorsun, değil mi? Aksi takdirde okulu ve bütün arkadaşlarını bırakmak zorunda kalırsın... Tabii beni de," diye ekledi.

Önümdeki iki seçeneğin ne gibi olumlu ve olumsuz yönleri olduğunu düşünmeye başlamamıştım bile, fakat Laila haklıydı.

Laila, "Ne olacağını görmek için *araştırma* yapacak mısın?" diye sordu.

"Eksiler ve artılarla ilgili bir liste yapmalıyım," dedim. Yataktan inip masamdan bir defter ve kalem aldım. Defterde yeni bir sayfa açtım, dikey bir çizgi çekerek ortadan ikiye ayırdım ve sonra da yatağın kenarına oturup kalemim elimde hazır hâlde bekledim. Ben sayfaya baktıkça ve gitmenin olumlu taraflarını düşünmeye çalıştıkça sessizlik uzadı.

İlk sözcüğü yazarken omuzlarım gerildi, çünkü bunun altına ekle-

necek başka bir şey olmadığını biliyordum: *Babam*. Bunu bir kenara koyunca seçim kolay gibi görünüyordu: Ya tek bir insanı ya da herkesi ve her şeyi kaybedecektim. Fakat babamı kaybetme düşüncesi bana o kadar dokundu ki karnıma bir ağrı girdi. O benim dayanağımdı. Hayatımdaki sakinleştirici güçtü. Başparmağımın tırnağını kemirmeye başladım. Bu, babamın bir daha göremeyeceğim anlamına gelmiyordu. Tabii ki ziyaretime gelecekti ve hangi *Norm* şehrine taşınırsa taşınsın ben de onu ziyaret edebilirdim.

“Babam” sözcüğü simsiyah ve koyu bir hâle gelene kadar her harfin üzerinden defalarca geçtim. Tam *B* harfini biraz daha koyultmaya hazırlanıyordum ki Laila elimi tuttu. “Addie, bu konu hakkında bir *araştırma* yapmalısın. Yardımı dokunacaktır,” dedi.

Laila defteri elimden aldı ve yatağın üzerine, yanı başımıza koydu. “Hangi uzunlukta bir zaman dilimine bakacaksın?” diye sordu.

Daha önce *araştırma* yaptığım en uzun süre, Bobby’nin beni dansa davet ettiği zamandı. Bana danstan bir hafta önce teklifte bulunmuştu ve ben bu anıyı *silmemeyi* seçtiğim için, hayatımın o haftasını iki kez yaşamak zorunda kalmıştım. Bu yeterince sıra dışıydı. Genellikle tek seferde, yalnızca birkaç gün ya da birkaç saat öncesi için *araştırma* yapıyordum.

Omuzlarımı silktim. “Belki bir ay. Ya da altı hafta,” dedim.

Laila, “Peki bu ne kadar sürecek?” diye devam etti.

“Sanırım beş dakika. Bilmiyorum,” diye cevap verdim. Üzerinde yoğunlaştığım enerjiler zihnimde birbirine girdi. Tıpkı bir akıntının nehre kavuşması gibiydi: Seçebileceğim iki yola dair anlık “hatıralar” zihnime üşüşmüştü. İşte bu yüzden bunu çok sık yapmak istemiyordum; anılar o kadar gerçekçiydi ki “olasılıkları” “olacıklardan” ayırmak çok zordu.

“Sence altı hafta yeterli olur mu?” diye sordum. Annemle babamın beklenmedik bir anda verdikleri boşanma haberi, her şeyi tahmin etmeye çalışmama yol açıyordu. Genellikle tam olarak ne olması gerektiğini ve bunu sağlamak için ne yapmam gerektiğini bilirdim. Her şeyi *aradığım* için değil –bunu yapmıyordum– plan yapmayı sevdiğim için. Planlar yararlıydı. Fakat şimdi ne yapacağımı bilmi-

yordum. Kafam karışmıştı ve hayal kırıklığına uğramıştım. Ellerimle gözlerimi kapattım.

Laila, "Bence rahat rahat yeter," dedi.

Omuzlarımı kaldırıp indirerek derin bir nefes aldım.

Her zaman, hemen hemen her şeyi yapmaya hazır ve istekli olan Laila, "O zaman ne bekliyorsun?" diye sordu.

"Bunu şimdi mi yapmamı istiyorsun?" diye karşılık verdim.

Laila, "Bence bu kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak," dedi.

Bir yastık alıp göğsüme bastırdım ve yatağa uzandım. Tavanda Aristofanes'in, siyah boyayla yazdığım bir sözü vardı: "Zihin sözcüklerle kanatlanır." Her nedense tavandaki onca alıntının arasından bu öne çıkmıştı. "Bilmiyorum. Altı hafta uzun bir süre. Kafamda bir sürü detaylı anının uçuşup durması fikri gözümü korkutuyor," dedim.

Laila, "Ama neden? Dans partisinden önceki hafta bir hayli müt-hişti. Çarşamba günü üçüncü dersin ardından kırmızı ayakkabımın topuğunun kırılacağını ve cuma günü sürpriz bir sınav olacağını bilmek hoşuma gitti," dedi.

"Sana hizmet etmek için çalıştığıma göre, neden ölene kadar her gün *araştırma* yapmıyorum?" diye cevap verdim.

Laila bacağıma vurarak "Gerçekten, neden yapmıyorsun?" dedi. "Benim teklif etmemi mi bekliyorsun, yoksa benimle eğleniyor musun? Hangi yolu seçmiyorsan onu *silebileceğimi* biliyorsun; bu yüzden numara yapmana gerek kalmayacak. Bazen beni bu muhteşem yeteneğim yüzünden en iyi arkadaşın olarak seçip seçmediğini merak ediyorum," diye ekledi.

"Her neyse. Yeteneğin yedinci sınıfa kadar ortaya çıkmadı ki zaten," dedikten sonra duraksadım ve kafamı yana eğdim. "Dur biraz yoksa yeteneğini çok kullandığımı mı söylüyorsun?" diye sordum.

Laila, "Yalnızca söylemiyorum," diye şakıdı. "Bu doğru. Beni yeteneğim yüzünden seçmedin. Timothy sanal evcil hayvanını çaldıktan sonra onu ittiğim için seçtin," dedi.

Gülümsedim ve derin bir nefes aldım. *Araştırma* yapma seçeneğinden hâlâ kaçınıyordum ve yeni hayatımın neye benzeyeceğini bilmek isteyip istemediğimden ya da buna hazır olup olmadığım

emin değildim. Annemle babam, bu kararı bana bırakmalarının tek sebebinin yeteneğim olduğunu itiraf etmişlerdi. Hem hangi seçeneğin daha iyi sonuçlanacağını bilmemin ne zararı vardı ki?

Laila, “Hazır mısın?” diye sordu.

Başımı sallayarak onay verdim. Bilmem gerekiyordu.

“Peki, ben ne yapayım? Burada böylece oturayım mı? Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu Laila.

Güldüm. “Hayır, böyle iyiyim. Biraz sürebilir. Beklemek istediğine emin misin?” diye sordum.

Laila, “Yapma lütfen. Bu, Picassobir şaheser ortaya koyarken orada bulunan birine odayı terk etmeyi isteyip istemediğini sormaktan farksız,” diye cevap verdi.

“Beni Picasso’yla mı karşılaştırıyorsun?” diye sordum.

“Doğru duydun. Şimdi başla haydi,” dedi Laila.

Yastığa iyice gömüldüm ve rahatlamaya çalıştım. Henüz yaşamadığım bir hayatın anılarının akınına uğramak zordu. Daha doğrusu, henüz yaşamadığım *iki* hayatın... Laila için aradan beş dakika geçmiş olabilirdi, fakat bu süre bana bir ay gibi geliyordu. Etrafımdaki enerjilere yoğunlaştım ve her şey bulanıklaştı.

3. B Ö L Ü M

PA-RA-dig-ma: *is.* Kalıp ya da model görevi gören bir şey.

Babamın gidişinden bir hafta sonra, kahvaltı sırasında “Boşanmış anne-babaların çocuklarının, her iki taraf da aşırı derecede suçluluk duyduğu için her istediklerine sahip olmaları gerekmez mi?” diye soruyorum. Ev, babam olmayınca farklı bir ev olup çıkmış sanki... Boş bir eve dönmüş...

Mutfak masasında oturan annem, dizüstü bilgisayarının arkasından, “Yeni bir araban olmayacak,” diyor. Sarı buklelerini, tükenmez kalem yardımıyla ensesine gevşek bir topuz yaparak tutturmuş. Yanındaki not defterine bir şeyler karalamak için tükenmez kalemi çekince saçları omuzlarından aşağıya dökülüyor. Saçlarının benimkilere ne kadar benzediğini hatırlıyorum. Çoğu zaman yaptığı gibi, konuştuğumuzu unuttuğunu sandığım anda, “Araban gayet iyi çalışıyor,” diye ekliyor.

“Ben yeni bir araba değil, başka bir araba istiyorum. Benimki zar zor çalışıyor. En son çıkardığı sesleri duydun mu? Tıpkı *takır-tukur* gibi bir ses,” diyorum.

Annem, “Bu konuyu babanla konuş,” diyor.

Süte bulanmış bir kaşık dolusu kahvaltılık kepekli gevreğin yavaşça kaşığımdan dökülmesini izliyorum. “Ah güzel. En azından boşanmanın, ‘sorunları diğer ebeveyne paslama’ faslını atlamayacağız. Beni en azından bu kadarcık bir eğlenceden mahrum bırakmayacağını

biliyordum,” diyorum. Arsız olduğumun farkındayım ama elimde değil. Annemle ilgili tüm olumsuz duygularım ve şikâyetlerim, ağır bir soğuk algınlığı gibi, göğsüme toplanmaya karar vermiş.

Annem konuşma başladığından beri ilk kez bana bakıyor. “Addie, kes şunu. Yalnızca babanın arabalardan çıkan garip sesler konusunda daha bilgili olduğunu kastediyorum,” diyor.

Ayağa kalkıyorum ve kâsemi lavaboya koyup sırt çantamı yerden alıyorum. “Tabii, bunu babama sorardım; fakat arabamın onun evine giden *beş saatlik* yola dayanabileceğin sanmıyorum,” diye cevap veriyorum.

Ben ön kapıdan çıkarken annem, “Bu sorunun üstesinden geleceğiz,” diye sesleniyor.

Kapı ardından kapanırken ben de annemin cümlesini tamamlayarak “Ve bir gün bunu neden yaptığımı anlayacaksın,” diyorum. Annemin son bir hafta içinde bu repliği kaç kez söylediğini bilmiyorum. Muhtemelen her söylediğinde o “bir gün”ün daha da yaklaştığını umuyordu. Ne var ki bu davranışı, o günü daha da ertelemekten başka bir işe yaramıyordu.

Arabama binince cep telefonumu çıkarıp numarayı tuşluyorum.

Babam, “Ben Coleman,” diye cevap veriyor.

Yalnızca sesini duymak bile gülümsememe neden oluyor. “*Norm* Şehri’nde arayan kişinin kim olduğu telefonda görünmüyor mu?” diye soruyorum.

Babam, “Tabii ki görünüyor,” diyor.

“O zaman nasıl oluyor da benim aradığımı bildiğin hâlde bu şekilde cevap veriyorsun?” diye soruyorum.

Babam, “Alışkanlık işte,” diyor ve “Nasılsın?” diye soruyor.

“İyiyim. Arabamda bir gariplik var. Sana arabamın çıkardığı sesi dinleteceğim, hazır mısın?” diyorum ve telefonu pencereden dışarı çıkarıp başparmağımı başlat düğmesine bastırıyorum. Koltuklar ve aynalar başparmağımın izine göre otomatik olarak ayarlanıyorlar. Daha önce tanımladığım şarkı listesini çalmaya başlayan radyoyu ses komutuyla durdurmak zorunda kalıyorum. Fakat gönülsüzce çalışan motordan öksürüğe benzeyen bir ses yükseliyor. “Duydun

mu?” diye soruyorum.

Babam, “Evet, kulağa pek de normal gelmiyor. Tamamen şarj oldu mu?” diyor.

“Evet.” Torpidoya dokunuyorum. Şarj seviyesini gösteren yeşil çizgi, uzun zaman önce siyaha dönmüştü. “Gece boyunca şarjdaydı,” diye cevap veriyorum.

“Hmm. Bu konuyu annenle konuşurum, tamam mı?” diyor babam.

“Tamam,” diyorum.

Arka planda derinden gelen, boğuk bir ses duyuyorum. Babam birine, “Teşekkürler. Soğukkanlılığını koru,” diyor. Sonra hafifçe kıkırdıyor ve bir kapı kapanıyor.

“Az önce birine soğukkanlılığını korumasını mı söyledin?” diye soruyorum.

Babam, “Ne var bunda? Burası oldukça sıcak,” diyor.

Gülüyorum. “Kimdi o?”

“Postacı. Az önce bir paket aldım. Her neyse. Araba sorununu çözeceğiz. Tamam mı?” diye cevap veriyor babam.

“Evet. Okula gitsem iyi olacak. Sonra görüş... Yani...” Cümlemi bitiremiyorum. “*Bir ay sonra görüşürüz,*” demek doğru gelmiyor.

Babam, yumuşak bir ses tonuyla “O kadar uzun sürmez Addie. Aradan çok zaman geçmeden birbirimizi göreceğiz,” diyor.

Hafifçe “Hı-hı” deyip telefonu kapatıyorum.

Lincoln Lisesi’nin otoparkında, torpidonun üzerindeki saate bakıyorum. Babamla yaptığım konuşmanın beni beş dakika geciktirdiğini fark ediyorum. Tam arabanın kapısını açtığım sırada, ön cama bir futbol topu çarpıyor. “Benimle dalga mı geçiyorsunuz?” diye söylemiyorum.

Duke, topun bana doğru fırladığı 1,5 metrelik mesafeden koşarak yanıma geliyor ve “Kusura bakma,” diyor.

“Bu top elinde olmadan herhangi bir yere gidiyor musun?” diye soruyorum.

Duke, “Eğer futbol topum yanımda olmazsa insanlar beni tanıyamayabilirler,” diye cevap veriyor.

Güya espri yapıyor. Başımı kaldırıp ona bakınca kusursuz görünen dağınık sarı saçları ve muhteşem gülümsemesiyle karşılaşıyorum. *Ateşli-leziz*. Bu Laila'nın tabiri miydi? Bu tabir Duke için biçilmiş kaftan, ancak bunu Laila'ya söylemeyi düşünmüyorum; yoksa kendini beğenmişlikten ölebilir. Sırt çantamı yolcu koltuğundan alıp arabadan çıkıyorum ve "Bu bir trajedi olurdu," diyorum.

Duke gülüyor. "Antrenman yapıyordum. Önümüzde önemli bir maç var," diyor.

"Öyle mi? Belki de antrenmanını sahada, insanlardan uzakta yapmalısın, çünkü hedefi tutturamıyor gibisin," deyip çantamı sırtıma asarak oradan uzaklaşıyorum.

Duke arkamdan, "Ben her zaman hedefi tuttururum Addie," diye sesleniyor.

Bu da ne demek oluyordu böyle? Bir önceki sefer topuyla alnımı hedef alarak vurduğunu mu kastediyordu? Şimdi de arabamın ön camını kırmaya çalışıyordu. Ben ona ne yapmıştım ki?

Sınıfa giden yolu yarılarken Laila nefes nefese bana yetişiyor. Derse zamanında yetişebilmek için koşmasına şaşırarak tek kaşımı kaldırıyorum.

Laila duruma açıklık getiriyor: "Bugün de öğle yemeği cezası alamam."

"Flört edecek kimse kalmadı mı?" diye soruyorum.

Laila, "Aslına bakarsan öyle. Dün Gregory'nin son günüydü," diye cevap veriyor.

Gözlerimi deviriyorum. "İnsanın, sorumluluklarını yerine getirip getirmeme kararını sadece erkeklere göre alan bir en iyi arkadaşına sahip olması ne kadar iyi," diyorum.

Laila, "Senin bu, 'Annemle babam yeni boşandıkları için her ne zaman istersem mızımızlanabilirim ve herkes bunu anlayışla karşılamak zorunda' tavrını çok iyi anlıyorum," diye cevap veriyor.

Gülümsüyorum ve "Bu kadar mızımız olduğum için özür dilerim," diyorum.

"Evet, ben de. Lütfen bu konu üzerinde çalışabilir misin? Sosyal hayatımı mahvediyor," diyor Laila. Yürürken koluma girip başını

omzuma yaslıyor. “Berbat bir hayatın olduğu için üzgünüm,” diye ekliyor.

“Berbat değil. Yalnızca yıllar boyunca ideal bir aile hayatım olduğu için şımardım,” diyorum.

“Biliyorum. Annenle baban sana bu kadar harika bir çocukluk yaşatarak büyük bir kötülük yaptılar,” diyor.

“Üzgünüm,” diye cevap veriyorum. Böyle diyorum, çünkü ne kadar bencil olduğumu fark ediyorum. Laila’nın berbat bir aile hayatı olmasına rağmen bundan hiç şikâyet etmiyor. Babasının uyuşturucu sorunu olduğu için işini kaybettiğini kimse bilmiyor. Babası, ailenin bütün parasını bağımlılığına harcarken annesi de ailesine destek olmak için sürekli çalışıyor.

Laila sanki aklımı okumuş gibi, “Benim için üzölmeye başlama. Bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun,” diyor. Kolumu sıkıp sırtını dikleştiriyor. “Cuma günkü partiye gitmek istiyor musun? Parti boyunca yanından ayrılmayacağıma söz veriyorum,” diye devam ediyor.

Beynim herhangi bir bahane bulmaya çalışıyor, fakat cuma akşamımın tamamen boş olduğunu ve berbat bir yalancı olduğumu biliyorum. “Tabii ki. Kulağa heyecan verici geliyor,” diyorum.

“Sen laf sokma kraliçesisin arkadaşım. Fakat beni ağaç etmemen için seni saat dokuzda alacağım,” diyor Laila.

Sabah meditasyonu için ayrılmış odanın kapısını açıyorum ve “Sen olmasan ne yapardım?” diye soruyorum.

Laila, “Muhtemelen bir köşeye kıvrılıp sıkıntıdan ölürdün,” diyor. Sonra duraksayıp “Hayır, aslında büyük olasılıkla ödevlerinden ve yogadan artakalan bir zamanda, bundan altmış yıl sonraki ölümün hakkında bir şeyler yazardın,” diye ekliyor.

“Altmış yıl sonra ödevim olmasa iyi olur,” diyorum ve kendi bölmeme ayak basıyorum. Ben içeri girince duvardaki küçük ekran aydınlanıyor ve “Yetenek Geliştirme Birimi”nin kısaltması olan YGB yazısı, koyu harflerle ekranda beliriyor. Yüzümdeki gülümsemeyi yok etmeye bu yetmezmiş gibi, bir sonraki adımda beliren *konusan kafa* beliriyor.

Bu kişi annem.

Annem, YGB’de bir program geliştiricisi. Onu sabah sabah kendi blmemde görmek alışılmadıık bir durum. Fakat gülümseyen ve daha önceden kaydedildiği her hlinden belli olan yüzüne bakılırsa her birimizin sahip olduğu “iddia edilen” yeteneklerimiz için yeni bir zihin modeli geliştirilmiş. Annem aslında tırnak işareti kullanmıyor, fakat bu işaretin varlığını sesinden algılayabiliyorum. Yetişkinler, bizler bütün sınavları geçerek mezun olup kendimizi kanıtlamadan önce *yetenekler* kelimesinin önüne *iddia edilen* tanımlamasını eklemeye zen gösterirler. Bu şekilde henüz tam olarak yeteneklerimize kavuşamadığımızı ve gerçek potansiyelimize erişmek için onlara güvenmemiz gerektiğini hatırlatmak isterler.

Annemin yüzü, “şimdi arkana yaslan ve zihninin genişlemesine izin ver,” diyor.

Ekranada hızla şekiller belirirken kulağımda sesler çınlıyor. Arkama yaslanıyorum. Rahatlamaksa söz konusu bile değil.

4. B Ö L Ü M

NOR-Mal: *sf.* Standarda uyan.

Yeni evimizde kanepede uzanıp tavanda yavaşça dönen pervaneyi izliyorum. Bunun, bir odayı serinletmek için kullanılabilecek en verimsiz yöntem olduğuna karar veriyorum. Yerleşkedeki evimin ters akımlarını özlüyorum. Babamla Teksas-Dallas'ta, möbleli bir kiralık eve yerleştik. Dekorasyonun durumuna ve stiline bakınca evin kırk yıl önce döşenmiş olduğunu farz ediyorum. Antika mobilyalar dışında ev neredeyse çıplak gibi; duvarları beyaz ve bomboş.

Yerleşkeden ayrılırken yanıma aldığım, okunması gereken kitapları yerde etrafıma yaymıştım. Yola çıkmadan önceki günün yarısını, zorunlu bir *Norm* eğitimi dersi almak zorunda kaldığım, yeni öz geçmişim hakkında bilgilendirildiğim ve *Norm* Şehrinde kullanmak üzere ehliyet ve kimlik gibi belgeleri teslim aldığım *Kule*'de geçirdiğimi düşünürsek kafamı başka bir şeye verebileceğimi sanmıyordum. Yanılmışım. Bana *Norm* Şehri tarihine dair bilgilerimi tazelemem için kalınca bir makale paketi verip gönderdiler.

Okumayı biraz olsun ilginç hâle getirmeyi umursamayan birileri tarafından yazılmış olan bu roman kalınlığındaki ödevi başımdan atmak için çok uğraşmıştım. İşi, eşyalarımı açıp giysilerimi renklerine göre düzenleyecek kadar ileri götürmüştü ve odamı titizlikle yerleştirmiştim. Hatta açılmamış kutuları dahi gözden geçirmiş fakat bu duruma düşmemek için üzerine siyah keçeli kalemle açık

bir şekilde “Addie’nin kitapları” yazdığım kutuyu bulamamıştım. Şimdi o kutunun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Büyük olasılıkla garajda bir yerdedir ve üzerinde “Babamın ıvır-zıvırları” yazan yüzlerce kutunun altında bir yerlere gömülmüştür.

Makale paketinden I. Dünya Savaşı hakkında bir makale seçip okumaya başlıyorum. Normlular, Arşidük Franz Ferdinand’ın *Paranormal* olmadığına inanıyorlar. Arşidük bir *iktidar mücadelesi* sonucunda suikasta uğramıştı; insanlar, onun kendilerini zihniyle kontrol etmesinden korktukları için değil. Bunu kendi kendime birkaç kez tekrarlıyorum. “I. Dünya Savaşı bir *Paranormal* yüzünden başlamadı.” Norm savaşları tarihi hakkında birkaç sayfa daha çeviriyorum. Paketi bir kenara itiyorum, sonra da Normluların aya iniş hakkında birtakım tuhaf inançları olduğunu hatırlayarak Uzay bölümüne uzanıyorum.

“Sıkıldım,” diye sızlanıyorum. Cep telefonumu sıkıca tuttuğum için elim terlemeye başlıyor. Laila okulda olduğundan en az bir saat daha aramayacağını biliyorum, fakat okulu ekmiş olmasını umut ediyorum. Onunla dünden beri konuşmadık.

Zil çalıyor ve kapıya bakmanın heyecanı ile makalelere takılıp az daha düşüyorum. Kapıyı açınca güneş gözlerimin içine giriyor ve yüzüme, yapışkan ve sıcak bir hava dalgası çarpıyor.

Postacı gelmiş. Elinde klipsli bir not panosu var. “Gönderiyi teslim aldığıma dair imza atabilir misin?” diye soruyor.

Telefonumu cebime koyup not panosunu elime alıyorum. “Tabii,” deyip postacının işaret ettiği kutuya adımı karalıyorum. Postacı elime muhafazalı, büyük bir zarf tutuşturup uzaklaşmaya başlıyor.

Pat diye, “Gününüz nasıl geçiyor? Biraz olsun serinleyebiliyor musunuz?” diye soruyorum.

Postacı duruyor. “Ekim ayındayız. Ekim burada *serin* mevsimin başlangıcıdır,” diyerek göz kırıyor.

“Gerçekten mi?” diyorum.

Postacı, “Alışsın. Dallas’a hoş geldin,” diyor ve yürüyüp gidiyor.

“Teşekkürler,” diye cevap veriyorum. Cebimdeki telefon titreşiyor. “Alo,” diye açıyorum.

Laila, “Beni özledin mi?” diye soruyor.

Kapıyı kapatıyorum. “Konuşmaya o kadar ihtiyacım vardı ki postacıyla sohbet ediyordum,” diyorum.

“Şirin biri miydi?” diye soruyor Laila.

“Muhtemelen elli yaşındaydı,” diye yanıtlıyorum.

Laila, “Oo,” diyor.

Elimdeki muhafazalı zarfa bakıyorum. Babamın adına gönderilmiş ve üzerinde herhangi bir iade adresi yok. Mutfığa giriyorum ve ışıklar hemen yanmayınca sabırsızlıkla ellerimi sallıyorum. Işıkların böyle yanmayacağını anlamam sadece bir saniye sürüyor. Zarfı bankonun üzerine fırlatıp elektrik düğmesini aramadan mutfaktan çıkıyorum. “Şikâyetçi olduğumdan değil, fakat senin derste olman gerekmiyor mu?” diye soruyorum.

“Evet muhtemelen öyle ama seninle konuşmayı tercih ederim. Yalnızca *Düşünce Yerleştirme* dersi. *Düşünce Yerleştirmeyi* ezbere biliyorum,” diyor Laila.

“Öyle mi? diye soruyorum.

“Sen bilmiyor musun?” diyor Laila.

“Yalnızca kısa mesafelerde,” diye cevap veriyorum.

Laila mırıldanıyor ve “Kim *Düşünce Yerleştirme* konusunda zorlanıyor biliyor musun?” diyor.

“Kim?” diye soruyorum.

Laila, “Bobby,” diyor.

Dudağımın kenarını büküp “Çünkü başka insanların zihinlerini kontrol etmeye alışkın değil. Onun uzmanlık alanı *Kütleler*,” diyorum. Bobby, duvarların içinden geçebiliyor; sıvıları katılaştırabiliyor ve nesneleri esnetebiliyor. Bunu asla yüksek sesle dile getirmem, fakat Bobby yaptığı şeylerde gerçekten başarılı. Muhtemelen yaşlıları arasındaki en iyi *Kütle Manipülatörü*.

Laila, “Öğretmen de aynen böyle dedi. Yetenekleri diğer insanların zihinleri üzerinde etkili olmayan kişilerin *Düşünce Yerleştirme* konusunda uzmanlaşmasının neredeyse imkânsız olduğunu söyledi,” diyor.

“Bunu annem de söylemişti. Bu konuda uzmandır. Muhtemelen etrafındaki insanların düşüncelerini ustaca manipüle ettiği için,”

diye yanıt verdim.

Laila gülüyor ve “Doğru. Peki Normlular nasıllar? Onlarla konuşmak zor mu?” diye soruyor.

“Pek sayılmaz, fakat çok sayıda Normluyla konuşmadım; yalnızca buraya gelirken yol boyunca rastladığım birkaç kişiyle ve şimdi de postacıyla konuştum,” diye cevap veriyorum. Babamın beni Normluların dünyasına yavaş yavaş alıştırmaya çalıştığından şüpheleniyorum, çünkü buraya gelirken yol boyunca neredeyse hiç durmadı.

Laila, “Bana ilham verdin. Sanırım bu yıl futbol takımıyla birkaç deplasman maçına gideceğim. Eğer Normlularla konuşmaya katlanmak zorundaysan en azından acının bir kısmını paylaşabilirim,” diyor.

Gülüyorum. “Ne kadar da az ön yargılısın,” diyorum.

Laila, “Peki sen ön yargılı değil misin?” diye soruyor.

“Hayır değilim,” diye yanıtlıyorum.

“Hayır, sen sadece onlardan iyi olduğunu düşünüyorsun,” diyor Laila.

“Daha iyi değil, yalnızca onlara göre daha fazla şey yapabildiğimden onlardan farklı olduğumu düşünüyorum,” diye cevap veriyorum.

Laila tartışmayı kazanmışçasına gülüyor.

Kendimi sırtüstü kanepeye atıp bacaklarımı kol dayama yerine uzatıyorum. Kanep, az önce üzerinde oturduğum için hâlâ ılık. Bu kanepede daha önce kaç kişinin oturmuş olabileceğini düşününce iğreniyorum. Dik oturuyorum. “Aslında farklı olan, insanlar değil. Farklı olan, bu yer. Buranın daha sıcak ve ışıklı olduğuna yemin edebilirim. Sence güneş beynime zarar verir mi?” diye soruyorum.

Laila gülüyor.

“Ben ciddiym. Yoksa neden Yerleşkede güneş ışığını filtrelesinler ki?” diyorum.

“Eminim beyin gelişimi için en elverişli ışıklandırmayı bulmuşlardır. Tıpkı beynimizin potansiyelini en üst düzeyde kullanmamız için değiştirilen diğer her şey gibi,” diyor Laila.

“Kesinlikle,” diyerek ona katılıyorum.

Laila, “Al sana hemen eve dönmen için başka bir neden daha. Ne olursa olsun sonunda eve döneceğinden kuşku yok. Çocuklarının

gelişmiş zihinleri olmadan doğmaları riskini göze almak istemezsin,” diye baskı yapıyor.

İç geçiriyorum.

Laila, “Ha, mükemmel genlere sahip biriyle evlenmekten söz açılmışken bil bakalım bugün seni kim sordu?” diye devam ediyor.

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevaplıyorum.

Laila, “Duke Rivers,” diyor.

“Hımm... İyi ama neden?” diye soruyorum.

“Bilmiyorum. Nedenini sen söylersin diye düşünmüştüm,” diyor Laila.

Garajı mutfağa bağlayan kapı açılıyor ve tezgâhın üzerine konan anahtarların çınlaması duyuluyor. Laila’ya, “Seni daha sonra ararım. Babam eve geldi,” diyorum.

Laila, “Tamam, hoşçakal,” deyip telefonu kapatıyor.

“*Duke Rivers beni mi sormuş? Tuhaf,*” diye düşünüyorum. Etrafa saçılan makalelerimi toplayıp ayağa kalkıyorum. “Selam Baba. Erken geldin,” diyorum.

Babam, “Aslında bugün işe gitmem gerekmediğini düşünürsek geç bile kalmış sayılırım,” diye cevap veriyor. Tezgâhın üzerindeki muhafazalı zarfı alıp yüzüne de bakıyor.

Uykusuzluğa birebir olan makaleyi masaya koyuyorum. “Ha, o zarf bir süre önce sana geldi,” diyorum.

Babam yüzünü asıyor.

“Nedir o?” diye soruyorum.

“Danışmanlık yaptığım Paranormal Büro’yla ilgili” diye cevap veriyor.

“Artık onlar için çalışmadığını ve tamamen normal olmaya çalıştığımızı sanıyordum” diyorum. Babamın, “Dünyanın geri kalanı gibi yaşayacağız Addie. Bu bizi canlandıracak,” dediğini hatırlıyorum. Bu sözler şimdi kulağa yavan geliyor, fakat o zamanlar sanki bir savaşa giriyormuşuz gibi hissetmeme neden olmuştu.

“Eh, onlardan ayrılırken bana ihtiyaçları olursa bazı ek işler yapacağımı söylemiştim,” diyor babam.

Tezgâhın üzerindeki çanaktan bir elma alıyorum. “Ayrıralı daha

bir hafta bile olmadı ve seni şimdiden arıyorlar mı? En iyi yalan dedektörlerini kaybedince zor durumda kalmış olmalılar,” diyorum.

Babam gözlerini deviriyor.

Elmamdanda bir ısırık alıyorum. “Üzgünüm, *Ayırt Edici* demek istedim. Bahse girerim buradaki büroda sana sahip olduğu için mutludur. Hani adı şey olan” diyorum ve “EBI... SBI...” diye sayarak kısaltmayı hatırlamaya çalışıyorum.

Babam, “FBI. Yani Soruşturma Bürosu,” diye beni düzeltiyor.

“Doğru. FBI. Bunu hatırlamam gerek. Yani bütün kötü adamlara günlerini gösteriyor musun? Dallas’ta asla bir daha yalan söylene-meyecek,” diye dalga geçiyorum.

“Çok komik. Kızım tam bir komedyen. Ağzı doluyken konuşma konusundaki yeteneğini de unutmamak gerek,” diye cevap veriyor.

“Bu gerçekten de bir yetenek,” diyorum.

Babam zarfı kafama hafifçe vurduktan sonra zarfı açıyor. Sonra zarftan bir tür kimlik kartı çıkarıyor.

“O da ne?” diye soruyorum.

Babam kartı bana doğru çeviriyor. “Yerleşke geçiş kartımı ofiste bırakmışım,” diyor.

Holografik logo, kartın yüzeyinden fırlayacakmış gibi duruyor. Tıpkı benim kartıma benziyor; fakat babamınkinde *Ayırt Edici* yazarken benimkinde *Reşit Değil* yazıyor. Tabii ki fotoğraflarımızda farklı. Babamın kartına bakıyorum. Eğer saçını ortanın biraz yanından bu kadar sert bir şekilde ayırmasaymış daha havalı görünebilirmiş. Fakat koyu renk saçları ve güçlü çenesiyle bu fotoğrafta bile fazlasıyla yakışıklı görünüyor. “Baba, bu hiç de zekice değil. Farkında olmaksızın bir daha asla geri dönmemeye mi çalışıyorsun?” diyorum.

Babamın çenesini sıkıp tekrar gevşetmesi beni şaşırtıyor. Babamın tepkisi, yapmış olduğum şakada doğruluk payı olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Babam cebinden cüzdanını çıkarıp elindeki kartı Normlar Şehri ehliyetinin arkasına sokuyor, sonra da bana gülümsüyor. “Artık yanımda, bu yüzden beni analiz etmene gerek yok,” diyor. Zarfı ters çevirince şeffaf plastik bir kutu içinde bulunan yuvarlak bir disk, tezgâhın üzerine düşüyor.

“O nedir?” diye soruyorum.

“Bir DVD,” diyor babam.

Diski elime alıyorum. “Aa, bunları daha önce televizyonda görmüştüm. Ne kadar büyük,” diyorum. Diski evirip çevirdikten sonra tekrar tezgâha koyuyorum. “Anlamıyorum; biri sana eski bir film mi göndermiş?” diye soruyorum.

Babam, “Hayır. Paranormal Büro, burada bu teknoloji kullanıldığı için görüşmeyi bir DVD’ye aktarmış. Dışarıda Yerleşkeye ait teknolojileri kullanmamıza izin verilmiyor. Bunun için bir DVD oynatıcı bulmam gerekecek,” deyip içini çekiyor, sonrada dikkatini bana yöneltiyor. “Bugün nasılsın?” diye soruyor.

“Sıkıldım,” diyorum.

Babam gülümsüyor. “Gidip üstümü değıseyim, sonra bir şeyler yemeye gidebiliriz,” diyor.

Babamın cümlesine bitirmesine fırsat vermeden elimi arkama götürüyorum, babam da aynısını yapıyor. “Bir, iki, üç,” diyorum ve makas şekline soktuğum elimi uzatıyorum. Aynı anda babam da kâğıt gibi düz tuttuğu elini uzatıyor. “Haha! Ben kazandım. Meksika yemeğini seçiyorum,” diyorum.

Babam önce gülümseyip ardından homurdanıyor, sonrada üzerini değıştirmek için mutfaktan çıkıyor.

DVD’yi tekrar elime alıyorum. Gümüş renkli yüzeyinin üzerinde siyah harflerle Steve “Poison*” Paxton ismi yazıyor. *Zehir mi? Gerçekten mi*, diye düşünüyorum ve bunun, Steve denen adamın kullandığı bir lakap olup olmadığını merak ediyorum. Yedinci sınıfta bir çocuk vardı. Yeteneğini sergiledikten sonra herkesin kendisine *Şimşek* diye hitap etmesi konusunda ısrar etmişti. Beynindeki bağlantıları hızlandırma yeteneğini geliştirmişti ve bu sayede 1,5 km’lik bir mesafeyi hepimizden daha hızlı koşup bir dakika önde bitiriyordu. Altı üstü bir dakika... Hızıyla etrafımda bir hortum yaratmadığı sürece kimseye *Şimşek* demeye niyetim yoktu. Eğer bu benim yeteneğim olsaydı bunu, mümkün olduğunca uzun bir süre, başka bir seçeneğim

* (İng.) *Zehir* anlamına gelen bir sözcük (ç. n.).

kalmayana ve Yerleşke giriş kartıma kalıcı bir şekilde işlenene kadar kendime saklardım.

Kendine *Zehir* diyen bir adamın neye benzediğinin görmeyi çok isterdim, fakat bu mümkün değil. Bürodan babama gönderilen her şey gizli. Diski tekrar tezgâha bırakıp ayakkabılarımı alıyorum.

5. B Ö L Ü M

PA-RA-doks: *is.* Çelişkili gibi görünen fakat gerçeği dile getiren bir ifade.

Partinin daha önce gittiğim partilerden hiçbir farkı yok –gürültülü ve kalabalık. Parti, bir açık hava partisi ama insanlar arabalarını çok yakına park ederek açık alanın kenarında bir bariyer oluşturdukları için ortam hıncahınç dolu. Diğer sınırlarsa göl ve Yerleşkenin duvarı –yani hiçbir illüzyonun saklayamayacağı kadar gerçek bir blokaj.

Laila'nın kamyonetine sızıp içinde birkaç tane katlanır sandalye bulunan kasasına tırmandım ve Laila'nın yanımda getirdiğinden haberdar olmadığı kitabı açtım. Tam kendimi okumaya kaptırmıştım ki birisi kitabı sökercesine elimden aldı. Kitabı yakalamaya çalıştım ama nafile. Kendimi birkaç kez elimi havada sallarken buldum.

“Hiç sanmıyorum,” diyor Laila. “Bu anlaşılanın bir parçası değildi.”

“Hadi ama. Bak geldim. Hâlâ partiye dâhilim,” diye kendimi savunuyorum.

Laila, üzerinde dikildiği kamyonet kasasını gösterip “Bu nasıl dâhil olmak?” diye soruyor.

“Arabada oturuyor da olabilirdim,” diyorum. Laila'ya bakıyorum. Başının üzerinde topladığı koyu renk saçları ve bana sahte bir öfkeyle bakan iri ve koyu renk gözleriyle çok güzel. O buraya ve bu insanlara ait –yani popüler çocuklara. Bazen, onunla anaokulunda değil de şimdi tanışmış olsaydık hâlâ arkadaş olur muyduk, diye düşünüyorum.

Laila gülüyor ve yanımdaki sandalyeye oturuyor. “Gerçekten de

o kadar sıkıldın mı?" diye soruyor.

Arkama dayanıp kafamı sandalyeni sırt kısmına yaslıyorum. Gökyüzünde devasa bir ay ile daha küçük iki ay ile daha küçük iki ay gecenin karanlığında pırıl pırıl parlıyor. Belli ki partideki birisi ortamın ekstra aydınlık olmasını istemiş. Gökyüzünün bu şekilde değiştirilmesinden sorumlu olan *Sezgisel*'i teşhis edip edemeyeceğimi görmek için etrafıma bakıyorum.

Laila kitabı karıştırarak "Sen, gerçek kitapları hâlâ yanında sürüklediğini bildiğim tek kişisin," diyor.

Kitabı ondan alıp çantama koyuyorum. "Kitapları seviyorum. Kitaplar güzeldir," diye cevap veriyorum.

Havada içi dolu bir içki bardağı uçuyor ve bir ağaca yaslanmış olan Duke, bardağı yakalıyor. Sonra da sanki etkilenmem gerekirmiş gibi bana bakıp sırtıyor. Kaşlarımı kaldırıyor ve havadaki diğer tüm içki bardaklarına bakarak başımı sallıyorum. Telekinetikler gerçek birer gösteriş meraklısı.

"Pekâlâ, Duke ile aranızda ne var? Az önceki bakışmamız yakın arkadaşlara özgü bir bakışmaya benziyordu. Sanki aranızda gizli bir şaka varmış gibi," diyor.

"Öyle bir şey yok," diye yanıtlıyorum.

"Eh, belli ki onu en azından benimle tanıştıracak kadar iyi tanıyorsun," diyor Laila.

"Onu sen de tanıyorsun," diyorum.

Laila, "Onu bütün okul tanıyor. Hatta bütün Yerleşke. O, takımın oyun kurucusu. Fakat benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Haydi ama. Sen bu konuyu halledebilirsin," diye ısrar ediyor.

Tam, "Benim kim olduğum hakkında da bir fikri yok..." diyecek oluyorum ki önceki gün futbol topu arabama çarptığında bana adımla hitap ettiğini hatırlıyorum. Acaba adımı nereden biliyor?

Duke'ün durduğu yer ile bizim durduğumuz yerin tam ortasında başka bir oğlan beliriyor. "Hey Laila, engelleri güçlendirmek ister misin?" diye soruyor. Elektronik çiplerle dolu şeffaf plastik bir torbayı havaya kaldırarak "Yirmi papel," diyor.

Laila, "Bunlar kimi engellemeye yarıyor?" diye soruyor.

“Telepati yeteneği olanları.”

Laila, sanki kartını çıkarıp üzerine çiplerden birini ilıştirecekmiş gibi elini ce0bine uzatıyor. “Şu nedir...” diye soracakken araya giriyorum.

“Hayır,” deyip oğlanın elini itiyorum. “İlgilenmiyor,” diye ekliyorum. Oğlan uzaklaşınca Laila’ya dönüyorum. “Senin neyin var böyle? Paranı, henüz etkisi kanıtlanmamış ve denenmemiş bir zihin genişletme programına m harcayacaksın?” diye soruyorum.

“Almayacaktım ki. Sadece merak ettim. Eğer baban *telepatik* olsaydı, sen de olası engelleme yöntemleri konusunda biraz daha açık fikirli olabilirdin,” diye cevap veriyor.

“Yalnızca meditasyon çizelgemizdeki programları uygula yeter. İşe yaradığı kanıtlananlar sadece bunlar,” diyorum.

Laila, “Fakat bu programlar o kadar yavaş ki...” diye şikâyet ediyor.

İç çekiyorum, fakat Laila bir şey söylememe fırsat vermeden “Evet evet biliyorum. Yavaş ve güvenilir olanlar, yeteneklerimizi tam olarak kullanmak için başvurabileceğimiz en iyi falan filan. Tıpkı Annen gibi konuşuyorsun,” diye atılıyor.

“Off. Böyle söyleme,” diyorum. Hayatta benzetilmek istediğim son kişi annem.

Laila, “Haydi ama. Beni onunla tanıştırtman gerekiyor,” diyor. Duke’ün önünde duruyoruz ve Laila umutla bana bakıyor.

“İıı, selam,” diyorum. Daha önce hiç iki kişiyi tanıştırdım mı? Bundan her zaman Laila sorumluydu. Ne söylemem gerektiği hakkında en ufak bir fikrim olmadığını göz önünde bulundurursak daha önce muhtemelen hiç kimseyi tanıştırmadığım sonucuna varabiliriz.

Duke, “Naber Addie?” diye soruyor.

Laila boğazını temizliyor.

“Duke, bu Laila. Laila, bu Duke,” diyorum. Doğru kelimeleri gibi geliyor. Ama belki de ikisi hakkında ufak bir şeylerde söylemem gerekiyor. Mesela, “*Duke, bu Laila; senin çok çekici olduğunu düşünüyor. Laila, bu Duke; aynasıyla oldukça yakın bir ilişkisi var,*” gibi.

Belli ki konuşmayı başlatmak için benim yardımına ihtiyaçları yok; bir anda aralarında son derece rahat bir şekilde sohbet etmeye

başlayıveriyorlar. Duke, “Evet, seni buralarda görmüştüm. Tanıştığımıza memnun oldum,” diyor.

Laila da “Bu geceki maç harikaydı. Sayıya dönüşen o son pas inanılmazdı,” diye konuşmayı sürdürüyor.

Duke gülümseyip “Teşekkürler,” diyor.

Laila Duke’ün kolunu sıvazlayıp “Topu bu kadar uzağa atmanın sırrı nedir? Güçlü pazıların mı?” diye soruyor.

“Bunun için antreman yapıyordum,” diyorum. Maça gitmediğim için, sohbete yapabileceğim en iyi katkı bu.

Duke gülüyor. “Evet yapıyordum,” diyor.

Laila’nın flört konusunda uzman olmasına rağmen, kendimi son derece rahatsız hissediyorum. “Her neyse. Seni görmek güzeldi. Şimdi gidip bir arkadaşımızla konuşacağız,” diyorum. Parmağımla rastgele bir yere işaret ettikten sonra işaret ettiğim yerin neresi olduğuna bakıyorum. Göle ve kumsalda dikilen bir grup insana bakıyorum. Doğrudan Bobby’i işaret ettiğimi fark ediyorum: Suyun üzerinde yürüyerek herkese Kütlelere nasıl hükmedebildiğini gösteriyor. Yani gösteriş yapıyor. İçimden “Off,” deyip gözlerimi deviriyorum.

“Bobby mi? O benim en iyi arkadaşlarımdan biri,” diyor Duke.

İkisinin arkadaş olmaları bana mantıklı geliyor ve Duke’ün gerçek yüzüyle ilgili hislerimin doğru olduğunu gösteriyor. Ayrıca Duke’ün adımı nereden bildiğini de açıklıyor. Bobby ona, beni mezunlar gecesine çağıracağını söylemiş olmalı. “Gerçekten mi? Demek çok yakın arkadaşsınız. Fakat sizi hiç birlikte görmedim. Ben Ray’le yakın arkadaş olduğunuzu sanıyordum,” diyor Laila. Sonra Ray’in orada olmadığını yeni farketmişcesine etrafına bakınıyor ve savını kanıtlamak için onu bulması gerektiğini düşünüyor.

Duke, “Evet, üçümüz de iyi arkadaşız. Hepimiz aynı sokakta oturuyoruz, birlikte büyüdük. Birbirimizi yürümeye başladığımızdan beri tanıyoruz,” diye açıklıyor.

Laila, sanki aralarındaki ilişki şimdi kendisine daha mantıklı geliyormuş gibi, “Öyle mi?” diyor.

“Bunu öğrendiğimiz iyi oldu,” diyerek Laila’nın koluna yapışıyorum. “Bir sonraki maçta görüşürüz,” dedikten sonra Laila’yı çekerek

oradan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Duke, “Şey, büyük olasılıkla bir sonraki maçta beni görmeyeceksin,” deyince Laila olduğu yerde duruyor.

“Ama neden? Bir yerin filan mı incindi?” diye soruyor.

Duke, “Hayır, ben Addie’yi kastettim,” diyor. Gözlerini benimkilerden ayırmıyor. “Sorun nedir? Futbolu mu sevmiyor musun, yoksa okulunu desteklemen gerektiğine mi inanmıyor musun?” diye soruyor.

“Kafama futbol topu yediğimden beri, artık futbola aynı gözle bakamıyorum,” diye cevap veriyorum.

Duke bu yanıta dudak büküyor. “Yani bundan iki hafta önce bütün futbol maçlarına gittiğini mi söylüyorsun?” diye soruyor.

“Gitmediğimi nereden biliyorsun?” diye yanıtlıyorum. Acaba bu çocuk benim hakkımda bir geçmiş taraması filan mı yaptı, diye merak ediyorum.

Duke, “Bilmiyorum. Bu bir soruydu,” diye yanıt veriyor.

“Belli ki cevabını bildiğini düşündüğün bir soru,” diyorum.

Duke, “Sanırım biliyorum. Fakat elbette yanıldığımı söyleyebilirsin,” diye devam ediyor.

Aslında Duke yanılmıyordu. O güne kadar yalnızca tek bir futbol maçına gitmiştim. Birinci sınıftaydım. *Para-futbolun* bana göre olmadığını çabucak öğrendim. Tam bir zaman kaybı olmasının yanı sıra, Normluların, ara sıra babamla birlikte izlediğim futboluna benzemiyordu. Futbolcular birbirleriyle nadiren mücadele ediyorlardı. Takımdaki *Telekinetikler*, topu havada tutup ileri geri sürüklüyorlardı. Oyunculardan biri arada bir etrafta kimse yokken tökezliyordu. Sonunda da en iyi yeteneklere sahip olan takım kazanıyordu. Duke’ün kendini beğenmiş ifadesine dayanamadığım için, “Yanılıyorsun,” diyorum.

Duke bir içecek alıyor. “Peki madem. Yönünden sapan topumla futbol zevkinden sonsuza dek mahrum bıraktığım için üzgünüm,” diyor.

“Hedefi her zaman tutturdüğünü sanıyordum,” diyerek ona daha önce söylediklerini hatırlatıyorum.

Duke, bardağını alaycı alaycı havaya kaldırıp “Evet, elbette tutturuyorum,” diyor.

Kafam karışmış bir hâlde onu sorgulamaya başlayacakken bunun yerine kafamı sallayıp Laila’yı oradan uzaklaştırmayı başarıyorum.

Duke’ün bizi duyamayacağı kadar uzaklaştıktan sonra Laila, “Vay canına. O da neydi öyle? Çocuk senden hoşlanıyor. Seni çok beğeniyor,” diyor.

“Hayır hoşlanmıyor. Söz konusu olan Duke. O herkesle flört eder. Ayrıca onu duydun: Bobby’nin yakın arkadaşı. Eminim erkeklerin kendi aralarındaki kurallar bu durumda da geçerlidir,” diye itiraz ediyorum.

Laila, “Fakat Bobby’den nefret ediyorsun. Belli ki Duke bunu biliyor ve şimdi de üzerine çullanmak istiyor,” diyor.

Hoparlörün yanında duruyorum. Müziğin sesi çok yüksek olduğu için, bağırarak “Çullanmak mı?” diye soruyorum.

“Sakin sözcük seçimim kafanı karıştırmasın. Çocuk senden hoşlanıyor. Bu konuda bir *araştırma* yapmalısın. Neler olacağını... Ne bileyim işte; sana çıkma teklif edip etmeyeceğini öğrenmelisin,” diyor.

“Birincisi, evrene öylece Duke’ün benden hoşlanıp hoşlanmadığını soramam. Bu işler böyle yürümüyor. Bir tercihle karşı karşıya kalmam gerekiyor. Burada yapılması gereken bir tercih filan yok. İkincisi, Duke’le geleceğimi öğrenme şansım olsaydı bile bunu yapmazdım; çünkü o çocuktan hoşlanacağımı öğrenmektense kendimi öldürmeyi tercih ederim” diye cevap veriyorum.

“O çocuk mu? O çocuk Duke Rivers, Addie. Senin neyin var?” diye beni zorluyor.

“O bir oyuncu,” diyorum. O sırada şarkı bitiyor ve sözleri, içine gömüldüğüm sessizlikte yankılanıyor. Kafam Duke’e doğru dönüyor. Duke, bir an bana baktıktan sonra başını çeviriyor.

Laila sesini alçaltıp bana doğru eğiliyor. “Belki de onu değiştiren kız sen olursun,” diyor.

Kafamı sallıyorum. Bu konuda tartışmak istemiyorum. Ve kesinlikle Duke’ü değiştiren o kız olmak istemiyorum. Duke yanlarına geldiğinde bütün kızların dizlerinin bağı çözülebilir; fakat ben ondan

hiç etkilenmiyorum.

Sıradaki şarkı çalıyor ve arkamızdaki bir grup insan coşup dans etmeye başlıyor.

Bu çok saçma. Duke ile ilgileniyor olsaydım bile, uğrumda kavga ettiklerini ya da beni birbirlerine pasladıklarını hiç sanmıyorum. Laila bu işi gereğinden fazla irdeliyor.

“Bana acıyor olmalılar. Popüler çocuklar, bu ayı, ‘iyi bir şeyler yapma’ya ayırmış olabilirler. Ya da belki iddiaya filan girmişlerdir. Bunu filmlerde sürekli görüyorum –iki popüler erkek, vasat bir kızı önce kimin tavlayacağına dair iddiaya girerler,” diyorum.

Laila başını geriye atıp homurdanıyor. “Söyle misin, sana bu kadar şüpheci olmayı kim öğretti? Sen güzeller güzeli, zeki bir kızsın. Seni kim sevmez ki? Tek yapman gereken biraz rahatlamak ve çocuğa bir şans vermek,” diyor.

“Hey, ben hâlâ annemle babamın boşanmalarının etkisi altındayım. Yoksa unuttun mu? Bu aralar bütün ilişkileri sorgulamaya, gerçek aşkın var olup olmadığını merak etmeye ve ömür boyu bekâr kalacağıma yemin etmeye hakkım var,” diye savunmaya geçiyorum.

“Her türlü klişeyi sonuna kadar yaşamaya mı çalışıyorsun?” diye soruyor Laila.

“Evet. Eğer zorla bir boşanmanın etkilerine maruz bırakılıyorsa her şey kitaplarda okuduğum ya da filmlerde gördüğüm gibi olsa iyi olur,” diyorum. Sonra parmaklarımla bu gibi durumlarda yaşanan tipik olayları saymaya başlıyorum. “Anne ve babalar, çocuklarına verdikleri rüşvetler üzerinden birbirleriyle kavga ederler; çocuklar öfkeyle dolup taşarlar; arkadaşları onlar için üzülürler, çocuklar ise hiç kimseye güvenmez...” diye anlatıyorum.

Laila, “En iyi arkadaşları hariç,” diye ekliyor.

“Tabii ki. Sonra anne ve babalar büyük bir hata yaptıklarını fark ederler ve de çocukları; olgunlaştıktan ya da bir aydınlanma anı yaşadktan sonra onların tekrar bir araya gelmelerine yardım eder,” diye devam ediyorum. Listeyi tamamlamamla beraber beş parmağımı da açmış olduğumu fark ediyorum. Anlatmak istediğimi pekiştirir gibi, elimi yukarı kaldırıyorum.

Laila gülüyor. “Gerçekten annenle babanın bu boşanmanın üstesinden nasıl geleceklerini planladın mı? Son zamanlarda hangi filmleri seyrettin ki? *Ebeveyn Tuzağı’nı** filan mı?” diye dalga geçiyor.

Göğsüm daralıyor fakat aldırmamaya çalışıyorum. Laila’nın omzunun üzerinden bakınca bazı insanların Yerleşke duvarına taşlar atarak dağ illüzyonlarında bir dalgalanma oluşturduklarını görüyorum. “Hayır. Birçok film ve kitap bu şekilde bitiyor. Çünkü bunların çoğu gerçek hikayelere dayanıyor,” diye cevap veriyorum.

Laila, “Annenle baban tekrar bir araya gelmeyecekler. Ve sen de kesinlikle çok fazla okuyorsun. Bu beynin için iyi değil. Bundan böyle kitap okumanı yasaklıyorum,” diyor.

Gözlerim doluyor, Laila’nın bunu görmemesi için bakışlarımı aşağı indiriyorum.

“Yoo, olamaz,” diyor Laila. Artık sesi daha ciddi çıkıyor. “Gerçekten annenle babanın tekrar birleşeceklerini düşündün değil mi?” diye soruyor.

“Hayır, tabii ki düşünmedim,” diye yanıtlıyorum. Bu konuda ümit besliyordum; fakat Laila haklı. Böyle bir olasılık yok. Dans eden bir oğlan Laila’nın sırtına çarpınca Laila ona doğru dönüp homurdanıyor, sonra da elimden tutup beni kalabalığın dışına çıkarıyor ve ağaçların arkasında gizlenebileceğimiz bir yere götürüyor.

Sonra kollarıyla beni sarıp “Çok üzgünüm Addie,” diyor.

Bu sözcükler, geri dönüşü olmayan bir yola girdiğimizi fark etmemi sağlıyor. Kalbim ağrıyor ve boğazım yanıyor. Laila sırtımı sıvazlayarak “Sana iyi gelecek. Dök içini,” diye devam ediyor.

Fakat yapamıyorum. Göğüs kafesime hapsolan duygularım ciğerlerime baskı yapıp nefes almamı güçleştiriyor. “Ben iyiyim, gerçekten,” diyorum.

“Bunu atlatacaksın. Annenin yanında kaldığın için o kadar memnunum ki. Sensiz ne yapardım bilmiyorum,” diyor Laila.

Arkamdan tok bir ses, “Konuşmanızı bölüyor muyum?” diye so-

* Yönetmenliğini Nancy Meyers’ın yaptığı ve başrolünde Lindsay Lohan’ın olduğu “The Parent Trap” (1998) adlı film (ed. notu).

ruyor.

Dönüp bakınca ağaçların yanında dikilmiş ve Laila ile bana bakmakta olan Bobby’i görüyorum. Yüzünde, sanki az önce bir sırrı çözmüş gibi hâlimden memnun bir ifade var. “Eğer bilseydim, seni asla o dansa davet etmezdim. Bana yalnız olmadığını söylemen yeterliydi,” diyor. Başını Laila’ya doğru çevirip “Sizi izlememin bir sakıncası var mı?” diye soruyor.

Laila’nın yüzü geriliyor ve Bobby’le yüzleşmek için hışımla arkasını dönüyor. “Dinle beni, zaten sapığın teki olduğunu biliyoruz, bunu kanıtlamana gerek yok. Şimdi defol git buradan,” diye çıkışıyor.

Bobby teslim olmuşçasına ellerini kaldırıyor. “Tamam, tamam. Gidiyorum,” deyip bir ağaca doğru geri geri yürüyor.

Laila, Bobby’nin üzerine yürüyüp canını yakacakmış gibi önünde durduğu ağaca vuruyor ve “Geri zekâlı,” diyor.

Sesim giderek canlılığını yitirirken “Sence gerçekten şey sanmış olabilir mi?...” diye lafa girip parmağımla bir Laila’yı, bir kendimi gösteriyorum.

Laila, “Lütfen. Yalnızca reddedildiğinde aldığı darbenin etkisini azaltmaya çalışıyor. Haydi, partiye geri dönelim,” diyor.

6. B Ö L Ü M

NOR-Mal-leş-mek: *f.* Normal bir hâle gelmek.

Babam, cuma günü öğleden sonra saat beşi geçerken eve geliyor. “Çok üzgünüm Addie,” diyor.

Sandalyemden kalkıp yerdeki yastık yığınınına gömülüyorum.

Babam, “durum o kadar mı kötü?” diye soruyor.

Sırtüstü uzanıyorum. “Burada kimseyi, arabam yok ve sen de beni terk ettin,” diye sitem ediyorum.

Babam, televizyonu ve önceki gece kurduğu, kutu şeklindeki kocaman DVD oynatıcıyı işaret ederek “Kiraladığım filmi seyretmedin mi?” diye soruyor.

“O aptal şeyin nasıl çalıştığını keşfedemedim. Üzerinde üçgen ve kare şeklinde bir sürü düğme var,” diye yanıt veriyorum.

Babam gülüyor. “Burada sesli kumanda sistemi yok. Sonra bunu nasıl kullanacağını öğretilirim. O kadar da zor değil. Fakat şimdi bir barış teklifim var,” deyip cebinden şerit şeklinde iki kâğıt çıkarıyor.

Doğrulup “Onlar nedir?” diye soruyorum.

“Biletler. Bu gece, yeni lisenin futbol takımının maçı var,” diyor babam.

O sırada bana futbol bile cazip geliyor. “Saat kaçta?” diye soruyorum.

Babam, “Yedide başlıyor,” deyip kanepeye oturuyor.

Ben de kendimi babamın oturduğu kanepeye atarak uzanıyorum.

Mindere koyduğum ayağımın babamın bacağını hafifçe dürtüyor.

Babam çorabımın burnundan çekince çorabım zaten büyük olan ayağımın ucunda buruşuk bir bombe oluşturuyor. Sonra, çorabımı daha ne kadar öyle bırakacağımı görmek için bana bakıyor. Bunun beni hiç rahatsız etmediğini kanıtlamak için yirmiye kadar sayıyorum.

Sonra, çorabımı düzelterek “Ne kadar muzursun,” diyorum.

Babam gülüyor ve bileğimi sıvazlıyor. “Söylesene paravan hikâyen nasıl gidiyor? Pazartesi günü okula gitmek için hazır mısın?” diye soruyor.

“Sanırım hazırım,” diyorum.

“Seni sorgulamamı ister misin?” diyor babam.

“Tabii ki,” diye yanıtlıyorum.

Babam omuzlarını dikleştirip çenesini yukarı kaldırıyor; sanırım öğretmen pozuna bürünmeye çalışıyor. “Sınıfa hoş geldin Addie Coleman. Nereden geliyorsun?” diye soruyor.

“Jackson, Teksas’tan. Buranın güneydoğusunda, yaklaşık beş saatlik bir mesafede. San Antonio’dan yarım saat uzaklıkta. Oraya giderseniz etrafı sıradağlarla çevrili ufakık bir şehirle karşılaşacaksınız. Gerçi o sıra dağlar yalnızca bir illüzyondur. Aslında burası zihinsel güçleri olan insanlarla dolu kalabalık bir şehirdir,” deyip gülüyorum. “Buna ne dersin?” diye soruyorum.

Fakat babam gülmüyor.

“Hadi ama. Yalnızca bir şakaydı,” diyorum.

Babam, “Addie. Bu şaka yapılacak bir konu değil. Yerleşkeden ve güçlerinden kimseye bahsedemezsin. Hiç kimseye. Yerleşke Güvenlik Komitesi, zihinsel açıdan üstün insanları bir sır olarak saklamak için çok çaba ediyor. Ve eğer bundan birine bahsettiğini duyacak olurlarsa...” diye devam ediyor.

“Evet, biliyorum,” diyorum. Tabii ki biliyorum. Gitmemize izin verilmeden önce bizi Kul’de uzun uzun sorgulamışlardı. Fakat nedense bu gözdağının eylemden çok lafta olduğunu düşünmüştüm. Babamın bu kadar katı olacağını da düşünmemiştim. Tabii ki yeteneğimi okuldaki herkese ilan etmeyeceğim, fakat bundan kimseye

bahsetmemek mi? Asla... Bu çok zor. Daha önce kimseye kendimle ilgili yalan söylemek zorunda kalmamıştım.

Babamın yüzünde hâlâ o sert ifade var. Ayağımla bacağını dürtüyorum. “Gevşe artık. Kimseye söylemeyeceğim. Haydi, sınavı bitir. Bana başka bir soru daha sor,” diyorum.

Babam, “Pekâlâ. Neden buraya taşındın?” diye soruyor.

“Babamın işi nedeniyle,” diye cevap veriyorum. “*Kendisi insanların yalanlarını algılayan bir dedektör,*” diyecek oluyorum, fakat kendime hâkim oluyorum. Belli ki babam böyle bir şakayı kaldıracak durumda değil. Aslında şaka yapmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor; şakalar olmadan durumun ciddiyeti ağır bir yük gibi omuzlarıma çöküyor.

Babam öğretmen edasıyla konuşmaya devam ederek, “Boş zamanlarında neler yapmaktan hoşlanırsın?” diye soruyor.

“Okumaktan yani... Çoğu zaman,” diye cevap veriyorum.

Babam, “Güzel. O zaman gayet iyi uyum sağlayacaksın,” diyor.

“Sence sorup soracakları bu kadar mı?” diyorum.

“Eminim başka sorular da sorarlar; fakat görünüşe göre senin eksiksiz bir hikâyen var,” diyor. Dudakları büzülüyor ve yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. “Sen iyi misin?” diye soruyor.

Aslında değilim. “Evet iyiyim. Sadece bütün bunlar benim için çok yeni. Hepsı bu,” diyorum.

Babamın bana inanmadığını biliyorum. Ne de olsa kendisi bir yalan dedektörü; fakat yine de “Okul başlayınca kendini daha iyi hissedeceksin. Herkese paravan bir hikâye anlatmak da tahmin ettiğin kadar zor olmayacak,” diyerek beni teselli ediyor.

“Evet galiba haklısın. Gidip futbol maçı için hazırlanayım,” diyorum.

Kendimi banyoya kapatıp bankoya yaslanıyorum. Buraya gelmeden önce yeteneğim hayatımın merkezindeydi. Başkalarına kıyasla oldukça erken –altıncı sınıfın başında– ortaya çıkmıştı. Fakat bunun da öncesinde, küçüklüğümden beri, annem sürekli güçlü yanlarımı inceliyor, zihinsel yetilerimi deniyor ve neye yatkın olduğumu anlamaya çalışıyordu. Yeteneğim olmadan tam olarak kim olduğumdan emin değilim.

Cebimden telefonumu çıkarıp Laila'yı arıyorum. İkinci çaldırışında açıyor.

"Naber, nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Sanırım idare ediyormuş gibi davranmalıyım," diyorum.

Laila karşı atağa geçermiş gibi yaparak "Ne korkunç!" diyor.

"Ama *gerçekten* korkunç. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun değil mi? Herkes benim... normal olduğunu zannedecek. Beni kısmen de olsa havalı gösteren şey yeteneğimdi. Yeteneğim olmadan ben *bir hiçbir*," diye devam ediyorum.

Laila, "Off, lütfen. Sen vasat bir kız değilsin –yeteneğin olsa da olmasa da," diye itiraz ediyor.

Klozet kapağını kapatıp üzerine oturuyorum. "Peki insanlarla ne konuşacağım? Havadan sudan mı bahsedeceğim? Bunu zaten denedim ve işe yaramadığını gördüm. Ben kesin lanetlendim," diye sızlanıyorum.

Laila, "Az önce ne dediğimi duydun mu?" diye soruyor.

"Evet, fakat sana inanmıyorum çünkü sen beni yeteneğimle birlikte tanıyorsun. Uzun zamandır beni yeteneğim olmaksızın görmedin. Ben yeteneğim olmadan sıkıcı, mızız ve basit biriyim," diye cevap veriyorum.

Laila, "Aslında yeteneğini *kullanırken* de oldukça mızızız sayılırsın," diye takılıyor.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diyorum. Yanımdaki jaluzinin sarkan ipini çekiyorum ve çatırdayarak yukarı toplanınca yerimde sıcırlıyorum. İpi biraz kurcaladıktan sonra pes ediyorum; jaluzinin nasıl tekrar aşağı indireceğimi hatırlamıyorum.

Laila, "O hâlde şunu açıklığa kavuşturalım. Eğer bir yeteneğim olmasaydı, beni sevmez miydin?" diye soruyor.

İçimi çekiyorum. "Tabii ki severdim. Fakat lafını esirgemediğin, otoriter biri olduğun ve başkalarının ne düşündüğünü umursamadığın için," diye cevap veriyorum.

"Beni bir cadı gibi tarif ediyorsun," diyor Laila.

"Biliyorum, fakat dikkatimizi dağıtmayalım. Bu bir kriz anı," diye devam ediyorum.

Laila, “Haydi ama Addie. Sen de genellikle başkalarının ne düşündüğünü umursamazdın. Neler oluyor?” diye soruyor.

“İnsanlar benim asosyal ve kontrolcü bir kitap kurdu olduğumu düşündüklerinde bunu umursamıyorum; çünkü sahiden de öyleyim. Esas beni yanlış tanıdıklarında sorun yaşıyorum,” diye cevap veriyorum.

Laila aniden bir kahkaha atıyor. “Eh, eminim çok yakında kendini kanıtlayacaksın. Şimdi kapatmam gerekiyor. Çıkmaya hazırlanıyorum,” diyor.

Saati kontrol etmek için cep telefonum kulağımdan uzaklaştırıyorum. “Evet, benim de kapatmam gerek. Futbol maçına gidiyorum. Aslında gidip bir duş alsam fena olmaz,” diye cevap veriyorum.

Laila şaşkınlıkla “Bekle bir dakika. Maça mı gidiyorsun?” diye soruyor.

“Babam götürüyor,” diye yanıtlıyorum.

Laila, “Vay canına. Bu imajın pek de olumlu etkilemeyecek,” diye dalga geçiyor.

“Ha-ha,” diyorum.

Laila, “Seninle gurur duyuyorum. Öğrencilerin oturduğu bölümü bul ve birkaç arkadaş edin,” diyor.

Keşke Laila da benimle gelseydi diye düşünüyorum ve bunu ona son derece gururlu bir şekilde ve zırlıdayarak söylemeyi aklımdan geçiriyorum, ama “Deneyeceğim,” demekle yetiniyorum.

Babam ve ben maçı stadyumun soğuk beton sıralarında oturarak izliyoruz. Ortam hatırladığımdan çok daha gürültülü. Kaskların çattırtısı ve kalabalığın tezahüratları havada yankılanıyor. Ay stadyumun üzerinde, gökyüzünde hilal şeklinde asılı duruyor. Ayı dolunay dışında bir şekilde en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum.

Babam, “O kadar sıkıcı mı?” diye soruyor.

Çabucak, “Hiç de değil,” diyorum. Fakat aydan mı yoksa maçtan mı bahsettiğinden emin olamıyorum. Cevabımın her ikisi için de geçerli olduğunu düşünüyorum.

“Addie, neden gidip öğrencilere ayrılan bölümde oturmuyorsun?

Orada çok daha fazla eğleniyorlarmış gibi görünüyor,” diyor.

Lise öğrencilerinin tezahürat yaparak pankartlar açtıkları bölüme bakıyorum. Bazıları vücutlarını bile okulun renklerine boyamış. Uyarıcı görevi gören *Duygu Denetleyicileri* olmadığı halde nasıl bu kadar heyecanlanabildiklerini merak ediyorum. Babam omzuyla beni dürtüyor.

“Kimseyi tanımıyorum ki,” diye cevap veriyorum.

Babam ise “Denemediğin sürece bu durum böyle devam edecek,” diyor.

“Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum,” diyorum.

Babam kıkırdarak “Ben büyük bir çocuğum,” diye yanıt veriyor.

Gündüz ne kadar sıcak olduğunu düşününce gece havanın oldukça serinlediğini fark edip ürperiyorum. Babamın beni ikinci kez dürtmesi üzerine ayağa kalkıp yürümeye başlıyorum. Babam bana ne zaman ısrar edeceğini ve ne zaman geri adım atacağını çok iyi biliyor. Bu ısrara ihtiyacım vardı.

Öğrencilerin bölümü oldukça dolu; bu yüzden kalabalığı yara yara ilerleyerek birkaç sıra aşağı iniyorum. Benim için hiçbir şey ifade etmeyen yüzlerin yanından geçip gidiyorum. En belirgin özellikleri -parlak kıvılcı saçlar, büyük bir burun, yeşil gözler, dişleri ayrık birinin gülümsemesi- birkaç saniyeliğine aklımda kalıyor. Nihayet kovboy çizimleri ve muflonlu bir kot ceket giymiş olan genç bir adamın yanında boş bir yer buluyorum. Ellerini ceplerine sokmuş ve dikkatle maçı izliyor.

“Affedersin, burası dolu mu?” diye soruyorum.

Genç adam başını kaldırıp bana bakıyor. Çikolata kahverengisi gözleri, uzun kirpiklerle çevrelenmiş. Bu yörede yaygın olan Güneyli aksanıyla “Hayır, oturabilirsin,” diyor.

Yanına oturuyorum. “Teşekkürler. Şu tanışma faslını aradan çıkarabilir miyiz? Kirpiklerin benimkilerin utançtan intihar etmelerine neden olacak kadar güzel,” diyorum. Evet, havadan sudan konuşmak konusunda pek başarılı değilim.

Genç adam gülüyor.

“Eminim bunu daha önce de duymuşsundur,” diyorum.

“Kimse bu şekilde ifade etmemişti...” diyor. Sonra etrafına bakınıp “Maça yalnız mı geldin?” diye soruyor.

“Şey, sayılır. Babam şurada oturuyor,” deyip başımla babamın oturduğu yeri işaret ediyorum. “Ya sen?” diye soruyorum.

“Ben de yalnız gelmedim. Şuradaki salakları görüyor musun?” diye sorup ön sırada korkulukların olduğu yerde ayakta duran birkaç genç adamı gösteriyor. Çıplak göğüsleri boyalı ve başlarında peruklar var. “Onlar benim arkadaşlarım,” diye ekliyor.

Bütün arkadaşları kendilerini gülünç duruma düşürürken o bunu yapmıyor. Bu hareketi bana onunla ilgili öğrenmem gereken hemen hemen her şeyi söylüyor: Başkalarının izinden giden biri değil, kendi kararlarını verebiliyor ve yalnız başına oturmakta hiçbir sakınca görmüyor. “Sen neden onlara katılıyorsun?” diye soruyorum.

“Çünkü bir kat boya, üzerimdeki yağ tabakasını örtmeye yetmiyor” diye cevap veriyor.

Onu hızlıca baştan aşağı süzüyorum. Formda gibi görünüyor; fakat ceketini üzerindeyken kesin bir şey söylemek güç. Tekrar arkadaşlarına bakıyorum. “Boyanın onlara da bir faydası olmamış,” diyorum.

Gülümsüyor. “Ayrıca, bu gece hava soğuk,” diye ekliyor.

“Yağ tabakanın böyle havalarda seni koruması gerek,” diye cevap veriyorum.

“Doğru,” diyor. Bir düdük sesi duyuluyor ve dikkatini tekrar sahaya veriyor. Oyun kurucu topu havada yakalıyor. Hemen ardından, karşı takımın oyuncularından biri 27 metre çizgisi yakınında oyun kurucunun üzerine çullanıyor. İrkilerek havayı dişlerimin arasından içime çekiyorum.

Artık mücadele sona erdiğinden genç adam bana dönüp “Bu arada ben Trevor,” diyor.

“Ben de Addie,” diye kendimi tanıtıyorum.

“Addie mi?”

“Evet, Addison’ın kısaltması,” diye açıklıyorum.

Trevor, “Bu okula mı gidiyorsun Addison?” diye soruyor.

Trevor’un sorusu, gideceğim okulun çok büyük bir lise olduğunu fark etmeme neden oluyor. Eski okulumda herkesin adını bilmesem

de yeni bir yüzü kolaylıkla fark ederdim. “Babam ve ben buraya yeni taşındık. Pazartesi okula başlıyorum,” diye cevap veriyorum.

“Ah, çok güzel. Dallas’a hoş geldiniz,” diyor Trevor.

“Teşekkürler,” diyorum.

Trevor, “Son sınıfta mısın?” diye devam ediyor.

“Üçüncü sınıftayım. Ya sen?” diye soruyorum.

“Ben son sınıftayım,” diyor Trevor. Bakışları tekrar maça yöneliyor. Benim dikkatimse sahanın kenarına doğru kayıyor. Burada büyük bir panter kostümü içinde, amigoların etrafında daireler çizerek koşan biri var. Lincoln Lisesi’nde bizim de bir maskotumuz var –bir şimşek işareti. Çoğu maçta, *Sezgiseller* sayesinde gerçek şimşek gösterileri yapıldığını duymuştum. (muhtemelenbu gösterilerden maksat dikkatleri sahada olup bitenlerin sıkıcılığından başka bir yöne çekmektir.)

Oyun, futbolcuların kemiklerinin kırılmasına neden olabilecek şekilde üst üste iki büküm oluyorum.

Trevor, “Futbolu sevmiyor musun?” diye soruyor.

“Aslında futbolun bu türünü daha çok seviyorum. Daha heyecanlı,” diye yanıt veriyorum.

“Daha heyecanlı derken...”

“İı, yani bayrak futbolundan* daha heyecanlı demek istedim,” diyorum ve çabucak başka bir cevap bulduğum için kendimle gurur duyuyorum. Ağzımdan yerleşkeyle ilgili birşeyler kaçırmamak sandığımdan daha zor olacak. Ne de olsa bütün hayatım orada geçmişti.

Trevor, “Daha önce bir bayrak futbolu maçı izledin mi?” diye soruyor.

“Şey, hayır. Ama bu ondan daha heyecan verici, bunu itiraf etmek gerek,” diyorum.

Trevor, “Birçok şey bayrak futbolundan daha heyecan verici,” diye devam ediyor.

“Doğru,” diyerek ona katılıyorum.

Maçın geri kalanı huzurlu bir sessizlik içinde, araya serpiştiril-

* Amerikan futboluma benzeyen, fakat bazı farklı kuralları da olan, A.B.D. ve Kanada’da yaygın bir futbol türü (ed. notu).

miş birkaç yorumla geçiyor. Sona doğru ben de Trevor gibi ellerimi ceplerime sokuyor ve rüzgâra karşı omuzlarımı düşürüp sırtımı kamburlaştırıyorum. Maçın son düdüğü çalar çalmaz Trevor'ın vücutları boyalı kabadayı arkadaşları, ona doğru koşturmaya başlıyorlar. Oradan sıvışmaya çalışıyorum, fakat içlerinden biri beni yüksek sesle, "Selam, sen kimsin?" diye sorarak durduruyor.

Trevor benden hızlı davranarak cevap veriyor. "Çocuklar, bu Addison. Buralarda yeni," diyor.

"Yalnızca Addie de yeterli olur," diyorum; fakat sesim, etrafımdakilerin gürültülü merhabaları arasında kaybolup gidiyor.

Trevor birçok isim saymaya başlıyor. İsimleri hatırlamak için, genellikle onları hafızamda ait oldukları kişilerin fiziksel özellikleriyle eşleştiririm. Fakat etrafımdakilerin yüzleri boyalı olduğundan, bu gecedен sonra kimin kim olduğunu hatırlayamayacağım. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Eminim pazartesi görüşürüz," deyip tekrar gitmeye yelteniyorum. Beni daha önce durduran çocuk – yüzünde kırmızı çizgiler olan – Rowan beni yine durdurup "Maçtan sonra hepimiz Trevor'ın evinde eğleneceğiz. Sen de gelmelisin," diyor.

Fakat tanımadığım bir grup *Normlu* çocukla takılmak istemiyorum. Cep telefonumdan saati kontrol ediyorum. Dokuz buçuk. Yorgun olduğumu veya eve dönme saatimin geldiğini söyleyebilmem için hâlâ çok erken.

Trevor beni şaşırtarak "Babanın bu gece eve erken dönerek eşyaları yerleştirmesine yardım etmeni istediğini söylememiş miydin?" diye soruyor. Acaba vücut dilim mi beni ele veren?

Rowan'a bakarak "Evet, öyle söyledim. Aslında şimdi onunla buluşmalıyım. Belki bir dahaki sefere," diyorum.

"Tabii ki."

Yavaşça geri çekiliyorum. Diğerlerinin dikkati itişip kakışan birileri nedeniyle dağılınca Trevor'a ağız hareketlerimle "*Teşekkürler*," diyorum.

Trevor başını sallayıp "Pazartesi görüşürüz," diyor.

7. B Ö L Ü M

ya-nıl-sa-ma: *f.* Varsayımlara dayanarak mantıksız sonuçlar çıkarmak.

Önümde duran iki kapıya bakıyorum. Her ikisi de son derece gerçekçi görünüyor. Fakat birinin, *Sezgisellerin* hayal etmemi sağladığı bir illüzyon olduğunu biliyorum. Hangi kapının gerçek olduğunu bulduğumda kapıyı açıp içeri girmem ve diğer tarafta bulunan ve muhtemelen tabletinde çoktan not defterini açmış olan Bayan Stockbridge'in yanına gitmem gerekiyor. Yazmak üzere olduğu kocaman F notunu düşünmek, dikkatimi toplamama pek de yardımcı olmuyor. *Düşünce Yerleştirme* konusunda, feci derecede başarısız ve bu dersten iyi bir not almaya ihtiyacım var. Öğretmenin başarısızlığımı vurgulamak için notun altını kırmızı kalemle çizip çizmeyeceğini merak ediyorum. Ben olsam yapardım.

Kendi kendime, “*Dur. Konsantre ol,*” diyorum.

Zihnimde, illüzyonları saptama üzerine işlediğimiz dersleri tarıyorum. Görüntüde tutarsızlıklar var. Gözlerim iki kapı arasında gidip geliyor. İkisi de tıpatıp aynı. Normalde düz olan yüzeylerden birinde dalgalanmalar, hareketler ya da bulanıklık olmalı. Fakat hiçbir şey yok. Herhangi bir inceltme ya da şeffaflık da söz konusu değil. Her iki kapı da bana gayet düzgün tahta parçalarından yapılmış gibi geliyor. Zamanım azalıyor. Sonra, kapılardan birinin ortasında siyah bir leke olduğunu fark ediyorum. Gülümseyip lekesiz kapıya doğru adım atıyorum. Avucumu tarayıcıya doğru uzatıyorum ve elim içinden

geçiveriyor. “Kahretsin.”

Ben doğru kapıdan içeri girdikten sonra Bayan Stockbridge, dilini şaklatıp tabletinde bir şeyle yazıyor. Kıvrıcık kızıl saçlarını tuttu-ran çalıştığı toka görevini tam olarak yerine getirememiş ve garip noktalardan fırlamış birkaç tutam saç dışarıda kalmış. Eğer ben de onun gibi bir *Sezgisel* olsaydım, diğerlerinin her zaman en iyi yanımı görmeleri için çaba harcar mıydım, diye merak ediyorum.

Bayan Stockbridge, “Gerekçen nedir?” diye soruyor.

Neredeyse kendi varsayımsal sorumu cevaplamak üzereyken Bayan Stockbridge’in zihnimi okuyamadığını hatırlayınca duruyorum. “Efendim?” diye soruyorum.

“Neden soldaki kapıyı seçtin?” diye soruyor.

“Ha. Gerçek kapının üzerinde siyah bir leke vardı. Ama ben bu lekenin kapının sahte olduğunu gösterdiğini düşündüm,” diye itiraf ediyorum.

Bayan Stockbridge, “Mükemmellik bazen doğruyu değil, yalanı ortaya çıkarır Addie,” diyor. Başımı sallayıp görevi tamamlamış olan diğer iki kişiyle birlikte bekliyorum.

Bir anı, iradem dışında zihnimin en kuytu köşelerine kadar sızıp beni o ana götürüyor. Beş yaşında küçük bir kızım. Babam beni göl kenarındaki güzel bir parkta pikniğe götürmüş. Sandviçimden bir kaç lokma aldıktan sonra, örtünün üzerine uzanıyorum. Birdenbire, başımın üzerinde binlerce rengârenk kelebek belirliyor. Savrulan yapraklar gibi döne döne, nazıkçe aşağı doğru süzülüyorlar. Her an yere inip üzerime ya da etrafıma konabilirler. Neredeyse kanatlarının yumuşak dokunuşunu tenimde hissedebiliyorum. Gülümseyip elimi uzatıyorum.

“Addie, onlar yalnızca bir illüzyon,” diyor babam.

Oturup kaşlarımı çatıyorum. “Hayır değiller. Onları görüyorum,” diye itiraz ediyorum. Kelebekler benimle babamın arasında uçuşarak babamın görüntüsünü bozuyorlar.

Yaşlı bir adam yanımdan geçerken gülümsüyor. “Küçük hanım için bir hediye,” diyor. Babam kibarca el sallıyor. Yaşlı adam kelebekleriyle birlikte uzaklaşınca babam, bir şey göstermek için

beni omuzlarımdan tutup başka bir yöne doğru çeviriyor. Baktığım yönde, bizden bir buçuk metre uzaklıkta tek bir kelebek bir çiçeğin üzerine konmuş ve düz beyaz kanatlarını yavaşça yukarı ve aşağı doğru hareket ettiriyor. “İşte bu gerçek bebeğim. Ne kadar güzel değil mi?” diyor babam.

Hayal kırıklığına uğrayarak dudağımı büküyorum. “Sıkıcı,” diyorum.

Abartılı bir kahkaha, beni zihnimde canlanan bu anıdan çekip çıkarıyor. Omzumun üzerinden bakınca; fısıldaşmakta olan birkaç kızın aniden sustuklarını görüyorum. Gözlerimi kısıp onlara bakıyorum. Bu aptal kapı testinde başarısız olan bir tek ben miyim?

Öğle yemeğinde Laila bana bir bakış atıp “Sorun nedir?” diye soruyor.

Açık havadaki sahneye doğru yürürken – öğle yemeklerinde genelde burada takılıyoruz– memnuniyetsiz bir şekilde homurdanıyorum. “Bugün *İllüzyon Tespit Etme* sınavında başarısız oldum,” diyorum.

Laila, “Başarısızlık çok göreceli bir kavram,” diye cevap veriyor.

“Hayır değil. Ya sınavı geçersin ya da kalırsın. Bunda hiçbir göreceli taraf yok,” diye itiraz ediyorum.

Laila omuz silkiyor. “Fakat diğer tüm sınavlarını geçtin, yani ortalamaı tutturuyorsun,” diyor. Beton sahneye oturup ayaklarını kenardan aşağı sallıyor. “Bu da başarısızlığın göreceli olduğu anlamına geliyor,” diye tekrarlıyor. Kafasını yana eğip “Haydi otur,” diyor.

Ne kadar sakın olduğunu görünce aşırı tepki verdiğimi düşünüyorum. Buna eğilimim var. Derin bir nefes alıyorum, sırt çantamdan öğle yemeğimi çıkarıyorum ve Laila’nın yanına oturuyorum. Sahnenin etrafı yarım daire şeklinde bir çim alanla kaplı. Çok geçmeden her yer insanlarla doluyor.

Ben cips paketimi açarken Laila önde eğiliyor. “Bu sahne çok yüksek değildir herhâlde,” diyor.

Neden bahsettiğini anlamıyorum. Laila’nım yere diktiği bakışlarını takip ederek “Sanırım değildir,” diyorum.

Laila, “Yani birini aşağı itecek olursak canı çok acımaz değil mi?” diye devam ediyor.

Soluma bakıyorum. Sahnenin kenarı boyunca oturmuş, kucaklarındaki öğle yemeklerini yiyen ve ayaklarını aşağı doğru sallayan pek çok kişi daha var. “Kimin canı...” Cümlemi bitirmeme fırsat kalmadan Laila, kolumdan tutup beni sahneden aşağı atıyor. Şaşkınlık içinde nefesimi tutup bu şeytani planın ne gibi bir amaca hizmet ettiğini merak ediyorum. Duke’ün bana takılıp düşeyazdığını görünce daha fazla meraklanmama gerek kalmıyor.

Ben yere saçılan öğle yemeğimi toplarken Duke, “İyi misin?” diye soruyor.

“İyiyim,” diyorum. Sandviçimi ve cipslerimi yırtılmış öğle yemeği poşetime koyup kendime çekidüzen veriyorum.

Laila endişelenmiş gibi yapıp aşağı, yanıma atlıyor ve “Addie, canın yandı mı? Ne oldu?” diye soruyor. Fakat “endişesi” çok geçmeden Duke’e dönerek gülümsemesiyle son buluyor. “Naber Duke? Seni görmedik,” diyor.

Esas Duke’ü görmemiş olan benim. Belli ki Laila onu bir buçuk kilometre öteden görmüş.

Ray eğilip kocaman ayağının dibine yuvarlanmış olan su şişemi alıyor. En az kırk sekiz numara filan giyiyor olmalı. Devasa bir çocuk. “Al bakalım,” diyerek şişeyi bana uzatıyor.

“Teşekkürler,” diyorum.

Laila, “Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?” diye soruyor.

Duke otoparkın olduğu yöne doğru işaret edip “Kampüs dışına,” diye cevap veriyor.

Laila, sanki bundan büyük bir tesadüf olamazmış gibi, “Gerçekten mi? Biz de tam gidip arabamdan bir şey almak üzereydik. Sizinle yürümemizin bir sakıncası var mı?” diye soruyor.

O an Laila’yı öldürebilirim. Elime bir silah geçmesi yeterli –mesela kırk sekiz numara bir ayakkabı işimi görür.

Duke, “Tabii ki sakıncası yok,” diyor.

Laila tabii ki kendini Duke ve Ray’in arasına sıkıştırarak bana Duke’ün yanında yürümekten başka seçenek bırakmıyor. Yalnızca birkaç adım attıktan sonra Ray ile derin bir sohbete dalmış gibi görünüyor. Duke ile ben de sıkıntı veren bir sessizliğe gömülüyoruz.

Nihayet, “Üzgünüm,” diyorum. Çünkü Duke aptal olmadığı sürece, Laila’nın yapmış olduğu şey çok açık.

“Ben değilim,” diyor Duke. “Artık seninle konuşmak için bahaneler yaratmama gerek kalmadı.”

Kafam karışıyor. “Erkeklerin arasında gizli bir anlaşma yok mu?” diyorum. Neden böyle dediğimi bilmiyorum. Bu sözler öylece ağzımdan çıkıveriyor ve onları artık geri almam mümkün değil.

Duke, “Ne demek istiyorsun?” diye soruyor.

Şimdi ne kastettiğimi açıklamam gerekiyor, fakat bunu yapmak istemiyorum. Bir an için havada süzülerek önümden geçen bir sırt çantası dikkatimi dağıtıyor. Çanta sonunda sahibinin, yani Duke’ün kollarına iniyor. Konuşmamı bekleyen Duke’e bakıyorum ve “Sen ve Bobby yakın arkadaşsınız,” diye başlıyorum.

Duke, “Evet,” diye onaylıyor.

“Bobby onunla dansa gitmemi istedi,” diye devam ediyorum.

Duke, “Ve sen de hayır dedin,” diyor.

“Yani en iyi arkadaşın bir kızdan hoşlanıyorsa o, kızın senin erişim alanının dışında olması gibi bir ilkeniz yok mu?” diye soruyorum.

Duke, “Eğer Bobby’nin hoşlandığı her kız erişim alanımın dışında olsaydı hiç kimseyle çıkamazdım. Bobby yalnızca öptüğü kızlarla çıkmamı kısıtlıyor.” dedikten sonra “Sen onunla öpüşmedin, değil mi?” diye soruyor.

“Hayır!” diye atılıyorum. En azından gerçek hayatta değil. Araştırma yaparken öpüştüm, fakat Bobby bunu bilmiyordu. Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissediyorum.

Duke kaşlarını çatarak “Emin misin?” diye soruyor.

“Evet eminim. Onunla öpüşmedim,” diye cevap veriyorum.

“Eh işte, gördün mü? Bu durumda erkeklerin gizli anlaşması geçerli değil,” diyor.

Gururumun okşandığını belli etmemek için elimden geleni yapıyorum, fakat bu çok zor. Söz konusu olan kişi Duke Rivers. Duke gülümseyince ben de gülümseyerek karşılık veriyorum.

Duke, “Maçlarımdan birine gelmeni sağlamak için ne yapmam gerekiyor?” diye soruyor.

“Normallerin olduğu bir Norm takımında oyna,” diye cevap veriyorum.

Duke kafasını eğerek “Gerçekten mi? Yani maçlara gelmemenin nedeni bu mu? İnsanların spor karşılaşmalarını kazanmak için yeteneklerini kullanmalarından hoşlanmıyor musun? Sen *Doğalcılardan* mısın? Norm Toplumuyla birleşmemizi mi istiyorsun?” diye soruyor.

Dış tuğla kaplı kaplı bir binanın etrafından dolaşıp geniş bir koridor boyunca otoparka doğru yürüyoruz. “Hayır, hiç de değil. Yeteneklere desteğim tam. İnsanlar hayatlarının herhangi bir alanında kendilerini geliştirmek için yeteneklerini kullanabilirler. Kendi yeteneğimin bana bu konuda yardımcı olduğunu biliyorum. Yeteneklerin olmadığı bir yaşamı tahayyül edemiyorum. Sadece *Para-futbolu* sıkıcı buluyorum,” diye açıklıyorum.

Duke, “Off. Demek vücutların birbirleriyle çarpışmasını görmek istiyorsun öyle mi?” diye soruyor ve sorusunu yanıtlamama fırsat vermeden “Dur bir dakika. Düzenli olarak *Normal* futbol maçlarını seyrettiğini mi söylüyorsun yani?” diye ekliyor.

“*Düzenli* olarak değil,” diye yanıtlıyorum.

“Durum giderek kötüleşiyor. Bana sadece şunu söyle: Hiç *beni* oynarken gördün mü?” diyor Duke.

Alnımı ovalıyorum. Şişkinlik geçeli çok oldu; fakat Duke ile uğraşmak için yüzümü buruşturuyorum.

Duke gülerек dirseğiyle kolumu dürtüyor. “O sayılmaz. Bir Maçlarımı kastediyorum,” diyor.

“Hayır. Lise birinci sınıftan beri görmedim,” diye cevap veriyorum.

Bulaşıcı gülümsemesi yüzüne geri dönüyor. “Egoma pek de iyi gelmiyorsun,” diyor.

Şirin bir şekilde gülümseyerek “Bence egon için birebirim,” diye karşılık veriyorum.

Duke, “Addie, sen farklı bir kızsın, değil mi?” diye soruyor.

Kaba şey. Duke’ün beni dürttüğü gibi, ben de koluna omuz atmaya çalışıyorum. Ne var ki işe yaramadığı gibi, denerken az daha düşüyorum.

Duke elini uzatıp, “İyi misin?” diye soruyor.

“Evet,” diyorum ve omzumun üzerinden, ayağımın takılmasına neden olan şeye bakar gibi yapıyorum.

Duke, “Yeteneğin hayatta ilerlemene nasıl yardımcı oldu?” diye soruyor.

“Ne?”

“Biraz önce insanların hayatta daha ileriye gitmek için yeteneklerini kullanmalarında bir sakınca görmediğini söylemiştin. Kendi yeteneğinin sana yardımcı olduğunu da eklemiştin. Hangi açıdan?” diye açıklıyor.

“Bazen hangi derslerde daha başarılı olduğumu ve hangi projelerin daha iyi sonuçlanacağını görüyorum. Bunun gibi şeyler işte,” diye yanıt veriyorum.

Duke, “O hâlde *Durugörü* yeteneğin mi var?” diye devam ediyor.

“Ha, evet, öyle sayılır,” diyorum. Bobby’nin ona yeteneğimden bahsettiğini sandığım için şaşıriyorum. Aslında yeteneğimin adı *Ayrıştırma*. Anlamı ise ortak bir noktadan farklı yönlere doğru uzanmak. Bu yeteneğim ortaya çıktığında anlamına baktığım ilk sözcüklerden biriydi. Fakat bunu Duke’e açıklamak içimden gelmiyor. İnsanların hatalarını düzeltmeyi uzun zaman önce bıraktım. *Durugörü* de zamanı yönetmekle ilgili bir yetenek olduğundan Duke yaklaşmış sayılır.

Duke, “Böyle bir yeteneğin olduğuna göre, büyük olasılıkla hayatın boyunca tek bir hata bile yapmamışsındır. Daima ne istediğini biliyor olmalısın,” diyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

Bu büyük ölçüde doğru. Genellikle tam olarak ne istediğimi ve onu elde etmek için atmam gereken adımları bilirim; fakat bunun tek nedeni yeteneğim değildir. “Her şeyi *araştırmam*. Birçok hata yaptım. Fakat haklısın, birçok hatamın da önüne geçtim,” diyorum. *Mesela Bobby gibi*, demek istiyorum.

Duke, “Benim hakkımda hiç *araştırma* yaptın mı?” diye soruyor.

“Hayır. Çünkü daha önce seninle ilgili bir seçim yapmam gerekmedi,” diye cevap veriyorum.

Duke aniden durunca yürümeye devam eden Ray ile Laila’nın arkasından bakakalıyorum. Duke önüme geçip arkadaşlarımızla aramızda giderek açılan mesafeye sırtını dönüyor. “Peki ya sana bir

seçecek sunarsam? Bunu *araştırman* ne kadar sürer?” diye soruyor.

Birden gerilerek “Ne olduğuna bağlı,” diye cevap veriyorum.

Duke, “Belki sana çıkma teklif etmek istiyorum,” diyor.

Çantamın sırt askılarını sıkıp topuklarımın üzerinde biraz ileri geri sallanarak “Yapma,” diyorum.

“Amma hızlısın. *Araştırmada* ne gördün ki?”

“Bakmadım. Dediğim gibi, ne istediğimi bilmek için her şeyi *araştırmama* gerek yok,” diye cevap veriyorum.

Duke bana bir adım daha yaklaşıp eğiliyor. “Hemen şimdi çıkmayı kastetmedim zaten. Belki bir gün.”

Gözlerim dudaklarına kilitleniyor ve ensemin ürperdiğini hissediyorum. “Benim kişisel bir kuralım var,” diyorum.

Duke, “Nedir o?” diye soruyor.

“Beşten fazla kızı öpen bir oğlanı öpmeyi reddediyorum,” diyerek cevap veriyorum.

Duke kaşlarını kaldırıyor, gözlerinde muzur bir ışıltı belirliyor ve ben de az önce ne dediğimin farkına varıyorum. Yanaklarım kıpkırmızı oluyor.

“Öpmek değil çıkmak! Çıkmayı kastettim!” diyorum.

Duke kocaman bir kahkaha atıyor. “Bu hayatımda duyduğum en saçma kural. Bunu şimdi mi uydurdun?” diyor.

Gülüyorum. Evet kuralı o sırada uydurmuştum. Fakat yararlı bir kuraldı. Eğer bu kuralı Bobby’le tanışmadan önce koymuş olsaydım, büyük bir beladan kurtulmuş olacaktım.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Fakat sorun değil. Kuralına sadık kal. Nasılsa bu kural beni bağlamıyor,” diyor Duke.

Şaşkınlıktan donup kalıyorum ve onu doğru duyup duymadığıma karar vermeye çalışıyorum. *Meşhur* Duke Rivers beşten fazla kızı öpmediğini mi ima ediyor? Veya belki de beşten fazla kızla çıkma-dığını anlatmaya çalışıyordu.

Duke, “Bu seni şaşırttı, değil mi?” diye soruyor.

Yavaşça başımı sallıyorum.

Ray, Laila ile birlikte yanında durdukları kamyonetin bulunduğu yerden sesleniyor: “Duke!”

Duke onu duyduğunu göstermek için elini kaldırıyor, fakat gözlerini üzerimden ayırmıyor. “Bir yere ayrılma. Ben sürprizlerle doluyum,” diyor ve arkasını dönüp yürümeye başlıyor. Duke’ün uzaklaşmasını izlerken omuzlarının genişliğini ve yürüyüşündeki öz güveni fark ediyorum. İşte o an başımın belada olduğunu anlıyorum.

8. B Ö L Ü M

de-va-sa: s. Çok büyük.

Kâsemde kalan son mısır gevreği tanelerini ayıklamaya üşeniyorum. Bir pazartesi sabahı, insanın tek tek ayıklamak için gereken enerjiyi kendinde bulması neredeyse imkansız. Babam mutfağa girip “Okulun ilk günü için hazır mısın?” diye soruyor. Bir yarışma programı katılımcısı gibi konuşan babamın seçtiği kategori de şu: Sabahları Ergen Çocuğunuza Söylememeniz Gereken şeyler.

“En azından zihin geliştirme seansları filan yapabileceğimi söyle,” diyorum. Sabah rutininin en azından bu kısmına ihtiyacım var. Çünkü uyanmama yardım ediyor.

Babam, “Dışarıda Yerleşke teknolojisini edinmek gerçekten çok zor. Bunun için başvumamız gerekecek,” diye cevap veriyor.

“Ne? Yani bu kural programlarımızı da kapsıyor mu? Onları kullanamayabileceğimi mi söylüyorsun?” diye soruyorum.

“Alışacaksın Addie. O programlara ihtiyacın yok. Ben çocukken hiçbirine sahip değildim. Zaten her zaman doğal yeteneklerin doğal yollardan geliştirilmesi gerektiğini düşünmüştümdür,” diyor babam.

Çocukluğunda öyle programlar olmadığı için böyle konuşuyor. Fakat o zamanlarda bile insanlar doğal yeteneklerini geliştirmek için zihin egzersizleri yaparlarmış. Ayağa kalkıp kâsemi lavabonun içine koyuyorum.

Babam, “okulda idare edersin değil mi?” diye soruyor.

“Baba, henüz sabah,” diye cevap veriyorum.

Babam gülümseyip bana sarılıyor. “Tamam, anladım. Uyanınca konuşuruz,” diyor.

“Teşekkürler,” diye cevap veriyorum.

Okula geldiğimde başım hâlâ uğulduyor. Kendimi devasa bir insan denizinde kaybolmuş gibi hissediyorum. Hiç bu kadar büyük bir okul görmemiştim. Ders başlamadan önce koridordaki insan seli beni gitmem gereken sınıfın ilerisine sürüklüyor. Arkamı dönüp akıntıya karşı yüzmek zorunda kalıyorum. Eğer *Düşünce Yerleştirme* konusunda daha iyi olsaydım, *ilerle* sözcüğünü etrafımdakilerin zihnine zorla sokabilirdim.

Tekrar sınıfın kapısına dönmekten önce koridorun kenarında durup kalabalığın dağılmasını bekliyorum. Sınıfın kapısındaki numara C14. Bu numarayı ezberlediğim hâlde, yanlış sınıfa girmediğimden emin olmak için elimdeki kâğıtta yazılı olan ders programını iki kez kontrol ediyorum. Ders programı doğru sınıfa girdiğimi teyit ediyor: C14, Siyaset Bilimi dersi.

Birkaç yıl önce bir dönem boyunca, Norm Eğitiminin bir parçası olarak Amerikan Siyaset Bilimi dersi almıştım. Bu yüzden konuları biraz olsun hatırlayabildiğimi umuyorum.

İçeri girip elimdeki kâğıt parçasını öğretmene uzatıyorum.

Öğretmen, “Hoş geldin,” diyor. “Çocuklar, yeni bir öğrencimiz var: Addie Coleman,” diye beni tanıtıyor.

“Yalnızca Addie yeterli,” diyorum.

Öğretmen, “Kendini evinde hissetmesini sağlayın,” diye devam ediyor.

Bu sözlerin ardından uygulanması gereken bir ritüel olup olmadığı bilmiyorum; fakat yine de beklenti içinde etrafa bakıyorum. Birkaç kişinin boş bakışlarıyla karşılaşıyorum. Neredeyse herkes hâlâ yanındakiyle konuşuyor ya da telefonunu kurcalıyor. Kendimi “evimde hissetmemi sağlama” faslı, sahip olduğum üç özelliği paylaşmamı gerektirmediği ve gibi beni utandıracak herhangi bir durumu bereberinde getirmediği için memnun oluyorum. Belki de okulun bu ilk gününde paravan hikâyemin işe yarayıp yaramadığını test etmek zorunda kalmayacağım.

Öğretmen, ön sıranın ortasında boş bir yeri işaret ederek “Otu-

rabilirsin,” diyor. Belli ki kimse buraya oturmayı tercih etmemiş.

“Ah, peki,” diyorum. Başka bir boş sıra bulmaya çalışıyorum; fakat diğer tek boş yer de kendi sırasıyla birlikte boş sıranın da yarısını kullanan bir oğlanın yanında duruyor. Boş bir sandalye ararken sağ arka köşede oturan Trevor’ı fark ediyorum.

Tek seçeneğim kimsenin oturmak istemediği sandalye gibi görünüyor; iki adım atıp yerime oturuyorum. “Her şeyi bilen” ders programıma göre adı Bay Buford olan öğretmenimiz, masasına doğru yürüyüp müzik setine takılı olan iPod’un *play tuşuna* basıyor. Sınıfta yüksek sesle müzik çalmaya başlıyor ve herkes elleriyle kulaklarını tıkıyor. Bense sesi zihinimde susturuyorum. Öğretmen müziğin sesini kısmayı becerene dek kumandanın düğmeleriyle oynuyor. Ancak o zaman çalan parçanın hangisi olduğunu anlıyorum –James Bond filminin müziği.

Az önce gelmiş geçmiş en etkili öğretme yöntemini kullanmışçasına memnun görünen Bay Buford’ın tombul yüzüne geniş gibi bir gülümseme yayılıyor. İçimde, bunun bu sınıfta göreceğim tek heyecan verici şey olacağına dair bir his var. Bay Buford müziği kapatıp hızla bize dönüyor. “Önümüzdeki birkaç hafta boyunca konumuz...” diye lafa girdikten sonra duraklayıp etrafına bakınıyor. Kimse cevap vermek için gönüllü olmayınca. “Tahmini olan yok mu? Justin, ya sen?” diye soruyor.

Birkaç sıra arkadaki bir oğlan, “Eski filmler mi?” diyor. Yanındaki öğrenci gülüyor.

Başka biriye “Çekici kadınlar mı?” soruyor.

Bunun üzerine Bay Buford “Hayır çocuklar, haydi ama. Bilen hiç kimse yok mu?” diye soruyor.

Tam Bay Buford’ın istediği cevabı vermeyi ve çaresizliğine bir son vermeyi düşünürken arka taraftan bir ses, “Devlet tarafından finanse edilen istihbarat örgütleri,” diyor.

Bu, benim vermeye hazırlandığım “casuslar” yanıtından çok daha detaylı bir yanıtı.

Bay Buford, “Evet, teşekkürler Trevor,” diyor.

Arkamı dönüyorum ve Trevor’a bakıp şaşkınlık içerisinde kaşlarımı

kaldırıyorum. Trevor ise omuz silkmekle yetiniyor.

Bay Buford, oturduğum yerden kokusunu alabildiğim bir kalemle büyük beyaz tahtaya çeşitli kısaltmalar yazıyor. Acaba nasıl oluyor da o kalemin kokusundan kafayı bulmuyor? Bu okuldaki bilgisayarların azlığı beni hayrete düşürüyor. Öğretmen, “Bu kısaltmaları ve açılımlarını çalışın. Sınavda çıkacak,” diyor. Bu sözcükler defterlerin o kadar hızlı bir şekilde açılmasına neden oluyor ki eski okulumda olsaydım, Bay Buford’ın *Telekinezi* kullandığını düşünürdüm. Bay Buford gülüyor. “Demek şu sihirli sözcük sizi havaya sokmak için yeterli oldu. Güzel. Bugün FBI’dan bahsedeceğiz,” diyor.

Ders bitince bana merhaba demesi için Trevor’a yeterince zaman kalsın diye çantama yavaşça koyuyorum. Çantamın fermuarını çektikten sonra, gayet doğal bir şekilde omzunun üzerinden arkama dönüp bakıyorum –Trevor gitmiş.

Giden Dallas’taki tek arkadaşım. Bu arada *arkadaş* terimini biraz geniş bir anlamda kullanıyorum. Tamam kabul, oldukça geniş bir anlamda kullanıyorum. Belki ona ancak bir tanıdı diyebilirim. Sıfatı ne olursa olsun, kendimi yalnız bir ezik gibi hissetmemek için, gün içinde Trevor’a rastlamayı umuyorum.

Koridora çıkınca her iki yöne de bakıp Trevor’ın sırtını görmeyi umuyorum, fakat tek gördüğüm bir insan sürüsü. Trevor ise ortarlarda yok.

Adımı, yaşıma ve nereden geldiğimi söylemek dışında eğlenceli bir konu bulmak zorunda kalmadan öğle yemeği vakti geliyor. Babamla alıştırma yapmış olmamıza rağmen, Californiya’dan geldiğimi pat diye ağzımdan kaçırdım ve sonra da bu hatayı devam ettirmek zorunda kaldım. Buraya Yerleşke dememek için o kadar gayret sarfettim ki gerginliğim beni bambaşka bir havaya soktu. Her neyse zaten her iki senaryo da yalandı. En azından bu şekilde doğrunun yarısını söyleyip diğer yarısını da ağzımdan kaçırmak riskini göze almak zorunda kalmayacağım. Eve gidip kendi paravan hikâyemi yazacağım. Böylece hatırlaması daha kolay olacak.

Bu okuldaki ortak alan, üzerine yer yer ağaçlar serpiştirilmiş ve taş

banklarla çevrelenmiş olan büyük bir çim alandan ibaret. Kendimi bildim bileli Laila ile arkadaşız –anaokulunun ilk gününde beni savunduğundan beri. O zamandan beri okulda hiç yalnız kalmadım. Şimdiyse çok yalnızım ve bu bana çok garip geliyor. İnsanlar beni seyrederken yalnız başıma öğle yemeği yiyeceğime, kütüphaneyi keşfetmeyi yeğliyorum.

Kapıdan içeri girdiğimde beni kitapların, toz ve deri karışımı kokusu karşılıyor ve gülümsüyorum. Lincoln Lisesi'nde kütüphane üç sıra bilgisayardan oluşuyor: Bu bilgisayarlardan dilediğimiz bilgileri kartlarımıza yükleyebiliyoruz. Bütün kitaplarımızı, şehirde ayakta kalmayı başaran tek kitapçıdan alıyorum –orası da muhtemelen ben artık orada olmadığım için kapanmaya mahkûm. Fakat o kitapçı, bu kütüphanenin yanında bir hiç sayılır. Bu kütüphane iki katlı. İkinci kata geniş bir merdivenden çıkılıyor. Üst katın duvarları boyunca dizilen pencerelerden sızan ışık, zemini bir battaniye gibi kaplıyor. Eğer yalnız olsaydım sevinçten kollarımı açıp daireler çizerdim. Fakat bunun yerine merdivenlerden çıkarak ellerimi kitapların üzerinde gezdiriyorum.

Bir süre kitapları inceledikten sonra klasikler bölümünü buluyorum ve bana doğru bir seçim gibi görünen *İki Şehrin Hikâyesi**'ni elime alıp okumaya başlıyorum. Tam Dickens'ın tasvir ettiği “en kötü zamanlar”ın benim tüm yaşadıklarımın çok daha kötü olduğunu fark etmeye başladığımda bir grup insanın alt kattaki seramik kaplı zeminde yürüdüğünü duyuyorum.

Lanet olsun. Öğle tatilinin sona erdiğini haber veren zili kaçırmış olmalıyım. Belli ki sınıflardan biri bugün kütüphanede toplanıyor. Sırt çantamın ön cebindeki ders programımı çıkarıp orada yazandan farklı bir şey görmeyi umuyorum. Programda BE (Beden Eğitimi) yazıyor. Bu iki mütevazı harf yüzümün buruşmasına neden oluyor. Yarın beden eğitimi dersine başlamak için daha iyi bir gün gibi görünüyor. Kimse pazartesi günleri spor yapmaya zorlanmamalı.

* Charles Dickens'ın 1859 yılında yazdığı, konusu Fransız Devrimi esnasında ve öncesinde Paris ve Londra'da geçen romanı (ed. notu).

Okuldaki ilk günümde beden dersini ekmeye karar verince suçluluk duygusu nedeniyle karnıma bir sancı saplanıyor. Fakat en azından bir hafta boyunca “yeni öğrenci” kimliğimin ardına sığınabileceğimi bildiğimden, bu hissi bastırıyorum.

Çabucak koridorun sonuna doğru kaçıyorum. Burada beni kim-
senin bulamayacağından eminim. Zaten burada beni ya da bir baş-
kasını neden arasınlar ki? Burası kütüphanenin “klasikler” bölümü;
bu bölüm bir lise kütüphanesinin en az ziyaret edilen yerlerinden
biri olmalı. Bu yüzden birinin koridorda ayağını yere sürüyerek
yaklaştığını duyunca gerçekten şaşıyorum.

Başımı kaldırıncı Trevor’ın sol tarafındaki raflara yoğunlaştığını
görüyorum. Parmaklarıyla ciltlerin üzerinde geziniyor, sonra duru-
yor ve elindeki kitabı parmaklarının üzerinde durduğu iki kitabın
arasındaki yerine koyuyor.

Arkasını dönünce “Selam,” diyorum. Önce şaşkınlıktan irkilerek
omuzlarını silkiyor, ama sonra seslenenin ben olduğumu anlıyor.
“Aa, Addison. Ne yapıyorsun?” diye soruyor.

“Görünüşe göre beden eğitimi dersini ekiyorum,” diye cevap ve-
riyorum.

Trevor, “Bu sabah seni siyaset bilimi dersinde görünce şaşırdım.
Üçüncü sınıfta olduğunu söylediğini sanıyordum,” diye devam ediyor.

“Ben... ıııı...” diye geveliyorum. Hissettiğim panik göğüs kafesime
yayılıyor. Babam beni ileri seviyede bir derse yazdırmış olabilir mi? Ne
demem gerekiyor? “Şey, evet, benim zihnim normal bir insanınkinden
en az on kat daha verimli çalışıyor; bu yüzden babam beni mümkün
olduğunca zorlamak istemiş,” diyemezdim. Bunu söylememe izin
verilseydi bile, bu şekilde konuşmak muhtemelen iyi sonuç vermezdi.

Trevor, “Bu dersten sınava mı girdin?” diye soruyor.

“Evet!” diye atılıyorum. Sesim biraz fazla yüksek çıkıyor. “Yani,
evet sınava girdim,” diye ekliyorum. Trevor’ın az önce rafa koyduğu
kitabı işaret ederek konuyu değiştirmeye çalışıyorum. “İade ettiğin
kitap hangisi?” diye soruyorum.

“Ha bunu mu soruyorsun?” Trevor kitabın sırtına bakıp “*Bin
Dokuz Yüz Seksen Dört. Orwell*,” diyor.

O kitaba bayılmışım; fakat insanlara bir kitap hakkında nasıl hissetmeleri gerektiğini söyleyerek onları o kitap hakkındaki gerçek fikirlerini söylemekten alıkoymak istemem. “Hoşuna gitti mi?” diye soruyorum.

Trevor gülüp omuzlarını kitaplığa dayıyor. Gamsız gülümsemesinden tutun da rahat duruşuna kadar bütün varlığı ne kadar sakin biri olduğunu ele veriyor. “Kitabı okumadım. Bunları kim okur bilmiyorum,” diyerek etrafındaki kitapları işaret ediyor. “Klasikler bu kütüphaneden yalnızca İngilizce dersi için okunmaları gerektiğinde çıkarılır,” diye ekliyor.

“Yaa,” diyorum ve şaşkınlıkla elimdeki kitabı yukarı kaldırıyorum.

Trevor başlığı okumak için kafasını yana eğiyor. “*İki Şehrin Hikâyesi*. Ah, sen klasikleri seviyorsun. Öbür dilerim,” diyor.

Gülümsüyorum. “Yo, sorun değil. Genel olarak kitapları severim. Bugün içimden beynimi eski İngilizceyle yazılmış ve derin düşünceler içeren bir kitapla zorlamak geldi. Peki ya sen? Eğer kitabı okumadıysan neden iade ediyorsun?”

“Altıncı derste kütüphanede yardımcı öğrenci olarak görevliyim,” diyor Trevor.

“Ne güzel,” diyorum. Bana sorarsan rüya gibi bir ders bu. “Nasıl başardın?” diye soruyorum.

Trevor gülümseyerek “Sakatlandığım için beden eğitimine katılamadım. Eğer bana bu derse katılamadığım için daha heyecan verici bir görev verselerdi, herkes sakatlanma taklidi yapmaya başladılar,” diye cevap veriyor.

Trevor cümlesinin son kelimesini söyleyene dek, kendi “sakatlanma taklidi” listeme beş madde ekledim bile. “Dur bir dakika. Yani bunun senin için hapisten farksız olduğunu mu söylüyorsun?” diye soruyorum.

Trevor, “Daha çok bir işkence odası gibi,” diye cevap veriyor.

Nefesimi tutup “Çok gücendim,” diyorum.

“Burası çok sessiz ve bir süre sonra bütün bu kitaplar insanın gözüne aynı görünmeye başlıyor,” diyor Trevor.

“Charles Dickens şu anda mezarında ters dönüyor,” diye ona ta-

kılıyorum.

Trevor yüzüne ciddi bir ifade takınıyor ve sırtını dikleştirip başını sallıyor. “Anlaşıldı. Bundan sonra sen beni duyabileceğin bir mesafede-yken yakın arkadaşlarını eleştirmeyeceğim,” diyor. Kitapları elinde evirip çevirip sırtlarına bakıyor. “Eh, ben artık işe geri dönsen iyi olacak. Kütüphaneci...” -omzunun üzerinden geriye bakarak arkasını kontrol ediyor- “bir Nazi,” diye ekliyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. “Sahiden mi?” diye soruyorum.

Trevor, “Mecazi anlamda,” diyor.

“Ha, tabii,” diyorum.

Trevor, gözlerindeki şaşkınlığı ancak kısmen saklayacak şekilde, yarım ağızla gülümsüyor. “Pekâlâ, hoşça kal,” diyor.

Trevor gider gitmez cep telefonumu çıkarıp Laila’ya mesaj atıyorum. “Normal biri gibi davranmak zor. Ha, bu arada en nihayetinde senin yerini alacak olan kişiyi buldum.”

“Çok teşekkürler. Kim bu kız?”

“O bir erkek. Ve normal biri için oldukça havalı görünüyor. Sanırım aklımı okuyor. Düşüncelerini bloke etmeye yoğunlaştım iyi olacak.”

O sırada Trevor rafların yanından geçiyor. Taşıdığı kitap yığını kendi boyunun yarısı kadar. Yarı yolda durup geri geliyor. “Dersi gerçekten de ekiyorsun,” diyor.

Gülümsüyorum ve aslında hiç olmadığım hâlde kendimi asi hissediyorum. “Aynen.”

Trevor başını sallayıp yürümeye devam ediyor.

Çantamdan defterimi çıkarıyorum, boş bir sayfa açıyorum ve yazıyorum: “Charles Dickens’in hayaleti bana, mezarında ters döndükten sonra uyuyamadığını söyledi. Ebedî istirahatini bırakıp çürümekte olan vücuduna geri dönmeye ve uykusunu böldüğün için senden intikam almaya karar vermiş. Uyarmadı deme.”

Sayfayı koparıp köşelerin tam olarak üst üste gelmesine özen göstererek iki kez ikiye katlıyorum. Anaokulundan beri arkadaş edinmek zorunda kalmamıştım. Belli ki taktiklerim pek de değişmemiş. Kâğıdın dışarıda kalan tarafına Trevor’ın adını yazıyorum. Artık sıra, kâğıdı ona nasıl vereceğimi bulmaya geliyor.

9. B Ö L Ü M

dü-ze-nek: *is.* Belirli bir amacı yerine getirmek için düzenlenen etkinlikler bütünü.

Öğle yemeğinde Laila'ya vermek istediğim mesajı, ondan bir kol boyundan daha uzakta oturarak veriyorum.

Laila gülerek “Bana hâlâ dünkü olay yüzünden kızgın değilsin herhâlde?” diye soruyor.

“Hayır, nefret ettiğim bir çocukla konuşmam için beni sahneden aşağı itmene bayılıyorum,” diye kinayeli bir cevap veriyorum.

“Ondan nefret etmiyorsun,” diyor Laila.

“Haklısın. Bu çok fazla enerji gerektirirdi. Ona karşı herhangi bir şey hissetmiyorum,” diye devam ediyorum.

Laila, “Bunu kendine de hatırlatmalısın; çünkü dün otoparkta o çocuğa dalgın dalgın bakıyordun. Duke’ün çekiciliği etkisini göstermeye başladı bile,” diyor.

Aslında Laila haklı; fakat kendimi bunun aksine inandırmaya çalışıyorum. Duke ve benim gerçekten hiçbir ortak noktamız yok. Savunmaya geçerek “Hayır, benim ona karşı bağışıklığım var,” diyorum.

“Kimsenin böyle bir bağışıklığı yok,” diyor Laila.

Sahnenin etrafında öğrenciler kümeler hâlinde sohbet ediyorlar. Gözüm flu bir ninjaya savaşıyor iki çocuğa takılıyor. Öğretmenleri onlara doğru yürüyor, hologram simülatörünü eline alıyor ve ninja ortadan kayboluyor. Çocuklar homurdanarak hayal kırıklıklarını belli ediyorlar. Derin bir nefes alıp tekrar Laila'ya bakıyorum. “Yeterince

rol yapmıyorum,” diyorum.

Çoğu zaman benim konudan konuya atlamama alışkın olan Laila bu sefer zorlanıp “Ha... Ne?” diye soruyor.

“Son zamanlarda ana karakterin eeveynlerinin boşandığı kitapları düşünüyorum da. Bu kitaplarda en öne çıkan temalardan biri isyan. Bence bunu bir denemeliyim,” diye açıklıyorum.

Laila gülüyor. “Addie ve isyan. Bu iki sözcük yan yana gelemmez,” diyor.

Önce bu yorum nedeniyle gücenir gibi oluyorum; fakat Laila haklı. Ben asi değilim. Hem de hiç. Fakat annemle aramdaki gerginliğin had safhaya ulaştığı göz önüne alınırsa eminim şu anda oldukça asi olabilirim. “Bunu kesinlikle başarabilirim,” diyorum.

Laila, “Hayal kurduğunun farkındasın değil mi? Okuduğun şu romanlar insan davranışlarına kılavuzluk etmek üzere yazılmadı,” diye itiraz ediyor.

Onun yorumunu dikkate almıyorum. “En azından anne ve babamın hatalarımdan dolayı beni değil, kendilerini suçlayacakları altı aylık bir sürem var. Bu nedenle mesela saçımın bir tutamını maviye boyamayı düşünüyorum,” diyorum.

Laila birdenbire beni dikkate alıyor ve gözleri parlayarak “Gerçekten mi? Bu harika olur,” diyor.

“Acaba bu yeterli olur mu? Çizmeyi aşmak istemiyorum, fakat acımı yok pahasına satmak istemem,” diye devam ediyorum.

Laila, “Annenle baban daha önce o güzel sarı lülelerine dokunmanın söyledikleri için bu gayet yeterli olur. Benim annemle babam saçımı boyadığımı fark etmezlerdi bile,” diye cevap veriyor.

Duke, “Sohbete katılmak için çok mu geç kaldım?” diye soruyor ve yanıma oturmak için sahneye zıplıyor. Geldiğini görmediğim için şaşıyorum. Beni şaşırtan diğer şeyse tekrar yanıma gelene kadar Duke’ün ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuş olmam. Eğer bizimle daha sık takılacaksa, üzerinde yoğunlaşacağım bazı kusurlarımı bulmam gerek. Onu kısaca inceliyorum ama hiçbir kusur bulamıyorum. Duke kusursuz biri. Yüzünde tek bir sivilce bile yok. Yeni bir strateji benimseyip ona bakmayacağım.

Laila, "Addie tam da bugün okuldan sonra saçının bir tutamını nasıl maviye boyayacağını anlatıyordu," diyerek Duke'e bilgi veriyor.

Duke, "Bu gözlerini daha da ortaya çıkarır," diyor.

"Bir tutam mavi saç gözlerimi nasıl ortaya çıkaracak ki?" diye soruyorum.

"Çünkü gözlerin..." Göz göze geldiğimizde Duke'ün dikkati dağılıyor. "İı, kahverengi. Gözlerin kahverengi. Fakat mavi olduklarına yemin edebilirdim," diyor.

"Bu kadar fazla kişinin gözüne bakınca takip etmek zor oluyor değil mi?" diye sorarak onu iğneliyorum.

Duke kafası karışık bir hâlde gözlerini kısarak bakıyor; bense gülmemeye çalışıyorum.

Laila bacağımı dürtüyor. "O hâlde okuldan sonra gelip Addie'nin saçını boyamamıza yardım etmelisin," diyor.

Kendimi Laila'nın önerisine itiraz etmekten alıkoyarak "Evet tabii. Laila'nın evine gideceğiz," diyorum.

Laila yüzünü buruşturup bana bir "Çok teşekkürler," bakışı atıyor. "Öyle mi? diye soruyor.

"Evet," diyorum.

"Fakat sizin evde kimse olmayacak. Benim babam ve erkek kardeşlerimse evde olacaklar," diye itiraz ediyor. Böylece kibarca Duke'ü evinde istemediğini ima etmiş oluyor.

Ancak ben de Duke'ün bizim eve gelmesini istemiyorum ve bunu gündeme getiren Laila olduğu için, geri adım atmıyorum. "Biliyorum. Fakat annem bugün eve erken gelebilir ve maksimum etki elde etmek istiyorsak bizi saçım ıslakken yakalamamalı," diye bir bahane uyduruyorum.

Duke, "Maksimum etki mi?" diye soruyor.

Laila, "Evet. Addie başkaldırıyor," diye açıklıyor.

Duke, "Neye karşı?" diyor.

Laila sırtıtarak "Tam olarak emin değilim. Neye karşı Addie?" diye soruyor.

"Olağan dışılığa ve vasatlık karşıtlığına karşı," diye karşılık veriyorum.

“Şunu açıklığa kavuşturalım. Sen *Paranormal* olmaya mı başkaldırıyorsun?” diye soruyor Duke.

“Hayır, bunun yeteneklerimle hiçbir ilgisi yok. Normal, klişe ve tipik olanı destekliyorum,” diye cevap veriyorum.

Duke, “Hiçbir şey anlamadım,” diyor.

Laila, “Eğer ‘Ortalama bir genç boşanmayla nasıl başa çıkar’ başlıklı listedeki bütün maddeleri yerine getirirse annesiyle babasının tekrar birleşeceklerini düşünüyor,” diye açıklıyor.

Bunu Duke ile paylaştığı için Laila’ya sinirli bir bakış fırlatıyorum. “Bu doğru değil. Tekrar bir araya geleceklerini sanmıyorum,” diyorum. Bu artık mümkün değil. “Fakat madem boşandılar, bu süreçte yaşanan hiçbir eğlenceyi kaçırmak istemiyorum,” diye ekleyip saçımın bir tutamını havaya kaldırıyorum.

“Yapma ya. Demek annenle baban boşanıyorlar. Üzgünüm, bu çok kötü,” diyor Duke.

“Okuldaki öğrencilerin yarısının anne ve babaları bir noktada boşanıyorlar. Yeni ya da heyecan verici bir şey değil yani bu. Oldukça sıradan,” diye cevap veriyorum.

Duke şaşkınlıkla gözlerini açıyor. “Peki sıradanlık... İyi bir şey mi?” diye soruyor.

“Kesinlikle. Gördün mü, öğreniyorsun. Her şey beklentilerle ilgili. Eğer tipik şeyler yaparsan, tipik şeylerin olmasını bekleyebilirsin; herhangi bir sürpriz yaşamazsın,” diyorum. Duke’e çok fazla bakmamaya çalıştığım için, gözlerimi bulutsuz gökyüzünün ardından elimin hizasındaki küçük kayaya, sonra da önümüzdeki bina boyunca büyüyen sarmaşıklara çeviriyorum. Sarmaşıklar boş bir yer bulmak için yukarı doğru tırmanırken binadaki kırmızı tuğlaların her santimetresini kaplamış.

Duke konuşup tekrar dikkatimi çekiyor. “Demek annenle babana rol kesiyorsun. Peki bunun tipik sonucu tam olarak nedir?” diye soruyor.

Ellerimi arkaya uzatıp geriye doğru yaslanıyorum. “Şey, boşanmadan önce saçımı maviye boyamak gibi bir şey yapsaydım annem çıldırırdı. Arkadaşlarımla çıkmamı yasaklar ve beni kuaföre götürüp

masraflar bana ait olmak kaydıyla saçlarımı eski rengine boyamasını isterdi,” diye anlatıyorum.

Duke, “Peki ya şimdi?” diye soruyor.

“Şimdi de çıldıracak, fakat bunun benim için ne anlama geldiğini fark ederek sevgi ve ilgi için yalvardığımı göreceksin. Sonra bana hayal kırıklığına uğradığını söyleyecek ama dayanamayıp beni sinemaya filan götüreceksin,” diye devam ediyorum.

Duke, “Gerçekten mi?” diye soruyor. Ciddi olup olmadığını anlamak için Laila’ya bakıyor. Laila omuz silkince tekrar bana dönüyor. “Yani annen seni ödüllendirir mi?” diye soruyor.

“Tabii ki,” diye yanıt veriyorum.

Hem Duke hem de Laila bu konuda şüpheli görünüyorlar. Onlara, “Göreceksiniz,” diyerek teminat veriyorum.

Duke sahneden yere atlıyor, sonra da önüme geçiyor. Sahneden aşağı sarkıttığım bacaklarıma yaslanarak ellerini dizlerimin iki yanına koyuyor ve “Kulağa heyecan verici geliyor. O hâlde okuldan sonra görüşürüz Mavi Gözlü,” diyor.

Bir küfür savurmamak için kendimi zor tutuyorum.

Duke, “Kahverengi olmadıklarını biliyordum. Fakat *Işık Mani-pülasyonu* üzerinde çalıştığını bilmiyordum. Doğrusu etkilendim. Fakat bu konsantrasyon gerektirir,” diyor. Ağzıyla kulağım arasında yalnızca birkaç santimlik bir mesafe kalana dek öne eğiliyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve ne kadar sessiz olursam olayım, içime çektiğim nefesi duyduğunu biliyorum. “Dikkatin dağıldı,” diye fısıldıyor, sonra da arkamda duran sırt çantasını alıp gidiyor.

Arkasından, “Dikkatim senin yüzünden dağılmadı,” diye sesleniyorum.

Bana dönüp bir süre geri geri yürürken sinir bozucu derecedeki yakışıklı yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor. Blöf yaptığımı biliyor. Arkasını dönmeden önce kaşlarını kaldırıp omuz silkiyor ve uzaklaşıyor.

Laila’ların salonunda Duke’ün gelmesini beklerken tekrar “Seni öldürmek istediğimi biliyorsun, değil mi?” diyorum. “Neden onu davet ettin ki? Ondan hoşlandığımı filan düşünmesini sağlıyorsun.”

“Hoşlanıyorsun zaten,” diyor Laila.

Erkek kardeşleri hızla koşarak kanepenin yanına gelip kovalamaca oynuyorlar. Duvarda kalan birkaç tablodan birine çarpıp neredeyse düşürüyorlar. Beş yıl önce Laila’ların evi, bir dergi sayfasından fırlamış gibi görünüyordu. Şimdiyse bomboş kaldı. Evde yalnızca zaruri eşyalar var.

Laila oğlanlara sesleniyor: “Bugün misafirim var, o yüzden annem işten gelene kadar gözden kaybolun.” Tabloyu düzeltmek için ayağa kalkıyor. Duygularını ustalıklı saklasa da utanmış olabileceğini fark ediyorum. Neden bunu Laila’nın evinde yapmakta ısrar ettim ki? Ben berbat bir arkadaşım.

Kapı zili çalınca kalbim yerinden hopluyor. Laila tek kaşını kaldırıp kapıya doğru seğirtiyor.

Kapıyı açıp coşkuyla “Duke, nasılsın? İçeri gel,” diyor.

Duke, “İyiyim. Birkaç malzeme getirdim,” diye cevap veriyor. Arka cebinden dirsek hizasına kadar uzanan bir çift parlak turuncu lastik eldiven çıkarıyor.

Laila, “Burada saç boyuyoruz, tuvalet ovmuyoruz,” diye dalga geçiyor.

Duke, “Saç boyasının insanın etini eriten bir aside benzediğini sanıyordum,” diyor.

Gülerek “Ondan herkes saçını boyamak istiyor,” diye lafa giriyorum.

Duke, “Kutunun üzerinde saç derisini yaktığını belirten bir uyarı yok mu?” diye soruyor.

Laila etkilenmiş gibi dudaklarının kenarlarını aşağı indiriyor. “Sanırım Duke bir süredir saç boyası kutularını okuyor Addie, ne dersin?” diyor.

Ayağa kalkarak Duke’e “ev ödevini yaptın mı?” diye soruyorum.

Duke, “Aptal gibi görünmek istemedim; fakat belli ki yine de kendimi bu duruma düşmekten kurtaramadım,” diye cevap veriyor.

Laila Duke’ün göğsüne hafifçe vurarak “Davranışın aptalca değil, şirindi. Haydi gel, muhtemelen sana temizlemen için birkaç tuvalet bile bulabilirim,” diyor.

Duke buna, “Ha-ha,” diye cevap veriyor.

Duke mutfakta lastik eldivenleri takıp az sonra ameliyata girmek üzereymiş gibi ellerini havaya kaldırıyor. Onun ellerinde turuncu eldivenler bile sevimli görünüyor.

“Ben ne yapayım?” diye soruyor.

“Sen en iyisi şurada otur da, sana bir zarar gelmesin,” diyerek masayı işaret ediyorum.

Laila, “Of Addie, mızıkçılık yapma,” diyor.

“Tabii insanın etini eriten asit, bunu söyleyen kişinin saçına sürülmeyecek,” diyor Duke.

Laila beni yüksek bir tabureye oturtup saçımın bir bölümünü geri kalanından ayırıyor. “Duke, ben diğer malzemeleri hazırlarken gel de şunun tut,” diyor.

Hemen yanımda duran Duke, gereğinden fazla güzel kokuyor. Gözlerimi kaçırıp mikrodalga fırının saatindeki yeşil sayılara bakıyorum. Laila mutfağın diğer ucuna gidip elindeki şişeyi doldurmak için musluğu açıyor.

Duke sessizce, “Haylazlık yapan ortalama bir genç kız başka ne yapar biliyor musun?” diye soruyor.

Hemen Laila’ya bakıyorum, fakat belli ki bizi duyamıyor. “Ne?” diye soruyorum.

“Bütün zamanını onun için hiç hayırlı olmayan bir oğlanla geçir-meye başlar,” diyor Duke.

“Peki kim bu oğlan?” diye soruyorum.

Duke, “Benim tabii ki,” diye cevap veriyor.

“Sen benim için hayırlı değil misin?” diye devam ediyorum.

Duke, “Hayır, berbat biriyim. Aklını derslerden uzaklaştıırım, seni sürekli öpüşmeyi düşünmeye zorlarım ve bütün boş zamanlarını evden uzakta geçirmene neden olurum,” diyor.

Güçlkle nefes alıyorum. “Kulağa cazip geliyor... Ortalama bir kız gibi davranma planıma sadık kalmak için böyle demeliyim,” diye cevap veriyorum.

“Kesinlikle,” diyor Duke.

Yukarı bakınca göz göze geliyoruz. “Birbirimize hiç benzemedi-

ğimizi biliyorsun değil mi?” diye soruyorum.

“Sence ‘Zıtlar birbirinin çeker’ denmesinin bir nedeni yok mu?” diye cevap veriyor.

“Evet, mıknaatılar,” diye mırıldanıyorum.

Bir anda yüzümün yan tarafına su sıçrayıveriyor. Laila gülerek “Kolla kendini, silahlı ve tehlikeliyim,” diyor. İçi su dolu olan sprej şişesini Duke’e çeviriyor.

“Hayır, ben savunmasızım,” diyor Duke. Saçımı bırakıp arkama geçiyor ve belimden kavrayarak beni havaya kaldırıyor.

“Beni kalkan olarak mı kullanıyorsun?” diye soruyorum.

Duke, “Senden iyi bir kalkan olmaz. Fazla ufak tefeksin,” diye yanıtlıyor.

Laila Duke’ün haklılığını ispatlamak istercesine üzerimize birkaç kez su püskürtüyor. Çoğu bana, birazı da Duke’e denk geliyor. Bu arada Duke’ün elinden kurtulmak için kolunu ittirip duruyorum. Duke beni tekrar tabureye oturtup Laila’nın peşine düşüyor. Laila çığlık atarak koşuyor. Odaya geri geldiklerinde sprejli su şişesi bu kez Duke’ün elinde ve Laila’nın yüzünden sular damlıyor.

Duke bana dönüp “Onurunu kurtardım,” diyor.

“Beni kalkan olarak kullandın,” diye cevap veriyorum.

Duke su şişesini yukarı kaldırarak “Pekâlâ, bu ne işe yarayacak?” diye soruyor.

Laila, “Addie’nin saçını ıslatmamıza,” diyor.

Duke sanki dünden razıymış gibi, “Bununla ben ilgilenirim,” diye atılıyor.

Bense “Sana ve tuvalet eldivenlerine güvenmiyorum,” diyorum.

Duke bunu duyar duymaz yüzümün tam ortasına su püskürtüyor. Dudaklarımın arasından hava üfleyerek her yere su püskürtürken gülmemeye çalışıyorum. “Sen öldün,” diyorum.

Koridorun başında gürleyen bir ses, “Laila, bu sular da neyin nesi?” diye soruyor.

Laila, “Hiç baba, birazdan temizlerim,” diye sesleniyor.

Laila’nın babası köşeden kafasını uzatıp Duke’ü ve beni görüyor. “Aa, misafirlerin olduğunu bilmiyordum,” diyor.

“Evet, misafirlerim var,” diyor Laila.

Babasının saçları sanki yeni uyanmış gibi dağınık görünüyor. Yanakları onu son gördüğünden beri daha da çökmüş ve gözlerinin altındaki morluklar iki kat daha koyulaşmış. Laila’ya, “Ödünç alabileceğim birkaç doların var mı?” diye soruyor.

Laila ceplerini yoklayıp “Hayır,” diyor.

Laila’nın babası burnunu silince ben de burnumu silme ihtiyacı duyuyorum. Sadece babası öyle yaptığı için değil, üzerine sinen duman kokusu sonunda bana da ulaştığı için. “Haydi ama Laila. Söz, geri ödeyeceğim. Annen hiç para bırakmadı. Birkaç dakika sonra bir arkadaşım gelecek. Ona borcum var,” diye ısrar ediyor.

Laila, “Üzgünüm, gerçekten hiç param yok. Kalan son beş dolarımı da bugün öğle yemeğine harcadım,” diye cevap veriyor.

Babası uzun bir süre Laila’ya bakıyor. Büyük olasılıkla Laila’nın aklından geçenlerin ağzından çıkanlarla aynı olup olmadığını doğrulamaya çalışıyor. Laila’nın zihninden muhtemelen *inatçı keçi* gibi sözcükler geçiyor. Kabul, belki de daha renkli bir küfür düşünmüştür. Laila’nın kendini rahatsız hissettiğini anlıyorum ve konuyu değiştirmek için bir yol arıyorum.

Duke, “Merhaba. Siz Laila’nın babası olmalısınız. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Duke,” diyor.

Laila’nın babası, “Duke Rivers. Evet, seni tanıyorum. On yılı aşkın bir süredir Yerleşke sınırları içinde ve dışında gördüğümüz en iyi liseli oyun kurucusu,” diyor.

Gözlerimi deviriyorum. Yerleşke dışındaki oyuncuları Duke ile karşılaştırmak hiç de adil değil... Duke’ün bir yeteneği var, onlarınsa yok.

“Teşekkürler. O hâlde maçlara gidiyorsunuz değil mi Bay Stader?” diyor Duke.

Bay Stader, “Genellikle gitmem, fakat haberleri okurum. Seneye hangi üniversiteye gideceğine karar verdin mi?” diye soruyor.

Duke bir elini omzuma koyuyor. Lastik eldiven taktığı hâlde, yine de kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor. “Henüz değil. Karar vermeye çalışıyorum,” diyor.

Bay Stader, “Yerleşke dışından kaç teklif aldın?” diye soruyor.

Duke, “Çok sayıda,” diyor.

Araya girip “Dur bir dakika. Yerleşke’nin dışındaki bir üniversiteye mi gideceksin?” diye soruyorum. Bunu yapan çok fazla kişi yok.

Duke, “Yerleşke’de üniversiteden sonra pek fazla futbol oynama fırsatı yok,” diye cevap veriyor.

“Yani Norm’daki üniversitelerin oyuncu bulmak için buraya geldiğini mi söylüyorsun? Yabancıların Yerleşke’ye girmelerinin yasak olduğunu sanıyordum. Spor için kuralları esnetiyorlar mı?” diye soruyorum.

“Hayır, buraya gelmiyorlar. Fakat ben herkese açık olan birkaç denemeye katıldım. Ayrıca Yerleşke dışındaki birçok okulla da maç yapıyoruz. Sen futbolu gerçekten de takip etmiyorsun öyle değil mi?” diyor Duke.

O sırada kapı zili çalıyor ve cevap verme girişimim yarım kalıyor. Ama cevabım, “Futbol benim önceliklerim arasında yer almıyor,” şeklinde olacağından, bu muhtemelen iyi bir şey.

Babası, “Laila, kapıya bak ve ona burada olmadığını söyle,” diyor.

Laila, “Haydi ama baba,” diye itiraz ediyor.

Babası tek bir kelime etmeden sıvışıyor. Laila peşinden gidiyor.

Duke başıyla Laila’nın babasının az önce dikildiği noktayı işaret ederek “Ne kullanıyor? Baskılayıcı bir şey mi, yoksa güçlendirici mi?” diye soruyor.

Yalnızca, “O *Telepatik*,” diyebiliyorum. Herkes bilir ki, bir insanın yeteneği onu yavaş yavaş delirtebilir. Ben de başka insanların düşüncelerinin sürekli kafamın içinde dönüp dolaşmasını istemezdim. Ama yine de yeteneğimi bu şekilde baskılamaya çalışacağımı hiç sanmıyorum. Ailemi böyle bir duruma düşürmek pahasına bunu yapamam.

Tekrar zil çalıyor ve ardından kapı yumruklanıyor. Laila mutfığa geri dönüyor, pencereden dışarı bakıyor ve uzun bir of çekiyor. Pencereye sırtını dönüp mutfak tezgâhına yaslanıyor. “Eğer babam duruma el koymayacaksa ben koyarım,” diyor.

“Duruma el mi koyacaksın?” diye soruyorum.

“Neyi kastettiğimi biliyorsun. Şu kaçığın icabına bakacağız. Hazır

mısınız?” diyor Laila.

“Ne için hazır mıyız?” diye soracak oluyorum, fakat Laila hızla kapıya doğru yürümeye başlıyor. Tabureden aşağı inip peşinden gidiyorum.

Laila omzunun üzerinden, “Yalnızca oyunu devam ettir,” diyor.

Duke bizi yakından takip ederek “Neler oluyor?” diye soruyor.

“Hiçbir fikrim yok,” diyorum.

Laila duvardaki ekrana avucunu dayıyor ve kapı kayarak açılırken bir elini pervazın üzerine koyuyor. Kaşında hızması olan zayıf bir adam, ters bir tavırla başını sallayarak Laila’ya selam veriyor ve “Babanla konuşmam gerek,” diyor.

Laila, “Babam burada değil,” diye cevap veriyor.

Adam ağzını silerken elinin üzerindeki, bir kafatası ile çaprazlamasına duran iki kemikten oluşan dövmesi açığa çıkıyor. “Burada olduğunu biliyorum,” diyor.

Laila elini etine dolgun kalçasına koyup “Bak serseri. Sana buraya gelmeye bir son vermeni söylediğimi hatırlıyorum,” diyerek tersleniyor.

Adam, “Babanı buraya getir,” diye diyor.

Laila, “O burada değil. Fakat arkadaşımı görüyor musun?” diyor ve yana doğru bir adım atarak hiç de korkutucu görünmediğim hâlde beni tüm haşmetimle gözler önüne seriyor. Adam bana bakmıyor bile; fakat yine de gerginim. Laila, “Arkadaşım bir *Duru görür*. Bana senin geleceğin hakkında ilginç bir şey söyledi. Değil mi?” diye devam ediyor.

Önce adamın cevap vermesini bekliyorum ama sonra sorunun bana yöneltildiğini fark ediyorum. Laila yalanını teyit etmemi mi istiyor? Benim yalan söylemek konusunda becerikli olmadığımı hatırlamıyor mu? “Evet. Geleceğin pek parlak görünmüyor,” diyorum.

Laila bana, “Bundan daha iyisini yapamaz mıydın?” der gibi bakıyor, sonra tekrar adama dönüyor. “Bu sana bir uyarı. İşini evimden uzakta hallet,” diyor.

Adam, “Dinle küçük kız, gidip babanı çağır; ben de az önce beni tehdit etmek gibi gülünç bir girişimde bulunmadığını farz edeyim,”

diye cevap veriyor.

Duke önüme geçtiğinde bunun beni ne kadar rahatlattığına şaşı-
rıyorum. Yine de olup biteni görebilmek için biraz yana kayıyorum.
Duke adama, “Bir sorun mu var?” diye soruyor.

“Evet evlat. Birinin bana para ödemesi gerekiyor. Onu borcunu
sen mi kapatacaksın?” diyor.

Duke gülümsüyor. “Bu işi gerçekten de küçük hanımların önünde
mi halletmek istiyorsun? Bu mesele başka bir zaman halledilemez
mi?” diye devam ediyor.

Bakışları benimle Laila’nın arasında gidip gelen serserinin öfkesi
diniyor. “Baban ne zaman dönecek?” diye soruyor. Sesinde, şimdilik
bizim oyunumuzu oynamaya karar verdiğini düşündüren alaycı bir
tını var.

“Muhtemelen yarından önce dönmez,” diyor Laila.

Adam, “Öyle olsun. Yarın paramı bekliyorum,” diye homurdanıyor.

Laila, “Mesajını iletiriz,” diyor.

Adam, üzerinde kırmızı ve turuncu alev desenleri bulunan, yere
yakın arabasına binince Duke kapıyı kapatıyor.

Laila kapıya yaslanıyor. “Bu yaptığın, sorunu çözmedi Duke. Yal-
nızca erteledi. Zehir geri gelecek,” diyor.

Ortaman havasını yumuşatmaya çalışarak “Adı Zehir mi? Ciddi
misin? Yıldırım Davis’i hatırlasana,” diyorum; fakat içten içe Zehir’in
Yıldırım Davis’le alakası olmadığını biliyorum. Dahası Zehir, lakabını
hak etmiş gibi görünüyor.

Laila elleriyle iki tutam saçını köklerinden kavırıyor ve homurda-
narak mutfaga doğru yürüyor.

Duke ve ben birbirimize bakıyoruz, sonra başımla kapıyı işaret
ederek “Bu her zaman işe yarıyor mu?” diye soruyorum.

Duke, “Neden bahsediyorsun?” diye soruyor.

“Gülümsemenden,” diyorum.

Duke, “Genelde işe yarar. Ama bu sorunun en doğru cevabı sen-
de,” diyor.

Sırıtarak başımı sallıyorum. Bu, gerçekten hoş bir çocuk.

10. BÖLÜM

NOR-Mal ran-de-vu: *is.* Normlu bir erkekle çıkmak.

Burada olmamalıyım, burada olmamalıyım, burada olmamalıyım...

Zihnim sürekli bu sözcükleri tekrarlayıp duruyor; fakat arkamı dönüp uzun ve تنها koridor boyunca yürüyeceğime, kulağımı *Atletizm Antrenörü* yazan kapıya dayamamın iyi bir fikir olduğunu düşünen bedenime uyuyorum.

Siyaset Bilimi dersinde, Trevor'ın sırasının üzerine anaokulu tarzında yazdığım bir not bırakmıştım. Notu aldığını biliyordum, çünkü sınıfa geldiğinde eline alıp etrafına bakınmıştı. Fakat dersten sonra Bay Buford perşembe günleri toplanan bir çalışma grubundan bahsetmek üzere beni durdurmuştu. Sorduğu sorulardan birini cevaplayamamıştım: cevabı bilmediğim için değil, bıraktığım not yüzünden dikkatim dağıldığı için... Şey, aslında cevabı da bilmiyordum. Ama yine de Bay Buford, cevapsız bıraktığım tek bir soruya dayanarak bana akademik bir başarısızlık örneğiymişim gibi davranmamalıydı. Daha da önemlisi, beni dersten sonra oyalaması, Trevor'la konuşma fırsatını kaçırmama neden olmuştu. Bu yüzden aceleyle kapıdan çıkıp Trevor'ı köşede görünce onu takip ettim. Buraya, kinesiyojî* bölümüne kadar. Ve kulağımı üzerinde *Atletizm Antrenörü* yazan

* Kinesiyojî, Doğu ve Batı'nın insan bedeni ve hareketine dair bilgilerini bir araya getiren doğal bir fizik tedavi yöntemidir (ed. notu).

kapıya dayadım. Şimdi zihnim bana, takıntılı bir biçimde birini takip eden bir sapık gibi davrandığımı haykırıyor.

İçeriden gelen tanımadığım bir ses, “Fizyoterapistinden onay aldın mı?” diye soruyor.

Karşısındaki, “Henüz almadım efendim. Fakat sizin bana yardımcı olacağınızı umuyordum,” diyor. Bu Trevor.

Antrenör, “Bu işler böyle yürümüyor,” dedikten sonra “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye soruyor.

“Çok daha iyi,” diyor Trevor.

Antrenör, “Gerçekten mi? Çünkü seni son gördüğümde çok acı çekiyor gibiydin,” diye devam ediyor. Uzun bir sessizlik oluyor. “Futbol oynamak istediğini biliyorum, fakat omzunda iğneler var. Buna alışman zaman alır. Vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı var,” diye ekliyor.

Trevor, “Neredeyse bir yıl oldu,” diye üsteliyor.

Antrenör, “Neden benim için biraz yer değiştirmeni hareketi yapmıyorsun?” diyor.

Kafamı yavaşça kaldırıp kapıdaki camdan içeri bakıyorum. Sırtı bana dönük olan Trevor bir masaya oturmuş. Belden üstü çıplak. Sağ omzundan aşağı doğru uzanan, mor renkli iki yara izi var. Gözümü bu izlerden alamıyorum. Daha önce çok fazla yara izi görmedim. Lise birdeyken sınıfımda, parmak eklemlerinin üzerindeki yara izinin kendisini haşın gösterdiğini düşündüğü için şifacıya gitmek istemeyen bir çocuk vardı. Fakat bir ay sonra fikrini değiştirip derisinin yenilenmesini sağladı.

Bakışlarım Trevor’ın yara izinden sırtına kayıyor. Aksini ima ettiği hâlde, bırakın katmanı, çocuğun üzerinde bir gram bile yağ görünmüyor. Trevor’ın gelecekteki en iyi arkadaşım olduğu düşünülürse sırtına gereğinden fazla odaklanıyorum.

Kolunu çevirmek için kaldırdığında canı yandığı için homurda-
nıyor.

Antrenör, “Kendini daha iyi hissettiğini söylememiş miydin?” diye soruyor.

Trevor, “Bu hareketi yapınca az da olsa acıyor,” diyor.

Antrenör, “Trevor, bundan kaçınmayı ne kadar umut ettiğini biliyorum; fakat bence ufukta ikinci bir ameliyat görünüyor,” diyor.

Trevor başını öne eğiyor ve omuzlarını kaldırıp indiriyor.

Antrenör, “Üzgünüm,” diyor.

Trevor doğruluyor. “Sizin suçunuz değil efendim,” diyor. Sonra ayağa kalkıp gömleğine el atıyor. Çabucak başını eğip çıkışa doğru koşmaya başlıyorum. Koridora ulaştığımda biraz yavaşlayıp bir süre kalabalığın akışıyla hareket ediyorum. Zihnim, bir sonraki dersimin nerede olduğunu hatırlamakla meşgul.

Öğle vakti geliyor; bense Trevor’ı ve sakatlığını düşünmeye son vermiyorum. Ona ne olduğunu merak ediyorum. Tekrar sıradan insanların arasında durup etrafa bakıyorum. Kalabalığın içinde birkaç kişiyi tanıyorum tanınmasına ama fakat kendimi onlara aralarına girecek kadar yakın hissetmiyorum. Trevor ve arkadaşlarının öğle yemeğinde nereye takıldıkları hakkındaysa hiçbir fikrim yok (Belki de kampüs dışına gidiyorlardır). Ayrıca Trevor Siyaset Bilimi dersinden sonra ona bıraktığım notum hakkında söylemek istediklerimi dinlemek için bir dakika bile durmadığından, acaba benden kaçmaya mı çalışıyor diye merak ediyorum. Büyük olasılıkla benim gönderdiğim “İzleniyorsun” sinyallerini seziyor. Belki de Bay Buford’ın önerdiği o çalışma grubuna katılıp yeni insanlarla tanışmalıyım.

Arkadaş edinme konusunda çok beceriksizim.

Kütüphane, kendimi biraz olsun iyi hissetmemi sağlayan tek yer olduğundan, oraya yöneliyorum. Raftaki yerinden *İki Şehrin Hikâyesi*’ni alıp masalardan birine oturuyorum. Kapağı açınca, kitabın arasına sıkıştırılan bir dizin kartının bulunduğu yer kendiliğinden açılıyor. Alnımı kırıştırıp okuyorum. “*İyi bir zombi avcısı aranıyor. 555-3681 numaralı telefonu arayın. Referanslarınızı ve geçmiş deneyimlerinizi sunmaya hazırlıklı olun,*” yazıyor. Trevor kartın arkasına pudralı peruk* takan ve bir adamı kovalayan bir zombi çizmiş. Çöpten adam

* 18. yüzyılda Avrupa’da erkeklerin sosyal bir statü sembolü olarak taktıkları, beyaz renkli olması için pudralanan peruk türü (ç. n.)

şeklinde çizilmiş zombi resmini görünce yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Demek Trevor'ın bir espri anlayışı var ve yaratıcı biri. Bu kartı kitabın arasına ne zaman koyduğunu merak ediyorum. Bir süre koridorlara bakınıyorum ama onu bulamıyorum. Daha sonra lazım olur diye numarasını telefonuma kaydedip kartı çantama atıyorum. *Böylece tekrar en-iyi-arkadaş alanına girmiş bulunuyoruz.*

Okuldan sonra telefonumu çıkarıp Trevor'ı arıyorum.

"Alo?" diye cevap veriyor.

Yatağımın ucunda oturuyorum. "Zombi avcısı ilanı için arıyorum," diyorum.

Trevor, "Hemen başlayabilir misiniz? Anlaşılan hayatım tehlike-de," diyor.

"Peşinize düşen zombiyi tarif edebilir misiniz?" diye soruyorum.

Trevor "Hımm," diyerek biraz düşündükten sonra, "İngiliz aksanıyla konuşan çok yaşlı bir adam. Keçi sakalı olabilir ve yanında kesinlikle son derece kalın ve sıkıcı bir kitap taşıyor. Bu kitabı çürümekte olan ellerinin arasından çekip alarak onu tekrar ölene kadar dövmek için kullanabilirsin. Veya belki ona kitabı okumak da işe yarar," diye cevap veriyor.

İlle de kitaplardan hoşlanmadığını dile getirmesi gerekiyor. "Sıkıcı mı? Ben de gerçekten kalın olan kitaplarımdan birini alıp ona katılabilirim," diyorum.

"Hayır olamaz, yoksa az önce zombi avcımı elimden mi kaçırdım?" diye soruyor.

"Bana işi veriyor musun?" diye soruyorum.

Trevor, "Şey, son bir adım daha var. Cuma akşamı bir grup arkadaş Cineplex'te bir film seyredeceğiz. Tesadüfe bakın ki bu, vizyona en son giren zombi filmi. Bu film senin resmî çalışma rehberin olacak," diye devam ediyor.

Sinemaya bir arkadaş grubuyla gideceğini söylediğini fark ediyorum; yani orada yalnızca ikimiz filan olmayacağız. Trevor kesinlikle benimle ilgilenmiyor. Bu da onun ideai bir en-iyi-arkadaş adayı olduğunu gösteriyor.

Trevor, "Bu işle ilgileniyor musun?" diye soruyor.

Çok hassas bir kusma refleksine sahip olduğumdan, iki saat boyunca solucanlar tarafından kemirilen tenleri seyretmenin çok da iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum. Fakat yine de "Evet, tabii. Film saat kaçta?" diye soruyorum.

Trevor, "Saat sekizde başlıyor," diyor.

"Tamam," diyorum. Kısa bir sessizlik oluyor.

Trevor, "Addison, biraz bekleyebilir misin?" diye soruyor.

"Tabii," diyorum.

Trevor'ın birine, "N'aber küçük adam?" diye sorduğunu duyuyorum. Konuşulanları, özellikle kulak kabartmamama rağmen, Trevor saklamaya kalkışmadığı için duyuyorum.

Küçük bir erkek çocuğu, "Benimle yakalamaca oynar mısın?" diye soruyor.

Trevor, "Oynayamam, üzgünüm," diye cevap veriyor.

Çocuk, "Fakat doktor bu hafta demişti değil mi?" diye ısrar ediyor.

"İki hafta daha gerekli," diyor Trevor. Sesi gergin geliyor. Küçük çocuk hayal kırıklığına uğrayarak homurdanıyor ve Trevor da "Gel de bana sor," diye ekliyor.

Gözlerim odamdaki boş duvarlara takılıyor. Benim üzerlerini doldurmamı bekleyen boş tuvaler gibiler.

Çocuk konuşmaya devam ediyor. "Ha, bu arada annem aradı. Gecikeceği için akşam yemeğini fırına koymanı söyledi," diyor.

Trevor, "Tamam, birazdan geliyorum," diye cevap veriyor ve bana dönerek "Affedersin," diyor.

"Sana ne oldu?" diye soruyorum.

Trevor, "Nasıl yani?" diyor.

"Neden atış yapamıyorsun?" diyerek sorumu açıklıyorum. Sağ omzundan aşağı doğru uzanan mor yara izlerini düşünüyorum.

"Nasıl yaralandın?" diye soruyorum.

"Futbol oynarken," diyor.

Homurdanıp fikrimi belli etmemeye çalışarak "Sen futbolcu musun?" diye soruyorum.

Trevor, "Geçen yıl öyleydim; yaralanmadan önce," diye cevap

veriyor.

“Çok kötü,” diyorum.

“Evet öyle. Şey, her neyse benim kapatmam gerekiyor. Peki, sinemaya giderken seni almamı ister misin? Yoksa bizimle orada mı buluşmak istersin?” diye soruyor.

“Henüz bir arabam yok,” diye cevap veriyorum. İşte taşınırken verdiğim bir kayıp daha. Arabam çok eski olduğu hâlde, buradakilerden çok daha ileri teknoloji olduğu için onu Yerleşke’de bırakmak zorunda kaldım. Babam yakında bana Normluların alışkın olduğu türden bir araba alacağına söz verdi.

Trevor, “Pekâlâ. O hâlde gelip seni alırım,” diyor.

“Teşekkürler. Sana adresimi mesaj atarım,” diye yanıt veriyorum.

Yüzümde bir gülümsemeyle telefonu kapatıp cebime koyuyorum. Artık bir arkadaşım var. Kendimle gurur duyuyorum. Kendi etrafımda dönerken az kalsın yatağımın ayak ucundaki katlanmış temiz çamaşırlarla dolu sepete takılıp düşecek gibi oluyorum. Cebimdeki telefonum titriyor ve numaranın ekranda belirmesine fırsat vermeden açıp “Bu kadar çabuk mu iptal ediyorsun?” diye soruyorum.

“Ne iptali?” diye soruyor Laila.

“Aa, sen miydin?” diyorum.

Laila, “Sesin mutlu geliyor. Neden mutlusun?” diye soruyor.

Temiz çamaşırlarımı yerleştirmeye başlıyorum. “Çünkü cuma günü Trevor ve arkadaşlarıyla dışarı çıkıyorum,” diye cevap veriyorum.

Laila, “Ayy, kendimi kızının yuvadan uçmasını izleyen gururlu bir anne kuş gibi hissediyorum. Uç küçük kuş, uç. Ah hayır, düşme! Hayır, orası yer! Addie, yere dikkat et! Hay aksi, şansa bak! Eve dönsen iyi olur,” diyerek bana takılıyor.

Alt dudakımı uzatıp “Bu sözlerle bana cesaret vermeye filan mı çalıştın?” diye soruyorum.

Laila, “Hayır, sadece eğlendim. Artık yuvana dönmene hazırım,” diyor.

“Ama neden?” diye soruyorum. Katlanmış kot pantolonlardan birinin paçası diğerinden uzun durduğu için tekrar katlıyorum.

Laila, “Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın,” diyor. Sesi keyifsiz

geliyor.

“Başka bir neden daha var. Nedir o?” diye ısrar ediyorum.

Laila, “Hiç... Hiçbir şey yok. Seni özlüyorum. Haydi, bana Trevor’ı anlat,” diye cevap veriyor.

Fakat elimden bu kadar kolay kurtulamaz. “Laila, konuş benimle,” diyorum.

“Sen ayaklarımın yere basmasını sağlıyorsun, hepsi bu. Şimdi, yapman gerekeni yap. Bu Trevor denen çocuk benim yerimi mi alacak?” diyor Laila.

İç geçirerek “Evet,” diyorum.

Laila, “Böyle bir şeyin asla olmayacağını biliyorsun. Erkekler ve kızlar birbirlerinin en iyi arkadaşı olamazlar. Bu imkânsız,” diye itiraz ediyor.

Sanki Laila beni görebilirmiş gibi başımı sallıyorum. “Hayır, bu doğru değil. Trevor, bir kızın en iyi arkadaşı olabilecek bir erkeğin tüm özelliklerini taşıyor,” diyorum.

Laila, “Pekâlâ, seninle bu oyunu oynayacağım. Bir kızın en iyi arkadaşı olabilecek bu erkek ne tür özelliklere sahip?” diye soruyor.

“Bir: Onun yanında son derece rahatım. Hiçbir tedirginlik ya da gerginlik hissetmiyorum. İki: O gerçekten iyi biri. Ve üç: Beni sinir etmiyor,” diye cevaplıyorum.

Laila, “Dur bir dakika, yani sana duygusal açıdan ilgi duyan birinin seni sinir etmesi gerektiğini mi söylüyorsun?” diye soruyor.

“İlk başta evet. Zaman içinde de bütün o kızgınlığın ve güvensizliğin aslında romantik gerilimden kaynaklandığı fark edilir,” diyorum.

“Addie, senin kafan cidden karman çorman olmuş,” diyor Laila.

Katladığım kot pantolonu dolaptaki yığının üzerine koyduktan sonra, çalışma masama oturuyorum. İkinci hattımın takılı olduğu telefon çalıyor ve arayanın kim olduğunu görmek için telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum. “Of, annem arıyor,” diyorum.

“Cevap ver,” diyor Laila.

İstemiyorum,” diye itiraz ediyorum.

Laila, “Annen geçen gün markette neredeyse üstüme atladı ve nasıl olduğunu, oraya uyum sağlayıp sağlamadığını sordu. Acınacak

durumdaydı,” diye açıklıyor.

“Eğer ne yaptığımı bilmek istiyorduysa babamı terk etmemeliydi,” diye cevap veriyorum.

Laila, “Eninde sonunda onunla konuşmak zorundasın,” diyor.

Dudağımı ısıırıyorum. Laila’nın haklı olduğunu biliyorum. Babamın da haklı olduğunu biliyorum –annemi aramalıyım. Fakat annemle konuşmak düşüncesi bile nefessiz kalmama neden oluyor. “Sonra karar veririm,” diyorum.

Laila’nın kapısının çalındığını duyuyorum. “Dur, bekle biraz,” diyor. Arka planda babasının ondan ödünç para istediğini duyuyorum. Laila, “Hiç param yok, bugün kalan son paramı da öğle yemeğine harcadım,” diyor. Babasının tam olarak ne dediğini duyamıyorum, fakat memnun olmadığı kesin. Laila nihayet telefona geri dönüyor. Neredeyse gözlerini devirdiğini görür gibi oluyorum. “Babam beni öldürecek,” diyor.

“Sana ne dedi?” diye soruyorum.

Laila, “Adamın birine borcu var. Bunda yeni olan bir şey var mı?” diye cevap veriyor.

“Üzgünüm,” diyorum.

Laila, “Benim için üzülme,” diyor ve uzunca iç geçirdikten sonra, “Baba! Kapı çalıyor,” diye bağıırıyor. Bana mırıldanarak “Bu muhtemelen Bay Borç Tahsilatçısı,” diyor. Bir sessizlik oluyor ve Laila tekrar homurdanıyor. “Baksana, gidip şu aptal kapıya bakmam gerekiyor. Seni daha sonra ararım,” diye ekliyor.

“Tamam. Dikkatli ol ve aptalca bir şey yapma,” diyorum ama Laila çoktan gitmiş bile.

11. BÖLÜM

A-şa-ğı-lan-ma: *is.* Fazlasıyla küçük düşme.

Aynaya bakıp kalbimin deli gibi atmasına aldırmamaya çalışıyorum. Şerit, tahmin ettiğimden daha yoğun bir maviye dönüştü. Ayrıca istediğimden daha büyük bir alanı kaplıyor. Saçımı kurutup düzleştirdikten sonra Laila'nın gözleri fal taşı gibi açılınca durumun vahametini anlıyorum.

Laila saçımı kabartıyor. "Belki de saçını kıvırcık kullanmalısın. Saçın düzken maviye boyadığımız kısmı daha belirgin duruyor," diyor.

"Hayır. İsyân kararlılık gerektirir," diye ısrar ediyorum.

"Bence çekici görünüyor," diyor Duke. "Bu da senin isyanında başka bir rol oynamayı uman çocuğun yorumu."

Laila ikimize bakıyor ve "Ne?" diye soruyor.

"Hiçbir şey. Eve gitsem iyi olacak," diyorum.

"Baksana Duke, onu sen bırakabilir misin? Benim babamı kontrol etmem gerekiyor," diyor Laila.

Laila'ya bir bakış fırlatıyorum, fakat o "Teşekkürler," diye şakıyarak banyodan dışarı çıkıp koridorda gözden kayboluyor.

Duke gülüyor ve "Esas benim ona teşekkür etmem gerek," diyor.

"Yarın poposuna tekmeyi basacağım. Haydi gidelim," diyorum. Kapıdan çıkarken Duke, "Laila biriyle dövüşse onun üzerine bahse girerdim," diyor.

Nefesimi tutup elimin tersiyle karnına vuruyorum. Sonra bu ha-

reketin, Laila'nın bana yıllardır defalarca vermeye çalıştığı hızlandırılmış Flört kursuna göre flört sayıldığını fark edince kızarıyorum. Elimi cebime sokarak "Üzgünüm," diyorum.

Duke, "Acımadı," diye cevap veriyor.

Arabaya bindiğimizde Duke, radyonun sesini o kadar açıyor ki katlanmakta güçlük çekiyorum. Üstelik yol boyunca bu sesi bastırmaya çalışarak futboldan, meditasyon bölmesinin ne kadar küçük olduğundan, annesinin nasıl en leziz şeftalili tartı yaptığından ve bu tarttan mutlaka tatmam gerektiğinden bahsedip duruyor. Sessizliği doldurmak zorunda kalmadığım için seviniyorum.

"İşte geldik," diyorum. Duke'ün bakmakta olduğu evimiz gözüme iyice küçük ve sade görünüyor. Duke şehrin kıyısında, büyük evlerle dolu bir yerde yaşıyor. Arabayla evin önüne yanaşıyor. "Teşekkürler," deyip arabadan inmeye yelteniyorum.

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin? Eminim annen yanında biri varken sana fazla bağıramaz," diyor Duke.

Onun içeri girmesini istemiyorum. "Anneme her şeyi bir anda kabul ettiremeyiz. İlk sırada saç geliyor. Sen ikinci sıradasın," diye cevap veriyorum. Bunu neden söylediğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Duke başını sallıyor. "Pekâlâ. O hâlde iyi şanslar. Yarın görüşürüz," diyor.

Bana o kadar derin derin bakıyor ki içimi görebiliyormuş gibi hissediyorum.

Elimi torpidoya, Duke'ün elinin birkaç santim ötesine koyuyorum ve "Okumayı sever misin?" diye soruyorum.

"Okumak mı?" diyor Duke.

"Bilirsin işte, tabletine bir kitap indirip okursun ya... Eğlenmek için," diye açıklıyorum.

Duke, "Pek sayılmaz," diye cevap veriyor.

Kaşlarımı kaldırıp "Yarın görüşürüz," diyorum ve arabadan iniyorum.

Arkamdan, "Biz mıknaş gibiyiz Addie," diye sesleniyor.

Gülüyorum. Duke beni güldürüyor. İç çekip eve giriyorum.

Annem mutfaktan, "Addie, nerelerdeydin?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıp bir süre saçımla oynuyorum. İçimden odama koşup başıma bir şapka geçirmek geliyor. Sonra kendime, *isyanın kararlılık gerektirdiğini* hatırlatıyorum.

Annem tekrar sesleniyor. “Addie, bana cevap verecek misin? Nere-deydin?”

“Laila’nın evindeydim, nerede olacağım,” diyorum.

“Keşke arasaydın. Akşam yemeğini hazırladım,” diyor annem. Kokuya bakılırsa yemeği yakmış.

Mutfığa girince buzdolabından su şişesini çıkarıp bir bardağa koyuyorum ve normal davranmaya çalışarak “Ben zaten bir şeyler yedim,” diyorum. Annemin, ağzı açık bir hâlde göz ucuyla bana baktığını fark ediyorum.

Annem, “Saçına ne yaptın?” diye soruyor. Sesi alçak ama kızgın çıkıyor.

Kararlılığımı yitiriyorum. “Yirmi bir yıkamada çıkıyor,” diye cevap veriyorum. Aslında demek istediğim bu değildi. Planıma göre elimi belime koyup “Bu benim saçım. İstedığımı yaparım,” diyecektim.

Cesur olmak bunu gerektiriyor. Bunalımdaki gençler asice bir şey yaptıktan sonra böyle diyorlar. Fakat o gençlerin annem gibi birine hesap vermediklerinden oldukça eminim. Ayrıca ne cesur ne de bunalımda olduğuma eminim.

Annem, “Ciddi misin Addie?” diye soruyor.

“Neden bu kadar büyütüyorsun ki?” diye cevap veriyorum. Fakat asice çıkması gereken sesime yine korku hakim.

Annem, “Git, gözüm görmesin seni. Saçını yirmi bir kez yıkamadan önce sana tekrar bakmak istemiyorum,” diyor.

Odama doğru yürümeye başlıyorum.

Annem, “Ha, o zamana kadar okul dışında kimseyle görüşmeyeceksin. O şey saçından çıkana kadar cezasısın,” diye sesleniyor.

Acaba annem bundan daha kontrolcü olabilir miydi? “Babamın gitmesine şaşırılmamak gerek,” diyorum. Aslında bu, tam da söylemek istediğim türden bir şey; fakat ağızımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Annemi bu sözlerle ne kadar incittiğimi anlamak için arkamı dönüp bakmam gerekmiyor. Odama girince ışıklar yanıyor ve hayal

kırıklığıyla iç geçirerek kendimi yatağa bırakıyorum.

Cep telefonum çalıyor. Arayan numarayı tanımıyorum. “Alo?” diye açıyorum.

Hattın diğer ucunda Duke var. “Nasıl gitti?” diye soruyor.

Ayağa kalkıp ve penceremdeki perdeyi aralarken Duke’ün beni aramak için nasıl olup da bu kadar mükemmel bir anı seçtiğini merak ediyorum. Acaba odamın ışıklarının yandığını mı gördü? Fakat cadde boş. “Bu numarayı nereden buldun?” diye soruyorum.

Duke, “Birkaç kişiye telefon ettim ve sonunda Laila’nın numarasını buldum. O da bana senin numaranı verdi. Zaten onun poposunu tekmeleyeceğine göre bunun senin açından sorun olmayacağını düşündüm,” diye cevap veriyor.

“Yoksa sen bir tacizci misin? Bil ki ben tacizcilerden pek hoşlanmam,” diyorum.

Duke gülüyor. “Söylesene, nasıl gitti?” diye soruyor.

İki kaşımın arasını çimdikleyince gözlerimin arkasında hafif bir ağrı başlıyor. “Aslında mükemmel gitti. Tam düşündüğüm gibi,” diye cevap veriyorum.

Duke, “Peki seni hangi filme götürüyor?” diye soruyor.

Kendimi yatağa bırakıp “Tepki verme sürecinde henüz o kadar ilerlemedik,” diyorum.

Duke, “Anlıyorum,” diyor.

O sırada annem kapımı çalıyor ve kapı yana kayarak açılıyor. “Telefonla konuşman da yasak. Kapat o telefonu,” deyip gidiyor.

Duke, “Ne dedi?” diye soruyor.

“Cezalıyım,” diye cevap veriyorum.

Duke uzun bir süre kahkaha atıyor.

“Artık kapatıyorum,” diyorum.

Duke, “Son derece tipik bir tepki,” diyor.

“Evet. Çok komik. Görüşürüz,” deyip telefonu kapatıyorum. Son aramalar menüsüne girmeden önce birkaç dakika boyunca telefonuma bakıyorum. Gelen aramalar bölümündeki son numarayı bulup telefon rehberime Duke’ün adıyla kaydediyorum. Hafifçe ürperiyorum. Kızlar Duke’ün telefon numarasını alabilmek için

birbirlerini öldürebilirler; bense bu numaraya Duke'den telefonunu istemek zorunda kalmaksızın sahip oluyorum. Üstelik Duke benim numaramı bulabilmek için epey mesai harcamış. Gururumun okşadığını hissediyorum. Fakat sonra kendime Duke'ün bana uygun biri olmadığını hatırlatıyorum. Duke, ilgi odağı olmaya bayılıyor. Bense bundan nefret ediyorum. O okulun kralı. Bense kraliçe olmak istemiyorum.

• • •

Ertesi sabah, arabamda her zamankinden daha uzunca bir süre oturup Laila'yı bekliyorum. Telefonla konuşma hakkımı kaybettiğim için, cezalı olduğumdan haberi yok. Gösterge panelinin üzerindeki saat, derse yetişmek için beş dakikam olduğunu gösteriyor. Gerçekten Laila'nın zamanında geleceğini mi sanıyordum? Sonunda arabadan iniyorum.

Duke koridorda bana yetişerek "Peki ikinci aşama ne zaman başlıyor?" diye soruyor.

"İkinci aşama mı?" diye soruyorum.

"Hapis cezandan kaytarıp kötü bir çocukla takılmadan bahsediyorum," diyor.

"Biliyor musun? Ben aslında iyi bir kızım. Çoğunlukla bana söylenenleri yaparım," diye cevap veriyorum. Bundan hiç memnun olmasam da ne çare ki böyleyim.

Duke, "Böyle olmanın tek sebebi bir yalan detektörüyle yaşamak zorunda olman. Artık baban yok. Yeteneklerine odaklanmanın zamanı geldi," diyor.

Artık babam yok. Bu düşünceye henüz alışamadım. "Vay canına, kötü arkadaş rolünü büyük bir başarıyla yerine getiriyorsun," diyorum.

Duke, "Evet, inandırıcı olmam gerekiyor, öyle değil mi?" diye devam ediyor.

Koridorun ortasında duruyorum. Buna bir son vermenin zamanı geldi. Duke bunu fark etmeden önce iki adım atıyor, sonra durup "Ne oldu?" diye soruyor.

“Duke, bunu yapamam,” diyorum.

Duke dudağını ısırp “Gerçekten mi?” diye soruyor.

Ağzımdan çıkanlara besbelli katılmayan kalbim pırpır ediyor Bana ihanet ettiği için kalbime çıkıyorum.

“Bu bir evlenme teklifi değil Addie. Yalnızca bir çıkma teklifi. Buna ‘çıkma’ demek zorunda bile değiliz,” diyor Duke.

Belli ki gereğinden uzunca bir süre tereddüt ediyorum, çünkü Duke elimden tutup beni sınıfa doğru sürüklüyor. İçimi çekerek hızlanıyorum. “Duke, ben cezalıyım,” diyorum. Bir dizi öğrenci dolabının önünden geçtikten sonra şoke olmuş bir hâlde durmak zorunda kalıyorum. Duke kendisi de durmadan önce, elimi daha da sıkı kavrayarak beni öne doğru itiyor.

“Bu da ne oluyor?” diye soruyorum. Önümüzde, eskiden kütüphanenin olduğu yerde şimdi yalnızca masmavi gökyüzü ve uçuşan kırmızı harflerden oluşan bir “Ona bir şans ver,” yazısı var.

Duke, “Evet, ne diyorsun Addie?” diye soruyor. Yüzü bana dönük ve harfler de arkasında. “Bana bir şans verecek misin?” diye ekliyor.

“Durdur onları,” diyorum. Etrafıma bakıp bu illüzyonu yapan *Sezgisel*’i arıyorum; fakat bunu kimin yaptığını anlamak imkansız. Üzerimizde isimlik taşımamız ya da yeteneklerimizi ilan etmemiz gibi bir durum söz konusu değil ki. Binanın kapısının olması gerektiği yerde yığılmaya başlayan insanlar içeri girmek için bir yol arıyor. Yüzümün geçen her saniyeyle birlikte daha da ısındığını hissediyorum. “Duke ciddiym, yapma. Bunu her kim yapıyorsa durmasını söyle,” diyorum.

Duke ellerimi tutuyor. Üstelik her zamanki gibi çekici ifadesini takınmış durumda. “Benimle çıkacağını söyle,” diyor.

Uçuşan harflere tekrar bakıyorum. Zil çalınca zıplıyorum. “Tamam,” diyorum.

“Gerçekten mi?” diye soruyor Duke.

“Evet. Gerçekten. Şimdi binanın geri gelmesini sağla,” diye cevap veriyorum.

Omzumun üzerinden birine başparmağıyla zafer işareti yapıyor. Harfler yavaşça silikleşiyor ve kütüphanenin kırmızı tuğlaları belir-

ginleşiyor. Yüzümün normal hararetine dönmesi biraz zaman alıyor.

Duke elimi sıktıktan sonra bırakıyor. "Cuma günü saat onda seni caddenin köşesinden alırım," diyor.

"Cuma akşamı maçın yok mu?" diye soruyorum.

"Evet, fakat maç kendi sahamızda. Saat ona kadar işim biter. Ayrıca kazandıktan sonra hep neşeli olurum," diye cevap veriyor.

"Peki ya kaybedersen?" diye soruyorum.

"Ben kaybetmem," diyor ve gülümsüyor. "Pekâlâ, fikrini değiştirmene mani olmak için cuma gününe kadar ortadan kaybolacağım," diyor.

Uzaklaşmasını izlerken ellerimle kollarımı sıvazlıyorum. "*Kararlılığım buraya kadarmış,*" diye düşünüyorum.

12. BÖLÜM

a-NOR-Mal: *sf.* Zombiler ve korkunç oğlanlar gibi sıra dışı olan biri.

Trevor benim için yolcu tarafındaki kapıyı açıyor ve arabaya biniyorum. O da sürücü koltuğuna geçip köşeyi dönünce “Kusura bakma. Babam biraz fazla korumacıdır,” diyorum. Babam az önce Trevor’a sanki bir cinayet soruşturmasının baş şüphelisiymiş gibi davrandı ve biliyorum ki yeteneğini kullanmaktan geri durmadı.

Trevor, “Önemli değil. Beni ilk kez görüyor,” diye cevap veriyor.

“Evet, ona daha önce tanışmadığı bir sürü insan olacağını söylemeye çalıştım; fakat pek bir faydası olmadı,” diyorum.

Trevor gülümsüyor. “Nedenini anlamıyorum,” diyor.

“Haklıymışım değil mi?” diye soruyorum.

Trevor, “Bakışları insanın içine işliyor,” diyor.

“Birinin yalan söyleyip söylemediğini anlamak konusunda gerçekten de çok başarılı,” diye açıklıyorum.

Trevor, “Sahi mi?” diye soruyor.

Buraya geldiğimden beri ilk defa birine psikolojik açıdan ileri seviyede yetenekli olan kişilerden bahsedebilmeyi istiyorum. “Hem de şaşırtıcı derecede başarılı” diyorum.

Trevor, “Sınavı geçtiğime sevindim,” diyor.

Trevor yalnızca sınavı geçmekle kalmadı, babamı gülümsetmeyi ve bana bakıp etkilendiğini belirten bir şekilde kaşını kaldırmasını bile sağladı. “Ben de,” deyip tekrar cep telefonuma bakıyorum.

Trevor başıyla telefonumu işaret ederek “Birinden telefon mu bekliyorsun?” diye soruyor.

“Hayır. Evet. Sayılır,” diye bocalıyorum. Birkaç gündür Laila’dan haber alamadım. Bu çok garip değil. Her gün konuşmuyoruz, fakat son konuşmamızda sesi çok üzgün geliyordu ve daha sonra onu aradığımda telefonuna cevap vermedi.

Trevor, “Sayılır mı?” soruyor.

“Geldiğim yerdeki en iyi arkadaşımın aramasını bekliyorum,” diye açıklıyorum.

Trevor, “Geldiğin yer mi? Orası neresi?” diye devam ediyor.

Donup kalıyorum. Hâlâ daha bu yalana alışmadım. Yerleşke tarafından belirlenen senaryoya sadık kalamadığım için kendime sövüyorum. En azından o senaryo kısmen de olsadoğru olurdu. Aslında şöyle demek istiyorum: “Şey, Teksas’ın güney doğusunda etraftı duvarlarla çevrili bir şehir var. Eğer buraya yolun düşecek olursa –ki bu düşük bir olasılık– gözüne yalnızca sıradağlar gibi görünür. Fakat işte orası, eskiden başka binlerce yetenekli insanla birlikte yaşadığım yerdı.”

Fakat bunun yerine, “Kaliforniya. İı, güney tarafı,” diye geveliyorum. Çantamın küçük cebinin fermuarını açıyorum ve içinden metal bir kutu çıkarıp ağzıma bir Altoids* atıyorum. Ne var ki bu yalanların ağzımda bıraktığı o acı tattan kurtulmama yardımcı olmuyor.

Trevor, “Çok havalı,” diyor.

“Ya sen? Hayatın boyunca Dallas’ta mı yaşadın?” diye soruyorum.

“Evet,” diyor. Eli radyoya uzanıyor, sonra duruyor. “Müzik dinlemeyi sever misin sevmez misin?” diye soruyor.

“Duruma göre değişir,” diye cevap veriyorum.

“Peki ya bu durumda?” diyor Trevor.

“Evet, müzik uygun olur. Rahatsız edici sessizlikleri gölgeler,” diyorum.

Trevor, “Beni şimdiden sohbet konusunda sınıfta mı bıraktın?” diye sitem ediyor. Radyoyu açmaktan vazgeçip elini aşağı indiriyor.

“Şey, sessizlikle arası son derece iyi biri gibi duruyorsun. Ben de

* Nefes tazeleyici, naneli bir tablet. (ç. n.)

‘Hay aksi, neden söyleyecek bir şey bulamıyorum?’ diyenlerdenim,” diye cevap veriyorum.

Trevor gülüyor. “Merak etme. Bu gece birlikte takılacağımız insanların sessizliği doldurma konusunda pek bir sorunları yok,” diye açıklıyor.

“Bu gece kimlerle takılıyoruz?” diye soruyorum. Koltuğumda kıpırdanıyorum ve ayağımla döşemenin üzerindeki kâğıt parçasını eziyorum.

“Ah, özür dilerim,” diyorum. Trevor kâğıdı alıp arka koltuktaki kâğıt yığınının üstüne atıyor. Gözlerim bu dağınıklığa takılıyor. Trevor dünyadaki en düzenli adam sayılmaz. Kafamın içinde Laila’nın, *“Herkesin işini gücünü halletmek için düzenli bir ortama ihtiyacı yoktur,”* diyen sesini duyuyorum. Sonra kendimi zorlayıp dikkatimi tekrar Trevor’a veriyorum. “Maçta tanıştığın çocuklar ve muhtemelen okuldan tanıdığın bazı kızlarla buluşacağız,” diyor.

“Okulda hiç kimseyle tanışmadım,” diyorum.

Trevor, “Belki de en azından öğle yemeklerinde yaşayanların dünyasına katılmalısın,” diye cevap veriyor.

“Mesaj alındı,” diyorum. Öğle yemeklerinde onlarla takılmamı istiyor. Muhteşem. Demek ki artık yalnız bir ezik gibi kütüphanede dolaşmak yok.

Birkaç dakika süren sessizliğin ardından radyoyu açıyorum. Trevor gülüyor.

Sinemaya vardığımızda, arkadaşlarının çoktan gelmiş olduklarını görüyoruz. Dışarıdaki büyük süs havuzunun yanında takılıyorlar. Biletleri aldıktan sonra biz de onlara katılıyoruz. Trevor sırayla herkesi tanıtıyor. Bazılarını bildiğim isimlerle yüzleri eşleştirmek için dikkatle dinliyorum. Hepsi el sallayıp merhaba diyor, sonra da sohbetlerine geri dönüyorlar. Anlaşılan sohbetin konusu, Rowan’ın geçen hafta havuza atladığında ne kadar para topladığı.

Rowan, sanki söylediği meblağ harcadığı çabaya değermiş gibi “Beş dolar,” diyor. Futbol maçından sonra partiye götürmeye çalışanın Rowan olduğunu hatırlıyorum. Vücudundaki boyalar ve kafasındaki cırtlak pembe peruk olmayınca karamel renkli teni ve

omuz hizasındaki siyah saçları ortaya çıkmış. Yakışıklı çocuklardan hoşlananlar için şirin biri sayılır.

Kızın biri gruptan sıyrılarak Trevor'ın önüne geliyor ve ona sarılıyor. Trevor da "N'aber Stephanie," diyerek ona sarılıyor. Kız bana gözlerini dikip "*Geri bas, o benim,*" der gibi bakıyor ama ağzından çıkan sözler böyle demiyor. "Tanıştığımıza memnun oldum Addison. Matematik dersinde aynı sınıftayız," diyor.

"Evet, seni hatırlıyorum," diye cevap veriyorum. Kız uzun boylu ve inanılmayacak kadar uzun bacakları, koyu renk saçları ve çikolata rengi gözleri var. Bir bakıma Trevor'a benziyor, fakat kirpikleri daha uzun. Saçlarını tepeden atkuyruğu yapmış ve tek bir tel bile dışarıda kalmamış. Kıyafetleri de az önce bir mağazadan alınmış gibi yeni duruyor. Kıza Trevor'la yalnızca arkadaş olduğumuzu hissettirmek için Trevor'dan bir adım uzaklaşıyorum. Trevor'ın daha önce ondan bahsetmemiş olmasına biraz şaşıyorum şaşırmasına ama buraya kimsenin erkek arkadaşını çalmaya gelmedim.

Rowan yeni oluşan bu boşluktan istifade Trevor'la benim arama giriyor. Bana bakarak "Önemli bir soru soracağım. Korku filmlerinde çığlık atar mısın?" diyor.

"Daha ziyade gözlerimi kapatırım," diye yanıt veriyorum.

Rowan kolunu boynuma dolayarak "Muhteşem. Addison'ın yanına oturuyorum," diyerek kararını herkese ilan ediyor. Kişisel alanımın ihlal edilmesinden pek hoşlanmam –özellikle de yabancılar tarafından. Kendimi derhâl kolundan kurtarıyor ve bu hareketimi gülerek hafifletmeye çalışıyorum. Tepkim, Rowan'ın cesaretini kırmış gibi görünmüyor.

Rowan kulaklarını ovuşturarak "Gittiğimiz son filmin ardından yeni yeni duyabiliyorum," diyor ve Stephanie'ye bakıyor.

Stephanie gözlerini deviriyor. Sonra da "Ah lütfen. O kadar yüksek sesle çığlık atmıyorum," diye itiraz ediyor.

Havuzun etrafındaki birkaç kişi de Rowan'ın, Stephanie'nin çığlığıyla ilgili görüşünü onaylıyorlar. Fakat Stephanie'nin somurtması grubu susturuyor.

Rowan, "Gördün mü? Yalnız değilim," dedikten sonra Stephanie'nin

patlamak üzere olduğunu sezerek konuyu değiştirip “Ee Trevor,” diyor.

Trevor, “Evet?” diye cevap veriyor.

“Başka bir tane daha buldum,” diyor Rowan.

Trevor iç çekiyor. “Biraz ara ver Rowan. Haydi gelin, yerlerimize oturalım,” diyor.

Yürürken hâlâ Trevor’la benim aramda olan Rowan, “Sadece dinle beni. Adı Neal Summers. Bu sezon başında dizini çatlatmış,” diye anlatıyor.

Trevor, “Rowan, bu futbol; futbolcular yaralanırlar. Hem de birçoğu. Arada hiçbir bağlantı yok,” diye cevap veriyor.

Rowan’ın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ve Trevor da kafamı “Evet, bu konuyu merak ediyorum” dercesine eğdiğim hâlde açıklama yapmak istermiş gibi görünmüyor. Ben de Rowan’la aramda makul bir mesafe bırakmaya çalışıyorum. Tüm çabama rağmen, Rowan birkaç kez omzuma sürtünmeyi başarıyor.

Erkekler kapıya gelince duruyorlar. Kafam karışmış bir hâlde omzumun üzerinden onlara bakarken nedenini anlıyorum ama artık çok geç. Yüzümü cama çarpıyorum. “Ahh,” diye geri adım atıp yanağımı ovuşturuyorum. Burası çok kafa karıştırıcı bir yer.

Rowan benim için kapıyı açarak “Addie, bu kapı kolu. Kapı kolu, bu Addie,” diye dalga geçiyor. “Siz ikiniz birbirinizi tanımalısınız,” diyor.

“Çok komik,” diye mırıldanıyorum.

Trevor, “İyi misin?” diye soruyor.

“İyiyim,” diyorum.

İçeri girince Rowan sözüne sadık kalarak yanıma oturuyor. Nasıl olduysa Stephanie de diğer yanımda bitivererek Trevor ile benim arama giriyor. Trevor’ın yanına oturmayı çok istiyorum, fakat aklıma yer değiştirmek için geçerli bir bahane gelmiyor.

Işıklar sönüyor.

Rowan elini kolumun ön tarafına koyarak “Patlamış mısır ister misin?” diye soruyor. Bunu ilgimi çekmek için yaptığına eminim, fakat reflekslerim bu düşünceden daha hızlı olduğu için, kolumu hızla geri çekip Rowan’ın elinde tuttuğu patlamış mısır kutusuna çarpıyorum. Mısırlar her yere dökülüyor.

“Çok üzgünüm,” diyorum.

Rowan gülüyor. “Sorun değil. Sen hoş ve heyecanlı bir kızsın. Bu filmi seninle birlikte izlemek düşündüğümünden bile daha eğlenceli olacak,” diye cevap veriyor.

“Bunlar tereyağlı mı? Umarım kıyafetlerin mahvolmamıştır,” diyorum. Rowan’ın benden daha iyi giyinmiş olduğunu düşünürsek elbette kot pantolonunun üzerinde yağ lekeleri oluşmasını istemem.

Rowan, “Yoo, sorun yok,” diyor. Ayağa kalkıp üzerini silkeliyor, sonra tekrar oturuyor.

Kollarımı kavuşturup “Gecenin geri kalanında oynak eklemlerime hakim olacağıma dair söz veriyorum,” diyorum.

Rowan, “Yo, yo hayır. Sorun değil. Bak, kol dayama yeri burada,” diyor. Kol dayama yerinin üzerine koyduğu elimi sanki uslu durmasını istediği bir evcil hayvanmış gibi iki kez sıvazlıyor. Sonra, patlamış mısırı koridorun sonundaki Lisa’ya gönderiyor ve ellerini dizlerinin üzerine koyuyor.

Neden tedirgin olduğumu biliyorum. Ortam karanlık ve bundan önce karanlıkta bir erkeğin yanında oturduğumda işin sonu iyi bitmemişti. Sorun Bobby’nin ellerini üzerimde dolaştırmaya başlaması ya da kabalaşması değildi. Aslında bu da yeterince kötüydü; fakat asıl sorun benim donup kalmamdı. Kendimi savunmam birkaç dakika sürdü. Kendimi elinden kurtarıp Bobby’yi bir kenara ittikten sonra evinden çıkmam içinse birkaç dakika daha gerekti. Tepki vermedeki bu yetersizliğim beni her şeyden fazla korkutmuştu. Sadece saniyeler sonra *araştırma*’nın dışına çıksam da bana her şey hâlâ daha gerçek gibi geliyordu.

Stephanie bize doğru bakıp yüksek sesle “Siz ikiniz birbirinizi filminden sonra tanışmanız olmaz mı? Burada filmi izlemeye çalışıyorum,” diyor.

Yüzüm kızarak ekrana bakıyorum. Film henüz başlamadı. Ona sakın olmasını, bunların yalnızca reklam olduğunu söylemek istiyorum; fakat sonra aklıma Rowan’ın onu gerçekten tanımak istediğimi ve araya girdiği için Stephanie’ye kızdığımı düşünmesi ihtimali geliyor. Bu yüzden sadece, “Pardon, patlamış mısır ikilemi,” diyorum.

Trevor öne eğilip “Evet Addison, dikkatli izle. Filmden sonra bir zombi avlama sınavı olacak,” diyor ve gülümseyip arkasına yaslanıyor.

Stephanie suratını asıyor fakat umursamıyorum; o iki cümle kendimi anında daha iyi hissetmeme neden oluyor, ta ki filmin ortalarına doğru Rowan kol dayama yerini benimle paylaşmaya karar verene dek. Bu sefer kolumu çekme dürtümü bastırıyorum. Ortada bir sorun yok. Yalnızca bir kol dayama yeri. İnsanlar bunu her zaman paylaşırlar. Ben de bir keresinde bir kol dayama yerini kolları kılı, yaşlı bir adamla paylaşmıştım ve durumu gayet iyi idare etmiştim. Ona kadar sayıp ardından kolumu çekiyorum.

Fakat Rowan azimli çıkıyor. Stephanie’ye, “Henüz hiç çığlık duymadım,” demek için üzerime doğru eğiliyor.

“Film yavan da ondan,” diyor Stephanie.

“Biraz klostrofobik,” diyorum.

Rowan gülüp geri çekiliyor. Trevor’a iyice sokulan Stephanie’ye biraz daha yaklaşıyorum.

Bütün enerjimi o ana kadar pek de ürkütücü olmayan filmi seyretmeye harcıyorum.

Yerleşke’deki arkadaşlarımdan birinin fotoğrafik hafızası var. Gördüğü, okuduğu veya duyduğu her şeyi sonsuza dek en ince detayına varana kadar hatırlıyor. Sınavlara girdiğimde onun bu yeteneğini çok kıskanırdım. Şimdiyse arkadaşımın yeteneğinin o kadar da abartılacak bir yetenek olmadığını düşünüyorum. Arkadaşım muhtemelen zihnine girmesine izin verdiği her şey konusunda çok dikkatli olmak zorunda. Peki ya Bobby’le yaşadığım türden deneyimler? Acaba onları da sonsuza dek hatırlıyor mudur?

Ekranda bir oğlan çocuğunun kafasının tek kollu bir zombi tarafından ısırılarak koparıldığını görünce ürkerek yüzümü çeviriyorum. Yanımda oturan Stephanie çığlık atarak Trevor’ın koluna yapışıyor ve yüzünü omzuna gömüyor.

Diğer yanımda Rowan kıkırdıyor ve sonra omzumu sıvazlıyor. “Tamam Addison, artık geçti,” diyor.

Birdenbire ayağa kalkıp Rowan’ın önünden atladıktan sonra koridor boyunca yürüyorum ve tualete varana kadar arkama bakmı-

yorum. İçeri birilerinin girip girmediğini duyabilmek için kendimi kapıya en yakın kabine kapatıyorum ve cebimden telefonumu çıkarıyorum. Laila'nın bu sefer evde olması için dua ederek numarasını tuşluyorum. Telefon üçüncü kez çalarken güçlükle nefes alıyorum.

Laila, "Hey, n'aber?" diye telefonu açıyor.

Rahatlayarak "Selam," diyorum. "Demek oradasın. Nerelerdeydin?" diye soruyorum.

Laila, "Kendine yeni bir sosyal hayat kurması gereken yalnızca sen değilsin," diye cevap veriyor.

Laila'nın kötü bir niyeti olmadığını bilsem bile, bu sözcükler canımı acıtıyor. Tabii ki yeni arkadaşlar edinmesi gerek. Nitekim ben de evde oturup onun beni aramasını beklemiyorum. Dışarıdayım ve en iyi arkadaşım olmadan kendime bir tür hayat kurmaya çalışıyorum. Tıpkı onun yaptığı gibi.

"Söylesene sorun nedir?" diye soruyor.

"Arkadaş olabileceğimizi sanmıştım, fakat benden hiç hoşlanmadığını düşünmeye başladım. Beni buraya muhtemelen o tuhaf arkadaşının hatırı için getirdi. Ayrıca Bobby Baker'dan nefret ediyorum," diyerek sözcükleri ardı ardına sıralıyorum.

Laila, "Ne? Yavaşla biraz. Kimden bahsediyoruz? Bobby'den mi?" diye soruyor.

Derin bir nefes almaya çalışıyorum; fakat göğsümde birikmiş olan duygular nedeniyle havanın geçeceği bir yer kalmamış gibi hissediyorum. "Hayır. Keşke gelip beni alabilseydin," diyorum.

Laila, "Neredesin?" diye soruyor.

"Sinemada," diyorum. Rezarvuarın üstüne oturup ayaklarımı klozetin üzerine koyuyorum.

"Kiminlesin?"

"Trevor'la geldim. Fakat dediğim gibi, bence beni arkadaşı Rowan'a iyilik olsun davet etti. Rowan ise fazlasıyla istekli şivava cinsi bir köpeğe benziyor," diyorum.

"Aa, şivavalar sevimlidir," diyor Laila.

"Tamam, öyle olsun. Kendini sevdirmek isteyen tüysüz bir kedinin bütün gece bacağına sürtündüğünü düşün," diye itiraz ediyorum.

Laila, "İyy," diyor.

"Aynen," diyerek tepkisine katılıyorum.

"Peki neden arkadaşıyla aranı yapmak istediğini düşünüyorsun?" diye soruyor.

Tuvalet kâğıdının uzunca bir kısmı, rulonun köşesine sıkıştırılmış hâlde duruyor. Kâğıdı ayağımla dürtüp yere doğru kaymasını izliyorum. "Şey, Rowan'la ilk tanıştığımda, partiye gitmem için bana çok ısrar etmişti. Bu yüzden şimdi, Rowan'ın Trevor'a benim hakkında bir şeyler söylemiş olabileceğini düşünüyorum. Trevor muhtemelen Rowan'a beni arkadaş gruplarıyla yapacakları bir etkinliğe çağıracağını filan söylemiştir," diye tahmin yürütüyorum.

"Sen haklıydın. Trevor benim yerimi aldı. Ben de kesinlikle onun gibi hareket ederdim," diyor Laila.

"Tuhaf bir çocukla aramı mı yapmaya çalışırdın yani?" diye soruyorum.

Laila, "Hayır. Trevor, Rowan'ın tuhaf olduğunu düşünmüyor. Demek istediğim şu: Eğer sana uygun olduğunu düşündüğüm bir çocuk bana gelip senden hoşlandığını söyleseydi, senin de ondan hoşlanıp hoşlanmadığını görmek için, ikinizi aynı yerde bir araya getirmeyi kesinlikle kendime görev edinirdim. Bu en iyi arkadaşın olarak benim görevim. Gördün mü, demek ki Trevor senin iyi biri olduğunu düşünüyor," diye açıklıyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum.

Laila, "Evet, tabii ki," diye teyit ediyor.

Nihayet derin bir nefes alabiliyorum. Laila haklı. Trevor'ın, Rowan'ın bana ne hissettirdiğine dair hiçbir fikri yok.

Laila, "Hey, seni neşelendirecek bir haberim var," diyor.

"Nedir o?" diye soruyorum.

"Futbol çizelgesine bakıyordum. İki hafta sonra, Yerleşke takımı Carter Lisesi'yle oynayacak. Seni görebilmek için maça geleceğim," diyor.

"Sahi mi?" Heyecandan neredeyse rezervuarın arkasından kayıp düşecek gibi oluyorum. "İşte bu beni çok mutlu etti. Bu kadar uzaktaki okullarla oynadıklarını bilmiyordum," diyorum.

“Çünkü futbolu takip etmiyorsun,” diyor Laila.

“Sen de yalnızca çekici erkekler için takip ediyorsun,” diye cevap veriyorum.

Laila haksız yere suçlanmış gibi nefesini tutuyor. “Ne kadar yanlış... Bir bakıma. *Her neyse*, o kadar da uzakta değilsin. Senin okulun bizim ligde, çünkü denetleme yapmak ve kaçakları önlemek için orada konuşlanmış Güvenlik Komitesi üyeleri var. Aslında her şey dikkatlice hesaplanmış benim biriciğim. Fakat esas önemli noktayı gözden kaçıyorsun. Önemli olan, bizim futbol takımımızın sizinle oynaması,” diyor.

“Haklısın. Bu muhteşem noktayı gözden kaçırmışım. Heyecanlıyım. Gelmek zorundasın. Bizde kalabilirsin; üstelik bu ziyareti hafta sonuyla da birleştiririz,” diyorum.

“Sanırım geleceğim. Şimdi eve gidene kadar yüzüne bir maske tak ve o tüysüz kedinin seni üzmesine izin verme,” diyor Laila.

“Teşekkürler,” diyorum ve telefonu kapatıp tuvaletten çıkıyorum.

Trevor koridorda bekliyor. Yüzünde endişeli bir ifade var. “Sen iyi misin?” diye soruyor.

Trevor orada dikildiği için bu kadar mutlu olmama şaşıyorum. “İyiyim. Yalnızca biraz midem bulandı,” diye cevap veriyorum.

Trevor kaşlarını çatıp “*Hmm*,” diyor.

“Ne oldu?” diye soruyorum.

Trevor, “O hâlde zombi avcılığını miden kaldırabilecek mi bilmiyorum,” diyor.

“Midem asıl senin arkadaşını kaldıramıyor,” cümlesini ağzımdan kaçırarak gibi oluyorum ama düşüncelerimi sözcüklere dönüşmeden önce durdurmayı başarıyorum. “Sanırım bununla başa çıkabilirim,” diyorum. Trevor’ı kolundan tutup tekrar sinema salonuna götürüyorum.

13. BÖLÜM

cen-net: is. Aşırı derecede mutlu olunan yer.

Cuma akşamı saat sekiz civarında, odamın kapısı kayarak açılıyor ve annem içeri giriyor. Okuduğum kitaptan başımı kaldırıyorum, sonra tek bir kelime etmeden indiriyorum. Annem yatağımın ucuna oturuyor.

“Sanırım aşırı tepki gösterdim,” diyor.

İçimden, “*Sanırım mı?*” diye düşünüyorum. “Ne demek istiyorsun?” diye soruyorum.

“Saçını kastediyorum. Üzgünüm,” diyor annem.

Tek omzunu silkiyorum. Babamın onu kontrolcü biri olduğu için terk ettiğini söylediğim için özür dilemek istiyorum, fakat bir türlü yapamıyorum. Çünkü hâlâ bunun büyük ölçüde doğru olduğuna inanıyorum. Sadece her şeyin bir ay önceki hâline dönmesini istiyorum. Mutlu aile oyunu annem ve babam için bir saçmalık olabilir; fakat benim için gerçektir.

Annem, “Bu akşam beraber sinemeaya gidelim mi? Saat dokuza çeyrek kala başlayan bir film var,” diyor.

Harika. Annem normal olmak için bu akşamı mı seçti? Duvar ekranındaki saate bakıyorum. Duke ile buluşmak üzere tüymeme yalnızca iki saat var. “Aslında bu gece gerçekten çok yorgunum,” diyorum.

Annem, “Emin misin?” diye soruyor. Bacağımı ovalayıp yapmak üzere olduğum eylemler için kendimi anında suçlu hissetmeme neden

oluyor. Belki de onunla sinemaya *gitmeliyim*. Bu, büyük olasılıkla ikimize de iyi gelir. Annemin hâlâ bacağımda gezinen eline bakarken beni gitmeye ikna etmeye çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Sesi her zamanki gibi geliyor, fakat annem oldukça kurnazdır. “Yarın gece gitsek olur mu?” diye soruyorum.

“Tabii ki tatlım,” diyor annem.

Başımı sallıyorum. Hâlâ daha şundan emin değilim: Beni yarın akşam dışarı çıkmaya annem mi ikna etti, yoksa bu seçimi kendim mi yaptım? Annem odamdan çıkmadığı için bana başka bir şey daha söylemek istediğini tahmin ediyorum.

“Addie,” diyor “hayatının bu zor geçiş döneminde sana yardımcı olması için bir zihin rahatlatıcı ister misin? Bölümün gerçekten çok güzel programları var. Hatta bazılarının geliştirilmesine bizzat yardım ettim. Tabletine bir tane yükleyebilirim,” diyor.

Annem cidden bir zihin modeli programının her şeyi tekrar iyileştireceğini mi düşünüyor? Sanki değişmesi gereken *benim* zihnimmiş gibi. Hiçbir şey söylemediğimi fark ediyorum, fakat yüzümdeki ifadenin her şeyi anlattığına eminim. Her ihtimale karşı kafamı iki yana sallayıp, “Hayır,” diyorum.

Annem gidince battaniyeyi kafamın üzerine çekip uyumak istiyorum. Başparmağımı telefonumun tuşları üzerinde gezdirirken Duke ile saat ondaki randevumu iptal etme fikrini kafamda evirip çeviriyorum. O anda maçının olduğunu bildiğim hâlde, “*Saat on birde buluşalım,*” diye mesaj atıyorum.

Saat onda kapı zili çalıyor. Yataktan fırlıyorum ama salonda oturup televizyon izleyen annem kadar hızlı davranamıyorum. Annemin yakında uyuyup uyumayacağını merak etmeye ediyordum. Duke, “Merhaba, siz Addie’nin annesi olmalısınız. Ben Duke,” derken kapağı geliyorum.

Annem soğuk bir şekilde cevap veriyor. “Evet annesiyim. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Geç olduğunu biliyorum, fakat futbol maçım yeni bitti,” diyor Duke.

Duke, futbola karşı ilgisizliğimden sorumlu olan genimi annem-

den aldığımı öğrenince hayal kırıklığına uğrayacak. Annem futbolu benden bile daha az seviyor. Bunun için, kapıma gelen Duke'ün bir futbol yıldızı oluşu, isteğini anneme kabul ettirmesini kolaylaştırmayacak. Neden beni saat on birde köşede beklemekle yetinmedi ki?

Duke, "Addie'nin cezalı olduğunu biliyorum," diye devam ediyor. "Evet öyle," diyor annem.

Duke, "Fakat onunla birlikte film seyredebileceğimizi umuyordum," diyor. Eliyle ıslak saçlarını düzeltirken hoş bir sabun kokusu dalgası, annemin arkasında durduğum yere kadar geliyor.

"Addie hiçbir yere gidemez," diyor annem.

"Biliyorum. Bu kadarını bekliyordum," diyor Duke. Gülümsüyor ve "Bu yüzden filmi buraya getirdim," diye eklerken büyük olasılıkla anneme filmi yüklediği dijital kartı gösteriyor.

İyi deneme. Annem ağırlığını bir ayağından diğerine verip bana bakıyor. Benimse neredeyse düşmek üzere olan çenemi yerinde tutmak için dişlerimi sıkmam gerekiyor. Annem bocalıyor. Oysa annem bocalamaz. "Şey..."

Duke, "Film biter bitmez gideceğime söz veriyorum. Siz de bize katılmalısınız. Güzel bir film olduğunu duydum," diyor.

Annem, Duke ve benim birlikte film izlememiz eğlenceli olacak.

Duke, "Eğer kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp gitmemi tercih ederseniz, lütfen söyleyin," diyor ve yavaşça geri gitmeye başlıyor.

Annem, "Hayır" deyince şaşkınlıktan "Ha?" diye tepki veriyorum.

Annem tekrar bana baktığında Duke göz kırpmıyor. Kalbimin bu hareketi neden dayanılmaz bulduğunu anlamıyorum.

"Kal," diyor annem. "Addie son otuz altı saattir örnek bir tutsak gibi hareket ettiği için birazcık eğlenmeyi hak ediyor," diye ekliyor. Ah, demek annem bu yüzden yumuşadı. Aynı sebepten ötürü sinemaya gitmek istedi –çünkü kendini suçlu hissediyor. Annem kenara çekiliyor ve Duke içeri giriyor. Yanımdan geçerken tek koluyla şoktan kasılıp kalmış omuzlarımı sarmalıyor. Sonra beni, sırtım onun göğsüne bakacak şekilde döndürüyor.

"Selam," diyor ve beni bırakmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

Annem ondan bir şeyler sakladığımı ima eden bakışını atıyor. Eminim ben de ona, “En az senin kadar şaşkınım,” der gibi bakıyorum. Annem ellerini çırpıyor ve “Pekâlâ, siz eğlenmenize bakın çocuklar. Eğer isterseniz mutfakta patlamış mısır var. Ve Duke, filminden sonra gideceğine dair verdiğin sözü unutma,” diyor.

Duke, “Filmi bizimle birlikte seyredeceğinizi sanmıştım Bayan Coleman,” diye cevap veriyor.

Annem, “Hayır teşekkürler,” diyor.

Annem gider gitmez tıslayarak “Hani benimle köşe başında buluşacaktın?” diye soruyorum.

“İçimden bir his, mesaj atıp bundan cayacağını söyledi. Ayrıca, kaçıp durmak bir ilişkiye başlamak için iyi bir yol değil. Özellikle de ciddiye almanı istediğim bir ilişkiye,” diyor Duke.

Ciddiye almamı istediği bir ilişki mi? Tek kelime etmeden Duke’ün yanından geçip mutfaka gidiyorum. Kiler dolabında bir paket patlamış mısır bulup ambalajından çıkarıyorum. Mısırlar patlarken buzdolabından birkaç şişe su alıp tezgâhın üzerine koyuyorum. Patlamış mısırları bir kâseye koyup salona götürüyorum. Duke kartını girişe sokmuş bile. Koltuğa oturup ayaklarını sehpaye uzatmış ve kollarını açıp sırt yastıklarının üzerine koymuş.

“Kendi evindeymiş gibi davran,” diyorum. Patlamış mısır kâsesini sehpanın üzerine koyup Duke yanında yeterince yer bırakmasına rağmen kanepeye oturuyorum. Duke’ün oturduğu yer tek kişilik bir koltuktan daha büyük olabilir; fakat normal bir çift kişilik koltuktan daha küçük olduğu için yanına oturmuyorum. Duke, yer seçimimi fark etmemiş gibi görünüyor ya da en azından öyle davranıyor.

“Suyunuz var mı?” diye soruyor.

“Aa, evet. Tezgâhın üzerinde bıraktım,” diyorum. Oturduğumuz yerden görünen tezgâhı işaret ediyorum. Duke’ün şişeleri göz açıp kapayıncaya kadar kapacağını bildiğim için yerimden kalkmıyorum.

Duke avucunu patlamış mısırla doldurarak “Sen daha yakınsın,” diyor.

“Ciddi olamazsın,” diyorum.

“Gösteriş yapmak istemiyorum,” diye devam ediyor.

“Ne zamandan beri?” diye soruyorum.

Ellerini öne doğru uzatıyor ve “Dikkatlice izle,” diyor. Ayağa kalkıp yavaşça mutfığa gidiyor. “Bunu gördün mü? Bana geldiler,” diyor. Su şişelerini kapıp bir tanesini kanepeye doğru fırlatıyor. Şişe tam yanıma düşüyor. “Başka bir şey ister misin?” diye soruyor.

Gülümseyip “Hayır sağol,” diyorum.

Geri dönünce doğruca yanıma oturuyor ve böylece ayağa kalkmasının gerçek sebebini anlıyorum. Kurnazca. Karşımda duran kâseye uzanıp bir avuç patlamış mısır alıyor.

Aramıza koyduğum kâseye ve yer açmak için biraz kenara kayıyorum. Sonra “Oynat” diyorum ve film başlıyor. Duke kolunu kanepenin arkasına koyuyor ve filmi izlerken parmakları saçımdaki mavi tutamı bulup uç kısmıyla nazikçe oynuyor. Ona sokulma istediğimi bastırmak zorunda kalıyorum. Filmı takip ediyormuş gibi yapıp Duke’ün güldüğü yerlerde ben de gülüyorum. Aslında filmin konusu hakkında bile hiçbir fikrim yok.

Patlamış mısır bitince Duke, kâseyi sehpayı koyup bana daha da sokuluyor. Kolunu omzuma atıyor ve bu kez parmakları kolumun üst kısmında dolanıyor. Vücudumdaki bütün sinir uçları canlanıyor. Duke, sanki hareketlerinin farkında değil gibi, çünkü dikkatle televizyona bakıyor. Aklıma, kızlarla bu tür şeyleri muhtemelen her zaman yaptığı geliyor. Bu düşünce, son bir saattir üzerinde uçtuğum buluttan düşerek yere çakılmama neden oluyor.

Ayağa kalkıp “Tualete gitmem gerek,” diyorum.

Banyoya girince suyu açan hareket sensörünü kapatıp küvete giriyorum. Konuşmamın dışarıdan duyulmasını engelleyeceğini sandığım duş perdesini kapatıp Laila’yı arıyorum.

Laila, “Hey n’aber?” diyerek telefonu açıyor.

“Bana kim olduğumu hatırlat,” diyorum.

“Efendim?” diye soruyor Laila.

“Ben göze çarpan erkeklerden nefret ederim. Bana bunu söyle,” diye açıklıyorum.

“Sen göze çarpan erkeklerden nefret edersin. Herkesin hoşlandığı bir şeyi zinhar sevemezsin. Şayet bir şeyi elde etmek için onun peşine

düşüyor ve onu nasıl ele geçireceğini dikkatlice planlamıyorsan, o senin gözünde sahip olmaya değecek bir şey değil demektir,” diyor Laila.

Erkekleri ödül nesnesine benzetmesine aldırmadan, “Hayır bu yüzden değil. Eğer herkes birini severse o birisi genellikle bunu bilir ve bu yüzden de burnu havada olur. Peşine düşmem gerekenlerse ne kadar muhteşem olduklarının farkında bile değiller,” diye cevap veriyorum. Kim olduğumu hatırladığım için derin bir nefes alıyorum.

Laila, “Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?” diye soruyor.

Yana doğru kayıp omzumu duvara dayıyorum. Duştaki musluk su kaçırıyor. Babam gitmeden önce tamir etmemiş. Ayağıma bir damla su düşüyor. Kurulamak için diğer ayağımı kullanıyorum. “Evet, çok daha iyiyim,” diye yanıt veriyorum.

“Fakat bu kuralının bir istisnası var,” diyor Laila.

“Ne?” diye soruyorum. Ayağıma bir su damlası daha düşünce, biraz geri çekiliyorum.

Laila, “Ne değil, kim diye sormalısın. Duke Rivers. Daha önce tanıştığım bütün erkeklerden daha çok göze çarpmasına rağmen bence ondan hoşlanıyorsun,” diye açıklıyor.

“Kesinlikle öyle. Çok çekici, okuldaki en popüler çocuk ve son derece büyüleyici biri. Onunla tanışıp da beraber olmak istemeyen tek bir kız bile yoktur,” diye onaylıyorum.

Laila, “Ve bu yüzden de prensiplerine sadık kalmalısın. Bir erkeği fazla mükemmel olduğu için cezalandırmadan bahsediyorum. Her neyse,” diye devam ediyor.

“Hayır, onu aklımdan çıkarmam için yardım etmen gerekiyor, aklıma sokmam için değil,” diye itiraz ediyorum.

Laila, “Cezalı olduğumu sanıyordum. Beni nasıl arıyorsun?” diye soruyor.

“Ben de cezalı olduğumu sanıyordum ama annem onu içeri aldı,” diyorum.

“Kimi içeri aldı?” diye soruyor Laila.

İç geçirerek “Duke’ü aldı,” diyorum.

“Duke senin evinde ve sen benimle mi konuşuyorsun?” diye soruyor.

“Evet.”

Laila, “Artık kapatıyorum. Ha, bir sonraki konuşmamızda bana hatırlat da sana futbol fikstüründen bahsedeyim. Ayrıca göze çarpan erkeklerde hiçbir sorun yok Addie,” diyor ve hat kesiliyor.

Telefonu cebime koyup banyodan dışarı çıkıyorum.

Duke, “Duraklat,” deyince film duruyor. “Laila ne dedi?” diye soruyor.

Tepesinde dikilip mükemmel gülümsemesine bakıyorum. Uzun zamandır bakmaktan kaçındığım gözlerine odaklanıyorum. Kristal mavisi gözlerini benimkilerden ayırmadan dikkatle bana bakıyor. Sessizce, “Fazla göze çarptığını söyledi,” diye cevap veriyorum.

Duke elini saçında gezdirince yine o temiz sabun kokusunu alıyorum. “Daha önce göze çarpmamayı denedim. Bu konuda pek de iyi sayılmam,” diyor.

Gülüyorum. Duke istese de dikkat çekmeyen biri olmayı başaramaz. Tekrar yanına oturuyorum.

Duke televizyona bakıyor. “Hangi kısmı kaçırmıştın? Geri alayım,” diyor.

“Şey, ben...” diyorum.

Duke, “Adam yeteneğini yitirmiş miydi?” diye soruyor.

Eğer hiçbir fikrim olmadığını itiraf edersem Duke, dikkatimin kendisi yüzünden dağıldığını anlayacak. Dudağımı ısırıyorum. “Hayır yitirmemişti,” diyorum.

Duke, “Tamam, güzel. Bu kısım gerçekten çok iyi,” diyor. “Sahne menüsü,” deyince sahneler küçük kareler hâlinde ekranda beliriyor. “Sahne yirmi, oynat,” diye komut veriyor. İlk kez, Duke’ün oldukça dolgun dudakları olduğunu fark ediyorum. “İzliyor musun?” diye soruyor. Bana doğru bakınca beni kendisini seyrederken yakalıyor. Bakışlarımı televizyona çeviriyorum ama artık çok geç, beni yakaladı. Sessizce kıkırdayarak “Göze çarpan erkeklerden hoşlanıyorsun değil mi?” diye soruyor.

“Hayır, aslında genellikle hoşlanmam,” diye cevap veriyorum.

“Genellikle mi?” diyor ve cevap vermeme fırsat vermeden eli boynuma gidiyor. Parmak uçları, omurgamın bitimine kadar ürpermeme

neden oluyor. Parmaklarını saçlarımın arasına soktuğundaysa, aklıma güç bela mukayet olabiliyorum.

“Ya sen? Sen ne tip kızlardan hoşlanırsın?” diye soruyorum.

Duke beni kendine çekiyor ve dudakları benimkilere değiyor, Yüksek sesle iç geçirmemeye çalışıyorum fakat elimde değil. Duke dudakları benimkilere değerken tekrar kıkırdıyor. Aklımın bir köşesinde hâlâ birbirimize uygun olup olmadığımızı sorguluyorum; fakat zihnimin geri kalanı bunu pek de umursamıyor gibi görünüyor.

14. BÖLÜM

NOR-Mal o-yun-lar: *is.* Normal dünyanın tuhaf bir şekilde yadırganan, azıcık yavan, bir o kadar da açıklanamaz biçimde ilgi uyandıran geçiş ritüelleri.

Sinema salonuna geri dönünce Trevor'ın kolunu bırakıyorum. Girişimize, cidden yeteneksiz olan oyuncuların çılgınlıkları eşlik ediyor. Ekranı bakınca baş zombinin çürüyen yüzünü görüyorum. Bu çok aptalca bir film.

Yerime oturur oturmaz Rowan üzerime eğiliyor. "Hasta filan mısın?" diye soruyor.

"Hayır iyiyim," diyorum. İçimden, "*Arkadaşlarıyla aramı yapmak zorunda olmadığını Trevor'a söyler söylemez daha da iyi olacağım,*" diye geçiriyorum.

Filmin ardından, sol taraftan çıkmak üzere Rowan'a sırtımı dönüyorum.

Rowan'ın aksi yönden çıkan Lisa, Brandon ve diğerlerini izlemesini umuyorum. Fakat öyle yapmıyor.

Rowan arkamdan gelirken "Bu gördüğüm en yavan film," diyor.

Stephanie ise "Daha yavanlarını da gördüm," diyor. Ayakta durduğumuz hâlde, Trevor'ın kolunu bırakmayıp ona daha da sokuluyor.

Trevor, "Geçen sene gittiğimiz o kurt adam filmini hatırlıyor musunuz? O bundan bile kötüydü," diyor.

Hangi filminden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim olmadığı için çenemi kapalı tutuyorum. Yeni filmler bizim oraya buradan çok daha önce geliyor.

Rowan yanıma sokularak “sanmıyorum,” diyor. “O filmde üç kurt tek bir büyük kurtla boğuşuyordu ve bu da durumu kurtarıyordu. Tabii Stephanie’nin çığlıkları her şeyi mahvedene kadar,” diye ekliyor.

Stephanie gözlerini devirerek “Of, kes sesini Rowan,” diyor.

Önüne dönüp yürümeye başlasın diye Stephanie’ye doğru bir iki adım atıyorum. İşe yarıyor ve çok geçmeden tekrar sinemanın dışındaki süs havuzunun önünde dikiliyoruz.

Rowan, “Pekâlâ, kim *tatlı* oyunu oynamak istiyor?” diye soruyor.

El ele tutuşan Brandon ve Lisa gülererek “Biz varız,” diyorlar.

İki kişi daha –Liam ve Jason– oyuna katılmayı kabul ederek başarılarını sallıyorlar.

Rowan, “Tamam, o hâlde arabaların birinde siz varsınız. Ben, Addison, Stephanie ve Trevor da başka bir arabada olacağız. Katie ve Sarah, hangi arabaya katılmak istersiniz?” diye devam ediyor.

Katie, “Ben yokum. Annem beni yarın sabah babamı ziyaret etmem için erkenden kaldıracak,” diye cevap veriyor.

Sarah, Katie’nin kolunu yakalıyor. “Onu ben götüreceğim, size iyi eğlenceler,” diyor.

Rowan “Çok kötü” dercesine iki elinin başparmağını aşağı indiriyor. “Sen de bütün gece ayakta kal, böylece sabah erken kalkmak zorunda kalmazsın,” diyerek Katie’ye takılıyor.

Katie, Rowan’ın koluna dokunarak “Her neyse. Pazartesi görüşürüz,” diyor.

Sarah ile Katie’nin uzaklaşmalarını izlerken Rowan’ın neler olduğunu açıklamasını bekliyorum. O açıklamayınca “Tatlı oyunu nedir?” diye soruyorum.

Rowan, “En iyi tatlıyı getiren kişi kazanır,” diye cevaplıyor.

“Peki tuzak nerede? Daima bir tuzak vardır,” diye soruyorum.

Rowan gülümsüyor ve “Tatlıyı bulmak için nereye gitmemiz gerektiğini bize araba söyleyecek. Burası içimizden birinin evi olmalı,” diye açıklıyor.

Brandon beni işaret edip “Addison’ın evini seçiyoruz, çünkü bu oyun hakkında hiçbir fikri olmadığından evinde tatlı stoklamamıştır,” diyor.

Rowan alçak sesle homurdanıyor. “Şey, Jason’ın evini seçiyoruz; çünkü erkek kardeşlerinin içi evdeki bütün yemekleri silip süpürmeden rahat etmez,” diyor.

“Durun, benim evime mi gidiyoruz?” diye soruyorum.

“Yalnızca bir dakikalığına buzdolabınızı ve dolaplarınızı yağmalamak için. Sonra tekrar burada buluşacağız ve en lezzetli tatlıyı getirmiş olan kazanmış olacak.”

“Neyi kazanmış olacak?” diye soruyorum. Bu oyun bana erkeklerin bedava tatlı yemek için uydurdıkları bir şeymiş gibi geliyor.

“Cesaret edenlerden değil, cesaret ettirenlerden biri olma hakkını,” cevabını alıyorum.

Lisa, “Geçen hafta Rowan’ı havuza attık, çünkü takımı tatlı oyununu kaybetti,” diyor.

Rowan, “Ben hâlâ o geceki oyunu kazandığımı düşünüyorum. Beş dolar topladım,” diye cevap veriyor.

Lisa, “Bir de özel güvenlik görevlisiyle park yerinde yaşanan kovalamaca var. Gerçekten muhteşemdi,” diye ekliyor.

Olup bitenler kulağa cidden komik geliyor. Kendimi başımı sallarken buluyorum.

“Pekâlâ.” Brandon saatine bakıyor. “Tam olarak yarım saat sonra burada buluşuyoruz. Kanıt için fotoğraflar çekin. Hile yapanlar direkt kaybeder,” diyor. Cümlesini bitirir bitirmez benim dışımdaki herkes arabalara doğru koşuyor. Bense koşmaya hemen başlamadığım için onlara yetişmeye çalışıyorum.

Trevor’ın arabasına vardığımda, araba çoktan çalışmış ve Stephanie yolcu koltuğuna oturmuş durumda. Ben de arka koltuğa geçip kemerimi bağlıyorum.

Rowan üzerime eğilerek “Peki evinizde neler var? Güzel ikramlar var mı?” diye soruyor.

Rowan’ın az sonra nerede oturduğumu öğreneceğini yeni idrak ediyorum. “Hayır. Aslında evde kayda değer bir şeyler yok. Babam kafayı sağlıklı yaşama takmış durumda. Neden doğruca bir markete gitmiyoruz?” diyorum.

Stephanie bize doğru dönerek “Evinizde her ne bulduysak elimizde

tutup cep telefonuyla fotoğrafımızı çekmemiz gerekiyor. Eğer bunu yapmazsak otomatik olarak kaybederiz,” diyor.

“Kimse evimin neye benzediğini bilmiyor ki. Hem zaten kaybedeceğiz. En azından denemiş olurduk,” diye diretiyorum.

Rowan gülüyor ve “Bu kızı sevdim. Kuralları hiçe sayan biri,” diyor.

Çabucak, “Hayır, gerçekte öyle biri değilim,” diyorum. Rowan’ın benim hakkımda yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum. Trevor’ın gözleri dikiz aynasından benimkilerle buluşuyor. Ona, “Lütfen başka bir plan bul,” der gibi bakıyorum. Laila olsa bu bakışı tanırdı.

Trevor, “Bunun yerine benim evime gidebiliriz. Sanırım buzdolabında yarım kalmış bir vişneli tart var,” diyor. Gülümsüyorum. İşte bu mükemmel.

Stephanie dudağını bükerek “Hayır,” diyor. “Herkes senin evinin içinin neye benzediğini biliyor. Haydi ama. Lisa’nın karşısında, cesaret ettirilenlerin tarafında olmak istemiyorum. Lisa bana gerçekten kötü şeyler yaptırır.”

Trevor benimle aynada tekrar göz göze gelmeye çalışıyor. Muhtemelen onay vermemi bekliyor. Bense omuz silkiyorum. Küçük kız arkadaşını yatıştırmasını engellemeye niyetim yok.

Yolculuğun geri kalanında sağımdaki pencereden dışarı bakıyorum. Cam, arabanın içindeki sıcak hava nedeniyle buğulanıyor. Parmağımı camın pürüzsüz yüzeyinde gezdirip her zamanki şeklimi çiziyorum: orta yerinde ikiye ayrılan düz bir çizgi. Sonra dönüm noktasını daire içine alıyorum. Yol ikiye ayrılmadan hemen önceki o noktayı. Parmağımı merkeze doğru bastırıyorum. Küçük bir seçim her şeyi değiştirebilir.

Cebimdeki telefonumdan mesaj uyarısı geliyor. Laila, “*Tüysüz kediden kurtuldun mu?*” diye yazmış.

“Hayır, aslında bizim eve doğru gidiyoruz,” diye cevap yazıyorum.

Laila, “Onu evcil hayvanın yapmaya mı karar verdin? Zihnimden geçentam olarak bu değildi ama bu da idare eder,” yazıyor.

Gülümsüyorum.

Rowan, “Demek evin burası,” deyince dikkatim telefonumdan tek katlı, beyaz evimize kayıyor. Ön taraftaki veranda o anda son derece

davetkâr görünüyor. Hepimiz arabadan inip ön kapıya kadar uzanan ve iki yanında taflanlar dikili olan beton yol üzerinde yürüyoruz.

Önce bir tarama yapmaya hazırlanarak gözlerimi açıyorum, fakat sonra cebimdeki anahtarları hatırlıyorum. “Ah, anahtarlar,” deyip cebimden çıkarıyorum. Üç anahtar var. Biri babamın arabasının, biri posta kutusunun ve diğeri de ön kapının. Anahtarlara gereğinden uzun bir süre baktığımı biliyorum, fakat hangi anahtarın hangi kapıyı açtığını bir türlü hatırlayamıyorum. Onları etiketlemem gerek.

“Üzgünüm,” diyorum ve anahtarlardan birini alıp kilide sokmaya çalışıyorum. Fakat birkaç kez deliği kaçırıyorum. Anahtar deliği çok küçük.

Rowan gülerek “Yardım ister misin?” diye soruyor.

“Hayır, hallettim,” diyorum. Nihayet ikinci anahtar işe yarıyor. Yerleşke’de, eski tarz kilitleri açmak üzerine Norm eğitimi almamız gerek. Bu iş göründüğünden daha zor.

İçeri girdiğimizde babam, sallanan koltukta oturduğu yerden bize bakıyor. Suçluları sorguladığı görüntülere benzeyen bir video izliyor. Ekрана odaklanmış durumda. Bizi görünce şaşıyor. Bense babamın hâlâ uyanık olmasına şaşıyorum. Babam videoyu duraklatıp ayağa kalkıyor.

“Merhaba baba. Biz yalnızca bir oyun oynuyoruz. Uzun süre kalmayacağız,” diyorum.

Babam, “Ne tür bir oyun?” diye soruyor.

“Bu evde lezzetli yiyecekler olmadığı için kaybedeceğimiz bir oyun,” diye cevap veriyorum.

Mutfığa doğru ilerlerken babam, “Arkadaşlarını benimle tanıştırmak ister misin Addie?” diye sorarak beni durduruyor.

“Ah, evet üzgünüm. Bu Rowan ve bu da Stephanie. Trevor’la zaten tanışmıştın,” diyorum.

Babam Rowan’ın elini sıkıyor. “Güzel bir akşam geçiriyor musunuz gençler?” diye soruyor.

Gerçekten mi? Babam Rowan’ın eğlenceyle ilgili sorusuna verdiği cevabı mı analiz edecek? Babama, “Ciddi olamazsın,” bakışımı atıyorum ve o da bana, “Aşırı korumacı olduğumu biliyorum fakat

sen benim tek kızımın,” der gibi bakıyor. Bu bakışa nasıl karşı koyabilirim ki?

Rowan, “Evet, eğlenceli bir akşam,” diye cevap veriyor.

“Baba, zamanımız biraz kısıtlı,” diye araya giriyorum.

Babam, “Pekâlâ, ben ayak altından çekileyim,” diyor ve tekrar sallanan koltuğa oturuyor. Diğerleri tezgâhın yanından buzdolabına doğru yürürken gözüm televizyona takılıyor. Ekranda kollarının üst kısımlarında dövme ve kaşında hızma bulunan sıırım gibi bir adam var. Bunun Zehir’in önceki gün gördüğüm DVD’sinin aynısı olup olmadığını merak ediyorum. Babam *Oynat* düğmesine basınca şaşıyorum. Fakat sonra sesin iyice kısalmış olduğunu fark ediyorum. Mutfığa gidip diğerlerine katılıyorum. Çikolata şurubunu ve kuru meyve ve tahıl karışımından üretilen birkaç tane doğal atıştırmalığı bulup çıkarmışlar bile.

Rowan, “Kullanabileceğimiz bir tabağınız var mı?” diye soruyor. Ona bir tabak uzatıyorum. Tahıllı atıştırmalıkları ambalajlarından çıkarıp tabakta yan yana diziyor. Üstlerine çikolata şurubu dökerken gözüm tekrar televizyona kayıyor. Eğer suçlunun dudak hareketlerini izleyip televizyonla aramda bir enerji kanalı açmaya yoğunlaşırsam ne dediğini az çok çıkarabilirim.

Ekrandaki adam, “Sırf birlikteydik diye kızın cinayetini benim üzerime yıkamazsın. Rızası vardı. Kız zaten beni haplar için kullanıyordu,” diyor. Adamı sorguya çeken kişi soru sorduğu için kısa bir sessizlik oluyor. Ses enerjisine dudak okuma eklenmeden söylenenleri duyamıyorum. Fakat soruya verilen cevap şöyle: “Tabii ki lisede olduğunu bilmiyordum. Onu çok az tanıyordum.” Araya bir boşluk daha giriyor. Adam, “Onu öldürmedim. Bakın, eğer beni burada tutmak için yeterli deliliniz yoksa eve gitmeye hazırım,” diyor. Ayağa kalkıyor ve babam defterine bir şeyler yazıyor.

Televizyonla aramdaki kanal dışında kalan bütün kanalları bloke ettiğim için, mutfaktan gelen sesleri bastırıyorum. Bu yüzden Trevor koluma dokununca sıcıyorum.

Trevor, “Ne düşünüyorsun?” diye soruyor. Rowan da incelemem için tabağı tutuyor.

“Ah evet, güzel. Düşündüğümden çok daha iyi şeyler bulmuşuz,” diyorum.

Stephanie hazırlıksız yakalandığım bir fotoğraf çekip “Haydi gidelim,” diyor.

Kapıdan çıkarken Rowan, “Teşekkürler Addison’ın babası,” diye sesleniyor.

Babam da el sallayıp “Eve dönüş saatini unutma Addie,” diyor.

“Unutmam,” diye cevap veriyorum.

Arabaya yürürken Rowan tabağı yukarıda tutuyor. Sanki bir kala-balığa hitap edermiş gibi, “Kazanamayabiliriz ama onurlu bir şekilde kaybedeceğiz,” diyor. Arabaya binince Trevor’ın koltuk başlığına bir yumruk atıp “Bu senin son oyununun da teması olmalıydı Trev,” diyor.

“Bu berbat bir tema,” diyor Stephanie. “Tema, ‘İntikamımızı alacağız. Hilekârlar asla kazanamaz’ olmalıydı.”

Rowan, “Fakat kazandılar,” diye itiraz ediyor.

Stephanie, “En sonunda demek istiyorum. Karma açısından,” diye açıklıyor.

“Hilekârlar mı?” diye soruyorum.

Trevor, “Şunu gaza getirme,” diyor. Omzunun üzerinden arkaya baktıktan sonra arabayı hareket ettiriyor.

“Evet, hilekârlar,” diyor Rowan. Belli ki onu gaza getirmişim. “Geçen sezon birkaç kişi düdükten sonra üzerine çullandığı için Trevor sezonu erken kapatmak zorunda kaldı. Bu kirli bir plandı,” diye açıklıyor.

“Ceza aldılar mı?” diye soruyorum.

“Yalnızca bir sarı bayrak – 4,5 metreden bir penaltı. 4,5 metre!” diyor Rowan.

Trevor, “Aslında 14 metreydi,” diye düzeltiyor.

Rowan, “Her neyse. Saçmalıktı! Fakat öcümüzü alacağız,” diye devam ediyor. Yumruğunu dramatik bir şekilde havada sallıyor. “Bu cuma değil, ondan sonraki cuma onların okuluyla maçımız var,” diye ekliyor.

“Hangi okul?” diye soruyorum. Aslında soruyu geri almak istiyorum, çünkü cevabı duymaktan korkuyorum.

Stephanie oturduğu yerden bana doğru dönüp “Lincoln Lisesi,” diyor.

Yanaklarım uyuşuyor ve gözlerim dikiz aynasında Trevor’m gözleriyle buluşuyor.

Trevor, “Gerçekten çok iyiler. Onları duydun mu?” diye soruyor. Kafamı iki yana sallayıp “Hayır,” diyorum.

Stephanie Trevor’ın omzunu sıvazlayarak “O kadar da değil. Senin kadar iyi değiller,” diyor.

Rowan, “Eskiden olduğu kadar,” diyerek Stephanie’yi düzeltiyor.

Stephanie, “Eminim yine eskisi kadar iyi olacak,” diyor.

Trevor, Stephanie’ye dönüp hafifçe gülümsemeden önce, bir an için gözlerini yere indiriyor.

Rowan tahıllı atıştırmalıkları koklamaya başlıyor. “Üzerine çikolata şurubu dökülmüş olan bu karton parçalarını canımın çekmesi tuhaf mı?” diye soruyor.

Trevor, hiç de komik olmayan bu yoruma kahkahayla karşılık veriyor. Sonra da “Hayır. Hiç de garip değil,” diye cevap veriyor. Konu değiştiği için minnettar olduğunu fark ediyorum.

Sinemaya döndüğümüzde, diğer takım ağzımın sulanmasına yol açan birkaç katlı bir çikolatalı pastanın yarısıyla boy gösterince, hapı yuttuğumuzu anlıyorum.

15. BÖLÜM

PA-R[A]o-di: *is.* Kötü bir taklit.

Duke'ten uzaktayken bütün kuşkular zihnime üşüşüyor. Beni öpmesinin ardından gurur ve şüphe duyguları arasında gidip geliyorum. Pazartesi sabahı arabayla okula giderken midem düğümlenir gibi oluyor. Annem yumuşadığı hâlde hâlâ cezalı olduğumdan, cumadan beri birbirimizi görmedik. Saçımdaki mavi tutamsa ilk günkü kadar mavi. Bundan sonra ne olacağından emin değilim. Duke onunla takılmamı mı bekliyor? Artık birlikte miyiz?

Park yerine yanaşırken bir futbol topu ön camıma çarpıp sıçramama neden oluyor. Motoru kapatmaya fırsat bile bulamadan arabamın kapısı açılıyor. Emniyet kemerimi çözüp sırt çantama uzanıyorum. Sonunda başımı kaldırıp Duke'e bakıyorum. Duke elimden tutarak beni ayağa kaldırıyor ve "N'aber?" diyerek sarılıyor.

"Selam," diye gülümsüyorum. "Duygularını futbol hücumlarıyla mı belli edeceksin? Beni tedirgin ediyorsun," diyorum.

Duke, "Bu bir bakıma imzam hâline geldi," diyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve ben gözlerimi kapatıp kollarının arasında rahatlıyorum. "Ayrıca seni böyle tavladım, bu yüzden artık duramam," diye ekliyor.

"Tavladın mı?" diyorum. Bu tabiri pek sevmem.

"Evet. Dikkatlice düşün. Şimdi hatırladın mı?" diye cevap veriyor. Geri çekilip beni hızlıca öpüyor ve lastiğin yanındaki futbol topunu yerden alıyor.

Arabanın kapısını kapatıp omzumdan kayan çantamı düzeltiyorum. “Evet, hatırlıyorum,” diyorum ve “Bunu bilerek mi yaptın?” diye soruyorum.

Gururla evet der gibi kafasını sallıyor. “Elbette bilerek yaptım. Seninle tanışmak istiyordum. Tabii ki topun sana çarpmasını istemedim. Başını eğersin diye düşünmüştüm.”

Gülümsüyorum ve “Şey, hiçbir zaman reflekslerimin iyi olduğunu iddia etmedim,” diyorum.

Yürürken Duke elimi tutuyor. “Neden hiç beraber ders almıyoruz?” diye soruyor.

“Muhtemelen sen son sınıfta, bense üçüncü sınıfta olduğum için,” diye cevap veriyorum.

Öğrenci dolaplarının ilk sırasına sırtlarını dayamış olan iki kız, “N’aber Duke?” diyerek ona selam veriyor. Duke onlara el salladıktan sonra, “N’aber Addie?” diye bana da selam veriyorlar. Bakışlarım, daha önce farkına bile varmadığım bu iki kız üzerine odaklanıyor. Kim olduklarını hatırlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Duke elimi sıkıyor ve yanlarından geçmemize ramak kalmışken “Ah, selam,” diyorum.

Benim dolabıma gelene kadar, iki kişi daha bize selam veriyor. Göğsüm gururla kabarıyor ve bu duygunun varlığına sinir oluyorum. Daha önce insanların benim hakkımda ne düşündüklerini hiç umursamazdım.

“Meditasyon dersine geç kalmadan gitsem iyi olacak,” diyorum.

Duke beni kendine çekerek “Addie, benden utanıyor musun?” diye soruyor.

“Senden utanıyor muyum? Evet tabii. Okulun en yakışıklı çocuğu bana sarılıyor ve ben ondan utanıyorum,” diyorum.

Duke, “O hâlde yüzün neden kırmızı?” diye devam ediyor.

Çünkü tüm bu ilgiye bayılıyormuşum gibi görünmek beni sinir ediyor, diye düşünsem de “Çünkü toplum içinde yapılan sevgi gösterilerini pek tasvip etmiyorum,” diye cevap veriyorum.

Duke, “Eh, bugünden sonra dedikodulara fırsat vermemek için gerçekten uyanık olman gerekecek,” diyor. Beni dolaplardan birine

yaslayarak yanağımı öpmeye başlıyor.

Gözlerimde neden bir anda doluyor, bilmiyorum. Fakat sonra Duke ellerini omuzlarıma koyuyor. Öpücükleri o kadar yumuşak ve tatlı ki dudakları benimkilerle birleştiğinde tedirginliğim uçup gidiyor. Ellerim Duke'ün göğsüne gidiyor. İki elimle gömleğinden tutup onu kendime çekiyorum.

Dudakları hâlâ benimkilerin üzerinde olan Duke, "Gecikmek istemediğini sanıyordum," diyor.

Onun bu sözlerini huzur dolu birkaç saniye boyunca umursamamayı yeğliyorum. Sonra da onu kendimden uzaklaştırıp koşuyorum. Duke arkamdan gülüyor.

Öğle arasında her zamanki yerimizde Laila ile buluşuyorum. Kız arkadaşların nasıl davranması gerektiğinden emin değilim. Hatta Duke'ün kız arkadaşı olduğumdan bile emin değilim.

Laila, "Aaa, merhaba Bayan Rivers. Sizi yalnız görebileceğimi sanmıyordum," diyor.

Kendimi yukarı, sahneye doğru çekip oturuyorum ve sırt çantamdan öğle yemeğimi çıkarıyorum. Bugün sahnenin etrafındaki çimler mor renkte. Bu okulumuzun renklerinden biri, fakat içimde okul ruhuna dair en ufak bir his bile uyandırmıyor. Çimin üzerinde oturan insanlar, parlak fon üzerinde silik görünüyorlar. "Yaa, tabii. Sırf öpüştük diye Duke'ün çılgın hayranlarından biri olup onu her gittiği yerde bir köpek yavrusu gibi takip edeceğim diye bir şey yok. Ben hâlâ aynı benim," diye cevap veriyorum.

Laila, "Dur bir dakika. Yani artık birlikte takıldığınıza göre, onu çok çekici bulduğunu itiraf etmeyecek misin?" diye soruyor.

"Onu çok çekici bulduğumu mu?"

"Evet aynen öyle. Kendini Duke Rivers'a o kadar kaptırdın ki sağlıklı düşünemiyorsun. Bunu yüksek sesle itiraf etmeni ve baştan beri haklı olduğumu söylemeni istiyorum."

Duke'ün çim alanın karşısından bize doğru geldiğini görüyorum. Hiç de silik görünmüyor. Yürürken gülümseyip insanlara el sallıyor. Güneş ışıklarını yansıtan sarı saçları yüzünün etrafında bir ışık huz-

mesi oluşturuyor. Benimle göz göze gelince gülümsemesi yüzüne yayılıyor. Laila'ya, "Haklıydın. Duke Rivers'ı kesinlikle çok çekici buluyorum," diyorum.

Laila gülüyor.

Duke önümde durup "N'aber mavi göz?" diye soruyor.

Laila boğazını temizliyor. "Buralarda takılırsam öğle yemeğimin üzerine kusmam değil mi?" diye dalga geçiyor.

Duke, Laila'ya dönüyor. "Hayır. Aslında siz hanımların öğle yemeği için bana dışarıda eşlik edeceğinizi umuyordum," diyor.

Laila hoplayarak ayağa kalkıp koşulsuz bir şekilde gitmeye hazırlanırken ben yerimde kalıp "Fakat biz üçüncü sınıftayız," diye itiraz ediyorum. Öğle yemeği için kampüs dışına çıkmak, yalnızca son sınıflara tanınan bir ayrıcalık.

Duke, "Merak etme, başımız derde girmez. Otoparktaki görevliden torpilliyim," diye cevap veriyor. Kucağımdan kahverengi öğle yemeği torbamı alıyor ve onu top hâline getirip altı metre uzaklıktaki çöp tenekesine fırlatıyor.

"Hey, yemeğimi daha sonrası için saklayabilirdim," diyorum.

Duke elini kaldırıp "Geri almamı ister misin?" diye soruyor.

"İğrenç. Hayır," diye cevap veriyorum.

Duke, otopark görevlisinden torpilli olduğunu söylerken her zamanki gibi, tatlı dili sayesinde herkesi ikna edebileceğini kastetmiş. Beş dakika sonra Duke, yerel bir burger zinciri olan Fat Jacks'in otoparkına giriyor. Geniş cam duvarların ardından gözüme hemen, okulun son sınıf öğrencileriyle dolu masalar ilişiyor.

"Bize birileriyle buluşacağımızı söylemedin," diyorum: Futbol takımının tamamı ve de amigo grubu orada toplanmış gibi.

Laila yavaşça, "Hodri meydan," diyor. Tıpkı yırtıcı bir hayvan gibi pencerenin ardındaki taze etleri koklayıp avını seçiyor. Gülüyorum. Kapiya doğru yürürken köşedeki masalardan birinde Bobby'nin oturduğunu fark ediyorum ve hemen durup Duke'ün elini sıkıyorum.

Duke "Sorun nedir?" diye soruyor.

"Bobby burada," diyorum.

Duke, "Önemli değil, zaten biliyor. Bizimle bir sorunu yok," diye

cevap veriyor.

“Fakat benim onunla bir sorunum var,” demek istiyorum ama çoktan kapıyı açmış olan Laila içeri girmemizi bekliyor.

Izgaranın başındaki adam biz içeri girince *“N’aber Duke?”* diye sesleniyor.

Duke, *“Selam Ernie!”* diyor ve *“Cuma akşamki maça geliyor musun?”* diye soruyor.

Ernie, *“Hiç kaçırır mıyım?”* diye cevap veriyor.

Duke bana dönerek *“Haydi gidip oturacak bir yer bul. Ben de bizim için bir şeyler ısmarlayayım,”* diyor.

Laila, *“Harika,”* deyip dümdüz yürüyor. Ben de peşinden gidiyorum.

Laila Ray’in yanında boş bir masaya oturup *“N’aber Ray?”* diye soruyor.

Ray başını kaldırıyor. Laila’yı gördüğü için memnun ve şaşkın gibi. *“Selam bayanlar,”* diyor. Elini kaldırıyor ve masamızdaki ketçap şişesi havalanarak beni yerimden sıçratan bir *şap* sesiyle Ray’in avucuna konuyor. Ray, *“Hoşgeldiniz,”* diyor. Şişeyi açıp patates kızartmalarının üzerine ketçap döküyor. İş bitince doğrucu bana bakıyor. *“Sen Duru-görürsün, değil mi?”* diye soruyor.

Duke ona yeteneğimden bahsetmiş olmalı. *“Bir bakıma,”* diye cevap veriyorum.

“Müthiş. Bana geleceğimi anlat,” diyor Ray.

Ona bu kadar etkilenmemesi gerektiğini söylemek istiyorum. Yeteneğim nadir olabilir; ancak yalnızca bana faydası var.

“Sana geleceğini ben anlatayım.” Duke yanıma oturup masanın ortasına bir kova dolusu kızarmış patates koyuyor. *“Sayı çizgisinin sonundasın, elinde de bir futbol topu var,”* diye ekliyor.

Ray başıyla onay vererek *“Evet!”* diyor.

Duke’e minnettar bir şekilde gülümsüyorum. O da bir eliyle sırtını sıvazlıyor. Diğer elini kaldırıp *“Ketçap,”* diyor ve şişelerden biri uçarak tekrar masamıza geliyor. Duke patates kızartmalarının üzerine birazcık ketçep döktükten sonra, *“Gülümse. Seni utandırmak üzereyim,”* diyor.

“Lütfen yapma,” diyorum ama ben daha lafımı bitirmeden Duke ayağa kalkıp “Millet, bu Addie, kız arkadaşım. Ve bu da en iyi arkadaşısı Laila. Fırsat bulunca onlarla tanışırsınız,” diyor. *Kız arkadaş* sözcüğünü duyunca yine gururlanıyorum. Başka insanların benim hakkımdaki düşünceleri ne zamandan beri benim için bu kadar önemli olmaya başladı?

Etrafa gönülsüzce el sallıyorum. Laila da “Selam,” diyor.

Duke yerine oturup yanağımdan öpüyor. Fakat tezgâhın ardındaki adam seslenip siparişlerin hazır olduğunu söyleyince tekrar ayağa kalkıyor. Bobby Laila’nın yanına, benimse karşıma oturunca kendimi başka bir evrendeymişim gibi hissediyorum.

Kinayeli bir şekilde, “Selam, adım Bobby,” diyor. “Gruba hoş geldin. En azından önümüzdeki birkaç hafta için,” diye ekliyor.

Laila masanın üzerinde duran ellerini yumruk yapıp sıkıyor. Fakat Bobby’e yumruk atmadan önce –ki bunu yapmak üzere olduğundan hiç şüphem yok– Duke, burgerlerimiz ve içeceklerimizle beraber gelip yerine oturuyor.

“N’aber Bobby,” diyor ve okuldaki tüm popüler erkeklerin yaptığı gibi yumruklarını birbirine değdirerek selamlaşıyorlar.

Bobby, “N’aber? Addie ile ben de birbirimizin hâlini hatırlını soruyorduk,” diyor.

“Güzel. Umarım ikiniz için de bir sorun yoktur,” diyor Duke.

Bobby sinsice gülümseyerek “Tabii ki yok,” diye yanıt veriyor.

Kalbim kaygı ve hayal kırıklığı duygularıyla dolu bir şekilde çarpıyor. Burgerimi elime alıp kalbime aldırmamaya çalışıyorum –zaten son zamanlarda fazlaca dik kafalı olmaya başladı.

Öğle arasının tamamı, Ray ve Bobby’nin Duke ile ilgili en iyi hikâyeyi anlatmak için yarışmalarıyla geçiyor. Belli ki Duke, etrafı tuvalet kâğıdıyla kaplama ve gece yarısı insanların havuzlarına girme konusunda bir numaraymış.

Ray, “En iyi tuvalet kâğıdı kaplayıcıları *Telekinetik*lerden çıkar,” diyor. Bir tuvalet kâğıdı rulosu fırlatır gibi yapıyor. “Güzel bir kavis çizersin...”

“Ve ruloyu bundan da yukarı atarsın,” diyerek Duke cümleyi onun

yerine bitiriyor.

Bobby, “Öff. Fakat ruloyu duvarların *içinden* geçiremezsin,” diye söyleniyor.

“Durun bir dakika,” diyorum. “Bu yakın zamanda mı oldu? Bunların küçük çocukların birbirlerine anlattıkları hikâyeler olduğunu sanırdım. Yeteneklerinizin ortaya çıkışından sonra yaptığınız şakalar bunlar mı? Ne kadar olgunca,” diye dalga geçiyorum.

Duke gülerek “Hey, daha birinci sınıftaydık. Henüz soğukkanlı ve sofistike olma konusunda uzmanlaşmamıştık,” diye cevap veriyor.

Laila boğazını temizleyince bu konuda hâlâ uzmanlaşamadıklarına dair kinayeli bir yorum yapmasını bekliyorum. Fakat bunun yerine, “Bakın içeriye kim girdi,” diyor.

Duke ile birlikte başımızı çevirip bakınca Zehir’i görüyoruz.

Bobby, “Bu da kim?” diye soruyor.

Laila, “Ezik herifin teki,” diye açıklıyor. Gözünde hoşuma gitmeyen bir pırıltı belirliyor. “Hemen dönerim,” diyor.

“Ne yapacaksın?” diye soruyorum.

Laila, “Eğer pencereden dışarı bakarsa dikkatini dağıtacağım,” diye cevap veriyor.

“Ne?” Kafam karışıyor, fakat Laila kapıya varmak üzere.

Zehir sipariş veriyor. Bense otoparkı tarayıp Zehir’in arabasını bulduktan sonra seri bir şekilde arabaya doğru yürüyen Laila’yı izliyorum. Elini saçına götürüp muhtemelen bir firkete çıkarıyor. Arabanın yanına gelince de çömelip lastiğin hava başlığını açıyor.

Duke gülüyor. “Lastiklerinin havasını söndürüyor,” diyor.

Bankoda duran Zehir ise siparişini vermek üzere. Arkasını dönmesine ve Laila’yı arabasının yanında görmesine, sadece saniyeler var. Masadaki içeceklerden birini elime alıp ayağa kalkıyorum ve Zehir’in arkasından dolanıyorum. Arkasını dönünce ona çarpıyorum ve içecek dolu bardağın aramızda ezilmesini sağlıyorum. İçecek ve içindeki buzlar her yere saçılıyor. Gömleğimin önünün sırlıslam olacağını düşünmemiştim, fakat numaram işe yarıyor.

Zehir bir dizi küfrü ardı ardına sıralıyor.

“Çok üzgünüm,” diyorum.

Zehir gözlerimin içine bakıyor. Belki beni Laila'nın evinden hatırlıyor belki de genç bir kız olduğumu fark edip sözlü zorbalığı hak etmediğime karar veriyor. Nedeni ne olursa olsun, ifadesi yumuşuyor. Kısık sesle "Önemli değil. Yalnızca önüne bak yeter," diyor.

"Olur," diyorum. Laila'nın işinin bitip bitmediğinden emin olmadığımndan, bankodan bir tutam kâğıt peçete alıp gömleğini silmeye başlıyorum.

Zehir, "Gerek yok," diyerek bir hışım tuvaletin yolunu tutuyor.

Bankonun ardındaki adam yerdeki dağınıklığa bakıyor.

"Üzgünüm," diyerek eğilip elimdeki peçetelerle yeri silmeye yelteniyorum.

"Sorun değil. Ben paspas yaparım," diyor.

Gömleğim sırlısklam, yüzüm ve kollarım ise yapış yapış. Masa-ya geri döndüğümde, Duke gülümsüyor ve yerime otururken "İyi numaraydı," diyor.

Ray, "Bütün bunlar ne içindi?" diye soruyor.

Duke'e, Laila'nın ipliğini pazara çıkarmamasını umarak bir bakış atıyorum. Duke, "Hiç. O adam daha önce yolda önümüzü kesmişti de," diyor.

Gömleğimi tenimden uzaklaştırıyorum. "Gidip üzerimi değiştirmem gerekecek," diyorum.

Duke sırt çantasının fermuarını açıp arkasında altın harflerle *Rivers* yazan mor renkli formasını çıkarıyor.

"Hayatta olmaz," demek istiyorum. Fakat yüzünde o kadar şirin bir ifade var ki formayı alıyorum ve "Teşekkürler. Hemen dönerim," diyorum.

Duke'ün futbol formasını giydikten sonra, aynada kendime bakıyorum. Bu ben değilim. Kendimi bir sahtekâr gibi hissediyorum. Forma üzerime o kadar büyük ki yalnızca içinde yüzümle kalmıyorum; aynı zamanda tüm dünyaya Duke'e ait olduğumu da ilan ediyorum. İnsanlar bunu giymek için ondan izin istediğini sanacaklar.

Saçımsa bir sahtekâr gibi görünmemin ikinci nedeni. Duke bu şekilde daha çekici göründüğümü söylediğinden beri saçımı düzeltiriyorum ve bu yüzden acınacak hâlde olduğumu düşünüyorum.

Şimdi saçım içecekten ıslandığı için yapış yapış ve bir tarafı kıvrılmaya yelteniyor. Cebimden bir saç lastiği çıkarıp saçımı atkuyruğu yapıyorum. Formanın önünü kot pantolonumun içine sokuyorum ve okula dönünce acil durumlar için yanımda taşıdığım kıyafetimi giyebileceğimi düşünerek kendimi rahatlatıyorum. O yedek kıyafeti dolabımda tuttuğum -ve de düzenli olarak değiştirdiğim- için kendimi kuruntulu biri gibi hissederdim. Bu duygudan bir anda kurtuluyorum.

Tuvaletten çıktığımda, herkesin restorandan çıkıp arabasına bindiğini görüyorum. Duke ve Laila beni bekliyorlar. Laila bile o formayı giymemem gerektiğini bildiğinden beni görünce dudaklarını büküyor. Fakat Duke gülümsüyor ve sarılarak beni yerden kaldırırken “O kadar tatlısın ki,” diyor.

Restorandan çıktığımızda, paket yaptırdığı yiyecekleri elinde tutan Zehir’in arabasının yanında dikildiğini ve lastiklerine baktığını görüyoruz.

Laila, “Hay aksi, bu çok kötü,” diyor.

Onu dürtüp dikkati üzerine çekmemesini söylemek istiyorum, fakat bu durumu daha da kötüleştirebilir.

Zehir yavaşça arkasını dönüyor ve Laila’yı baştan aşağı süzüyor. Daha sonra Duke’e kayan bakışları bana kilitleniyor. Başımı eğip Duke’ün kolunu tutuyorum. Sadece daha hızlı yürümek istiyorum. Fakat Duke adama bakıp son derece arkadaş canlısı bir ses tonuyla “Yardımcı olmak için bir şey yapabilir miyiz?” diye soruyor.

Zehir sert bir şekilde kapısını açıyor, paketi içeri atıyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor.

Duke, “Sanırım bu hayır anlamına geliyor,” diyor. Laila gülüyor.

Fat Jacks’ten uzaklaşırken arkaya dönüp Laila’nın bacağına vuruyorum. “Sen cidden çıldırmışsın. O adam seni öldürecek. Adı Zehir Laila, hatırladın mı? Ayrıca kolundaki dövmelemleri gördün mü?” diye ona çıkışıyorum.

Laila koltuğunda arkasına yaslanıp yüksek sesle gülüyor. “O zavallı bir uyuşturucu bağımlısı. Ezik herifin teki,” diyor. Sonra sesi canlılığını yitiriyor ve umursamaz bir ses tonuyla konuşmaya çalışsa da “Tıpkı babam gibi,” dediğinde, acısını hissedebiliyorum.

16. BÖLÜM

NORM Tu-za-ğı: *İs.* Normal bir insanı tuzağa düşürmek için kullanılan düzenek. (Pekâlâ, tamam, ben de tuzağa düştüm.)

Pazartesi günü Trevor, Rowan, Stephanie ve ben Trevor'ın arabasında oturuyoruz. Defterim dizlerimin üzerinde açık vaziyette ve kazanırsak karşı takımdakilere ne yaptıracağımıza dair bütün önerilerimiz defterde listelenmiş durumda.

“Peki ya başarısız olursak ne olacak?” diye soruyorum.

Stephanie, “O zaman hayatlarının sonuna kadar övünme hakkına sahip olurlar,” diye cevap veriyor. Yüzünde yine o ekşi ifade var –artık bunun, yüzünün normal hâli olduğuna karar verdim. “Başarısız olmayacağız” diye de ekliyor.

Sayfanın köşesine birkaç kesik çizgi çiziyorum. “Bence tatlı oyununa şöyle bir kural ekleyelim: Ceza, takımın kaybettiği akşam gerçekleşmeli. Ceza bu önerilerden hiçbirisi olmamalı ve kimse, ‘Pazartesi günü müdürün arabasının ön panelinden sallanan kafayı çalacaksın,’ gibi bir şey dememeli,” diyorum.

Rowan tek kaşını kaldırıyor. Dudağının bir köşesi de kaşıyla birlikte kalkıyor. Her zamanki tuhaf hâli. “Korkuyor musun?” diye soruyor.

Hışım la “Ne? Hayır,” diye cevap verirken aslında müdürün arabasına girmenin, annemin zihin modellerinden birine maruz kalmayı gerektirecek sebeplerin başında geldiğini de biliyorum.

Rowan defterimi işaret ederek “Ben hâlâ daha müdürü öğle yemeğinden döndükten hemen sonra oyalayabileceğimi düşünüyorum.

Bu arada müdür alarmı çalıştırmaya fırsat bulamadan içinizden biri arabaya sızabilir. En iyi seçenek bu,” diyor. “Ha, madem bir şeyler yazıyorsun Addie, Luis Vasquez ismini de yaz. Trevor, onu araştıršana. Geçen yıl bir maç sırasında büyük bir sakatlık geçirdi. İsmi tanıdık geliyor mu? Gelmeli. Çünkü o da tıpkı senin gibi onur takımına girmeye adaydı,” diye ekliyor.

Stephanie, “Bunun mevcut durumumuza bir faydası yok,” diyor.

Trevor, “Katılıyorum. Ben müdürün anahtarlarını ofisinden ödünç alma taraftarıyım,” diye konuşuyor.

Stephanie, “Fakat o zaman birinin anahtarları geri koyması gerekir. Tabii müdürün anahtarlarını üzerinde taşımadığını varsayarsak,” diye devam ediyor.

Cep telefonuma göz atıyorum. “Eh, öğle tatili neredeyse bitmek üzere; bu yüzden çok geçmeden karar versek iyi olacak,” diyorum.

“Pekâlâ, haydi dikkat dağıtma tekniğini deneyelim,” diyor Rowan. “Kim arabaya girip sallanan kafayı alacak?” diye soruyor.

Stephanie’nin kafası anında bana doğru dönüyor.

Ben yapamam. “Neden ben?” diye soruyorum.

“Çünkü en acınası tatlıya sahip olan sendin,” diye cevap veriyor.

Trevor, “Oyun hakkında hiçbir fikri yoktu Stephanie,” diye araya giriyor.

Herkes bana bakıyor. Bense ağzımdan şu sözlerin çıktığını duyuyorum: “Hayır, sorun değil.” Defterimi kapatıp çantama koyuyorum. “İçeri ben giririm. Sen onu oyalasan iyi olur Rowan,” diyorum. Aptal bir oyun yüzünden Norm’daki normal okulumdan atılmama imkân yok.

Rowan, “Oyalarım. İnsanın dikkatini dağıtma konusunda uzmanımdır,” diye cevap veriyor.

“Ben Addison’a yardım ederim. Stephanie, sen de Rowan’a destek ver,” diyor.

“Evet, tamam.” Stephanie birkaç kez göz kırpmıyor, sonra yukarı bakıyor. Tam birilerinin onu üzecek ne demiş olabileceğini düşünürken Stephanie, gözünün alt kapağını aşağı doğru çekip parmağını gözüne sokuyor.

Soluğum kesiliyor, fakat benden başka kimse tepki göstermiyor.

Stephanie, "Lensim batıyor," diyor ve gözünden ince ve şeffaf bir zar çıkarıyor. Benim dışımda hiç kimse bunu biraz olsun rahatsız edici bulmadığından, yüz ifademi kontrol etmeye çalışıyorum.

Fakat bunu becerememiş olmalıyım ki Stephanie, "Senin sorunun ne? Lens takan kimseyi tanımıyor musun?" diye soruyor.

Aslında pek sayılmaz. *Normallerin* vasatın altında görmeleriyle ilgili bir ders, zihnimin ücra bir köşesinde dolanıp duruyor. Acilen bir hafıza programı almalıyım, çünkü bütün derslerimizi unutmuş gibiyim.

Rowan, "Tekrar takabildin mi?" diye sorunca Stephanie başını sallıyor. "Pekâlâ, haydi fırlayalım," diyor. Arabadan, bir casus olduğunu zannederek iniyor. Stephanie de onu izliyor.

"Bir fon müziğine ihtiyacı var," diyorum ve Trevor'ın, Stephanie'nin lenslerine verdiğim tepkinin nedenini sormamasını umuyorum.

Trevor, "Bay Buford'dan ödünç alabileceği bazı müzikler var," diyor.

Gülerek kapıya doğru yanaştığımda ayağımın altında kâğıtlar eziliyor. "Araban çok dağınık," diyorum.

Trevor, "Demek iğrendin," diyor.

Çabucak, "Hayır iğrenmedim," diye cevap veriyorum.

Trevor gülüyor ve "Yüzün aksini söylüyor," diye ekliyor.

"İğrenmek yanlış bir kelime. Yani araban yarısı yenmiş yemekler veya kirli çoraplarla dolu değil," diyorum. Buruşturulup fırlatılmış birçok kâğıttan birini alıyorum. "Sadece..." Kâğıdı açmaya başlıyorum.

Trevor, "Olumsuz," diyor.

"Olumsuz mu? Az önce cidden o kelimeyi kullandım mı?" diyorum. Kâğıt oldukça sıkı bir top hâline getirildiği için istediğim kadar hızlı açamıyorum.

Trevor gülümseyerek gözlerini kırıyor, fakat bileğimi tutarak "Addison, çöpü elinden bırak," diyor.

Gülüyorum. "Eğer bu kadar acelemiz olmasaydı, Bay Sakin'in *olumsuz* kelimesini bir komut olarak kullanmasına neden olan şeyi görmek için mücadele ederdim," diyorum. Kâğıdı diğerlerinin arasına atınca Trevor da bileğimi bırakıyor.

Birkaç dakika sonra, Trevor’la birlikte bir kamyonetin bagaj kapağının arkasına çömelip müdürün park yerine yanaşmasını bekliyoruz. “O kâğıtlarda öldürmek istediğin insanların listesi mi yazılı?” diye Trevor’a takılıyorum. Kâğıda bakmama izin vermemiş olması, içimde çok daha fazlasını öğrenme isteği uyandırıyor. Sır tutma konusunda gerçekten çok iyiyim; fakat birinin benden bir sır sakladığını bilmek beni çıldırtıyor.

Trevor gülümsüyor ve bunun, o ana dek gördüğüm en güzel gülümsemelerinden biri olduğuna karar veriyorum. “Evet, sayfalarca liste var,” diyor.

“Pekâlâ. Onlar aşk mektubu mu?” diye soruyorum.

Trevor, “Kesinlikle hayır,” diyor. Ayağa kalkıp bacaklarını esnetiyor ve tekrar çömeliyor.

Yanağımın içini ısırarak düşünüyorum. Trevor gibi sessiz ve yumuşak başlı biri, benim görmemi istemeyeceği ne yazabilirdi ki? “Sen yazıyorsun. Bir yazarsın,” diyorum.

Trevor kaşlarını kaldırarak “Bunun cidden mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?” der gibi bakıyor.

“Belki de kütüphanedeki işin sana anılarını kaleme alma konusunda ilham verdi,” diye devam ediyorum.

Trevor, “Bu konuyu gereğinden fazla büyütüyorsun,” diyor.

Onun kelimesini çalarak “Olumsuz,” diye cevap veriyorum. “Esas sen büyütüyorsun. Bir şeyi sır hâline getirdiğinde büyük bir mesele hâline gelir,” diye ekliyorum.

Trevor sırtıyor. “Sana kâğıtlarda ne olduğunu söyleyene kadar tahminlerine devam mı edeceksin?” diye soruyor.

Başımı bir kez sallayıp “Evet,” diyorum.

Trevor, “Pekâlâ. İşte büyük sır: Bazı şeyler çiziyorum ve çoğu zaman da başarısız oluyorum,” diyor.

Kâğıtların üzerinde ne olduğunu öğrenince onu görme isteğimin azalacağını sanıyordum, artacağını değil. “Çiziyor musun? Ne çiziyorsun?” diye soruyorum.

Trevor, “Başka soru sormayacağını söylememiş miydin?” der gibi bakıyor ve kamyonetin bagaj kapağının ardından etrafı kolaçan

ediyor. “Hazır mısınız? İşte geldi,” diyor.

Siyah bir arazi aracının müdürün park yerine yanaştığını görüyorum. Rowan, müdür arabadan çıktığında dikkatini dağıtmak üzere kaldırımında hazır bekliyor. Trevor, “Haydi gidelim,” diyor.

Müdür arabasından inip kapıyı kapatınca Rowan, “Müdür Lemoore,” diyor. Arka yolcu kapısına yanaşıp yavaşça açıyorum. Trevor arkamda duruyor. Ben tamamen arabanın içine girene kadar bekliyor ve sonra kapıyı kapatıyor. Yerde sürünüyorum ama şoför tarafındaki camda müdürün sırtını görünce duraksıyorum. Rowan onu biraz daha uzakta tutamaz mıydı? Nefesimi tutup beklemek istiyorum, fakat oyuncacı alıp müdür alarmı devreye sokmadan önce arabadan çıkmam gerektiğini biliyorum. Ortadaki daha kısa koltuğun üzerinden öne doğru sürünmeye başlıyorum. İşte o zaman ortadaki koltuğun üzerinde bir evrak çantası olduğunu fark ediyorum. *Kahretsin.*

Rowan’ın, “Bekleyin, ne yapıyorsunuz?” dediğini duyar duymaz kendimi sürücü koltuğunun arkasına atıyorum. Ön kapı açılıyor. Müdür homurdanarak evrak çantasını aldıktan sonra kapıyı tekrar kapatıyor.

Başka bir kapı daha açılıp kapanıyor ve Trevor, “Ben alırım Addison. Sen arka kapıdan çık,” diye fısıldıyor.

Memnuniyetle. Kapıya yöneliyorum ve Trevor’a, “Aldın mı?” diye soruyorum.

“Evet,” diyor. Fakat bu sözcük ağzından çıkar çıkmaz arabanın kornası iki kez çalıyor.

Kendimi arkaya atıp bir top şeklini alıyorum. “Bana kornayı yanlışlıkla çaldığını söyle,” diyorum.

Trevor, “Ben çalmadım,” diye cevap veriyor.

“Harika,” diye söyleniyorum.

Rowan’ın yüzü pencerede beliriyor. “Ah. Az önce alarmı kurdu. Üzgünüm çocuklar. ‘Anahtarı geri alma’ operasyonu devrede,” deyip gözden kayboluyor.

Başımı geriye doğru uzatıp gümüş renkli kapı koluna bakıyorum. “Biz de kapıyı açıp alarmı devreye sokarız. Müdür bizim yaptığımızı fark etmez,” diyorum. Birdenbire kendimi fazlasıyla kapana kısılmış

hissediyorum ve arabadan çıkmak için dayanılmaz bir istek duyuyorum.

Trevor, “Eğer bu sallanan kafayı ödünç almak zorunda olmasaydık tamam, arabayı boşaltalım derdim. Fakat Rowan’a birkaç dakika verip geri dönüp dönmediğini görmemiz gerek,” diyor.

Yerde yan yatınca koltuğun altından Trevor’ı görebildiğimi fark ediyorum. Yalnızca ona odaklanıp nerede olduğumuzu ve bu yaptığımızdan dolayı ne tür bir belaya bulaşabileceğimizi unutmaya çalışıyorum. “Bu adam sallanan kafa koleksiyoncusu filan mı? Yokluğunu fark edeceğini sanmıyorum,” diyorum.

Trevor gülüyor. “Ne demezsin. O bir kaçık. Ofisini görmelisin,” diye cevap veriyor.

“Bu yaptığımızdan sonra ofisini görmemiz oldukça yüksek bir olasılık,” diyorum.

Trevor’ın çenesi geriliyor. Birisini, onu görebildiğinizin farkında olmadığında izlemek ilginç bir deneyim. Trevor’ın korunaksız ifadesi normalde olduğundan çok daha endişeli görünüyor.

Onun da en az benim kadar endişeli olabileceği gerçeği, biraz olsun sinirlerimi yatıştırıyor. Sanki her duruma uygun görülen belirli bir miktar stres var ve bu stresi tamamen kendi üzerimde taşımaya alışmışım. Bunu birisiyle paylaşmak güzel. Trevor’a, “Sen iyi misin?” diye soruyorum.

Bana bakıp gülümsüyor ve yüzündeki o endişeli ifade anında uçup gidiyor. “Ah, evet.”

“Evet, izin ver de başımıza bu kadar derdi açan şu oyuncağı bir göreyim,” diyorum.

Trevor yüzü bana dönük olacak şekilde yan yatıyor. Bulunduğu yerde bayağı sıkıştığı belli. Yukarı kaldırdığı eli göğsüne çarpıyor. Sallanan kafa hafifçe titriyor. Bu bir futbol oyuncusu, fakat hangi takımı temsil ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Trevor, “İşte suçlu,” diyor.

“Demek bir futbol oyuncusu,” diyorum.

“Evet.”

“Dünya üzerindeki herkes kafayı futbola mı takmış durumda?” diye soruyorum.

Trevor, "Futbol buralarda epey önemlidir," diyor.

Futbol son zamanlarda benim de hayatımın merkezinde gibi görünüyor ama ben bu sporu sevmiyorum bile. "Rowan neden hep oyuncular ve sakatlıklarıyla ilgileniyor?" diye soruyorum.

Trevor gözlerini deviriyor. "Önceki akşam söylememesine şaşırdım. Birinin bizi bilerek sakatladığına dair bir komplo teorisi var," diye cevap veriyor.

Boğazımın kuruduğunu hissediyorum. Biraz nemlendirmek için yutkunmaya çalışıyorum. "Neden böyle düşünüyor?" diye soruyorum.

Trevor, "Şey, aldığım darbeden dolayı. Düdükten sonraydı. Bunu beklemiyordum, savunmamız da beklemiyordu –aslında bu tuhaf bir durum; çünkü her maçtan sonra birkaç saniye daha tetikte olurum. Fakat o sırada kendimi tamamen rahatlamış hissediyordum. Sonra da sert bir darbe yedim. Omzumdaki bağ dokusu fenabir biçimde yırtıldı. Bu da Rowan'ın, birinin beni kalıcı olarak sakatlamaya çalıştığını düşünmesine neden oldu" diye açıklıyor.

"Peki sen böyle düşünmüyor musun?" diye soruyorum.

"Hayır. Futbolun özünde diğer insanlara olabildiğinde sert bir şekilde çarpmak yatar. Tabii ki oyuncular sakatlanacak. Ayrıca başka biri ne kadar ciddi bir şekilde sakatlanacağımı nereden bilebilirdi ki?" diyor.

Boğazımı temizliyorum. "Peki şu sakatlanan diğer oyuncular... Hani Rowan'ın sana bahsettikleri. Onlar da aynı okulun takımıyla karşılaşırken mi sakatlandılar?" diye soruyorum.

Trevor, "Bilmiyorum. Rowan'ı çok ciddiye almıyorum. Onu dinlemek beni birçok kez başarısızlığa sürükledi," diyor ve duraksıyor. "Fakat çok eğlenceli biridir. Adrenalinden güç alarak yaşıyor. O etrafındayken asla sıkılmazsın," diye ekliyor.

Bunu özellikle benim için mi söylediğinden yoksa genel olarak mı konuştuğundan emin değilim; fakat Rowan için hissettiklerimi açıklamanın tam zamanı. "Adrenaline gereğinden fazla değer veriyor," diyorum. Kabul, ağzımı açtığımda yapmak istediğim "Rowan'dan nefret ediyorum" açıklaması tam olarak bu sayılmaz. Fakat en iyi arkadaşı konusunda kaba davranmak bana kendimi kötü hissettirir.

Trevor yerinde kıpırdanıp farklı bir şekilde oturuyor, fakat bu onu rahatlatmış gibi görünmüyor. “Cuma günü sana o zombi sınavını yapamadım,” diyor.

“Çünkü evime yabancıları getirmekle meşguldün,” diye cevap veriyorum.

Trevor sızlanarak “Bana bunun için kızmış olabileceğini biliyordum. Üzgünüm,” diyor.

“Yaa evet. Beni o kadar uzun zamandır tanıyorsun ki artık bakışlarımdan ne düşündüğümü anlar hâle geldin. Sana dikiz aynasından bu şekilde bakarsam bil ki anlamı şudur: *Eğer insanları evime getirirsen öleceksin. Başka bir çözüm bul,*” diyorum ve bu bakışın bir örneğini sergiliyorum.

Trevor, “Bunu bildiğim iyi oldu. Hemen bir liste yapmaya başlayayım,” diyor.

Telefonum çalınca cebinden çıkarıp bakıyorum. Laila mesaj atmış: “*Az önce babamın ezik arkadaşlarından birinin araba lastiklerinin havasını indirdim. Bu bana kendimi çok iyi hissettirdi,*” yazıyor.

Gözlerimi kapatıp benden yüzlerce kilometre uzaktan gelen bu haberin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. İlk tepkim, ona deli olup olmadığını sormak oluyor: “*Öğle arasında kampüs dışında ne yapıyorsun? Sahnede oturup oradan geçen insanlara işkence etmen gerekmiyor mu?*” diye cevap yazıyorum.

Laila, “*Canım Fat Jack’s’e gitmek istedi. Ben de tüydüm. Belli ki futbol takımının tamamı orada takılıyor. Mekânı görmelisin. Tıklım tıklım. Sen neler yapıyorsun?*” yazıyor.

“*Trevor’la birlikte bir arabanın içinde kilitli kaldım,*” yazıyorum.

Trevor, “Yoksa kurtarma ekibimiz bize durum hakkında bilgi mi veriyor?” diye soruyor.

Laila, “*Ooo, kulağa eğlenceli geliyor,*” yazıyor.

“Ah, hayır. Mesaj atan, arkadaşım Laila. Rowan’da benim numaram yok ve olmasını da gerçekten istemiyorum, bu yüzden lütfen numaramı ona verme,” diye cevap veriyorum.

Trevor gözlerini bana diyor. “Vay canına, o kadar belli oluyor muydu?” diye soruyor.

“Evet. Ve onunla gerçekten ilgilenmiyorum. Gücenmek yok,” diyorum.

“Ben gücenmedim. Yalnızca en iyi arkadaşşıma bir iyilik yapmaya çalıştım. Üzgünüm,” diyor Trevor.

“Sorun değil. Peki ona sen söyler misin?” diye soruyorum.

“Evet, tabii ki,” diyor. Ağırlığını verdiği omzunu tekrar değıştirtince acı çektiğinden şüpheleniyorum.

“Koltuğu arkaya ittirmenin bir yolu yok mu? Orada hiç de rahat görünmüyorsun,” diyorum. Yerleşke’deki arabam hemen benim ayarlarıma uyum sağladı. Acaba burada da böyle mi? Yeterince dikkat etmemiştim. Belki de yapılabilecek en aptalca öneriyi yaptım; çünkü arabanın veri tabanında Trevor’ın parmak izinin olmadığı aşikâr. Başka birinin arabasındaki koltukları nasıl hareket ettirebilir ki?

Trevor, “Evet, kol muhtemelen yan taraftadır. Sen uzanabilir misin?” diyor.

“Kol mu?” diye soruyorum. Önerimin başka bir nedenden ötürü aptalca olduğunu anlıyorum. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Trevor, “Koltuğun yanında. Kapı tarafında,” diyerek kolun yerini tarif ediyor.

“Ah, doğru.” Elimi koltuğun yan tarafına uzatıp kolu bulmayı umuyorum. Buluyorum, fakat bu kolla ne yapacağımı bilmiyorum.

Trevor, “Buldun mu?” diye soruyor.

“Sanırım,” diyorum.

Sonra birden Trevor elini elimi üzerine koyuyor. Hafif nasırlı parmak uçları, kolu ararken elimin üzerinde geziniyor. “Muhtemelen geriye doğru itmen gerek,” diyor.

Gözlerimiz koltuğun altında buluşuyor. Arabanın içi oldukça havasız ve sıcak. Elimi Trevor’ın elinin altından çekiyorum. “Belki de koltukları ittirmemeliyiz. Müdür muhtemelen bunu anlar,” diyorum.

Trevor, “Doğru,” diyerek onaylıyor.

Korna çalınca yerimde sıcıyorum.

Trevor, “Özgürüz. Haydi bununla bir takım fotoğrafı çekilelim ve yerine koyalım,” diyor ve kalkmaya yelteniyor.

“Trevor,” diye sesleniyorum.

Yüzünü tekrar koltuğun altına uzatıyor. “Evet?”

“Omzun için üzgünüm,” diyorum.

Gülümsüyor. “Üzülmene gerek yok. Gerçekten. Rowan bu konuyu gereğinden fazla büyütüyor,” diye cevap veriyor.

Başımı sallarken Trevor’ın gerçekten bu konunun peşini bırakıp bırakmadığını merak ediyorum. Bundan da çok, Rowan’ın Lincoln Lisesi’nden şüphelenmekte haklı olup olmadığını öğrenmek istiyorum.

17. BÖLÜM

PA-RA-fa-zi: *is.* Düzgün konuşma yetisini yitirme.

Duke'ün evinin ön kapısında ilk kez dikiliyorum ve tedirginim. Henüz anne ve babasıyla tanışmadım. Bu çok büyük bir hadiseymiş gibi geliyor bana. Zili çalarken dudağımı ısırıyorum. Kapıyı güzel bir kadın açıyor. Gülümsemesi bulaşıcı; anında rahatlamamı sağlıyor. “Sen Addie olmalısın,” diyor. İki elimi de kısa bir süre için kavrayıp bırakıyor. “Haydi içeri gel,” diye ekliyor.

“Teşekkür ederim,” diyorum. Omzumdaki sırt çantamı düzeltip içeri giriyorum. Evin devasa bir girişi var ve koridorun bitiminde, tam karşımda geniş merdivenler uzanıyor. Aslında evin her yeri çok büyük: Uzun kapılar, büyük tablolar ve merdivenlerin kalın tırabzanları hemen göze çarpıyor.

Duke'ün annesi, “Yukarı katta, sağdaki ilk oda Duke'ünki,” diyor.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Belki ders çalışmak için buluşmak kötü bir fikirdi; fakat cezam hâlâ yürürlükteyken annem ancak buna izin verirdi. Sağdaki ilk kapı kapalı. Hafifçe kapıya vuruyorum.

Duke, “Girin,” diyor ve kapı kayarak açılıyor.

İçeri giriyorum. Duke sırtı bana dönük olarak bir masada oturmuş, bir şeyler yazıyor. “Bir saniye bekle,” diyor.

Odası aydınlık. Her iki penceredeki perdeler de ardına kadar açılmış. Şehrin ucundaki konumu sayesinde evin önü açık ve etkileyici bir dağ manzarasına sahip. Pencereden dışarı bakarken, *Sezgisellerin*

gün içinde bu görüntüyü değiştirip değiştirmediklerini merak ediyorum. Acaba öğleden sonra gölgeleri uzatıyorlar mı? Üretilmiş bir gerçekliğe bu kadar yakından bakma fikri, omuzlarında bir ağırlık hissetmeme neden oluyor ve birdenbire, her gün Duke'ün evindeki gibi etkileyici bir manzaraya bakmak zorunda olmadığım için seviyorum. Her gün komşumuzun, üzerinde su izleri bulunan çitlerini görmekten memnunum.

Dikkatimi pencerelerden odanın başka yerlerine kaydırıyorum. Duke'ün duvarlarının futbol posterleriyle ya da raflar dolusu kupalarla dolu olmasını bekliyorum. Fakat duvarlar, annesinin pantolonu gibi temiz bir bej rengine boyanmış. Çift kişilik yatağının karşısındaki duvarda, bir okyanus resmi asılı. Burası tıpkı bir otel odasını andırıyor. Fakat herkesi misafir edebilecek özelliklere sahip olsa da burada kimse kendini evinde hissedemez. Gerçi odanın temiz olması hoşuma gidiyor.

Duke, üzerinde çalıştığı her neyse işini bitiriyor; sonra da ayağa kalkıp bana dönüyor.

“N’aber güzelim?” diyor.

“Selam,” diyorum. Kalbim pır pır ediyor. Bir elimi kaldırıyorum, fakat tam aşağı indirirken sırt çantam kolumdan aşağı kayıyor ve öne doğru sarsak bir adım atmama yol açıyor.

Duke gülüyor. “Bu sakarlık aşamasını daha geçmedik mi? İlk tanıştığımızda bana hiç de özel biri gibi değilmişim gibi davranan o küstah Addie’me ne oldu?” diye soruyor.

Bazen bunu ben de merak ediyorum. “Sen özel biri misin?” diye cevap veriyorum.

“Tam Addie’lik bir laf bu işte,” diyor Duke.

Bana doğru birkaç adım atıyor ve beni yerden kaldırarak kollarıyla sarıyor. Beni tekrar yere koyduğunda “Demek odan burası, öyle mi?” diye soruyorum.

“Evet, burası. Otursana,” diyor. Yatağını işaret ediyor, fakat ben onun kalktığı sandalyeye oturuyorum.

“Burada daha çok ıvır zıvır olacağını sanıyordum. Kupalar filan,” diyorum.

Duke, "Evet. Şey, annem duvarın delinmesinden hoşlanmıyor. Ayrıca, babamın odası zaten tıka basa benim ıvır zıvırlarımla dolu. Utanç verici," diye açıklıyor.

"Demek ki seninle gurur duyuyor," diyorum.

Duke, "Futbola bayılıyor. Bütün hayatını futbola adanmış," diye devam ediyor.

"Sen de bu yüzden mi futbol oynamaya başladın?" diye soruyorum.

"Evet, dediklerine göre ben doğar doğmaz babam elime bir futbol topu vermiş," diyor.

"Baban da *Telekinetik* mi?"

Duke yavaşça başını sallayıp sanki odasının ne kadar sade olduğunu ilk kez fark ediyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Başımın duvardaki tabloyu işaret ederek, "Hiç okyanusa gittin mi?" diye soruyorum.

Duke, "Bir kez gittim. Uzun zaman önceydi. Çok hoşuma gitti," diyor. Tabloya bakıyor ve "Yoksa senin duvarlarında çekici insanların posterleri filan mı asılı?" diye soruyor.

"Nereden bildin?" diyorum.

Duke, "Gerçekten mi?" diyor.

"Hayır. Aslında... Iıı..." Parmaklarımla oynarken söyleyeceğim şeyin kulağa ne kadar sıkıcı geleceğini ve Duke'ün hakkımda ne kadar az şey bildiğini düşünüyorum. "Duvarlarımda farklı renklere boyanmış sözcükler ve kitap sayfaları asılı," diye cevap veriyorum.

"Kitap sayfaları mı?"

"Evet, bazılarını romanlardan, bazılarını da resimli romanlardan aldım."

Duke kaşlarını kaldırıyor. "Resimli romanlar mı? Çizgi romanlardan falan mı bahsediyorsun?" diye soruyor.

"Evet. Fakat karakterlerin şirin olduklarını filan düşündüğümden asmiyorum," diyorum. Laila bazen onlara hülyalı hülyalı bakar. "İçlerindeki repliklerden dolayı asıyorum... Genellikle bana kendimi en gergin ya da üzgün hissettiren replikleri seçerim. Bunları duvarıma ilıştıririm ve her okuduğumda veya baktığımda, ilk okurken hissettiğim duygu seline kapılırım..." İçimden, "*Lanet olsun, bu normal*

değil. Bunları neden ona anlatıyorum ki?” diye düşünüyorum. “... Her neyse,” diyorum.

Duke, “Hayır, durma anlat bana,” diye cevap veriyor. “Yani bazı duyguları hatırlamaktan hoşlandığını mı söylüyorsun?” diye soruyor.

“Sayılır,” diyorum. Sandalyede otururken bir dizimi kendime çekiyorum. “Bunu açıklaması zor. Benim hayatımda, bunun için çaba harcasalar da harcamasalar da beni kontrol etmeye çalışan insanlar var. Annem gibi. Benim üzerimde *İkna Yeteneğini* kullanmadığını söylüyor; fakat sırf bunu yapabileceğini bildiğim için, annemin ben-den istediklerini yerine getirmeye daha eğilimli oluyorum; çünkü gücünü benim üzerimde kullanmasını istemiyorum. Dolayısıyla annem yeteneğini kullanmasa bile, beni bir bakıma kontrol ediyor. Yalnızca adımlardan birini atlmasına yardımcı oluyorum. Babam için de aynısı geçerli. Ona yalan söyleyemeyeceğimi bildiğim için, bunu yapmıyorum. Bunların herhangi biri sana mantıklı geliyor mu?”

Duke, “Evet tabii ki. Fakat bunların duvarına iliştiirdiğin o sayfalarla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum,” diye cevap veriyor.

Bacağımı ileri geri sallayınca çalışma sandalyesi sağa sola dönüyor. “Okurken o duyguları ben tek başıma hissediyorum. Yaşayan hiçbir insanın bana hissettirmedeği duyguları. Bu bana neredeyse daha gerçekçi geliyor, çünkü o karakterlerin beni zorla etkileyemeyeceklerini biliyorum. Yani kendime, beni yöneten kimse olmadan da bir şeyler hissedebileceğimi hatırlatıyorum... Biliyorum, bu anlattıklarım çok yavan.”

“Hayır, yavan değil. Fakat yine doğallıktan yana olan biri gibi konuşuyorsun. Sanki insanların farklı güçlerinin olmadığı bir dünyada yaşamak istiyor gibisin,” diyor Duke.

Gözlerim pencerenin dışındaki dağ manzarasına kayıyor. “Hayır. İnsanların kendi isteklerini yerine getirmek için güçlerini bana karşı kullanmadıkları bir dünyada yaşamak istiyorum,” diye yanıt veriyorum.

Trevor, “İnsanlara güvenmiyorsun değil mi?” diye soruyor.

“Birçok gelecek senaryosu gördüm. Sanırım bu da beni çoğu insandan daha temkinli biri hâline getirdi,” deyip Duke’ün masasına

doğru dönüyorum. “Ne çalışıyorsun?” diye soruyorum.

Duke, “Konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsun?” diye yanıt veriyor. “Evet.”

Gülüyor. “Üniversiteyle ilgili şeyler,” diyor.

“Öyle mi?” Bu düşünce birden beni ürpertiyor. Duke seneye üniversiteye gidecek. Bense gitmeyeceğim. “Hangi üniversiteye?” diye soruyorum.

Duke, “Henüz karar vermedim. Önümde birçok seçenek var ve bu üniversitelerin hepsi de bana tam futbol bursu teklif ettiler. Bu benim için zor bir karar,” diye cevap veriyor.

“Eminim öyledir,” diyorum.

Duke, “Eh, karar vermek senin için bu kadar zor olmaz. Küçük bir *araştırma* yaparsın ve her şey yoluna girer,” diye takılıyor. Sesinde bir karamsarlık seziyorum ve ne demem gerektiğinden emin olamıyorum. Duke bir elini boynunun arkasına koyup ensesini ovuyor. “Üzgünüm. Sadece düşünmekten yoruldum,” diyor. Yüzüstü yatağa uzanıyor ve yüzünü yatak örtüsüne gömerek “Bunu benim için sen yapsana,” diyor.

Gülümseyerek “Tamam,” diyorum. Masasının köşesindeki broşürlerden bazılarını alıp yavaşça göz atıyorum. “İşte. Bu okul güzel görünüyor. Broşürün kapağında bir ağaç fotoğrafı var.”

Duke elini kaldırıyor. “Buna bakarak mı karar vermeliyim? En güzel broşürü hazırlayan üniversiteyi mi seçmeliyim?” diye soruyor.

“Kesinlikle,” diyorum.

“Şey... Ama o üniversite Californi’da.”

Broşürü masanın üzerine bırakıp “O zaman boş ver. Bunu listeden çıkardık. Fazla uzak. Hâlâ daha üniversite için Yerleşke’den ayrılacağına inanmıyorum,” diyorum.

Duke, “Biliyorum. Düşüncesi bile tuhaf,” diye cevap veriyor.

“Bunun yeteneğinin gelişimini etkileyeceğine inanıyor musun?” diye soruyorum.

“Bazen. Fakat yeteneğimi geliştirmeyi sürdüreceğim. Alıştırma yapacağım. Ray’in de benimle birlikte gelmesini umuyorum. Böylece en azından birbirimizi motive edebiliriz,” diyor.

“Bu iyi olurdu,” diyerek onaylıyorum. Tekrar broşür yığınınına yöneliyorum. “Pekâlâ, o hâlde California’ya hayır diyoruz. Gördün mü? O kadar da zor değilmiş. Bir tanesini eledik bile...” diye ekliyorum.

“Geriye yirmi beş tane daha kaldı,” diyor Duke.

“Yirmi beş mi? Tanrım, sen gerçekten de özel birisin, öyle değil mi? Keşke bunu bana daha önceden söyleseydin,” diye cevap veriyorum.

Duke yan dönerek dirseğine dayanıyor. “Bu cuma akşamı maça gelsene,” diyor.

Onu gayet iyi duyduğum hâlde, “Ne?” diye soruyorum.

“Bu cuma akşamı maçım var,” diye tekrarlıyor.

“Kendi sahanızda mı yoksa dışarıda mı?” diye soruyorum.

“Burada,” diyor Duke.

“Yani bu, diğer *Paranormal* takımlardan biriyle oynayacağınız anlamına mı geliyor?” diye soruyorum.

Duke, “Bunun ne önemi var? Sonuçta ben oynuyorum,” diye cevap veriyor.

“Tabii ki senin maçına geleceğim; tabii annem izin verirse. Maç sırasında uyuyup kalmayacağıma söz veremem ama geleceğim,” diyorum.

Duke yuvarlanarak yataktan kalkıyor ve omuzlarını indirip hızla bana doğru yaklaşıyor.

“Bana küstah olmamı söylemiştin!” diye çığlık atarak saklanacak yer arıyorum.

18. BÖLÜM

NOR-Mal Vi-de-o: *is.* Kaliteyi arttırmak için hiçbir özel efektin kullanılmadığı çekim türü.

“Bence Lincoln Lisesi futbol takımındaki oyuncular Normal okullarla maç yaparken bile yeteneklerini kullanıyorlar.” Bir elimde telefonu kulağımda tutarken diğer elimi de süngerin sert yüzeyiyle mutfak tezgâhının üzerindeki kurumuş lekeyi kazımak için kullanıyorum.

Laila gülüyor. “Sence mi?” diye takılıyor.

“Fakat bu yanlış,” diye itiraz ediyorum.

Laila, “Neden? Sanki baban yeni işinde yeteneklerini kullanmıyor mu?” diye soruyor.

“O farklı,” diyorum.

Laila, “Nasıl? İşinde ilerlemek için yeteneklerini kullanıyor. Ama normal dünyada yaşıyor. Sence bir terfi söz konusu olduğunda bu yeteneği babana meslektaşları karşısında üstünlük sağlamıyor mu? Bu tip şeyler her zaman oluyor. Spor da buna istisna değil. Futbol takımlarımızdaki oyuncular üniversite bursu almak istiyorlar. “En iyi” olmak ve normal oyuncuları devre dışı bırakmak için yeteneklerini kullanacaklar tabii ki,” diye devam ediyorum.

“Bu bana yanlış geliyor,” diye yanıt veriyorum. Sonra süngerimi tekrar ıslatıp yeni bir kısmı temizlemeye girişiyorum.

“Daha önce bu konuyla ilgili bir sorunun yoktu,” diyor Laila.

“Sanırım daha önce yetenekli birileri yüzünden dezavantajlı du-

ruma düşen kimseyle tanışmadı da ondan,” diye cevap veriyorum.

Laila, “Addie, sen temizlik mi yapıyorsun?” diye soruyor.

Ovalamaya ara verip “Evet. Neden?” diyorum.

“Nefes nefese kalmışsın. Eğer benim odama bir yararı olmayacaksa kendini bu kadar galeyana getirme. Yeri gelmişken, odam sen gittiğinden beri darmadağın,” diyor Laila.

Yani yaptığım bu mu? Galeyana mı geliyorum? Birinin ya da büyük olasılıkla birden çok kişinin yeteneklerini kötüye kullandıkları düşüncesi beni gerçekten tedirgin ediyor ve sinirlendiriyor.

Laila, “Peki, sence Trevor’ın sakatlanmasından kim sorumlu?” diye soruyor.

Süngerini lavaboya atıp salona yürüyorum. “Bilmiyorum. Bir *Kütle Manipülatörü* olması kuvvetle muhtemel. Sanırım yalnızca onlar böyle bir kas yırtılmasına sebep verebilirler,” diyorum. Sonra birden durup Trevor’ın söylemiş olduğu başka bir şeyi hatırlıyorum.

O anda nefesimi tutmuş olmalıyım ki Laila, “Ne oldu?” diye soruyor.

“Bir *Duygu Denetleyici*,” diyorum.

Laila, “Ne? Yani futbol maçlarını onlar mı manipüle ediyor? Eminim yalnızca seyircileri etkiliyorlardır,” diyor.

“Hayır, Bence Trevor’ı sakatlayan kişi çalışanlardan biri değil. Takımdan biri,” diye açıklıyorum.

Laila, “Neden böyle düşünüyorsun?” diye soruyor.

“Çünkü Trevor sakatlanmadan önce tetikte olmadığını ve rahat olduğunu söylemişti. Birisi onu mahsus yatıştırmış ve savunma mekanizmasını devre dışı bırakmış olmalı,” diye açıklıyorum.

“Böyle mi düşünüyorsun?” diyor Laila.

“Bilmiyorum. Yalnızca olan biten her şeye bir anlam vermeye çalışıyorum. Futbol takımında *Duygu Denetleyici* birileri var mı?” diye soruyorum.

Laila, “Bilmiyorum. Takımdaki bütün oyuncuların *Telekinetik* olduklarını sanıyordum,” diyor.

“Ben de öyle, fakat hepsi *Telekinetik* olamaz. Bunu nasıl öğrenebiliriz?” diye devam ediyorum.

Laila, "Sanırım sorabilirim," diye yanıtlıyor.

Laila'nın, insanlara hangi yeteneğe sahip olduklarını sormaktan nefret ettiğini bildiğimden bunu benim için yapacak olması beni çok etkiliyor. Takımdaki herkesin yeteneğinin ne olduğunu, bunu oyunculara tek tek sormadan öğrenmenin bir yolu olmalı. (Gerçi Laila için bu, işin tek eğlenceli yanı bile olabilir.) Bu konu hakkında biraz düşünüyorum. "Okulun bu konuyla ilgili kayıtları olmalı. Hani, kayıtlarımızı yaptırırken yeteneklerimizi de not etmişlerdi. Ana liste gibi bir şey olması gerek," diyorum.

Laila, "O halde öğrenci işlerinde şansımızı deneyeceğiz," diye cevap veriyor.

İkimiz de aynı anda, "Kalan," diyoruz. Kalan ön büroda çalışan bir kız. Muhtemelen bu listeye ulaşabilir.

"Ben peşine düşerim," diyor Laila.

"Trevor için çok üzülüyorum," diyorum.

Laila, "Trevor birisi yeteneğini kullansa da kullanmasa da bu şekilde sakatlanabilirdi. Futbol insanların birbirine temas ettiği bir spor Addie," diye yanıt veriyor.

"Evet biliyorum," diyorum. Şimdilik bunun yalnızca Rowan'ın fazla mesai yapan hayal gücü nedeniyle abarttığı bir kaza olduğu fikrini benimseyeceğim.

Şimdi de televizyonun yanında ayakta duruyorum. Elimde baba-
nın DVD'si var. Beni çağırıyor olmalı, çünkü bu DVD'yi bir hafta içinde üç kez yalnızca bakmak için elime aldım.

Laila, "Kapatmam gerek. Futbol maçına gideceğim," diyor.

"Yemin ederim artık başka bir şey izlemez oldun. Bir futbolcudan filan mı hoşlanıyorsun? Yoksa oyun kurucudan mı? Adı ne?" diye ona takılıyorum.

Laila, "Şaka yapıyorsun değil mi? Gerçekten adını unuttun mu?" diye soruyor.

"Aklımdan çıkıvermiş işte." Hafızamı yokluyorum. "Ha, Duke! Tanrım, bir an için delirdiğimi sandım," diyorum. Yerleşkeden ayrılalı o kadar da uzun zaman olmadı; fakat şimdiden eski hayatımın bir kısmını geride bırakmışım gibi hissediyorum. Bu yeni hayata

alışmaya başlıyorum.

“Duke’ü unutmak aklını kaçırmakla eş anlamlıdır,” diyor Laila.

Gözlerimi deviriyorum. “Evet, her neyse. Eh, birbirleriyle çarpışan erkekleri seyrederken güzelce eğlen,” diye dalga geçiyorum.

“Eğleneceğimden emin olabilirsin,” diyor Laila.

Telefonu kapatıp elimdeki DVD’ye bakıyorum. Tekrar caymadan önce kapağını açıp DVD oynatıcıya koyuyorum. Koltuğa oturup soruşturmayı izlemeye hazırlanırken “Üzgünüm Baba,” diye fısıldıyorum.

Önce mavi bir ekran beliriyor, sonra Soruşturma Bürosu memurlarından biri ve isimliği görünüyor. Gömleğin cebine tutturulmuş olan isimliğin üzerindeki yazılar okunamayacak kadar küçük.

Memur boğazını temizliyor ve “Birazdan izleyeceğiniz görüntüler, Freiburg cinayetin zanlısı olarak getirilen Steve Paxton’ın soruşturma kayıdır. Bu cinayet (adam burada tabletini kontrol ediyor), Yerleşke’de son yedi yıl ve dört aydır işlenen ilk cinayet. Ön soruşturmanın şüpheleri doğrulaması durumunda, zanlının beyin taramasının yapılması ve rehabilitasyon programı olan bir hapishaneye gönderilmesi önerilmektedir,” diyor.

Kalbim hızla çarpıyor. Yerleşke’de nadiren cinayet işlenirdi ve işlendiğinde de kesinlikle çözüldü. Video bir anlığına kesiliyor. Görüntü geri geldiğinde babamın önceki akşam seyrettiği aynı sıska adamın metal bir masada oturduğu görülüyor.

“Bay Paxton, kayıtlar için adınızı ve soyadınızı söyleyin,” diyor.

Adam elini yağlı saçlarının arasında gezdiriyor. “Zehir.”

Kameranın ardından bir ses, “Gerçek adınızı söyleyin,” diyor.

Adam, “Steve Paxton, fakat bana Zehir diyebilirsiniz,” diye cevap veriyor.

“Bay Paxton, 6 Eylül gecesi saat sekizle on iki arasında neredeydiniz?”

Zehir, “Emin değilim. Ajandama bakmam gerek,” diyor. Sesi sanki tüm bunlar büyük bir şakaymış gibi kinayeli çıkıyor.

Ses, “Bundan üç hafta önce bir cuma akşamıydı,” diyor.

Zehir, “Cumaları normalde kulüpte takılırım,” diye yanıt veriyor.

“Yalnız mıydınız?”

“Hayır. Nadiren yalnız olurum.”

“Peki, nerede olduğunuzu kim doğrulayabilir?”

“Beni kulüpte görmüş olan herkes.”

“Bay Paxton. O gece biriyle birlikte miydiniz?” Memurun sesi, sabrını kaybetmeye başladığını ele veriyor.

Zehir, “Bir kulüp dolusu insanla beraberdim,” diyor.

“Bana bir isim verin.”

“Kimin ismini vermemi istersiniz?”

“Bu kızı tanıyor musunuz Bay Paxton? On altı yaşında.” Zehir’in önündeki masa aydınlanıyor ve Zehir aşağı bakıyor. Sanki bir film izliyormuşum gibi, fotoğrafı benim de görebilmem için kamera açısının değişmesini bekliyorum, fakat değişmiyor. Hâl böyleyken, Zehir masadaki ekranda beliren fotoğrafa bakarken ben de onun yağlı kafasının tepesiyle yetinmek zorunda kalıyorum. Baktığı kızı tanıyıp tanımadığımı merak ediyorum. Görevli Freiburg demişti. Freiburg adında birilerini tanıyor muyum? Jackson’da yalnızca üç tane lise var.

Zehir, “Hayır, onu daha önce hiç görmedim,” diyor.

“Bu çok komik,” diyor memur. Bir kâğıt çıkarıp “Kızın telefon kayıtları geçtiğimiz ay boyunca seni en az günde iki kez aradığını gösteriyor,” diye ekliyor.

Zehir öne eğilip fotoğrafı daha detaylı bir şekilde incelemiş gibi yapıyor. “Ah evet, sanırım onu tanıyorum,” diyor.

“O öldü Bay Paxton.”

Kızın ölümünden haberdar olduğum hâlde, bu açıklamanın üzerine irkiliyorum; fakat Zehir neredeyse hiç tepki göstermiyor. “Bunu duyduğuma üzüldüm,” diyor.

Memur, “Olaya intihar süsü verilmeye çalışılmış,” diye devam ediyor. Masa ekranı yanıp sönüyor ve muhtemelen resim değişiyor. Fakat Zehir ekrana bakmıyor bile. Doğruca kameraya bakıp “Belki de gerçekten kendini öldürmüştür,” diyor.

Biraz geri çekiliyorum. Gözleri beni korkutuyor. Sert ve korkusuz bakışları var. FBI’da bir cinayetle ilgili sorgulanıyor olmasına rağmen korkmuyor. Acaba masum olduğu için mi? Fakat öyle olsaydı,

kendini temize çıkarmak için bir tarama yapılmasını istemez miydi? Onu tarama yaptırmaya zorlamaları için daha fazla kanıt ihtiyaçları olacaktı. Bu kaydı babama neden gönderdikleri çok açıktı: Eğer Zehir yalan söylüyorsa babam bunu anlardı.

Arka plandaki ses, “Bunu sizin yaptığınızı düşünüyoruz Bay Paxton,” diyor.

“Sırf onunla birlikte olduğumuz için bu cinayeti benim üzerime yıkamazsınız. Bu cinsel bir birlikteliktir. O beni kullanıyordu...”

Garaj kapısının açıldığını duyuyorum ve çıkan gümbürtüyü ayaklarımın altında hissediyorum. Hemen ayağa fırlayıp televizyonu kapatıyorum, DVD’yi kutusuna tıktırıp babam salona girmeden önce tam zamanında televizyonun üzerine koyuyorum.

Fazla hevesli bir şekilde, “Selam babacığım,” diyorum. Babam yalnızca ses tonumdan bile bir şeyin peşinde olduğumu anlayabilir. Bu onun yeteneği. Telefonumu çıkarıp bir şeyler okuyormuş gibi yapıyorum. Daha önce babama yalan söylemeyi denedim ama başarılı olmadım.

Babam, “Neler yapıyorsun ufaklık?” diye soruyor.

Ona soruşturmayı, Zehir’i ve hangi sonuçları çıkardığını sormak istiyorum. Fakat bunları bana söyleyemeyeceğini biliyorum. Kendime bir hatırlatma yapıyorum: Yarın Laila’ya haberlerde kayıp bir kızla ilgili herhangi bir habere denk gelip gelmediğini soracağım. “Ha, yalnızca bir arkadaşımınla mesajlaşıyorum,” diyorum. Gerçekten mi? İlle de bir itirafta bulunmam mı gerekiyordu? Yalnızca omuzlarımı silkip “Hiçbir şey,” diyebilirdim ve bu, o an için doğru da olurdu.

Babam yarı yolda durup kaşlarını çatıyor. Bu hiç de adil değil. Hemen, “*Yalan dedektörleri bazen insanı biktırıyor,*” yazıp Gönder tuşuna basıyorum. Bu Laila’nın hoşuna gidecek. Babamın görmesi için telefonumu havaya kaldırıyorum. “Yalnızca mesajlaşıyorum,” diye tekrarlıyorum. Bu sefer dediğim doğru.

Babam, “Kulağa heyecan verici geliyor,” diyor ve koridora doğru yürümeye devam ediyor. “Gidip üzerimi değiştireceğim,” diye de ekliyor.

“Tamam,” diye cevap veriyorum.

Telefonum bipleince bakıyorum. Ekranda metin yerine üç tane

soru işareti var ve mesaj Trevor'dan geliyor. Bu nasıl oldu ki? Sonra, Laila'nın bana mesaj gönderen en son insan olduğunu varsaydığımı fark ediyorum. Fakat en son mesaj gönderen Laila değil, Trevor idi. Dün gece bana Siyaset Bilimi dersinin ödevini sormak için mesaj atmıştı ve sonrasında gece boyunca mesajlaşmıştık.

Trevor'a bir açıklama yazıyorum. *"Üzgünüm, bu mesajı Laila'ya gönderecektim."*

"Peki ne demek istedin?"

"Babama bu ismi taktık."

"Hmm. Baban sana sorun mu çıkarıyor?"

"Evet."

"Çeteyi bu akşam evime davet ediyorum. Sen de gelir misin?"

"Artık çetenin' bir üyesi miyim?"

"Kafası sallanan oyuncak görevini başarıyla tamamladın. Bence artık çeteye dâhilsin."

"Dur babama sorayım." Babamın koridorun sonundaki odasına doğru yürüyorum. Kapısı tam olarak kapalı değil. Tam kapıyı çalmak üzereyken aralıktan babamın sesini duyuyorum. Telefonda konuşuyor olmalı.

Babam, "Bu numarayı nereden buldun?" diye soruyor. Bir durak-sama oluyor. "Tehditleri pek hoş karşılamam Bay Paxton."

Nefesim kesilecek gibi oluyor.

"Yalnızca doğruyu söyle; böylece benim davana yaptığım katkı hakkında endişelenmek zorunda kalmazsın," diyor babam. Yine bir sessizlik oluyor. "Hayır, aslında bu sübjektif bir yetenek değil; bulgularım nihai ve bağlayıcıdır. Hoşçakalın Bay Paxton; ayrıca bu yaptığınız, rapora da geçecek."

Ona kadar sayıp nefesimin normale dönmesini bekliyorum ve sonra kapıyı çalıyorum.

Babam, "Gel," diye sesleniyor.

Az önceki konuşmalara kulak misafiri olmamış gibi davranmaya çalışıyorum, fakat kalbim çarpıyor ve şuna eminim ki babam yüzümden her şeyi okuyabiliyor. "İyi misin Baba? Seni kim tehdit ediyor?" diye soruyorum.

Babam, “Gizlice beni mi dinliyordun?” diye cevap veriyor. Sesi son derece sakın çıkıyor, fakat gözlerindeki gerginliği görebiliyorum.

“Üzgünüm,” diyorum.

Babam hafifçe saçlarıma dokunuyor. “Sorun değil. Ayrıca ben iyiyim. Başa çıkamayacağım bir şey değil,” diyor. Bazen ben de bir yalan dedektörü olabilmeyi diliyorum. Böylece babamın doğruyu söyleyip söylemediğini anlayabilirdim. Fakat kendime babamın bana yalan söylemediğini hatırlatıyorum. Babamın gözleri elimdeki cep telefonuma kayıyor. “Bir şey mi istedin?” diye soruyor.

“Ah evet. Trevor film izlemek için beni evine davet etti. Birkaç kişi olacağız,” diyorum.

Babam kravatını gevşetiyor. “Parti gibi bir şey mi olacak?” diye soruyor.

Yatağına zıplayıp sırtüstü uzanıyorum. “Hayır, sadece on kişi filan olacağız,” diye cevaplıyorum.

“Peki annesiyle babası orada olacak mı?”

“Bilmiyorum.”

“Olacaklarsa gidebilirsin.”

Bunu sormak bana banal geliyor, fakat sormazsam babamın bunu fark edeceğini bildiğim için telefonu yukarıda tutup *“Babam annenle babanın evde olup olmayacaklarını bilmek istiyor,”* şeklinde bir mesaj yazıyorum.

Babam kravatını yüzüme doğru fırlatıyor. Ben de kravatı top yapıp dolabına doğru yürüyen babamın arkasından atıyorum. Fazla uzağa gitmiyor ve bir yılan gibi kıvrılarak yere düşüyor. Babam bu çabama gülüyor.

Trevor’ın cevabı üzerine telefonumu mesaj zili çalıyor. Trevor, *“Evet. Ayrıca küçük erkek kardeşim de evde olacak,”* yazmış.

“Babam buna bayılacak. Bana adresi mesaj at, birazdan görüşürüz,” diye cevap veriyorum.

Babama, “Annesi, babası ve küçük erkek kardeşi de evde olacakmış,” diyorum.

“Tamam, iyi eğlenceler,” diye cevap veriyor.

Çıkmadan önce babama son bir kez daha bakıyorum. Gömleği-

nin düğmelerini açmaya başlamış ve giyecek başka bir şey çıkarmış bile. Babamın gerçekten, iddia ettiği gibi, Zehir'le gerçekten başa çıkabilecek biri olduğunu umuyorum.

19. BÖLÜM

bam-baş-ka: sf. Başka, farklı, benzeşmeyen.

Kalbim deli gibi atıyor ve başım zonkluyor. Tezahürat yapan taraftarların çılgınlıkları etrafımı sarıyor. Bandonun müziği kulaklarımda çınıyor ve kendimi bir sis bulutunda kaybolmuş gibi hissediyorum. “Bu çılgınlık!” diye söyleniyorum. Ağzımdan çıkan beyaz renkli buhar, sözlerime eşlik ediyor. Düdük çalıyor ve Duke tekrar sahaya koşuyor.

Laila, “Bir bildiğim varmış değil mi?” derken ve elleriyle kollarını ovuyor. Üzerinde fazlasıyla ince bir ceket var. Belli ki moda onun için ısınmaktan daha önemli. “Neden Sezgiseller havanın sıcak olduğunu düşünmemizi sağlamıyorlar sanki?” diyor. Maç başladığından beri gökyüzünü kaplayan şimşeklere bakarak “Donuyorum,” diye ekliyor.

“Çünkü bir illüzyon her zaman bir illüzyondur. Yanıltıcı bir maskeye rağmen, gerçek her zaman var olmaya devam eder,” diyorum. Topun havada yakalanmasıyla eş zamanlı olarak son derece parlak bir şimşek çakıyor, fakat ardından gök gürültüsü duyulmuyor.

Duke pas vermek için geriye gidiyor. Topu havaya atınca top gökyüzünde zikzaklar çiziyor ve yönünü değiştirmek isteyen *Telekinetik* oyuncular nedeniyle havada bir o yana bir bu yana sürükleniyor. Bizim takımdaki yirmi altı numaralı oyuncu topu yakalayınca çılglık çılgılığa bir yukarı bir aşağı zıplıyorum.

Laila yan gözle bana bakıyor. “Demek ki *Duygu Denetleyicileri* bu

akşam sıkı çalışıyorlar,” diyor.

“Benim sorunum bu değil mi? Çünkü bu akşam kendimi çok garip hissediyorum,” diye cevap veriyor.

“Gidip bize içecek bir şeyler al. Tribünden çıkınca heyecanın etkisi azalıyor,” diyor Laila.

“İyi fikir,” diyorum. Tezahürat yapan gençlerin arasından geçip beton merdivenlerden aşağı iniyorum ve stadyumun arkasına, yiyecek büfelerinin olduğu yere gidiyorum. Açık havaya çıkar çıkmaz kendimi daha iyi hissediyorum. Kalp atışlarım yavaşlıyor ve beynimdeki uğuldamaya geçiyor. Rahat bir nefes alıyorum. Etkilere açık olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu. Futbol maçını kim bilir kaç tane *Duygu Denetleyicinin* etkilemeye çalıştığını düşününce biraz rahatlıyorum.

“Ooo, merhaba.”

Arkamı dönünce Zehir’in beton kolonlardan birine yaslanmış olduğunu görüyorum. Kalp atışlarım yine hızlanıyor, fakat ortada hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum. “Ah, selam. İı, siz üzerine içecek döktüğüm adamsınız, değil mi? O olay için tekrar özür dilerim,” diyorum.

Zehir, nefesini dudaklarının arasından dışarı üflüyor ve ağzından çıkan beyaz buğu, sert yüz hatlarını bir an için yumuşatıyor. “Bana bu numaraları çekme. Kim olduğumu biliyorsun,” diyor. Bir adım yaklaşıyor. “Kim olduğumu biliyorum. Ve bir dahaki sefere sen ve arkadaşların, birine şaka yapmak istediğinizde küçük lise arkadaşlarınızla yetinin,” diye ekliyor.

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” diyorum.

“Gerçeklerden bahsediyorum Addison Coleman. Kötü yüzümü görmek istemeyeceğini söylüyorum,” diye cevap veriyor.

Adımı biliyor. “Senden korkmuyorum,” diyorum. Aslında beni dehşete düşürüyor.

Zehir, “Bir *Ayırt Edici* olmayabilirim, ama bunun doğru olmadığını söyleyebilirim. Acaba benim bulgularım da nihai ve bağlayıcı mıdır ki?” diye karşılık veriyor.

Nihai ve bağlayıcı mı? Tekrar, “Neden bahsettiğini anlamıyorum,”

diyorum.

Zehir bana bir adım daha yaklaşınca ben de bir adım geriye gidiyorum. Bu şekilde birkaç adım atıyoruz ve tam arkamı dönüp kaçmak üzereyken “İnsanın kendi hareketlerini kontrol edememesi nasıl bir duygu biliyor musun Addie? Birinin sana bir şey yaptırmasının nasıl bir şey olduğunu?” diye soruyor.

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyorum. Eğer bir *Duygu Denetleyicisi*ye beni hiç de rahat hissettirmiyor. Çok gerginim ve korkuyorum. Belki de Zehir böyle hissetmemi istiyor.

Bacağım havaya kalkıyor ve ona doğru bir adım atıyorum. Pannikleyip geri gitmeye çalışıyorum, fakat olduğum yere çivilendim. Bacağıma hareket etmesi için verdiğim onca komuta karşın zerre kadar kıpırdamıyor.

Zehir, kanımın çekilmesine neden olan cızırtılı bir ses tonuyla, “Küçük arkadaşının babasına şu mesajı ilet. Eğer borcunu ödemezse, tahsilat için başka yöntemlere başvuracağım ve şu ya da bu şekilde o parayı alacağım,” diyor.

Yavaşça başımı sallıyorum ve Zehir arkasını dönerek uzaklaşıyor.

20. BÖLÜM

Nor- mal So-ruş-tur-ma: *İs.* Normal insanların bir sırrı fazla yardım almadan çözmeye çalışmaları.

Trevor'ın kapısını çalıyorum. Kapıyı küçük bir oğlan çocuğu açıyor. Oğlan Trevor'ın küçük bir versiyonu gibi; iri kahverengi gözleri ve upuzun kirpikleri var. Uzanıp saçlarını karıştırmaktan kendimi alamıyorum.

Çocuk, "Hey," diye itiraz edip saçlarını düzeltiyor. "Sen de kim-sin?" diye soruyor.

"Ben Addie. Trevor burada mı?" diyorum.

Trevor köşenin ardından belirip "Addison," diyor. "Yoksa korumamız seni içeri almıyor mu?" diye soruyor. Trevor kardeşinin sırtını sıvazlayınca o da kendine çekidüzen veriyor.

"Hayır. Saçlarımı dağıtmadan önce onu içeri almak üzereydim," diye cevap veriyor.

"Üzgünüm ama dayanamadım, çok şirin bir çocuk," diyorum.

Trevor gülüyor. "Addison, bu Brody."

Brody, "Adının *Addie* olduğunu söylemişti," diyerek beni suçluyor.

Trevor, "Yalnızca özel insanlar ona öyle hitap edebilir," diyor.

"Mesela kim? Erkek arkadaşı mı?" diye soruyor Brody.

Trevor'ın bu şekilde düşünmesine şaşırarak ona bakıyorum. Ben lakabımın Addie olduğunu fark etmediğini zannederken Trevor aslında bu ismi kullanma hakkını daha kazanmadığını düşünüyormuş. Trevor'ın bana her zamanki rahat tavrından daha fazlasını yansıtan

bir şekilde baktığını anlamam biraz zaman alıyor. Fakat bu bakışta ne gizli olduğuna tam olarak karar veremiyorum. Utanıyor mu? Yoksa eğleniyor mu? Hemen gözlerimi kaçırıyorum. Brody'nin sorusunu hatırlıyorum ve tam erkek arkadaşlardan bahsederken Trevor'la göz göze geldiğim için garip hissediyorum. Brody'e bakarak "Kesinlikle, yalnızca erkek arkadaşım bana bu şekilde hitap edebilir," diyorum. "Peki, sen bana böyle hitap etmeye başlayacak mısın?" diye soruyorum.

Brody, "İyy. Hayır," diyor ve kaçıp gidiyor.

Yanaklarım ısınıyor ama nedenini bilmiyorum. Trevor'ın fark etmemesi için bu durumu konuşarak geçiştirmeye çalışıyorum. "Kardeşin çok sevimli. Onu bütün gün sıkıştırabilirim," diyorum.

Trevor, "Üç yaşında olsaydı sana izin verebilirdi. Fakat artık sekiz yaşında çetin bir oğlan. Kızları iğrenç buluyor," diye cevap veriyor.

"Biliyorum, kızlar iğrençtirler," diyorum.

Trevor, "İçeri girmek ister misin? Yoksa bütün gece verandada mı takılacağız?" diye soruyor.

Beni, bir bilardo masası ile birkaç kanepenin bulunduğu bir odaya götürüyor. Duvara monte edilmiş televizyonun önünde duran birkaç kişi ellerindeki kumandaları ekrana doğrultmuşlar. Daha önce normal video oyunlarını duymuştum, fakat oynayan birilerini görmek komik geliyor. Emimin bu insanlar, Yerleşke'deki kumanda gerektirmeyen sanal-gerçeklik oyunlarını oynamak için her şeylerini verirlerdi.

Trevor'ın arkadaşlarının neden buraya çok sık geldiklerini anlayabiliyorum; burası bir eğlence odası gibi. Lisa ile Brandon bir koltuğa oturmuşlar bir şeyler içiyorlar. Rowan ile Daniel ise bilardo oynuyorlar. Rowan, ben içeri girince başını kaldırıyor. Kendimi suçlu hissediyorum: Trevor ona kendisiyle ilgilenmediğimi söylediği için muhtemelen benden nefret ediyordur. Fakat ediyorsa da bunu belli etmiyor.

Bana gülümseyip el sallıyor. "Kazanan olmak ister misin Addie?" diye soruyor.

"Ya, tabii," diyorum.

Rowan, "İşte şimdi seni yenmek için gerekli motivasyonum var

Daniel,” diyor.

Bunun üzerine başımı hemen Trevor’a çeviriyorum. Sessizce, “Ona söyledim, yemin ederim. Sadece ısrarcı davranıyor. İnsanları yıldırabileceğini düşünüyor,” diyor.

“Yoksa bu yüzden mi?...”

Trevor, “Hayır, seni bu yüzden davet etmedim,” diye sözümü kesiyor.

“Dediğin gibi olsa iyi olur yoksa seni listeme dâhil ederim,” diyorum.

Trevor, “Ne listesiymiş bu?” diye soruyor.

“Süper güçlerim olduğunda öldüreceğim insanların listesi,” diye takılıyorum.

“O listede kaç kişi var?”

“Listedeki ilk kişi sen olabilirsin,” diye cevap veriyorum.

Trevor gülerek “İyiymiş,” diyor. Üzerinde yiyeceklerin durduğu köşedeki masayı işaret ediyor. Masaya doğru yürürken ben de peşinden gidiyorum. “Peki, senin süper gücün ne olurdu?” diye soruyor. Sonra bir avuç dolusu cips alıp bir sandalyeye oturuyor.

Konuyu kendim açtığım hâlde, bu soruya hazırlıksız yakalanıyorum. “Şey, ııı...”

Trevor, “İnsanları eski edebiyat bilginle sıkıntıdan öldürmek olabilir mi?” diye bir öneride bulunuyor.

Elime bir cips alıp Trevor’ın yüzüne fırlatıyorum. “Kes sesini. Hayır. Benim süper gücüm kesinlikle *Telekinezi* olurdu,” diye cevap veriyorum.

Trevor, “Yani insanların aklını mı okumak istersin?” diye soruyor.

“Hayır, o *Telepati*. Ben zihin gücümle eşyaları hareket ettirmek isterdim,” diye açıklıyorum.

Trevor, “Evet, sanırım bu oldukça havalı olurdu. Aslında ben gerçek süper güçleri kastetmiştim; uçmak ya da süper güçlü olmak gibi,” diyor.

Biraz güceniyorum fakat bunu belli edemem; yoksa Trevor nede-nini merak eder. “Zihinsel güçlerin sıra dışı olmadığını mı düşünüyorsun?” diye soruyorum.

Trevor tek omzunu silkip “Evet, sanırım,” diyor.

Meraklı meraklı, “Peki, eğer zihinsel bir güce sahip olabilirsin deselerdi, hangisini seçerdin?” diye soruyorum.

Trevor, “Gelecekte neler olacağını görebilmeyi isterdim,” diye yanıtlıyor.

Dudağımlı büküp “Bu o kadar da harika bir şey değil,” diyorum.

Trevor, “Yani hayalî süper gücümü yargılıyor musun?” diye soruyor.

“Hayır, iyi denemeydi, fakat daha iyi bir süper güç seçebilirdin,” diyorum. Trevor ne demek istediğimin farkında bile değil.

Trevor da bana fırlattığı cips yanağıma çarpıp sekiyor. “Şey... ama ben bu süper gücü istiyorum. O zaman Rowan’ın sana doğru yürümekte olduğu ve yaklaşık üç saniye içinde masaya ulaşacağı konusunda seni uyayabilirdim,” diyor.

Bir avuç cips alıp hepsini ağzıma tıkıyorum.

Rowan, “Addie, ben kazandım. Yenilme sırası sende,” diyor.

Rowan’a doğru dönüp dolu olan ağzımı işaret ediyorum ve “Bir şeyler yiyorum. Birazdan gelirim,” diyorum. Fakat Rowan’ın beni anlamadığını fark ediyorum, çünkü kaşlarını çatıp daha da yaklaşıyor. Bense geri çekiliyorum.

Trevor, “Ona birkaç saniye izin ver Rowan. Lokmasını çiğniyor,” diyor.

Rowan, “Tamam. Seni orada bekleyeceğim,” diye cevap veriyor.

Yutarken boğazıma batan cipsler beni öksürtüyor. Trevor’a, “Teşekkürler,” diyorum.

“Eğer Rowan’ı bu kadar çok sevmiyorsan neden geldin?” diye soruyor Trevor.

“Çünkü tek arkadaşım sensin,” diyorum. Parmağımla kendimi işaret ederek “Ben burada yeniyim,” diye ekliyorum.

Trevor, “Yani yeni arkadaşlar edindiğinde beni azat mı edeceksin?” diye takılıyor.

“Muhtemelen,” diyorum. Trevor bana bir avuç dolusu cips fırlatınca ellerimi yüzüme siper etmem gerekiyor. “Hey, bana bir iyilik yapar mısın? Rowan’la bilardo oynarken bizimle takılır mısın? Yalnızca izliyormuş gibi yap. Şu anda son ihtiyacım olan şey Rowan’ın bana

nasıl oynayacağımı filan öğretmesi,” diyorum.

Trevor, “Tabii ki,” diye cevap veriyor.

Oyunun ilk yarısı sorunsuz geçiyor. Trevor benim koruyucum gibi davranıyor. Aslında bu oldukça eğlenceli. Gülüp şakalaşıyoruz ve buraya taşındığımızdan beri kendimi ilk defa bir yabancı gibi değil de bu grubun bir parçası gibi hissediyorum. Rowan da bu gece oldukça ölçülü davranıyor; benimle fazla flört etmiyor. Tam kendimi oraya ait hissetmeye başlamışken Stephanie içeri giriyor. Etrafına bakındıktan sonra masaya geliyor ve oturur oturmaz “Trevor, seninle konuşabilir miyim?” diyor.

Trevor önce Stephanie’ye, sonra tekrar bana bakıyor. “Bundan sonrasını yalnız idare edebilirsin değil mi?” diye fısıldayıp yürümeye başlıyor.

“Artık resmî olarak listedesin. Süper güçlerime kavuşunca sana gününü göstereceğim,” diyorum.

Arkasını dönüp yine muhteşem bir şekilde gülümsüyor. “Önce zombiler, şimdi de süper güçler. Sanırım gerçekten de canıma okumaya çalışıyor olabilirsin,” diye cevap verse de durmak yerine masada oturan Stephanie’nin yanına gidiyor.

“Kendini hâlâ mağlup hissediyor,” diyor Rowan. Bana doğru birkaç adım atınca istekami kapıyorum ve bilyardo masasını aramıza alıp, topların pozisyonlarını inceler gibi yapıyorum.

Rowan, “Ondan hoşlanıyor musun?” diye soruyor.

Ses tonundaki değişiklik beni şaşırtıyor. Bu tek soru onu oyuncu birinden iyi çocuğa çeviriveriyor. “Trevor’ı mı kastediyorsun?” diyorum.

“Evet.”

Hayır, biz sadece arkadaşız,” diye cevap veriyorum. Ben dürüst olduğumu düşünürken Rowan, sanki birdenbire yalanları tespit etme yeteneğine kavuşmuşçasına tek kaşını kaldırıp verdiğim cevaba inanmadığını ima ediyor.

“Peki, benimle ilgili hoşuna gitmeyen şey nedir?” diye soruyor.

“Dürüst olmamı ister misin?” diyorum.

“Evet, tabii ki,” diyor Rowan.

“Fazla üzerime geliyorsun ve dokunmayı çok seviyorsun. Kendimi rahatsız hissediyorum. Ayrıca bana eskiden yaşadığım yerdeki, pek de iyi biri olmayan bir çocuğu hatırlatıyorsun,” diye açıklıyorum.

Rowan, “Bu hiç de iyi bir haber değil,” diyor.

“Haklısın, değil. Fakat bu konuşma sayesinde ona daha az benze-meye başladın. Kızların aradığı bu işte: içtenlik ve dürüstlük,” diye devam ediyorum.

“Yani artık benden hoşlandığını mı söylüyorsun?” diyor ve yüzünde yine o kendini beğenmiş sırıtma beliriyor. İçimi çekiyorum, fakat Rowan sonra, “Sadece şakaydı,” diyerek beni rahatlatıyor.

Gülüyorum. “Güzel. Şimdi sıra kimde?” diye soruyorum.

“Bende,” diyor Rowan.

Mavi bir topa vurarak cebe gönderiyor.

Küp şeklindeki tebeşiri elime alıp başparmağımla işaret parmağım arasında çeviriyorum ve bakışlarım Trevor ile Stephanie’ye kayıyor. Stephanie’nin yüzünde ekşi bir ifade var (ki bu hiç de şaşırtıcı değil) ve konuşurken abartılı el kol hareketleri yapıyor. Trevor ise cips kâsesine bakıyor. Duruşu normalde olduğu gibi rahat değil. Sırtı kaskatı kesilmiş ve çenesini sıkmış. Acaba bütün ilişkiler birbiri ardına gelen kavgalardan mı ibaret?

Daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı ve *araştırmaları* saymazsak yalnızca, Joey Turner’la öpüştüm. Onunla on dört yaşındayken kitapçıda tanışmıştık. Birbirimiz için yaratıldığımızı ve kitaplara olan ortak sevgimiz sayesinde bir araya getirildiğimizi sanmıştım. Sonradan annesinin onu kitapçıya zorla getirdiği ortaya çıktı. Tabii ki bunu birlikte geçirdiğimiz birkaç günün ve öpüşme seansının ardından öğrendim.

Rowan, omzumun yanında durup beni anılarımdan sıyrarak “Ne olursa olsun, sen aramıza katılalı beri çok daha mutlu görünüyor,” diyor.

“Ne? Kim?” diye soruyorum.

Rowan başıyla Trevor’ı işaret ediyor. Belli ki ona bakarken yakalandım. “Geçtiğimiz yıl onun için çok zor bir yıl oldu. Omzundaki sakatlık yüzünden filan. Sonra sen çıkıp geldin ve... Uzun zamandır

Trevor'ın bu kadar çok gülümsediğini ve kahkaha attığını görmemiştim,” diyor.

“Gerçekten mi?” diye soruyorum.

“Gerçekten,” diye teyit ediyor.

Gülümsüyorum. Trevor'ın bana yakın olmaktan hoşlanması beni mutlu ediyor, çünkü ben de onun yanında kendimi iyi hissediyorum.

Rowan sonraki atışına hazırlanırken “Trevor'a bahsettiğin o sakat oyuncular var ya; hepsi de aynı okulla, yani Lincoln Lisesi'yle oynarken mi sakatlandılar?” diye soruyorum.

Rowan, “Evet. Zaten durumu şüpheli hâle getiren de bu,” diyor ve tavana bakarak “Bunu bu kadar şüpheli bulan tek kişi ben miyim?” diye soruyor.

“Hayır. Bu kesinlikle tuhaf bir durum,” diyorum. Rowan'ın cevabı şüphelerimi doğruluyor: Eski okulumdaki bazı futbolcular rakiplerini bilerek ve isteyerek sakatlıyorlar. Fakat bunu yapan kim? Takımın tamamı mı yoksa sadece birkaç vicdansız oyuncu mu? Laila'nın dediği gibi, insanın özel güçlerini bir işte daha başarılı olmak için kullanması ve birinin canını yakarak onun öne geçmesi ise apayrı iki şey.

Bilardo oynarken birkaç kişi daha bizi izlemeye geliyor. Rowan beni gerçekten de yeniyor; fakat en azından yatışayım diye bana sarılmaya filan kalkışmıyor.

Rowan'a, “Tuvaletin nerede olduğunu biliyor musun?” diye soruyorum.

“Evet,” deyip eliyle işaret ederek “Koridorun sonunda, sağdan üçüncü kapı,” diye tarif ediyor.

“Teşekkürler,” diyorum.

Tuvaletten dönerken sağ tarafımdaki bir kapının aralığından, birinin *Yıldız Savaşları*'nın film müziğini mırıldandığını duyuyorum. Aralıktan kafamı uzatınca Trevor'ın küçük kardeşi Brody'nin yatakta oturduğunu ve bir kitaba baktığını görüyorum. Kapıya toslayınca menteşeler biraz gıcırıyor ve Brody mırıldanmayı bırakıp başını kaldırıyor.

“Tekrar selam,” diyorum ve “Ne okuyorsun?” diye soruyorum.

“Yıldız Savaşları'nın çizgi romanını,” diyor ve kitabı yukarı kaldırıyor.

“Muhteşem. Bu birinci kitap değil mi? Anakin’in yarışa girdiği kısma geldin mi?” diye devam ediyorum.

Brody’nin kaşları şaşkınlıkla yukarı kalkıyor. “O kısmı az önce geçtim,” diye cevap veriyor.

Köşede duran bir kitaplığı işaret ederek “Diğer kitaplarına bakabilir miyim?” diye soruyorum.

Brody, “Tabii ki,” diyor.

Kitaplıkta düzensiz bir şekilde sıralanmış çizgi romanlar duruyor. Bazıları yanlamasına dizilmiş, bazılarınınmsa sırtları arkaya bakıyor. Yan duranlar neyse de ön tarafta açık duran kitapları görünce dişlerimi sıkıyorum. Birkaç tanesini evirip çeviriyorum. Gözüme kestirdiğim birkaç kitabı yerlerinden çıkarıp kapaklarını inceliyorum. “Bunlar güzel mi?” diye soruyorum.

Brody, “Bilmiyorum, onları okumadım. Trevor’a sormalısın. Onlar Trevor’ın,” diye cevap veriyor.

Bir sayfaya göz gezdirirken yarısında duruyorum. “Aa, burası Trevor’ın odası mı?” diye soruyorum.

“Evet, buraya çizgi romanlarını okumak için geliyorum,” diyor Brody.

Etrafıma bakınca bu odanın sekiz yaşındaki bir çocuğun odasına hiç benzemediğini fark ediyorum. Koyu renk başlığı olan büyük bir yatak, duvarlardan birine dayanmış. Başka bir duvarın önünde, ise üzerinde bir yığın kâğıt bulunan bir masa var. Dağınık bir dolaptan dışarı düşmüş birkaç çift ayakkabı göze çarpıyor. Trevor’ın odasını düzenlemek için ciddi bir müdahale gerekiyor. Elimdeki kitapları yerine koyarken onları düzenleme isteğimi bastırıyorum. Yatağın üzerindeki duvarda, siyah ve kırmızının tonlarının hâkim olduğu büyük bir göz resmi asılı. Göz bebeğinde bir şehir manzarası var. “Güzel bir tablo,” diyorum.

Brody, “Bu Trevor’ın çizdiği bir çizgi romanın kapağı,” diye açıklıyor. Brody’nin işaret ettiği masaya doğru yürüyorum. Trevor’ın masasının yanında, buruşturulmuş kâğıtlarla dolup taştan bir çöp sepeti var. Duvarın masanın üzerindeki kısmına sayfalar iliştirilmiş. Bunlar belli ki Trevor’ın çizgi romanındaki karakterlerin resimleri.

Parmağımı sayfalardan birinin kenarında gezdirirken “Gerçekten çok iyi çiziyor,” diyorum. Yere eğilip çöpten bir kâğıt alıyorum. Kâğıda kızıl saçlı ve pelerinli bir kız, bir binadan diğerine atlarken resmedilmiş. Trevor’ın bu çizimi neden çöpe attığını hiç anlamıyorum. Eğer bu çizimin kötü olduğunu düşünüyorsa kendine gerçekten çok fazla yükleniyor olmalı. Brody’ye, “Sence Trevor çizgi romanını okumama izin verir mi?” diye soruyorum.

Brody gülüyor ve “Kimsenin okumasına izin vermez,” diye cevap veriyor.

“Sana bile izin vermiyor mu?”

Brody, “Sadece resimlerine bakmama izin veriyor,” diyor.

Trevor arkamdaki kapının aralığından “Addison,” diye sesleniyor.

Hemen arkamı dönüyorum. Çöpten aldığım kâğıdı tutarken kendimi Trevor’ın özel eşyalarını karıştırırken yakalanmış gibi hissediyorum. Aslında durum tam olarak da bu. “Üzgünüm, ben...” Kâğıdı cebime koyup utancımı gizlemeye çalışıyorum. Trevor ise gözleriyle odasını tarıyor; muhtemelen dağınıklık yüzünden *kendisinin* ne kadar utanması gerektiğine karar vermeye çalışıyor.

Kitaplığı işaret ederek çabucak, “Bana kitapları sevmediğini söylemiştin,” diyorum.

Trevor gülümsüyor. “Bunlar kitap sayılmaz,” diye cevap veriyor.

“Kesinlikle sayılır. Bende de *Ninja Savaşları* ve *Elementals* var,” diyorum. Başımla masasını işaret ediyorum. “Ayrıca çizim konusunda sandığından çok daha başarılısın,” diye ekliyorum.

Trevor, “Bazen şansım yaver gidiyor,” diye yanıt veriyor.

“Herhâlde şansın anlamını bilmiyorsun,” diyorum.

Bu sözüm üzerine gözlerimin içine bakıyor ve tam bir şey söyleyeceğini düşündüğüm sırada, Rowan koridorun başından “Trevor!” diye yüksek sesle bağırıyor.

“Ah, unuttum. Rowan bizlere bir tür sunum yapacak,” diyor. Bana “Evet, Rowan’ı sürekli eğlendiriyorum,” der gibi bir bakış atıyor.

O odadan çıkıp partiye geri dönmek istemiyorum. Gecenin geri kalanını Trevor’ın kitaplığının (hatta çöplüğünün) önünde, onunla raflarındaki romanlar hakkında konuşarak geçirebilirim. Trevor bunu

sezdiğinden ya da kitaplara özlemle baktığımı gördüğünden olsa gerek, “Sonra tekrar gelebilirsin. Kitaplığım tamamıyla senindir,” diyor.

Kapıya doğru yürüyorum ve “Az önce söylediklerinin en sevdiğim üç sözcük olduğuna karar verdim,” diyorum.

Trevor gülüyor ve yanından geçerken bir ucu cebimden dışarı fırlayan kâğıdı çekip çıkarıyor.

Yüzümü buruşturup “Zaten onu çöpe atacaktın,” diye sitem ediyorum.

Trevor, “Kesinlikle,” diyor ve kâğıdı top hâline getirip odanın bir köşesine fırlatıyor. Top, çöpteki diğer kâğıtların üzerine düşüyor.

Bu çizimi saklayamayacağım için gereğinden fazla hayal kırıklığına uğruyorum. Oysa duvarımda ne güzel dururdu. Trevor’ın çizimlerinden en az bir tanesini ele geçirmeyi hedefliyorum. Arabasının zemini bunlarla dolu olduğuna göre bu o kadar da zor olmamalı; fakat sonra Trevor’ın çizimlerini bana kendi rızasıyla vermesini istediğimi fark ediyorum. Hatta, benim için özel olarak bir tane çizmesini istiyorum. Yeni amacım bu.

Oyun odasına geri döndüğümüzde Rowan, “Pekâlâ millet. Kanepelerin yanında toplanın. Trevor için bir sürprizim var,” diyor.

Trevor, sanki az sonra ne olacağını bilmem gerekiyormuş gibi bana bakıyor; fakat hiçbir fikrim yok. Rowan grubun önünde ayakta duruyor. “Bu hafta sonu Trevor’ın sakatlanmasının birinci yıl dönümü. Bu hafta sonu aynı zamanda Lincoln Lisesi oyuncularını bizim stadyumumuzda tekrar boy göstermeye cüret edecekler,” diyor.

Yüzüm yavaş yavaş ısınmaya başlıyor.

Rowan, “Bu yılki Lincoln Lisesi futbol takımının posterine ulaşmayı başardım,” diyor. Odanın köşesine doğru koşup rulo yapılmış bir posterle geri dönüyor. Posterini açıp önümüzdeki sehpanın üzerine yayıyor. Gözlerim tümünü tanıdığım insanlar üzerinde gezindikten sonra, Duke’ün gülümseyen yüzüne takılıp kalıyor. “Hepimiz, bu insanlar hakkında bilgi edinmenin ne kadar zor olduğunu biliyoruz. Sanki okulları bir tür devlet sırrı gibi. Fakat ben cuma günü buraya geldiklerinde herkesin takımdan iki kişiyi seçip haklarında mümkün olduğu kadar çok bilgi toplamasını öneriyorum,” diye devam ediyor.

Liam yüksek sesle gülerek “Bay Buford bu yaptığımızla gurur duyardı,” diyor.

Rowan, Liam’ı işaret ederek “Kesinlikle. O okulda garip bir şeyler döndüğünü biliyoruz. Trevor’ın sakatlığı istisnai bir olay değildi; başka okullarda sakatlanan başka oyuncular da olmuş. Trevor üniversite liginin yıldız oyuncusu olma yolunda ilerliyorken onu devre dışı bıraktılar. Öylece arkamıza yaslanıp bunun yanlarına kalmasına izin veremeyiz,” diye konuşuyor. Parmağını posterin üzerine koyuyor. Parmağı tam olarak Duke’ün yüzüne denk gelince irkiliyorum.

Rowan asla bir şey öğrenemeyecek. Zaten Yerleşke’de bu tür durumları önlemek için bir Güvenlik Komitesi bulunuyor. Bilgi asla fazla uzağa gidemez. Buna karşın Rowan’ın, sakatlıkların ardındaki kişiyi bulmasını dilediğimi fark ediyorum. Laila’nın ön bürodan yeteneklerle ilgili listeyi alıp almadığını ve bu listenin kimin suçlanacağına açıklık getirip getirmeyeceğini merak ediyorum.

Trevor zorlama bir şekilde gülüyor. “Pekâlâ Rowan. Bu kadar yeter. Bari posterini duvara asıp dart oynayalım,” deyip ayağa kalkıyor.

“Ben çok ciddiylim. Onları izlememiz gerek. Öğrencilerden bazıları gelip maçı seyrediyorlar. Öğrencilerin olduğu kısma ajanlar yerleştirebiliriz,” diyor Rowan.

Trevor eline alıp rulo yaptığı posterle Rowan’ın omzuna küt diye vuruyor. “Kulağa iyi bir plan gibi geliyor,” diyor.

21. BÖLÜM

ha-zır-lık: *is.* Gelecekteki olaylara hazır olmak için önlem olarak alınan tedbirler.

Futbol maçından sonra Duke, Laila ve ben, Duke'un arabasında oturuyoruz. Zehir bana gücünü gösterdiğinden beri titremem geçmedi; fakat kontrol altında tutmaya çalışıyorum, çünkü Duke'ü daha önce hiç kızgın görmedim. Çenesini kenetleyip gevşettikçe çenesindeki kaslardan biri birkaç kez seğiriyor.

"O hâlde sence Zehir'in yeteneği nedir?" diye soruyor Laila. "Daha önce hiç bir başkasının sinir sistemini yönetimini kontrol edebilen birini duymamıştım," diye ekliyor.

Zehir benden uzaklaşıp nihayet kendi hareketlerimi kontrol etmeme izin verdiğinden beri onun yeteneğini çözmeye çalışıyorum. Bir başkasının sinir sistemini kontrol etmek, benim de daha önce duyduğum bir yetenek değil. Acaba bu *Düşünce Yerleştirme* ya da *Işık Manipülasyonu* gibi öğrenilebilen bir şey mi, yoksa doğuştan gelen bir yetenek mi? "Belki de böyle bir yetenek gerçekten vardır ama bu yeteneğini kullanan kişilerle şimdiye kadar tanışmamışsınız," diye cevap veriyorum.

Duke, "Yani Bobby gibi Kütleleri etkileyebileceğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Bu kesinlikle manipülasyondur; fakat *Kütle Manipulatorlerinin* böyle bir şey yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu," diyorum. Cebimden telefonumu çıkarıyorum. "Babamı aramalıyım. Bu çok

çılgınca,” diye de ekliyorum.

“Hayır.” Tam arama düğmesine basacakken Laila’nın sesi beni durduruyor. “Baban sorular soracak. Onu nereden tanıdığınızı merak edecek. Ona benim babamdan bahsetmek zorunda kalacaksın ve babamı içeri alacaklar,” diyor.

“Eminim babam zaten senin babanın uyuşturucu sorunundan haberdardır,” diye cevap veriyorum.

“Evet ama bu olay daha da ileri gitti. Ya bu adam yetkililerle konuştuğu diye babama bir şey yaparsa?” diyor Laila. Sesi kararlı ve öz güvenli çıkıyor ama gözlerinden hüznle karışık bir çaresizlik okunuyor. “Lütfen Addie, önce biz bir şeyler yapabilir miyiz onu düşünelim,” diye ekliyor.

Zehir’le stadyumun arkasında yüz yüze geldikten sonra, insanın üzerinde tehditkâr bir izlenim bıraktığından hiç şüphem yok. Telefonumu kaldırıp “Tamam,” diyorum.

Duke nihayet, “Onu öldüreceğim,” diyor.

“Ah Duke, abartma. Hepimiz Addie’nin haysiyetini korumaya kararlı olduğumu biliyoruz. Haydi, şimdi uç fikirler değil ciddi fikirler üretmeye çalışalım,” diyor Laila.

Duke, “Ben *ciddiyim*,” diye ısrar ediyor.

Uzanıp Duke’ün elini tutuyorum. Biraz geriliyor, fakat sonra rahatlıyor. O nefesini verince ben de rahatlıyorum. “Bana zarar vermedi Duke. Aslında *beni* tehdit bile etmedi. Tehditlerinin hedefi Laila’nın babasıydı,” diyorum ve arkaya dönüp “Sence babanın ona ne kadar borcu vardır?” diye soruyorum.

Laila gözlerini deviriyor. “Kim bilir? Ne kadar tehdit alırsa alsın, sahip olmadığı bir şeyi veremez. Bu, Normal bir insanın özel bir yetenek sergilemesini istemeye benziyor,” diye cevap veriyor.

Duke neredeyse bağırarak “Peki ne yapmamız gerekiyor? Zehir’i görmezden mi gelelim?” diye soruyor.

Elini sıkarak “Belki de öyle yapmalıyız. Onu görmezden gelip başımızdan savmalıyız. Ve de arabasını rahat bırakmalıyız,” diyerek lafı Laila’ya dokunduruyorum.

“Tamam, tamam. Arabasını rahat bırakacağım. Fakat bu, adam

hakkında mümkün olduğu kadar çok bilgiyi toplamayacağımız anlamına gelmiyor. Nasıl biriyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istiyorum. Bir soruşturma yapacağız,” diyor Laila.

“Onu bir kum torbası hâline getirebilecek bir sürü insan tanıyorum,” diyor Duke.

Duke’ü bu şekilde görmek çok garip. Ben onun her zaman gülümsemesine alışkınım. “Hayır Duke, yapma. Lütfen ona bir şey yapma. Bu her şeyi daha da kötü bir hâle getirir,” diyorum.

Duke bana doğru dönüp iki elimi birden tutuyor. “*Düşünce Yerleştirme* alıştırmaları yapacağız. Eğer başın derde girecek olursa bana haber verebileceğinden emin olmamız gerekiyor,” diye cevap veriyor.

Laila, “*Sen Düşünce Yerleştirmesi* yapıyor musun?” diye soruyor. Ben de aynı soruyu sormak üzereydim. “Yeteneğin objeleri kontrol etmek olduğu için, başka insanların zihinlerini etkilemenin neredeyse imkânsız olduğunu sanıyordum,” diye ekliyor.

Duke tekrar bana bakmadan önce sinirli bir şekilde Laila’ya bakıyor. “*Neredeyse* sözcüğünü bilerek kullandın değil mi?” diye soruyor.

“Henüz yeteneğimi uzun mesafelerde kullanma konusunda çok iyi değilim. Hem sen yanı başımda dururken sana başımın belada olduğunu söylememin ne anlamı var ki?” diyorum.

Duke, “*Alıştırma* yapacağız. Birbirimizin enerjilerini öğrenmemiz ve birbirimizle uyumlu olmamız gerek,” diye cevap veriyor. Bir elini boynumun arkasına koyarak beni, alınlarımız birbirine değene kadar kendine çekiyor. Zihnimde, “*Alıştırma yapacağız*,” dediğini duyuyorum. Bu düşünceyi zihnimde kendi sesimle tekrarlıyorum; fakat onu oraya Duke’ün koyduğunu biliyorum.

“Şimdi kusacağım. Lütfen alıştırmınızı ben uzaktayken yapın,” diyor Laila.

Yanaklarım kızarıyor ve Duke’ünkollarından sıyrılıyorum. “Başı dertte olan tek kişinin ben olmadığımı unutmayalım. Laila da benim kadar tehlikede. Belki de daha fazla; ne de olsa Zehir’in peşinde olduğu kişi onun babası,” diyorum.

İkisi de gülüyorlar.

“Ne var?” diye soruyorum.

Laila, "Addie, yalnızca yeteneğim sayesinde bile senden daha avantajlı bir konumdayım," derken gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Ve bu beni avantajlı kılan şeylerden sadece biri," diye ekliyor.

"Benden daha dayanıklı olduğunu düşünüyorsun değil mi?" diye soruyorum.

"Öyle olduğumudüşünmüyorum, buna eminim," diyor Laila.

Kollarımı kavuşturup koltuğa gömülüyorum. "İyi. Her neyse," diyorum.

Duke arabaya bindiğimizden beri ilk defa gülümseyerek "Fakat eğer kötü adama iki seçenek birden sunmak istersen, bundan eminim etkilenecektir," diyor.

Gözlerimi devirip sinirli görünmeye çalışıyorum, fakat Duke'ün gülümsemesi bunu imkânsız kılıyor. "Çok komik," diye söyleniyorum.

"Addie kötü adamın önündeki iki tercihin ne olduğunu söyleyemez. Yalnızca kendi geleceğini görebilir. Yani adama söyleyebileceği tek şey, kendisinin ölüp ölmeyeceği," diyor Laila.

"Siz ikiniz bir komedi ikilisi gibisiniz. Sanırım hepimizin benim hakkımda endişelenmemiz daha çok hoşuma gidiyordu," diye cevap veriyorum.

Duke'ün gülümsemesi yok oluyor. "Bu durum hâlâ değişmedi," deyip Laila'ya dönüyor. "Pekâlâ. Şu alçak herif hakkında toplayabildiğimiz bütün bilgileri toplayalım," diyor.

"Yarına kadar bekleyemez miyiz?" diye soruyorum. Laila'nın evinin karanlık girişinde dikiliyoruz. İlk olarak Laila'nın babasının cep telefonundan Zehir'in numarasını alacağız. Babasının horlamaları evde yankılanıyor.

Laila, "Hayır, babam geceleri daha derin uyur. Siz burada bekleyin," dedikten sonra parmak ucunda yürüyerek anne ve babasının odasına gidiyor.

Arkamda duran Duke ellerini belime dolayıp "Tedirgin misin?" diye soruyor.

Ona yaslanarak kendimi bırakıyorum. Nefesi boynumdaki tüyleri ürpertiyor. Nefesini sırtımda hissedebiliyorum. "Artık değil,"

diyorum.

“Güzel. Bu konuyu halledeceğiz. Adam muhtemelen insanları korkutmaktan zevk alıyor. Özellikle de genç ve güzel kızları,” diyor Duke.

“Sanırım,” diye yanıtlıyorum.

Laila geri dönüp salona yöneliyor ve kendisini izlememizi işaret ediyor. Babasının cep telefonu elinde. Rehberdeki numaraları tarıyor.

“Addie, numarayı telefonuna kaydet,” diyor.

“Tamam, diyorum ve telefonumu çıkarıp bekliyorum.

Laila’nın söylediği numarayı telefon rehberime *Ucube* adıyla kaydediyorum.

Duke omzumun üzerinden bakarak “Onu bir daha görürsem adı Ölü *Ucube* olacak,” diyor.

Ona bir dirsek atıyorum.

Laila, “Pekâlâ, şimdi gidip telefonu yerine koyayım,” diyor. Odadan çıkınca ekranımdaki sayılara bakıyorum. Bu yaptığımız son derece anlamsız geliyor.

Duke, “Sorun nedir?” diye soruyor.

“Elimizde bir numara var. Peki şimdi ne olacak? Onu arayıp kendinden bahsetmesini isteyemeyiz ki,” diye cevap veriyorum.

“Hayır. Ama en iyi arkadaşım bilgisayar sistemlerine nasıl sızılabilceğini biliyor. Bu da yeteneğinin bir ikramiyesi,” diyor Duke.

“Gerçekten mi? Kim?” diye soruyorum.

Duke, “Bobby,” diye cevap veriyor.

Homurdanıyorum. “Bobby mi? Ciddi misin? Bence bu konuyu ona açmamalıyız. Ona güvenmiyorum,” diyorum. Duke’e hâlâ, *araştırma* sırasında Bobby’nin bana ne yaptığını söylemedim. Söylemeli miyim bilmiyorum. Belki de aşırı tepki verdiğimi düşünebilir. İnsanların “anılarımın” ne kadar gerçek olduğunu anlamaları zor. Laila, Bobby’nin bana ne yaptığını –daha doğrusu yapacağını– bilen tek kişi. Laila, ona bütün bunları anlattığım gece elimi tutup Bobby’nin hafızasını silmesini ve onu salyası akan, bitkisel hayattaymış gibi görünen birine dönüştürmesini isteyip istemediğimi sormuştu. İstememiştim, fakat bunun düşüncesi bile kendimi daha iyi hissetmemiş sağlamıştı.

Duke, cep telefonundaki bir düğmeye basıyor, sonra telefonu elinde

bir kez döndürüp cebine koyuyor. "Ama ben ona güveniyorum. Ve şu anda ondan yardım isteyebiliriz," diyor.

"Şu anda mı?" diye sorup telefonuma bakıyorum. Saat on biri geçiyor.

Duke, "Evet. Az önce Bobby'ye mesaj attım. O geç saatlere kadar ayakta kalır," diyor açıklıyor.

Laila salondan çıkarken Duke, "Hep birlikte Bobby'nin evine gideceğiz ve bu adam hakkında herhangi bir bilgi edinip edinemeyeceğini göreceğiz," diyor.

Laila gözlerini bana diyor. "Hep birlikte mi?" diye sorarken muhtemelen bir direnç belirtisi görmek için yüzümü tarıyor.

Elbette direnmek istiyorum ama yalnızca omuz silkip "Evet, aklıma daha iyi bir fikir gelmiyor; yoksa inanın bana bir şey bulurdum," diye cevap veriyorum.

"Tamam o zaman, haydi gidelim," diyor Duke.

Arabayla Bobby'nin evinin önüne yanaşınca âdeta kanım donuyor. Daha önce *araştırma* dışında Bobby'nin evine hiç girmedim. Ön bahçedeki kocaman meşe ağacına bakınca Bobby'nin arabasında oturduğumuz o an ve beni delip geçen bakışları aklıma geliyor. Bobby'nin beni evime bırakması gerekirken nasıl olup da evinin önüne geldiğimizi merak ettiğimi hatırlıyorum.

Bobby, "Annem seninle tanışmak istiyor," demişti.

"Ah, tamam," diye cevap vermiştim. Fakat evde kimse yoktu ve içerisi karanlıktı. Kendimi huzursuz hissetmiştim. "Annen nerede?" diye sormuştum.

Bobby kanepeye oturup eliyle yanındaki mindere hafifçe vururken yüzüne bir gülümseme yayılmıştı.

İçgüdülerim bana oradan hemen ayrılmam gerektiğini söylemişti, fakat Bobby'nin yeşil gözlerindeki ifade huzursuzluğumu gidermişti.

"Gel yanıma otur," demişti.

Kaba davranmak istememiştim. Ayrıca dans eğlenceli geçmişti. Yanına oturunca Bobby bir kolunu boynuma dolamıştı. Eli derhâl köprücük kemiğime gitmiş ve kemiğin üzerinde yavaşça gezinen eli,

daha sonra aşağı doğru kaymaya başlamıştı.

“Hiç sanmıyorum,” deyip elini tutmuştum. Kolunu boynumdan çekmiş ve kendimi garantiye almak için elini bırakmamıştım.

Bobby, “Sorun nedir? Yoksa benden hoşlanmıyor musun?” diye sormuştu. Serbest olan eliyle üst bacağını kavramış ve parmaklarını âdeta tenime geçirmişti.

“Ahh, Bobby, kes şunu,” demiş ve ayağa kalkmaya çalışmıştım, fakat Bobby eliyle bacağını tutmuş ve omzunu benim omzuma bastırarak beni sıkıştırmıştı.

Bir an için donup kalmıştım. Bunların gerçek olduğuna inanamıyordum. Bobby kaba ve özensiz bir şekilde dudaklarıma yapıştı ve eli yukarı doğru tırmanmaya devam etti. Elbisemin yırtılma sesi ve Bobby’nin dokunuşları beni girdiğim şoktan çekip çıkarmıştı. Bobby’e dizimle sert bir şekilde vurmuş ve evden gözyaşları içinde koşarak kaçmıştım.

Şimdi, Duke ve Laila ile birlikte arabada otururken bu duygular yeniden zihnime üşüşüyor. Arabadan inerken onları bir kenara itmeye çalışıyorum çünkü Duke’ün bununla başa çıkamayacağını düşünmesini istemiyorum. Bununla başa çıkabilirim. Bobby beni kontrol etmiyor. Laila neler hissettiğimi anlamış olmalı ki hemen yanı başıma gelip elimi tutuyor.

Bobby, çalmamıza bile fırsat vermeden ön kapıyı açıyor. Gözlerini üzerimde gezdirmeye şekli hiç hoşuma gitmiyor. Sanki o da *araştırma* sırasında olanları hatırlıyor ve bana işkence yapmaktan zevk alıyor gibi. Fakat hatırlamadığını biliyorum; o ayrıcalığa yalnızca ben sahibim.

Bobby bizi arka odalardan birine götürüyor. Burası önünden geçtiğimiz oda kadar tanıdık olmadığı için seviniyorum. Bobby, “Bana verdiğiniz numarayla işe başladım. Adı Steve Paxton,” diyor. Odanın köşesindeki bilgisayarların ışığı duvarı aydınlatıyor.

“Evin mezarlık gibi,” diyor Laila ve “Sensörleriniz yok mu?” diye soruyor. Elini başının üzerinde sallıyor, fakat hiçbir şey olmuyor. Çileden çıkarak “Bobby,” deyince Bobby duvarı işaret ediyor. Laila duvardaki düğmeyi bulup basıyor. Tavandaki lamba odayı aydınlatınca tuttuğumu fark etmediğim nefesim de yavaşça dudaklarımdan

arasından dışarı çıkıyor.

Bobby, "Saat on biri geçiyor. Hâliyle evde bütün ışıkların açık olmasına gerek yok. Özellikle de yalnızsam," diye açıklıyor.

Duke, ekranlardan birini işaret ederek, "Pekâlâ ne buldun?" diye soruyor. Zehir'in perişan görüldüğü bir fotoğraf, ekranın bir köşesini kaplamış durumda.

Bobby masaya oturuyor. "Pek fazla bir şey bulamadım. Birkaç sefer *güçlendiriciler* yüzünden tutuklanmış, fakat hepsi bu kadar. Onun hakkında tam olarak ne bulmayı umuyordunuz?" diye cevap veriyor.

Duke, "Tehlikeli olup olmadığını," diye açıklıyor.

Bobby, "Oldukça zararsız görünüyor," diye cevap veriyor.

Bobby böyle düşünse de ben Zehir'in neler yapabileceğini biliyorum. "Emin misin? Baktığın tek yer burası mı?" diye soruyorum.

Bobby bana bakıp gözlerini kısıyor. "Bence polis merkezine bakmak oldukça mantıklı. Ama sanırım kütüphaneyi kontrol edip geç iade ettiği kitaplar yüzünden borcu olup olmadığına da bakabilirim. Seni tanımam kütüphanede işimi kolaylaştırabilir," diye yanıt veriyor.

Sessizce, "Beni tanı mıyorsun," diyorum.

"Gıcıklık yapmana gerek yok. Yalnızca sordu," diyor Laila. "Peki ya adresi? Onu da bulabildin mi?" diye soruyor.

"Evet." Bobby masanın çekmecesinden bir kâğıt parçası çıkarıp adresi yazıyor ve kâğıdı Duke'e uzatıyor.

Duke, "Teşekkürler," deyip hafifçe sırtına vuruyor.

Gözlerim tekrar ekrana kayıyor. Bakışlarımı Zehir'in fotoğrafından ayıramıyorum. Aklıma bacağıma nasıl hükmettiği ve ellerini kullanmadan beni nasıl orada tuttuğu geliyor. Bunun ne tür bir güç olduğunu anlayamıyorum. Bu, beni sürekli ikna eden annemin gücüne benzemiyor. Çünkü farklı konularda yeterince yoğunlaşarak annemin ne yaptığını fark ettiğim zamanlarda onun ikna gücüne karşı savaşılabiliyorum. Fakat Zehir'le karşı karşıyayken öne doğru gitmek istemememe karşın onun gücüne karşı koyamamıştım. Durumum tamamen onun merhametine kalmıştı.

Bobby, "Benimle takılmak mı istiyorsun? Yoksa erkek arkadaşınla birlikte gidecek misin?" diye soruyor. Odada etrafıma bakınca Duke

ve Laila'nın çıkmak üzere olduklarını görünce arkamı dönüp kapıya doğru yürüyorum.

Bobby arkamdan, "Ben sana ne yaptım?" diye soruyor.

Olduğum yerde duruyorum.

"Ne yaptığımı gördün de bana farklı bir gözle bakmaya başladın?" diye devam ediyor.

"Gerçekten kim olduğunu gördüm," diyorum.

"O zaman neden bu gece buraya geldin?" diye soruyor. Ses tonu mesafeli ve iddiasız.

"Çünkü Duke her nedense sana güveniyor," diye cevap veriyorum. Odadan koşarak çıkıp Duke'e yetişiyorum. Duke kolunu omzuma atıp şakağımdan öpüyor. Ona sokuluyorum.

"Peki şimdi ne yapıyoruz?" diye soruyorum.

Duke, "Gözetleyeceğiz," diye cevap veriyor.

2 2. B Ö L Ü M

Fe-No[R]-Men: *is.* Varlığının çok etkileyici bir durum olduğunu düşünen kimse.

Laila muhtemelen altıdan önce buraya gelemeyeceğini söylemesine rağmen, son iki saattir pencereden dışarı bakıyorum. Futbol maçına gitmeden önce kendimize çekidüzen vermek için yeterli zamanımız olacak. Yerleşke'den ayrılmamın üzerinden yaklaşık bir ay geçti, fakat Laila'yı uzun yıllardır görmemişim gibi geliyor.

Evin önüne bir kamyonet yanaşınca kapıya koşuyorum. Laila evle sokak arasındaki yolu yarıladığında birbirimize kavuşuyoruz. İkimiz de ciyaklayan kızlardan değiliz, fakat kucaklaşıp çığlık çığlığa zıplamaya başlıyoruz.

Laila geri çekiliyor.

Yüzünü işaret edip “Güneş gözlüğü takmışsın,” diyorum.

“Çünkü burası insanı delirtecek kadar aydınlık. Sana çılgın bir anektot anlatayım. Kendimi zihinsel olarak yorgun hissettiğim için bir benzin istasyonunda durdum ve geri zekâlı gibi, kasanın ardındaki adama ellerinde hiç *Beyin Gıdası* olup olmadığını sordum. Bana son derece garip bir şekilde bakınca aklıma Yerleşke'den ayrılmadan önce aldığımız o detaylı ders ve ağzımızdan hiçbir şey kaçırmamamız gerektiği geldi. Ben de adamın hafızasından o bir dakikayı sildim,” diyor Laila.

“Bunu yapmış olamazsın,” diyorum.

Laila gülüyor. “Öyle bir yaptım ki. Önce dükkândaki herkesin hafızasını silmem gerektiğini düşündüm. Fakat içeride kasadaki

adam dışında yalnızca bir kadın daha vardı ve o da iğrenç görünen bir parça sosisi ekmeğin arasına koymakla meşgul olduğu için dikkati dağılmıştı. Kasanın yanında güneş gözlüğü standı vardı, ben de bir tane alıp parasını ödedim. Umarım bu gözlüğü yüzümde hissetmek Normlu bir insan gibi düşünmemi sağlar,” diye anlatıyor.

Gülümsüyorum ve “Seni ne kadar özlediğimi söylemiş miydim?” diyorum.

Laila, “Ben de seni özledim,” diyor ve “Ne zaman eve dönüyorsun?” diye soruyor.

“Haydi gel, eşyalarını alalım da sana etrafı göstereyim,” diyorum. Kamyonun kasasından çantasını çekmesine yardım ediyorum. “Kamyon mu kiraladın?” diye soruyorum.

Laila, “Yaa, tabii. Çünkü paramı nereye harcayacağımı şaşırdım. Hayır. Bunu Normluların işe yaramayan ıvrır zıvırlarını revize eden bir adamdan ödünç aldım,” diye cevap veriyor.

“Belli ki bu ıvrır zıvırlar o kadar da işe yaramaz değilmiş,” diyorum.

Laila, “Tuhaf. Harçlığımın geri kalanmı kontrol ettikten sonra kamyonu kullanmama izin verip vermeyeceğini düşünürken adam da bana aynen böyle demişti. Yani burada Paranormal teknoloji kullanamayacağımızı biliyorum amabu kadarı da pes yani,” deyip tampona vuruyor.

İçeri girince babam Laila’ya sarılıyor. “Seni tekrar görmek ne güzel. Evde hayat nasıl gidiyor?” diyor. Laila’nın silindirik şeklindeki çantasını omzundan alıp kendi omzuna atıyor. Babamın Laila’ya kızı gibi davranması hoşuma gittiği için gülümsüyorum. Bunun, Laila’nın kendi babasının ona böyle davranmamasını biraz olsun telafi edeceğini umuyorum.

Laila, “Eğer iyi gidiyor deseydim yalan söylediğimi anlardınız; bu yüzden her zamanki gibi diyeceğim,” diye cevap veriyor.

Babam, “Başını dik tut,” diyor.

Laila, “Evet efendim,” diye yanıt veriyor.

“Haydi gidip hazırlanalım,” diyorum.

Babam, “Nereye gidiyorsunuz kızlar?” diye soruyor.

“Baba, sana futbol maçından bahsetmiştim, hatırlıyor musun?”

diyorum.

Babam, “Ah, doğru, ya” diyor. Koridora yönelip çantayı odama bırakıyor ve hazırlanmamız için bizi yalnız bırakıyor.

Laila babamın az önce kapattığı kapıya bakarak “Baban yaşına göre oldukça çekici,” diyor.

“İğrençsin,” diyorum. Demek ki ona baba gözüyle bakmayı tam olarak beceremiyor.

Laila, “Yalnızca bir olguyu dile getiriyorum o kadar,” diyor. Yatağımın üstüne koyduğu çantasını açıp içinden birkaç tane kâğıt çıkarıyor. Kâğıtları bana uzatarak “Beni sevdiğini söyle,” diyor.

“Bunlar da ne?” diye sormaya yelteniyorum, fakat sonra okuldaki tüm öğrencilerin alfabetik listesi olduğunu anlıyorum. İsimlerinin yanında yetenekleri yazılı. “Sen müthiş birisin,” diyorum.

Laila, “Futbolcuların isimlerinin altını çizdim,” diye ekliyor.

Onunla göz göze geliyorum. “Ve?”

“Takımda çok fazla *Kütle Manipulatörü* yok; tabii eğer Trevor’ın kasını incitmesine neden olan buysa. Diyelim ki birisi gerçekten onu kolayca sakatlamak için hazırlıksız yakaladı. Bunu yapmış olabilecek tek bir *Duygu Denetleyici* var,” diye açıklıyor. Kâğıtları elimden alıp birkaç sayfa çeviriyor. “Bu çocuk... Andrew. Fakat bunu o başlatmış olamaz. Daha birinci sınıfta. Sen bana Trevor’ın geçen yıl sakatlandığını söylememiş miydin?” diye soruyor.

“Evet öyle,” diye cevap veriyorum. Laila’nın kolunun üzerinden sayfaya göz atmak için başımı uzatıyorum. “Belki *Duygu Denetleyicileri* geçen yıl mezun olmuştur ve yerlerini Andrew almıştır. Fakat bir birinci sınıf öğrencisinin okulun en iyi oyuncularından oluşan takımında ne işi var ki? Rakip takımdakilerin duygularını pekâlâ yedek kulübesinden de kolaylıkla yatıştırabilirdi,” diye ekliyorum.

“Doğru.” Laila kâğıtları yatağımın üzerine fırlatıyor. “Gözümüzü açık tutmamız gerek. Haydi, biraz süslenelim,” diyor.

Otoparktan stadyuma doğru yürüyoruz. Laila bir arabanın yanında duruyor, rujunu çıkarıyor ve dikiz aynasını kullanmak üzere eğiliyor. Homurdanıyor ve “Bir şey göremiyorum,” diyor. Aynayı birden

kendine çekince arabanın alarmı avaz avaz ötmeye başlıyor.

Arabanın sahibinin yakınlarda olup olmadığını görmek için etrafa bakıyorum ve “Haydi gidelim,” diyorum.

“Hayır, ben hallederim,” diyor. Parmaksız dantelli eldivenler geçirdiği ellerini kaldırıncaya araba susuyor.

Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. “Bu nasıl oldu böyle?” diye soruyorum.

“Söylerim, ama önce kızmayacağına söz ver,” diyor Laila.

“Neden kızayım ki?” diye soruyorum.

Laila, “Son zamanlarda Bobby’le takılmaya başladım. Bana yeteneğimi nasıl geliştireceğimi öğretti,” diye cevap veriyor.

“Yeteneğini geliştirmek mi? Bu da ne anlama geliyor?” diye soruyorum.

“Anlarsın ya, ileri seviyede yetenek kontrolü gibi bir şey,” diyor Laila.

Aklıma denenmemiş zihin oyunlarının tehlikeleri hakkında annemin verdiği sayısız ders geliyor. “Sen deli misin? Beynine zarar vermek mi istiyorsun? Zihinlerimiz tamamen gelişene kadar yeteneklerimizi zorlamamıza izin verilmemesinin bir gerekçesi var,” diyorum. Biraz annem gibi konuştuğumun farkındayım ama demek ki annem bu konuda haklı.

Laila sakızını patlatıyor. “Neymiş o gerekçe? Yetişkinlerin bizim üzerimizde kontrol sağlamaları mı? Onlar bizim fazla miktarda gücü kaldıramayacağımızı düşünüyor, hepsi bu. Bunu suistimal edeceğimizi sanıyorlar,” diyor.

Laila’nın az önce etkisiz hâle getirdiği arabaya bakarak kinayeli bir şekilde, “Neden böyle düşünüyorlar bilmiyorum,” diyorum ve “Bunu nasıl yaptın?” diye soruyorum.

“Zihnimi kullanarak arabanın elektrikli kontrol panelini bulup ‘hafızasının’ son otuz saniyesini siliyorum,” diye açıklıyor. Hafıza sözcüğünü eliyle havada tırnak işaretleri yaparak vurguluyor.

Bakışlarım birkaç kez arabayla Laila arasında gidip geliyor.

Laila, “Daha fazlası da var. Şunu izle,” diyor. Ellerini kaldırıp gözlerini kapatıyor. Neyi beklediğimden emin değilim. Arabanın hafızası

zaten silinmiş durumda. Fakat birdenbire, arabanın alarmı tekrar ötmeye başlayınca irkiliyor ve olduğum yerde sıçıyorum. Ellerimle kulaklarımı kapatıyorum. Omuzlarım da gayriihtiyari yukarı kalkıyor. Laila gülümseyip arabayı tekrar susturuyor. Hareket etmiyorum.

Laila ellerimi işaret ederek “Neden böyle durmak yerine gürültüyü zihinsel olarak susturmadın?” diye soruyor.

Sahi bunu *neden* yapmadım? Antrenmansızlıktan mı? “Bilmiyorum. Sanırım şaşkınlıktan...” diyorum. Ellerimi aşağı indirip arabaya bakıyorum. Zihnim hızla çalışmaya başlıyor. “Sen az önce...”

“Arabanın hafızasını geri getirdim,” diyor Laila.

Ağzımı iki kere açılıp kapadıktan sonra nihayet, “Bunu yapabildiğini bilmiyordum,” diyebiliyorum.

“Yapamıyordum. İleri düzeyde yetenek kontrolü sağ olsun,” diyor ve gülüyor. “Haydi gel,” diyerek kolumdan çekiyor ve yürümeye başlıyoruz.

Laila’nın itirafının geri kalan kısmının nihayet farkına varıp “Artık Bobby’yle mi takılıyorsun? Bildiğimiz Bobby’yle mi?” diye soruyorum. O kadar insanın içinde, nasıl oldu da Bobby Laila’nın yeni arkadaş çevresine dâhil olmayı başardı?

Laila konuyu sanki önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirerek “Biliyorum, biliyorum,” diyor. “Fakat bunu yapmak zorundaydım. Kendimi savunabilmem gerekiyordu. Babamın eve gelip duran korkunç bir arkadaşı var. Annemi ve beni tehdit ediyor. Üstelik Bobby’nin yetenek geliştirme konusunda gerçekten çok başarılı olduğunu öğrendim,” diye açıklıyor.

Karanlık beyzbol sahasından geçip futbol stadyumuna doğru yürüyoruz. “Adamın biri seni tehdit mi etti? Her şey yolunda mı?” diye soruyorum.

Laila, “Evet, sorun değil. Kızları korkutarak tatmin olan serserinin teki. Muhtemelen kendini bu sayede güçlü hissediyor. Bu benim baş edemeyeceğim bir durum değil,” diye cevap veriyor.

Koluna girip “Dikkatli ol, tamam mı?” diyorum.

“Tamam, olurum,” diyor.

“Konu açılmışken Yerleşke’de bizim yaşlarımızda bir kızın öldü-

rüldüğünü duydun mu?” diye soruyorum.

Laila, “Ne? Hayır. Neden?” diye yanıt veriyor.

“Babam bu konuda bir soruşturma yürütüyor. Fakat sen daha duymadıysan demek ki henüz halka açıklamadılar,” diyorum.

Laila sorularını ardı ardına sıralıyor: “Bir cinayet mi? Yerleşke’de mi? Emin misin? Kim yapmış?”

“Şüphelileri sorguya çekiyorlar. Bu bir cinayet olmayabilir de. Kızın kendini öldürmüş olabileceğini düşünüyorlar,” diye açıklıyorum.

“Bu kulağa daha mantıklı geliyor. Çok kötü. Peki, bu babanın eşyalarını karıştırdığın anlamına mı geliyor? Seni yaramaz kız,” diyor Laila.

Parlak ışıklarla aydınlatılmış bilet gişesine doğru yürürken ayağımla yerdeki tozları dağıtıyorum. “Biliyorum. Öğrense çok kızardı,” diyorum.

“Bunu ondan saklayabilmene şaşırdım,” diyor Laila.

“Henüz doğru soruları sormadı da ondan. Umalım ki sormaya başlamasın,” diye cevap veriyorum.

Gişeye geldiğimizde ikimiz de biletlerimizi görevli kadına uzatıyor ve stadyuma giriyoruz. O sırada çalmakta olan bandonun ve kalabalığın sesi kalbimin aniden hızla çarpmasına neden oluyor.

“Şu hâline bak; bir budala gibi sırtıyorsun,” diyor Laila.

“Yeni arkadaşlarımla tanışacağın için heyecanlıyım. Tabii onlar da seninle tanışacakları için. Ve unutma...” derken Laila sözümü kesiyor.

“Evet, Lincoln Lisesi hakkında hiçbir şey duymadık,” diyerek cümlemı tamamlıyor.”

“Tanrı’ya şükür daha önce hiç Yerleşke dışındaki bir maça gitmedik. Yoksa bizi tanıyabilirlerdi,” diyorum.

“Sendeki okul ruhu eksikliği bu kez işimize yaradı,” diyor Laila. Peki, Trevor senin tam olarak nereli olduğunu sanıyor?” diye soruyor.

“California.”

“Seni Californialı bir kız mı yaptılar?” diye soruyor.

“Tam olarak değil. Fakat ben öyle olduğumu iddia ettim. Ne de olsa oraya bir kez gitmiştim,” diye açıklıyorum.

Laila, parlak renkli dudaklarını birbirine sürtüyor. “Peki ya zorda kalınca ne yapıyorsun? Trevor sana büyüdüğün şehir hakkında bir

şeyler sorduğunda *Burası Küçük bir Dünya*’yı mı anlatıyorsun?” diye soruyor.

“Genellikle konuyu değiştiriyorum,” diye cevap veriyorum. Sonra Laila’nın kolunu tutarak “Gel haydi, işte oradalar,” diyorum.

Laila haylaz haylaz gülümseyerek “Bu gece birkaç Normlunun zihniyle dalga geçmeliyiz. Onlara komik şeyler yaptırmalıyız,” diye cevap veriyor.

“Hayır,” diyerek kolunu sıkıyorum ve Laila’yı bana bakması için zorluyorum. “Yapma. Onlar gerçekten çok iyiler, zekiler ve... Yapma işte, tamam mı?” diyorum.

“Tamam, tamam,” diyor Laila. Gruba doğru yürümeye devam ediyoruz. Laila, “Trevor hangisi?” diye soruyor. Bu gece herkesin normal giyinmiş olduğunu fark ediyorum. Vücudunu boyayan ya da peruk takan kimse yok. Bunun nedeni yerine getirmekte olduğumuz “izleme görevi” olmalı.

Laila yürüyüşünü yavaşlatarak “Dur tahmin edeyim. Addie kimi çekici bulabilir? Şirin ama ölçülü, utangaç ama öz güvenli biri olmalı. Botlarını önündeki banka dayamış olan koyu renk saçlı çocuk,” diyor ve doğruca Trevor’ı işaret ediyor.

Grup henüz Laila’yı ve beni fark etmiyor. Aralarında hareket etmeyen tek kişi Trevor –gözlerini sahaya sabitlenmiş durumda. Rowan, önce Jason’ın üzerine tırmanıyor, sonra da oturağın altına doğru uzanıyor. Jason ise onu yere itirmeye yelteniyor. Daniel bir plaj voleybolu topunu şişiriyor. Katie ve Lisa, cep telefonlarını çıkarmışlar ve mesajlaşıyorlar. Brandon ise Lisa’nın ilgisini çekmeye çalışıyor.

Laila, “Peki Trevor’ın kız arkadaşı nerede?” diye soruyor.

Sahayı işaret ederek “Kendisi amigo kızların lideri,” diye yanıt veriyorum.

“Fakat Trevor onu seyretmiyor, sahada topu oradan oraya atan oyunculara bakıyor,” diyor Laila.

“Onun Trevor olduğunu söylemedim,” diye cevap veriyorum.

* (İng.) It’s a Small World: disneyland eğlence parklarında çizgi karakterlerin kostümlü animatörler tarafından canlandırıldığı müzikli tekne (ed. notu).

“Peki o mu?” diye soruyor Laila.

Gülerek “Evet,” diyorum.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Laila saçını havalandırıyor, gülüyor ve “Haydi yapalım şunu,” diyor.

Grubun yanına gidiyoruz. “N’aber millet?” diyorum.

Rowan, “Addison,” diyerek ayağa fırlıyor. Elinde köpükten yapılmış bir el figürü tutuyor ve bununla omzumu dürtüyor. “Çekici arkadaşın kim?” diye soruyor.

Laila, “Sen Rowan olmalısın,” diyor.

“Rowan, bu Laila, memleketimdeki en iyi arkadaşım,” diyerek onu takdim ediyorum.

Rowan tek kaşını kaldırıp bana bakıyor ve Laila’ya, “Hoş geldin memleketteki en iyi arkadaş. Benim yanıma oturabilirsin,” diyor.

Kafamı sallayıp “Rowan, sana hiçbir şey öğretmedim mi?” diyerek ona takılıyorum.

Rowan’ın yapmacık gülümsemesi gerçeğe dönüşüyor. “Ben yavaş öğrenen biriyim,” diye cevap veriyor.

Herkesi sırayla takdim edip isimlerini söylüyorum. Hepsi Laila’ya el sallayarak selam veriyor.

Laila, “Vay be Addie, bir sürü arkadaşın var,” diyor. Sıra boyunca ilerleyerek Daniel’i, Katie’yi, Lisa’yı ve Brandon’ı geçip Trevor’ın yanına geliyoruz. Trevor ayağa kalkıyor. “N’aber Addison?” diye soruyor.

“Selam, bu Laila,” diyorum.

Trevor, “Tanıştığımıza memnun oldum Laila,” diyor.

Laila, Trevor’ın elini sıkarak “Duyduğuma göre rakibim senmişsin,” diye cevap veriyor.

Trevor kaşlarını çatıp bana bakıyor.

Laila’ya “Çok teşekkürler,” bakışı atıyorum. Trevor’a, “Ona gelecekte en iyi arkadaşım olacağını söyledim. Gel gör ki insanın ağzı Laila gibi gevşek olunca, o gelecek giderek yaklaşıyor,” diye açıklıyorum.

“Ah anlıyorum,” diyor Trevor. “O sıfat için yarıştığımdan haberim yoktu,” diye ekliyor. “O” kelimesine yaptığı vurgu, ona tekrar alıcı gözle bakmama neden oluyor. Yüz ifadesi normale dönünce az önce olan şeyi hayal etmiş olabileceğime karar veriyorum.

Laila, “Boşboğaz olmama rağmen hâlâ daha avantajlı olduğumu düşünüyorum,” diyor. “Sen de en az benim kadar iyi görünüyor olabilirsin, fakat ben sana göre daha dayanıklıyım. Ayrıca Addie’yi on yıl kadar daha uzun bir zamandır tanıyorum. Dolayısıyla henüz kavga etmemiz gerektiğini sanmıyorum,” diye ekliyor.

Trevor, “İşte bu iyi, haber,” diye cevap veriyor.

Trevor’ın yanındaki iki boş yeri işaret edip “Burası bizim mi?” diye soruyorum.

“Evet, adımın başka bir ölüm listesine daha eklenmesini istemediğim için size yer tutmanın yerinde olacağını düşündüm,” diyor Trevor.

Hep birlikte oturuyoruz. Solumda Trevor, sağımda Laila var. Laila öne eğiliyor. “Merak etme, Addie havlar ama ısırmaz,” diyor.

Laila arkasına yaslandığında Rowan bacaklarının yanına çömeliyor ve üçümüzü de ciddi bir ifadeyle süzüyor. “Lincoln Lisesi operasyonu başlamak üzere,” diyor.

Yanımda oturan Trevor sanki Rowan’ın gerçekten bu işe bulaşmayacağını düşünmüş ve yanlış düşündüğünü yeni fark etmiş gibi içini çekiyor. Gülmemeye çalışarak omzumla Trevor’ın omzunu hafifçe dürtüyorum.

Rowan, “Öğrenci tribününe nöbetleşe sızacağız,” diye devam ediyor. “Addie, flört etme yeteneğini geliştirmeye bak, o konuda biraz eksiksin var,” diye ekliyor.

Laila gülüyor. “Bu çocuğu sevdim,” deyip Rowan’ın yüzünü ellerinin arasına alıyor ve yanağından öpüyor. “Çok şirin,” diyor.

Laila onu bırakınca Rowan dengesini kaybediyor ve yüzünde şaşşal bir gülümseme ve yanağında kırmızı bir ruj lekesiyle sırtüstü düşüyor. “İlk vuruşun ardından başlıyoruz,” diyor. Ben Rowan’ın bu noktada Laila’nın yanına oturmasını beklerken o aceleyle kaçıp gidiyor.

“Demek havlıyorsun ama ısırmıyorsun,” diyor Trevor.

“Eh, Laila her ikisini de yapıyor; bu yüzden Rowan dikkatli olsa iyi olur,” diye cevap veriyorum.

Bando çalmaya başlayınca Laila’ya dönüp kulağına, “Rowan öğren-ci tribününe sızma görevini yerine getirmek isteyebilir, fakat ikimiz de bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyoruz...” diyorum.

Laila başını sallıyor.

“Fakat ben gerçek bir *araştırma* yapmak istiyorum. Biraz zaman geçince soyunma odasına sızıp bazı konuşmaları dinleyeceğim. Beni koruyabilir misin?” diye devam ediyorum.

Laila, “Tabii ki,” diye cevap veriyor.

“Teşekkürler,” diyorum. Bando tempolu bir ritim tutturuyor ve futbol takımı sahaya koşuyor.

Laila el çırpıp “Duke birazdan burada olur,” diye fısıldıyor.

Bizim takımımız seyircilerin tezahüratları eşliğinde amigo kızların arasından geçtikten sonra, Lincoln Lisesi’nin oyuncularını sahaya dö-külüyorlar. Duke, sahanın ortasına koşarak sanki bir rock yıldızıymış gibi tribünlere işaret ettikten sonra eğilip selam veriyor. Selam veriyor!

“Şuna bakın,” diye mırıldanıyorum.

Trevor, “Duke’ün hayranı değilsin galiba,” diyor.

“Hem de hiç,” diye cevap veriyorum.

“Aslında oldukça iyi bir çocuktur,” diyor Trevor.

Başım birden Trevor’a dönüyor. “Onu tanıyor musun? Yani saha dışında?” diye soruyorum.

Trevor, “Evet. İkimiz de Amerikan oyuncularına ödül verilen tö-rendeydik. Bizi aynı masaya oturttular. Bütün ödüllerle dalga geçerek yaklaşık dört saat geçirdik. Tabii ki kendi aramızda,” diye anlatıyor. Sonra başıyla sahayı işaret ediyor. Takımlar kendi kulübelerinde, maçın ilk yarısı için hazırlanıyorlar. “O gerçekten çok iyi bir oyuncu. Ona neden selam verdiğini anlıyorum,” diye ekliyor.

Duke ne kadar başarılı olursa olsun, yine de bu kadar kibirli ol-masına bir anlam veremiyorum. Trevor’a, “Sen hiç selam verdin mi?” diye soruyorum.

“Ben hiç o kadar iyi bir oyuncu olmadım,” diye cevap veriyor.

“Fakat sen de aynı ödül törenindeydin. Sen de mutlaka en iyi oyun-culardan biriydin. Belki de bu yıl ondan daha iyi olacaktın,” diyorum.

Trevor omuz silkiyor. “Zamanımı olasılıklar hakkında düşünerek harcamanın bir yararı olmuyor,” diyor.

Laila, “Bunu akli olasılıklarla dolu olan bir kıza söylüyor,” diye fı-sıldıyor.

23. BÖLÜM

em-sal-siz: *sf.* Azamet bakımından eşsiz.

Babam hatırladığımdan daha yaşlı görünüyor. Yorgun gibi. Gülümse-
mesi bile yapmacık. “Selam tatlım. Seni özledim,” deyip bana sarılıyor.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyorum.

Babam, “Yalnızca işler bu ara biraz yoğun,” diye cevap veriyor.

Başımı yana yatırıp “yoğunluğun,” gülümseyerek saklamaya ça-
lıştığı stres için yeterli bir bahane olup olmadığına karar vermeye
çalışıyorum.

Babam, “Burada olduğun için çok mutluyum,” diyor. Sonra beni
yan çevirip mavi renkli saç tutamını yakalıyor. “Annenin endişelen-
mesine neden olan şey bu mu?” diye soruyor.

Laila giriş yolundan çantalarımızı taşıyarak geliyor ve babam,
çantaları hemen onun elinden alıyor. Laila, “Evet. Muhteşem olmuş,
değil mi Bay Coleman?” diye soruyor.

“Aklımdaki sözcük tam olarak *muhteşem* olmasa da Addie gele-
ceğin azılı suçlusu olmaktan çok uzak,” diyor babam.

İçimi çekerek “Kesinlikle,” diyorum. “Düşünsene, annem beni
bu yüzden cezalandırdı.”

Babam sırtarak “Yapması gerektiği gibi,” diyor. Sorumluluk sa-
hibi bir yetişkin gibi böyle demesi gerektiğini ama bunu gerçekten
kastetmediğini hissettiriyor. Babamı çok özlemişim.

“Gelir gelmez kaçır gibi dışarı çıkmayı istemezdik, fakat futbol

maçına yetişeceğiz,” diyorum.

“Sorun değil. Maç için geldiğinizi biliyorum. Yarın bütün gün benimlesiniz,” diyor babam.

“Tabii ki,” diye teyit ediyorum.

Babam bana bir hastaneden bile daha steril görünen bir oda gösterip “Biraz sade olduğunu biliyorum ama ne zaman ziyarete gelersen kullanabilirsin. İstersen çizgi romanlarını ve eşyalarını koymakta özgürsün,” diyor.

“Teşekkürler baba, koyarım,” diyorum. Babam tam odadan çıkmak üzereyken “İyi olduğuna emin misin?” diye sorarak onu durduruyorum.

Gülümseyip “İyiym Addie,” diyor.

Laila ile birlikte sıkışık banyodaki aynanın önünde hazırlanırken Laila, “Dün gece Duke ile birlikte Zehir’in evinde biraz daha gözetleme yaptınız mı?” diye soruyor.

“Hayır, zamanımız olmadı. Neden, sen yaptın mı?” diye cevap veriyorum.

“Evet. Fakat geçen seferkinden farklı bir şey yoktu. İçeride sadece uyuşturucu bağımlıları girip çıktı. Bağımlıların yarısının gençler olması sana da garip geliyor mu?” diye soruyor Laila.

Saçlarımın üzerinden düzleştiriciyle geçiyorum. Nemli hava nede niyle saçlarımı dalgalı bırakıp bırakmamayı düşünüyorum. Saçlarım şimdiden kabarmaya başladı bile. “Bunu ben de garip buldum. Neden bilmiyorum ama sanırım yaşitlarımızın bunu yapmayacak kadar zeki olduklarını düşünüyordum,” diye yanıt veriyorum.

Laila gözlerinin altına siyah kalem çekiyor. “Yine de bu hangi konuda emin olmamı sağladı biliyor musun?” diyor.

“Hani konuda?” diye soruyorum.

“Üzülmemiz için hiçbir neden olmadığı konusunda. Duke de böyle hissediyor değil mi?” diyor Laila.

“Evet, öyle düşünüyor. Zehir’in evinde beyin hücresi kaybından başka bir şey olduğu yok,” diye yanıt veriyorum.

Maç sırasında, keşke üstüme giyecek bir şey daha alsaydım diye

düşünüyorum –hava oldukça serin. Nefesimi ellerime üflüyorum ve ellerimi hızla bacaklarıma sürtüyorum. Laila yanımda bir yukarı bir aşağı zıplıyor fakat bunu ısınmaya çalıştığı için mi yoksa heyecanlı olduğu için mi yaptığını anlayamıyorum. Laila, “Daha önce hiç dışarıdaki bir maça gitmediğimize inanamıyorum. Bizim neyimiz var böyle? Bu çok eğlenceli,” deyince sır çözülmüş oluyor.

“Evet, heyecanlı,” diye yanıt veriyorum.

“Normaller son derece... Normal görünüyorlar,” diyor.

“İşte geliyorlar.” Sunucu okulumuzun adını uzata uzata anons ederken Duke’un başını çektiği ve tünelden koşarak çıkan takımı işaret ediyorum.

Duke sahanın ortasına koşup selam veriyor.

İçimi çekiyorum. “Keşke böyle şeyler yapmasa. Onu olduğundan daha fazla kendini beğenmiş gösteriyor,” diyorum.

“Duke yalnızca eğleniyor. Eğer sahaya daha yakın olsaydık, gözünü muzip muzip kırdığını görürdün,” diyor Laila.

Muzip olsun ya da olmasın, bütün stadyum muhtemelen Duke’un kendini beğenmişin teki olduğunu düşünüyor. Bu onu neden rahatsız etmiyor? Solumuzda diğer takımın öğrenci tribünü var. Laila’nın oraya göz attığını fark ediyorum.

“Ne oldu?” diye soruyorum.

“Normal erkekler oldukça şirinler,” diye cevap veriyor.

Ben de onları kısaca süzüyorum. Kendi okulumda her gün gördüğüm erkeklere benziyorlar.

“Kafalarını karıştırmalıyız,” diyor Laila.

Gülerek “Nasıl?” diye soruyorum.

Laila, “Pekâlâ, şu erkeklerden birini seç de buraya gelmesini sağlayayım,” diye cevap veriyor.

“Nasıl?” diye soruyorum.

“Bunun kendi fikri olduğunu düşünecek. *Düşünce Yerleştirme* alıştırmayı yapmak gerektiği için bunu sen de denemelisin. Bu arada o alıştırmalar nasıl gidiyor?” diye soruyor Laila.

Aslında pek iyi gitmiyor ve alıştırmaya yapmaktan yoruldum. Ne zaman boş zamanımız olsa Duke yalnızca bunu yapmak istiyor.

“Sanırım giderek ustalaşıyorum,” diye cevap veriyorum.

“Kanıtla o zaman. Seninle yarışalım. Kim seçtiği erkeğin buraya daha önce gelmesini sağlarsa kazanır,” diyor Laila.

Başımı yana yatırıp homurdanıyorum ve “Tamam,” diyorum.

“Pekâlâ, şimdi istediğin çocuğu seç de aynı kişiyi çağırmaya çalışmayalım,” diyor.

Bu sefer onları daha yakından inceliyorum. “Ellerini ceplerine sokmuş, kovboy çizmeleri giymiş ve koyu saçlı olan,” diyorum. Bu çocuk bana bir yerden tanıdık geliyor, fakat çıkaramıyorum.

Laila gözlerini deviriyor. “Tabii ki Addie’nin hoşlandığı tipik erkek. Ben, elinde köpük parmak olanı seçiyorum,” diyor Laila.

“Hangisi?” diye soruyorum.

Laila, “Şuradaki deli gibi zıplayandan bahsediyorum. Omuz hizasında saçları ve pürüzsüz bir teni olandan,” diye tarif ediyor.

Laila’nın kastettiği çocuğa odaklanıyorum. Tam Laila’nın erkekler konusundaki zevkini çözdüğümü sanırken –gerçi bir ara yaşları on altı ile yirmi iki arasında değişen bütün erkeklerden hoşlandığını düşünüyordum– her seferinde tamamen farklı birini seçerek beni şaşırtıyor. Mesela bu çocuğu ele alalım. Yeterince şirin, fakat fazla zayıf ve bir futbol maçı için fazlasıyla sık giyinmiş. Laila’nın stil konusunda daha çok zevk sahibi olduğunu sanıyordum.

Laila, “Hazır mısın?” diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

“Başla,” diyor.

Kendimi fazla belli etmemeye çalışarak seçtiğim çocuğa birkaç kez bakıp konsantre oluyorum. Zihnimden, “*Gidip saçında mavi şerit olan kızla konuş,*” diye geçirip bu fikri onun zihnine sokmaya çalışıyorum. Çocuk benimle bir kez göz göz geliyor, sonra başka tarafa bakıyor. Tekrar denememe fırsat kalmadan Laila’nın seçtiği çocuk bize doğru yürümeye başlıyor. Sessizce homurdanıyorum ve Laila gülüyor. “Haha! Ben dürtüleri üzerinde daha az kontrolü olan birini seçtim. Daha çılgın olanları seçmelisin Addie, muhafazakâr olanları değil,” diyor.

Ah, demek ki bu seferki kriteri buymuş.

Çocuk iki sıra arkamızda bir yere oturuyor. Acaba kurnaz olduğunu mu düşünüyor? Zavallı çocuğa buraya gelmesi söyleniyor ve artık burada olduğuna göre ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yok.

“Ona bizim yanımıza oturmak istediğini söyledim. Fakat pek de yanımızda sayılmaz,” diyor Laila. Sonra arkasını dönüp çocuğa bakıyor ve “Cidden mi? Bu kadar pısırik mısın?” diyor.

“Muhtemelen senden çekinmiştir,” derken çocuk merdivenlerden inmeye başlıyor.

Çocuk Laila’nın yanına oturunca Laila, “Adın ne?” diyor soruyor.

“Rowan.”

“Ben Laila. Bu da Addie.”

“Selam,” diyorum.

Rowan, “Sizler karşı takımı izlemeye mi geldiniz?” diye soruyor.

Laila, “Zaten bu yüzden bu bölümde oturuyoruz,” diye cevap veriyor.

Rowan, “Bir maç izlemek için uzun bir yoldan gelmişsiniz. Oyuncularından bazılarıyla arkadaş olmalısınız,” diye devam ediyor.

Laila sahada bir pas vermek üzere geri geri giden Duke’ü göstererek “Aslına bakarsan şuradaki Addie’nin erkek arkadaşı,” diyor.

Rowan, “Oyun kurucu mu?” diye soruyor.

“Evet. Adı Duke Rivers. Daha önce duymuş muydun?” diyorum.

“Bu sene onur takımına girmeye hazırlanıyor öyle değil mi?” diyor Rowan.

Ben omuz silkiyorum, fakat Laila, “Evet. Sizin oyuncularınızdan herhangi biriyle yarışıyor mu?” diye soruyor.

Rowan, “Hayır. Oyun kurucumuz büyük bir sakatlık geçirdi,” diye cevap veriyor.

“Çok kötü,” diyorum.

“Gerçekten de öyle. Müthiş bir oyuncuydu. Bu sene Duke’ü yenebilirdi,” diyor Rowan ve arkadaşının oturduğu yeri göstererek “İşte orada –Trevor,” diyor.

Laila gülüyor ve neden güldüğünü biliyorum – Rowan, benim üzerinde *Düşünce Yerleştirme* uygulamaya çalıştığım çocuğu işaret ediyor. Acaba bana bu yüzden mi tanıdık geldi? Duke’ün futbol al-

bümlerinin bazılarında fotoğrafını görmüş olabilir miyim?

Rowan, “Bu kadar komik olan nedir?” diye soruyor.

Laila, “Hiçbir şey. Arkadaşım onun şirin olduğunu düşünmüştü. Ve kendisi futbolculardan hoşlanmadığına dair yemin ediyor,” diye açıklıyor.

“Ah şey, kendisi dolu sayılır,” diyor ve sahada ponponlarını sallayan muhteşem bir amigo kızı işaret ediyor. Tam da Trevor’ın birlikte olmasını bekleyeceğim türden bir kız.

Laila, “Birisi nasıl dolu *sayılabilir* ki?” diye soruyor.

Rowan, “Ondan bir ay önce ayrıldı, fakat kız etrafından ayrılmıyor ve Trevor da kibarlığından kıza peşini bırakmasını söyleyemiyor,” diye durumu açıklıyor.

Laila, “Vay canına. Sana azıcık bir şeyler anlatmamız yetti; her türlü bilgiyi ortaya döktün,” diyor.

Rowan’ın yüzü kızarıyor. “Peki ya sizler? Sizin okulunuz neye benziyor?” diye soruyor.

Laila omuz silkerek “Bildğin ortalama liseler gibi,” diye cevap veriyor.

“Peki nasıl oluyor da hiçbir maça ev sahipliği yapmıyorsunuz?” diyor Rowan.

Laila, “Çünkü stadyumumuz çok kötü durumda. Okulumuz ise parayı stadyumu yenilemeye yatırırsa bizi otobüslerle sağa sola göndermeyi tercih ediyor. Okul bir avuç ahmak tarafından yönetiliyor,” diye cevap veriyor.

Önceki gün Güvenlik Komitesi tarafından yabancılara söylemize izin verilen ve verilmeyen şeyler konusunda eğitilmiştik. Bu kabul edilebilir bir cevap örneği. Daha doğrusu, yakın sayılır. Laila muhtemelen son cümlesindeki kinayeyi çok komik bulmuştur.

Rowan başını yana eğip Laila’nın dürüst olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibi görünüyor.

Laila nefesini tutarak “Dur bir dakika. Yoksa gerçek sırrımız ortaya çıktı mı? Bu çocukta iş var. Hepimizin eğitim almakta olan süper kahramanlar olduğumuzu ve kimse gerçek kimliklerimizi bilmesin diye saklandığımızı öğrendi,” diyor.

Püskürerek gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Rowan, “Komiksin,” deyip gülüyor.

“Çok sevimlisin,” diyor Laila. “Bahse girerim sen de tam bana içecek bir şeyler almak istiyordun, değil mi?” diye ekliyor.

Rowan’ın gözleri biraz açılıyor ve Laila’nın bunu ona söylemeden önce muhtemelen düşündüğüünü tahmin ediyorum. Rowan, “Tabii, memnuniyetle,” diyor.

Laila, “Bir dakikalığına yalnız kalabilirsin değil mi Addie?” diye soruyor.

“Evet tabii ki. Çocuğa iyi davran,” diye cevap veriyorum. Laila uzaklaşınca dikkatimi tekrar sahaya veriyorum ve Duke’ün kenardan bana baktığını fark ediyorum. Bana el sallayıp bir öpücük gönderince yanaklarım kızarıyor. Arkamda oturan birkaç kız gıptayla içlerini çekiyorlar. Ben de elimi yarıya kadar kaldırıp el sallıyorum. Duke oyuna geri dönünce bilerek Normal öğrencilerin oturduğu bölüme bakıyorum. Trevor gitmiş.

24. BÖLÜM

NO[R]-Mi-nal: *sf.* Yalnızca ismen mevcut olan ancak gerçekte var olmayan.

Rakip sahasındaki –Lincoln Lisesi öğrencileri tribünündeki- turumuzu tamamlamamızın ve sohbet edecek birkaç kişi dışında hiçbir şey bulamamamızın ardından, Laila ile birlikte oyunun ikinci yarısını izlemeye koyuluyoruz. Maçın başladığını belirten düdük çaldığında Trevor’ın maçı dikkatle izlemek üzere yerinde olmamasına şaşırıyorum. Stephanie’yle konuşup konuşmadığını görmek için sahanın kenarına bakıyorum. Orada değil. Stephanie ise bacağına havaya savurmak üzere.

Laila’ya, “Hey, Ben gidip Trevor’ın nerede olduğuna bakacağım. Hemen dönerim,” diyorum.

“Tamam,” diye cevap veriyor.

Maç tekrar başladığı için, stadyumun arkasındaki asfalt yol terk edilmiş gibi. Etraftaki tek yapı olan büfenin ışıkları, onu karanlık sokakta ısıldayan bir adaya çeviriyor. Trevor’ın geniş sırtını anında fark ediyorum. Bankonun önünde durmuş, kasiyere para veriyor. Kasiyer ona içeceğini uzatınca benim bulunduğum stadyum merdivenlerine arkasını dönüp karanlığa doğru yürüyor. Ona yetişebilmek için koşmam gerek.

Nefes nefese kalarak “Trevor,” diye sesleniyorum.

Trevor arkasını dönüp “Ah, selam Addison,” diyor.

“Ne yapıyorsun? Maçın geri kalanını seyretmeyecek misin?” diye

soruyorum.

“Ben... Aslında hayır,” diye cevap veriyor.

“Peki neden?” diye soruyorum.

Trevor içeceğinden bir yudum alıyor. “Yalnızca biraz uyuştum. Biraz yürümenin iyi geleceğini düşündüm,” diyor.

“Bu iyi bir bahane, fakat gerçek sebep nedir?” diye üsteliyorum.

Trevor gülüyor. “Babanın yalan dedektörü genlerinden bir kısmını miras mı aldın?” diye soruyor.

Sahip olduğum tek yetenek zamana müdahale etmek olduğu hâlde, “Belki,” diyorum. Trevor’ın yalan söylediğini bilmemin sebebi, doğal davranmaması. Bütün gece normalde olduğundan daha da sessizdi. Aslında çoğu zaman sessiz biri olduğundan bu da çok önemli bir ipucu sayılmaz.

Trevor, “Sanırım genellikle olasılıklar hakkında düşünmeme konusunda başarılı olsam da bu gece bunu yapmakta zorlanıyorum. Suçu karşılaştığımız takımın üzerine yıkıyorum,” diye açıklıyor.

“O hâlde bütün suçları onların üzerine yikalım,” diyorum.

Trevor, “Kulağa hoş geliyor,” diyor.

Onun bir şeyler daha söylemesini bekliyorum, fakat susuyor. Yalnızca sessizce içeceğini yudumluyor. Düşünmemekte zorlandığı olasılığın ne olduğunu biliyorum –sakatlığından bahsediyor. Fakat daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum. “Ne düşünüyorsun?” diye soruyorum.

Trevor omzunu ovuyor. “Doktor önümüzdeki hafta tekrar atış yapabileceğimi söylüyor, fakat bir daha asla tam formda oynayamayacağımı anlıyorum,” diye cevap veriyor.

Başımı sallıyorum.

Trevor içeceğinden uzun bir yudum daha alıyor. Oyalanıyor gibi bir hâli var. Belki de gitmemi bekliyor, fakat gitmek istemiyorum. Onun konuşmasını istiyorum. Ona destek olmak istiyorum. Nihayet, “Yeterince güçlü olmadığım için değil,” diyor.

Hemen, “Tabii ki,” diyorum ve sonra biraz gülüyorum. Teknik olarak bunu bilmem mümkün değil. Yalnızca onu üzerinde gömleği olmadan gördüm ve bu açıklamasının delilini büyük bir zevkle

izledim.

“Yeterince güçlüyüm,” diyor Trevor.

“Biliyorum. Az önce sana katıldığımı belirttim,” diyorum.

“Fakat gülüyorsun. Yeterince güçlü olduğumu düşünmüyorsun,” diyor. Elindeki teneke kutuya bakıp ellerinin arasında eziyor.

Daha çok gülmeye başlıyorum. “Bunu gücünü kanıtlamak için mi yaptın?” diye soruyorum.

Trevor gülümsüyor ve “Aslında evet,” diyor.

“Bunu olduğu gibi *Ninja Savaşları İki*’den almışsın. Bunu hatırlıyorum. Naoto bir teneke kutuyu ezerken gözleri neredeyse kafasından dışarı fırlıyor,” diyorum. Gülmeme bir son vermek için dudağımı ısırıyorum. “Tam bir ineksin,” diye ekliyorum.

Trevor, “Çizgi romanı hatırlayan sensin. Bana inek diyemezsin,” diye itiraz ediyor.

“İneksin işte,” diyorum.

Trevor bileğimden tutup beni kendine çekiyor ve nasıl olduysa yukarı kaldırıp ayaklarımı yerden kesiyor. Gözümü bile kırpmaya fırsat bulamadan kollarını bacaklarıma doluyor.

Kalbim anında ağzıma geliyor. Omuzlarını sıvazlayarak “Pekâlâ, bu güçlü olduğuna dair daha iyi bir kanıt. Sana inanıyorum. Artık beni aşağı indirebilirsin,” diyorum.

Trevor hareket etmiyor. Yüzü tekrar ciddileşiyor. “Sorun tekrar oynayacak kadar güçlü olup olmamam değil. Önemli olan tek bir hareket,” diyor.

“Topu fırlatmaktan mı bahsediyorsun?” diye soruyorum. Tutunmakta olduğum omuzlarının katılığı, Trevor’ın iddiasını destekler nitelikte.

“Evet,” diyor.

Yani *Paranormalin* biri Trevor’ın atış yaparken kullandığı kaslarını mı hedef almış? Birinin bunu bilerek yapacağına inanmakta zorlanıyorum. Fakat başka ne olabilir ki? Bunu kimin yaptığını öğrenmeliyim. Trevor kollarını gevşetip beni yavaşça yere indiriyor. Biraz başım dönüyor ve sendeleyerek geriye doğru iki adım atıyorum.

“Bu gece Duke’ü oynarken izlemek zordu,” diyor Trevor. Bir an için

duraksıyor ve ben de devam etmesi için onu zorlamak istemediğimden dilimi tutuyorum. Sonra, “Hiç uzun süredir yaptığın ya da üstlendiğin bir şeyin seni tanımladığını hissettiğin oldu mu?” diye soruyor.

Ah bir bilse. “Evet. Bunun nasıl bir his olduğunu tam olarak biliyorum,” diye cevap veriyorum.

“Gerçekten mi?” diyor Trevor.

“Evet. Bazen sürüklenerek uzaklaştığımı hissediyorum. Kendimi kaybetmemek için de sürekli tutunacak bir şey arıyorum,” diye açıklıyorum. Bunun nedeni, çoğunlukla beni tanımlayan yeteneğim olmadan kim olduğumdan ya da başkalarının beni nasıl gördüklerinden emin olamamam.

Trevor tam olarak neden bahsettiğimi anlamış gibi başını sallıyor. “Geçen yıl sadece üçüncü sınıfta olmama rağmen, bütün geleceğimi planlamıştım. Şimdiyse hâlâ eskiden büründüğüm role tutunmaya çalıştığımı hissediyorum. Ve benim dışımda herkes de o kişiye tutunmaya çalışıyor... Tanrım, gelecekteki en iyi arkadaşının mızımız biri olmasını istediğinden emin misin? Sen beni boş ver. Yarın tekrar ‘mış gibi’ davranmaya devam ederim,” diyor.

Trevor başparmağını kot pantolonunun ön cebine takmış. İçimde, elini tutmak için karşı koyulması güç bir istek duyuyorum. Onu teselli etmek için. Fakat bunu yapamayacağımı biliyorum. Bunu Stephanie’nin yapması gerekiyor. Benimse omzuna hafifçe vurup neşelenmesini filan söylemem gerekiyor. Bir konuşma yapmaya karar veriyorum. “Mızımızlanmak kesinlikle en iyi arkadaşların birbirlerinin önünde yapabilecekleri bir şeydir. Ayrıca benim yanımdayken *mış gibi* yapmana gerek yok Trevor. Benim için bir futbolcudan daha fazlasısın. Seni o yönünle hiç tanımadım. Fakat şu anda kim olduğunu biliyorum –harika bir arkadaşsın, senin yanında olmak ve seninle sohbet etmek çok güzel. Muhteşem bir sanatçısın, müthiş bir ağabeysin ve... Tam bir ineksin,” deyip gülümsüyorum. “Ve bunları yalnızca geçtiğimiz birkaç hafta içinde öğrendim,” diye ekliyorum.

Uzaktan, stadyumdan yansıyan ışıklar, Trevor’ın yüzünün yarısını bir maske gibi örterek gölgede bırakıyor. “Teşekkürler Addison. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum: Geride bıraktığın ve burada kendini

sürükleniyor gibi hissetmene neden olan şey her neyse o da seni tanımlamıyor,” diyor.

Ona beni tanımlayan şeyin ne olduğunu sormak istiyorum: bana bakınca kimi gördüğünü... Fakat sözcükler bir türlü ağzımdan çıkmıyor. Trevor'm da bu sorunun cevabını bilmemesinden korkarak boğazımın gerisinde bekliyorlar.

“Eğer ayakların yere basana kadar tutunacak bir şeye ihtiyacın olursa ben oldukça iyi bir dayanak sayılırım,” diye ekliyor.

Göğüs kafesimi beklenmedik bir sıcaklık kaplıyor ve içimde Trevor'a sarılma ya da ağlama isteği uyandırıyor. Fakat ikisini de yapamam. “Evet, bunu kanıtladın,” diye cevap veriyorum.

Trevor gülüyor. “Gidip maçın geri kalanını izlemek istiyor musun?” diye soruyor.

“Aslında pek istemiyorum, fakat Laila'yı orada bıraktım,” diyorum.

Trevor, “Pekâlâ. O hâlde pazartesi görüşürüz,” diyor ve arkasını dönüp gidiyor. Onu karanlıkta kaybolana dek izliyorum.

Tribüne geri döndüğümde, Laila bana yan gözle bakıyor ve “Erkek arkadaşın nerede?” diye soruyor.

“O benim erkek arkadaşım değil,” diye cevap veriyorum.

“Ah tabii...”

Konuyu değiştirerek “Neler kaçırdım?” diye soruyorum. Laila bir fikri kafasına soktum, bu ne kadar yanlış olursa olsun, bu konuda onunla tartışıp fikrini değiştirmeye çalışmamak en iyisidir.

Laila, “Yalnızca Duke'ün muhteşem hareketlerini kaçırdın. Fakat eminim tekrar yapar,” diye cevap veriyor.

Aradan on beş dakika geçtikten sonra Laila bana doğru eğiliyor. “Sana söyledim,” diyor.

Sayı tahtasına bakıyorum. Skor 21'e 3. Maçın bitmesine beş dakika kalmış. Canımıza okuyorlar. “Beni kollamaya hazır mısın? Soyunma odasına iniyorum,” diyorum.

“Evet, haydi git,” diyor Laila.

Soyunma odasında, içi futbol toplarıyla dolu bir bidonun arkasında

yerimi alıyorum. Orada sonsuza kadar bekleyecekmişim gibi geliyor. Çim ve ter karışımından oluşan koku da pek iç açıcı sayılmaz. Bunu neden yapıyorum diye kendime soruyorum?

Birkaç yıl önce Laila öğle tatiline elinde bina görevlisinin golf arabasının anahtarı ve bir kaykayın ucuna bağlı bir iple çıkagelmişti. Ben planına ortak olmayı reddedince “Yakalanmayacağız. Bunun için bir *araştırma* yapsana,” demişti. Ben de ne olacağını görmek için *araştırma* yapmışım. Kaykay üzerinde en güzel günlerimizden birini yaşayacak olsak da günün sonu müdürün odasında bitecekti. Ben de diğer seçeneği, yani güvenli olanı seçmişim.

Futbol toplarının arkasında bu kadar uzun süre çömelmekten dizlerim fena hâlde acıyor. Bunu yapıyorum çünkü bilmek zorundayım... Trevor için. Tam dizlerimi esnetmek üzere ayağa kalkacakken koridorlarda haykırışlar ve tepinerek yürüyen çok sayıda insanın ayak sesleri yankılanıyor. Saklanma yerimin en derin köşesine sığıyorum.

Kendimi bu duruma sokacak parlak fikir aklıma gelmeden önce, soyunma odasında neler olup biteceğini düşünmemiştim. Fakat su sesini duyunca arkamı dönüp yüzümü duvara yapıştırıyorum. Oyunculardan bazıları yavaşça dolapların bulunduğu sıralara doğru ilerliyorlar. Buradan konuşmalarını dinleyebilirim. İlginç olan hiçbir şey söylemiyorlar. Ne duymayı umduğumu da bilmiyorum. Doğal olarak hiç kimse çıkıp da “Evet, haftaya kasıtlı olarak kimi sakatlayacağız?” demeyecek.

Birisi yüksek sesle “Harika oynadın Duke,” diyor. Birkaç kişi daha bu yoruma katılıyor ve *vuhuuu* diye bağırarak onu takdir ettiklerini belirtiyorlar.

Duke, “Teşekkürler çocuklar. Siz de çok iyiydiniz,” diyor.

Tanımadığım bir çocuk, “Bu gece sahada müthiş bir *yatıştırıcı etki* sergiledin,” diyor.

Sonra Duke, “Diğer takımın oyuncularını küçük kızlar kadar uysal bir hâlde getirmek için yalnızca azıcık bir *etki* bile yeterli,” diyor.

Futbol toplarının ardından kafamı uzatıp *Duygu Denetleticiyi* görmeye çalışıyorum –Duke’ün konuştuğu kişinin Andrew olduğunu varsayıyorum. Duke’ün yanında duran çocuklardan birini tanıyo-

rum –bu Ray. Sürekli Duke ile birlikte takılıyorlardı. Diğer çocuk daha cılız; belki de birinci sınıfta olan odur diye düşünüyorum. İşte Trevor’ın kariyerini mahveden insanlar bunlar –belli ki Duke takımın beyni ve diğerleri de onun yardımcıları. Peki esas sakatlama işini kim yaptı? Laila takımda hiç *Kütle Manipülatörü* olmadığını söylemişti. Bildiğim tek *Kütle Manipülatörü*...

Bobby. O da bir şekilde bu işe dâhil olabilir mi? Ve neden? Duke’ü tanıyor mu ki? Futbol maçlarına gidiyor mu? Bunu Laila’ya sormam gerek.

Soyunma odası boşalana kadar futbol toplarının yanında duruyorum. Odayla birlikte beynimin de boşaldığını hissediyorum. Önceden hissettiğim merakın yerini yavaşça hayal kırıklığı dolduruyor. İçten içe Rowan’ı haklı değil, haksız çıkaracağımı düşünüyordum. Bizler gerçekten böyle insanlar hâline mi geldik? Güçlerini başkalarını incitmek için kullanan merhametsiz insanlara mı dönüştük? Trevor’ın sakatlanması başarıyla gerçekleştirildikten sonra soyunma odasında dönen konuşmaları merak ediyorum –acaba o gece birbirlerini kutladılar mı? Bu düşünce beni hasta ediyor.

Artık hiçbir şey duymamaya başlayınca saklanma yerimi terk edip çıkışa doğru yürüyorum. Anlaşılan daha hızlı yürümem gerekiyormuş, çünkü köşeyi döner dönmez Duke bana çarpıyor ve sırt üstü yere uçuyorum.

Duke ürkmüş bir hâlde, “Aman Tanrım, üzgünüm,” diyor. Kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. “İyi misin?”

“Evet iyiyim,” diyorum. Yardım için uzanan elini tutmayı reddedip yerden destek alarak ayağa kalkıyorum.

“Hey, sen Addie Coleman’sın,” diyor Duke.

“Evet doğru,” diyorum.

Bana hınzır bir şekilde gülümsüyor. “*Duru-görürsün* öyle değil mi?” diye soruyor.

Birinin yeteneğimi tekrar bu şekilde yüksek sesle dile getirmesi beni hazırlıksız yakalıyor. Etrafıma bakıyorum. “Evet, sayılır,” diyorum ve sızlayan avucumu ovuyorum.

Duke, “Canın yandı mı?” diye soruyor. Elimi kendi avucunun

içine alıp inceliyor. Parmağıyla avucumun üzerindeki ufak sıyrıkların üzerinden geçerken ürperiyorum.

Saçları güzel kokuyor ve bir an için olduğum yerde donup kalıyorum. Sonunda tekrar hislerim yerine geliyor ve elimi geri çekip birkaç kez koz pantolonuma sürtüyorum. "İyiym," diyorum.

Dudağının bir yanı yukarı kalkıyor ve kalbim, bunun dünyadaki en şirin görüntü olduğunu düşünüyor. Kendime onun kim olduğunu ve neler yaptığını hatırlatınca kızgınlık olanca hızıyla geri dönüyor.

Duke, "Laila bana taşındığını söyledi. Buraya mı taşındın? Dallas'a mı?" diye soruyor.

"Evet," diyorum.

"Eh, seni özlüyoruz," diyor Duke.

Sakin bir şekilde, "Ne yaptığını biliyorum," diyorum.

Gülümseyerek başını eğiyor ve yere bir tekme atıyor. "Flört ettiğimi pek gizleyemiyorum değil mi?" diye cevap veriyor.

Flört mü? "Ondan bahsetmiyorum. Senin ve arkadaşlarının ilerlemek için yeteneklerinizi kullanmanızdan bahsediyorum," diye devam ediyorum.

Duke, omuzlarını silkip "Ne olmuş yani?" diye soruyor.

İçimde bir öfke dalgası kabarıyor. "Bu yanlış bir şey," diye cevap veriyorum.

"Yani sen kendine yardımı dokunması için yeteneğini hiç kullanmadığını mı söylüyorsun?" diye soruyor Duke.

"Ben insanları incitmiyorum," diye cevap veriyorum.

Duke, "Ben de incitmiyorum," diyor.

"Doğru. Sen sadece geride durup işin kaymağını yerken pis işleri arkadaşlarının yapmasına izin veriyorsun. Anlamıyorum. Onların bu işten ne çıkarı var?"

Duke'ün mükemmel bir şekle sahip olan kaşları çatılıyor. Bir an dikkatim dağılıyor ve kaşlarını alıyor olabileceğini düşünüyorum. "Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum. "Rakiplerinin nasıl birer birer elendiklerini ve iyi oyun kurucuların içinden geriye bir tek senin kalmadan bahsediyorum. Tebrikler, planın işe yarıyor. Umarım zaferinin içi de en az

kalbin kadar boştur. Fakat en azından gitmek istediğin üniversiteyi seçebileceksin değil mi?” diyorum.

Duke’ün gülümsemesi artık yerini şok olmuş bir ifadeye bırakıyor. “Ne?” diyor.

“İnkâr etmeye çalışma. Arkadaşına tek yapman gerekenin duyguları biraz etkilemek olduğunu söylediğini duydum,” diye devam ediyorum.

Duke, “Evet, duygular etkileniyor; fakat iddia ettiğin sebeplerden ötürü değil. Yalnızca rekabetin saldırganlığı azalıyor ve biraz daha rahat bi havaya bürünüyor. Bu kimsenin canını yakmaya yönelik bir şey değil; amaç yalnızca benim üstüme yığılmalarını önlemek,” diye açıklıyor. Eğer babam burada olsaydı, bana Duke’ün yalan söylediğini söylerdi. “Dinle. Bu konu hakkında konuşalım. Sana bir burger filan ısmarlayabilir miyim?”

Benim tek yapmak istediğim Duke’ün karnına Trevor adına bir yumruk atmak. Duke ise bana burger mi ısmarlamak istiyor? “Hayır,” diyorum.

Birisi, “Addison,” diye sesleniyor. Arkamı dönünce Trevor’ın geniş koridorun sonunda ayakta durduğunu görüyorum. İki erkek birbirini süzüyor ve ben paniğe kapılıyorum. Çabucak Trevor’a doğru yürüyorum.

Duke arkamdan, “Bana bir ara telefon et Addie,” diye sesleniyor. Şimdiyse karnına kendi adıma bir yumruk atmak istiyorum. Yürümeye devam ediyorum, Trevor’ın elini tutuyorum ve onu oradan uzaklaştırıyorum. Eli sıcak ve güçlü. Dışarı çıktığımızda bile elini bırakmıyorum.

Trevor, “Neler oldu burada? Onu... tanıyor musun?” diye soruyor.

Eğer Trevor’a nereden geldiğim konusunda doğruyu söyleyebilecek olsaydım bunun için mükemmel bir andı. “Hayır tanımıyorum. Yalnızca bazı şeyleri öğrenmeye çalışıyordum; anlarsın ya, ajanlık yapıyordum. Rowan için,” diye cevap veriyorum.

Mümkün olduğunca hızlı yürümeye çalışıyorum, fakat Trevor yavaşlayınca ben de onunla birlikte yavaşlamak zorunda kalıyorum.

“Ve?”

“Ve ne?”

Trevor elimi sıkıyor. “Bir şeyler bulabildin mi?” diye soruyor.

İçimden, “*Rowan’ın haklı olduğunu. Seni kasten sakatladıklarını,*” demek geçiyor. Bunu söyleyebilmeyi çok istiyorum; fakat yetenekler hakkında konuşmam yasakken bunu nasıl yapabilirim ki? Trevor’a yalan söylemekten o kadar nefret ediyorum ki midem ağrılı kramplarla bana isyan ediyor. “Duke’ün iyi biri olduğunu söylediğini biliyorum, fakat ben bunu göremiyorum,” diyorum.

25. BÖLÜM

kü-çüm-se-mek: *f.* Birinin kendini aptal gibi hissetmesine neden olmak.

Duke koşarak çıkıyor soyunma odasından ve ayaklarını yerden keserek beni kucaklıyor. “Senin maçıma geldiğini görmek çok güzeldi. Tribünlere bakıp seni orada görmek daha iyi oynamamı sağladı,” diyor.

Aslında saçmalıyor ama yine de beni gülümsetiyor. “Gerçekten mi?” diye soruyorum.

“Gelecek sene gelip üniversite maçlarımdan bazılarını da görmene gerekecek,” diye devam ediyor.

“Peki bu maçlar nerede olacak?” diye soruyorum.

Duke, “Bunu sen söyle,” diye cevap veriyor.

“Çok komik,” diyorum.

Duke’ün takım arkadaşlarından ikisi soyunma odasından çıkıyorlar. Bir tanesi ismini bilmediğim daha ufak tefek bir çocuk ve diğeri de Duke’ün en iyi arkadaşı Ray. Duke’ten en az bir kafa daha uzun ve onun iki katı eninde. Beni işaret ederek “Hey Addie, söylesene geleceğimi gördün mü?” diye soruyor.

Gülümseyip “Bakıyorum,” diyorum.

Duke boğazını temizleyip omzumun üzerinden bakıyor. Arkamı dönünce Laila ile birlikte daha önce gördüğümüz Normal çocuğu, Trevor’ı görüyorum. Üzgün görünüyor. Veya belki de kızgın. Duke, “Naber dostum? Kız arkadaşımı mı inceliyorsun?” diyor.

Dışarısı karanlık, fakat Trevor’ın yüzünün daha da karardığı an-

laşıyor. “Hayır, hiç de değil,” diye cevap veriyor.

Duke, “Neden ama? Çok çekici,” diye devam ediyor.

“Kes şunu Duke,” diyorum.

“Sadece seninle uğraşıyorum dostum,” diyor Duke.

Trevor dördümüze bakıp muhtemelen ortadan kaybolmayı diliyor. Benim de içimde benzer bir his var. “Sizi bölmek istemezdim. Sadece bu akşam harika oynadığını söylemek istedim,” diyor.

Duke elini kendi göğsüne koyup “Sağol dostum. Bu çok anlamlı,” diyor ve “Omzun nasıl oldu?” diye soruyor.

Trevor, “İdare eder. Her neyse seni tekrar gördüğüme sevindim,” diyor.

Trevor gidince Duke’ün takım arkadaşlarından ikisi bakışıp, Trevor’ın duyduğundan emin olduğum bir şekilde gülüyorlar. “Hiç de komik değildi,” diyorum.

Duke, “Aslında biraz komikti,” diyor.

Tekrar gülüyorlar ve ikisi de uzaklaşmaya başlıyor. Ray omzunun üzerinden, “Sonra görüşürüz,” diyor.

Duke, “Hoşça kal Ray. Görüşürüz Andrew,” diye sesleniyor.

İleriye doğru bakınca Trevor’ın giderek uzaklaşan silüetini hayal meyal görebiliyorum. Duke’e, “Şu Trevor denen çocuğu nereden tanıyorsun?” diye soruyorum.

Duke, “Adı Trevor mıydı? Tamamen unutmuşum. Çok belli oldu mu?” diye cevap veriyor.

“Hayır, durumu oldukça iyi idare ettin,” diyorum.

Duke, “Güzel,” diyor ve beni tekrar kendine çekiyor. “Geçen sene aynı ödül için yarışıyorduk,” diye ekliyor.

“Kim kazandı?” diye soruyorum.

Duke, “Bu gerçek bir soru mu?” diyerek bana gülümsüyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

“İstedğin her şeyi daima elde eder misin?” diye soruyorum.

“Hemen hemen,” deyip beni öpüyor. Dudakları yumuşacık. Kendimi kaybetmemeye çalışıyorum. Geri çekiliyor. “Peki, Laila nerede?” diye soruyor.

“Emin değilim. Normal bir çocukla bir şeyler içmeye gitti ve geri

dönmedi. Sanırım çocukla yalnızca oynuyordu ve *Düşünce Yerleştirme* alıştırmaları yapıyordu. Ona mesaj atayım,” diyorum. Telefonumu çıkarıyorum. “*Hey, gitmeye hazır mısın? Babam bu gece hep birlikte evinde kalabileceğini söyledi,*” yazıyorum.

Duke omzumun üzerinden mesajı okuyarak “Baban beni sevecek mi?” diye soruyor.

“Seni herkes sevmiyor mu?” diye cevap veriyorum.

Telefonumun mesaj zili çalıyor. Laila, “*On dakika içinde Kamyonetin önünde buluşalım,*” yazmış.

Duke ile birlikte Laila’yı o kadar uzun bir süre bekliyoruz ki, park yeri boşalıyor. Yerleşkeye geri dönen takım otobüsüne bile veda ediyoruz. Şimdi de Duke maçın bütün aşamalarını birer birer bana anlatıyor. Annemin bizim için kiraladığı kamyonetin bagaj kapağını indirip üzerine oturuyorum. Duke’e, “Benim de orada bulunduğumun farkındasın değil mi?” diyorum.

Duke, “Evet ama maçın yarısını seyretmedin ve neler kaçırdığını öğrenmek için ölüp bittiğini biliyorum,” diye cevap veriyor.

Eğer ölüp bitmekten kastı, maçı tribünlerden izlemek bile yeterince kötüyken şimdi de aksiyon olmadan dinlemenin sıkıntıdan ölmeme yol açacağı idiyse o hâlde teşhisi “Çok doğru”ydu.

Duke sırtını bana vererek dizlerimin arasına yerleşiyor ve ben de başımı ona dayıyorum. Konuşmaya devam ettikçe sesi *yanığımı* titretiyor. Uzun bir günün yorgunluğu üzerime çöküyor ve sızmak üzere olduğumu hissediyorum.

Laila boş otoparkın bir ucundan, “Geliyorum. Özür dilerim,” diye bağırıyor.

Doğrulup tamamen aйлana kadar kafamı sallıyorum. “Normallerin şehrinin nasıl buldun?” diye soruyorum.

“Rowan komik biri. Bizi çok merak ediyor. Sürekli garip sorular sorup durdu,” diyor Laila.

“Ne gibi?”

“Neden bizim okulumuzun bir internet sitesi olmadığı ve neden futbolcularımızın hiç sakatlanmadıkları gibi.”

Duke kamyonetin kasasından aşağı atlamama yardım ediyor. "Ona bunların sebebinin çelikten yapılmamız olduğunu söyledin mi?" diye Laila'ya takılıyor.

Laila, "Hayır, yalnızca onu öptüm. Böylece kolayca karışan aklından soruları uzaklaştırmış oldum," diye cevap veriyor.

Duke, "Normal bir erkeği mi öptün?" diye soruyor. Yüz ifadesi şaşkınlık ve iğrenme arasında gidip geliyor.

"Evet öptüm," diyor Laila.

Duke sanki bilimsel bir soru sormak üzereymiş gibi kaşlarını çatıyor. "İyi miydi bari?"

O kadar çok gülüyorum ki dengemi sağlamak için kamyonete tutunmak zorunda kalıyorum.

Duke, "Bu, o kadar da komik değil. Yalnızca merak ettim. Normal bir erkeği öpmüş Addie. Hiçbir özel yeteneği olmayan birini," diyor.

Laila dudaklarını büzüyor ve dudaklarını sıkıyor -muhtemelen ben hâlâ güldüğüm ve Duke de kısmen bu durumdan iğrenmiş gibi görüldüğü için. "Pekâlâ, Bay Taşıyıcı. Öpüşürken *telekinezinin* sana nasıl bir yardımı dokunuyor?" diye soruyor.

Duke, "Yardımlı dokunmuyor, fakat öpüşürken tüm algılarımı arttırıyorum. Böylece her hareketin tadını çıkarabiliyorum ve her sesi duyabiliyorum..." Ben gülmeyi kesip gözlerimi açınca sesi canlılığını yitiriyor. Bana, "Sen bunu yapmıyor musun?" diye soruyor.

"İı..." Tereddüt ederek Laila'ya dönüyorum. "Peki ya sen yapıyor musun?" diye soruyorum.

"Evet. Gördün mü Duke? Sen de Normal birini öpüyormuşsun ve farkında değilmişsin," diyor Laila.

Savunmaya geçerek "Ben Normal biri değilim," diye cevap veriyorum.

Duke bagaj kapağını kapatıyor. "Üzülme, asla tahmin edemedim," diyor.

"Üzülmedim. Belli ki siz öpüşürken çok fazla düşünüyorsunuz. Bazı şeyler fazladan düşünmeyi gerektirmez. Belki de yanlış yapan sizlersiniz. İnsan yoğun bir şekilde konsantre olması gerekirken nasıl olur da bir şeyler hisseder?" diye yanıt veriyorum. Ne kadar konuşsam, o

kadar savunmacı görüneceğimi biliyorum; fakat elimde değil. İnsana yanlış şekilde öpüştüğü çok sık söylenmiyor. “Haydi gidelim,” diyorum.

“Arabayı kullanma sırası bende,” diyor Laila. Anahtarı yukarı bakan avucuna koyup yolcu kapısına doğru yürüyorum.

Laila kapının kilidini açarken “Eminim harika öpüşüyorsunuzdur Addie,” diyor. Arabaya biniyorum.

Duke yanıma oturuyor ve “Gerçekten öyle,” diyor.

Ortadaki koltuğun emniyet kemeri gevşemiş. Üzerime uyması için kemeri sıkıyorum. “Pekâlâ, ikiniz de konuşmayı kesin. Birilerinin beni rahatlamasına ihtiyacım yok,” diyorum.

Laila direksiyonun arkasına geçerken dudaklarını büzüyor. “Belki de yalnızca seni öpmek istedim,” diyor.

Motor çalışıyor. Duke üzerime eğilip elini kontrol paneline doğru uzatıyor. Eli radyodan birkaç santim uzaklıktayken duruyor. “Bu şey nasıl açılıyor?” diye soruyor.

“İuu...” Radyonun üzerindeki kontrol düğmelerini inceleyip hangisine basmam gerektiğini hatırlamaya çalışıyorum. Üzerinde “Güç” yazan düğmeye basınca radyo çalmaya başlıyor.

Evime varınca Duke, giriş yolu boyunca yürürken elimi tutuyor. “Gerginim,” diyor.

“Gerçekten mi? Neden? Annemin yanında o kadar rahatsın ki. sadece doğruyu söyle, o zaman babam seni sevecektir,” diye cevap veriyorum.

Duke başını sallıyor ve elimi sıkıyor. İçeri giriyoruz. Babam koltuğuna oturmuş ve suçlu-sorgularınm yer aldığı kayıtlardan birine benzeyen bir video seyrediyor; fakat tam olarak kestiremiyorum çünkü babam filmi çok hızlı bir şekilde ileri sarıyor.

Duke elimi bırakıp babama doğru uzatıyor. “Tanıştığımıza memnun oldum Bay Coleman. Ben Duke.”

“Duke. Merhaba. Maç nasıldı?”

“Kazandık. Sanırım bu iyi olduğu anlamına geliyor.”

“Sanırım mı?” Babam yarım ağızla yapılan açıklamaları sevmez. Herkesin açık bir şekilde cevap vermesi gerektiğini düşünür.

Duke, “Her zaman daha iyi olmanın yolları vardır,” diye açıklıyor. Babam, “Seneye gideceğin üniversiteyi seçmeye çalıştığını duydum. Bu konuda bir ilerleme kaydedebildin mi?” diye soruyor.

Ben yanımdayken insanların kaç kez üniversite hakkında sorular sordukları düşünülürse Duke’ün bu soruyla ne kadar sık karşılaştığını hayal bile edemiyorum. Bu konudan sıkılmış olmalı –ben bile sıkıldım. Belki de bana Duke’ün seneye gideceğini hatırlattığı içindir.

Duke, “Evet efendim,” diyor.

Babam, “İlerleme kaydedebildin mi diye sormuştum,” diye devam ediyor.

“Giderek yaklaşıyorum.”

Babam uzun süre Duke’e bakıyor. Bu soruda analiz edilecek bir şey olduğunu nasıl düşünebildiğini merak ediyorum.

Babamın kolunu kavrayınca dikkatini bana veriyor. “Baba, oldukça yorgun sayılırız. Duke’ün nerede uyumasını istersin?” diyorum.

Babam yüzünde sert bir ifadeyle “Benimkinin karşısındaki odada,” diye cevap veriyor.

Banyonun kapısında, elimde diş fırçamla birlikte Duke’ün işini bitirmesini bekliyorum. Kapı tokmağı tıngırıyor, fakat Duke dışarı çıkmıyor. Çok geçmeden kapı zorlanarak çerçeveye çarpmaya başlıyor.

Öne doğru bir adım atıp “İyi misin?” diye soruyorum.

Duke, kapıyı sarsmayı bırakıp “Sanırım sıkıştım,” diyor.

Gülüyorum. “Yalnızca kilidi aç,” diyorum.

Duke, “Deniyorum,” diyor. Kapı tekrar sallanıyor. “Normallerin aptal kapıları,” diye söyleniyor.

Yanağımı pervaza dayıyorum. “Tokmağın ortasındaki küçük kilidi görüyor musun? Yalnızca onu yüz seksen derece çevir. Eski olduğu için biraz boşa dönüyor. Tam bir daire şeklinde çevirme, yoksa yeniden kilitlenir,” diye tarif ediyorum.

Kapı içeri doğru açılıyor ve Duke aniden karşımda beliriyor. “Özgürüm,” diyor. “Bütün bunların nereden biliyorsun? Yoksa Normallerin eski eşyaları konusunda uzman filan mısın?” diye soruyor.

Gülümsüyorum. “Ben de daha önce orada kapalı kaldım,” diyorum.

Duke dudağını ısıyor. “Makyajsız şirin görünüyorsun,” diyor.

Kapı ağzında yer değiştiriyoruz. Duke elini belime koyup “İyi geceler,” diyor.

Dışımı fırçaladıktan sonra odaya geri döndüğümde Laila’nın çoktan tekerlekli karyolaya girmiş olduğunu görüyorum. Biriyle mesajlaşıyor.

“Öpüştüğün partnerinle mi yazıyorsun?” diye soruyorum.

Laila, “Rowan mı? Hayır. Annemle yazıyorum,” diyor. Telefonu yastığının altına sıkıştırıyor. “Peki Rowan hakkında ne düşünüyorsun?” diye soruyorum.

“Bence onu analiz etme çabasına girmeye değmeyecek kadar uzakta yaşıyor,” diyorum. Bunu söyler söylemez aklım Trevor’a gidiyor. “Bütün o soruların anlamı neydi? Sence neden okulumuzu ve hayatımızı bu kadar merak ediyorsun?” diye soruyorum.

“Bilmiyorum,” diyor Laila.

Ay ışığının jaluzilerin arasından süzülüp karanlık kalan duvarda oluşturduğu beyaz çizgilere bakıyorum. Laila’ya, “Duke bir bakıma kimi tanıyor biliyor musun?” diye soruyorum.

“Kimi?”

“Trevor’ı.”

“Üzerinde *Düşünce Yerleştirmesi* yapmaya çalıştığın çocuğu mu?”

“Evet.” Dirseğimden destek alarak yan yatıyorum. “Ayrıca çocuğa biraz kaba davrandı,” diyorum.

Laila, “Nasil yani?” diye soruyor.

“Trevor Duke’e maçta iyi bir iş çıkardığını söylemek için soyunma odasına kadar geldi, fakat Duke ve arkadaşları ona güldüler. Duke adını bile hatırlayamadı,” diye açıklıyorum.

Laila gülüyor. “Şirin Normal çocuğu koruma altına mı almak istiyorsun?” diye soruyor.

Kendimi tekrar yastığımın üzerine bırakıyorum. İnançsız bir şekilde, “Hayır,” diyorum. Ama Trevor gerçekten şirindi.

26. BÖLÜM

ke-pa-ze-lik: *is.* Herkesin içinde rezil olmak.

Cuma akşamından beri kendimi berbat hissediyorum. Trevor'ın gözünün içine bile bakamıyorum. Omzuna olanların suçlusu eski okulum olduğu için, ben de kendimi kısmen sorumlu hissediyorum.

Rowan okulun girişinde bana doğru koşarak kollarımı tutuyor. Nefes nefese kalmış bir hâlde, "Addison, Addison. Ben de seni arıyordum," diyor.

Neredeyse defterimi düşürüyorum ama Rowan kollarımı sıkmasına rağmen elimde tutmayı başarıyorum. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Stephanie bu akşam Trevor için bir parti veriyor. Sen de gelmelisin," diyor Rowan.

"Trevor'ın doğum günü mü?" diye soruyorum.

Rowan, "Hayır, bu çok daha iyisi. Bugün tekrar atış yapabilecek," diye açıklıyor.

"Ah evet, doğru. Ve Trevor bir parti mi istedi?" diye soruyorum. Önceki gece konuştuklarımız ve bir daha asla profesyonel bir şekilde futbol oynayamayacağı düşünülürse bir parti Trevor'ın isteyebileceği son şeymiş gibi görünüyor.

Rowan, "Hayır, tabii ki o istemedi. Bu bir sürpriz," diye cevap veriyor.

"Rowan, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum.

"Hayır, bu harika bir fikir," diye ısrar ediyor. Etrafını kolaçan edip

sesini alçaltıyor. “Arkadaşın Laila ne yapıyor? Hiç beni sordu mu?”

Eğer Rowan Laila’nı onu yanağından öpmesinin büyük bir olay olduğunu düşünüyorsa fena hâlde hayal kırıklığına uğrayacak. “İıı... hayır,” diyorum.

Rowan etrafına bakıyor. “İşte Katie. Gidip onu da davet edeyim,” diyor. Tam gidecekken arkasını dönüp defterimin kapağına bir şeyler yazıyor. “Bu Stephanie’nin adresi. Parti saat altıda. Geç kalma,” diyor.

Altıya çeyrek kala Stephanie’nin evine varıyorum. Trevor’a eski okulumdan ve aslında Californialı olmadığımдан bahsetmem gerektiğini biliyorum. Aksi hâlde bu suçluluk duygusu beni yiyip bitirecek. Kendi kendime, bu gece uygun bir zaman bulacağıma söz veriyorum.

Stephanie kapıyı açınca yüzündeki gülümseye kayboluyor. “Ah, sen miydin Addison,” diyor.

Onu baştan aşağı süzüyorum. “Amigo kız üniformanı giymişsin,” diyorum.

“Bütün amigo takımı üyeleri burada. Amaç Trevor’a ilk olarak nasıl tanıştığımızı hatırlatmak,” diyor.

“Ah.” Acaba Trevor bunu hatırlamak ister mi diye merak ediyorum. Pekâlâ, bu tam olarak doğru değil. Esas merak ettiğim, *benim* Trevor’ın bunu hatırlamasını isteyip istemediğim.

“İçeri gel. Parti arka tarafta,” diyor Stephanie. Holden geçip devasa bir mutfağa giriyoruz. Stephanie dolaptan bir şey alıp balkon kapısından bahçeye çıkıyor.

Oldukça büyük olan arka bahçe, mini bir futbol stadyumu gibi dekore edilmiş. Çimlerin üzerine boyayla çizgiler bile çekilmiş. Ufacık sayı çizgisinin olduğu yerde içi futbol toplarıyla dolu bir bidon var. Gözlerim yavaşça çizgileri takip edip karşı tarafta, on beş metre uzaklıktaki sayı çizgisinde duran boş bir kovaya takılıyor. Başka amigo kızların yanma gidiyoruz.

Stephanie’nin evet demesini umarak “Bir oyun oynayıp kaçımızın o kovaya bir futbol topu sokabileceğini mi göreceğiz?” diye soruyorum.

Stephanie, “Hayır, o Trevor için. Bize bir gösteri yapacak,” diyor. Kolunu uzatarak kenardaki katlanır sandalyeleri işaret ediyor.

“Bu onun ilk günü. Muhtemelen çok yüklenmemelisin,” diyorum.

Yanındaki kızla ben etrafta olmadıgımda benim hakkımda konuştuklarını belli eden bir şekilde bakıyorlar. Stephanie, "Trevor bir yıldır bugünü i ple çekiyor," diyor.

"Sen mi yoksa o mu?" diye soruyorum. Bunu güzel bir şekilde söylemeye çalışıyorum ama Stephanie'nin yüzündeki mayhoş ifadeye bakılırsa bunu becerememiş olabilirim.

Stephanie, "Bu da ne demek oluyor? Hepimiz bugünü heyecanla bekledik. Sen burada olmadığın için bilmiyorsun," diyor. Kızlar da ona hak vererek başlarını sallıyorlar. Stephanie ellerini beline koymaya yelteniyor, fakat sonra elinde bir şey tuttuğunu hatırlamış olmalı ki aşağı bakıp "Ha," diyor elindeki küçük plastik şişeyi sağındaki kıza veriyor. "Yalnızca Tylenol* vardı. Bu işe yarar mı?" diyor.

Fikrimi değiştirmeden önce, "O nedir?" diye soruyorum. Hepsi oldukları yerde donup bana bakıyorlar. Beynim hızla çalışarak okulda zorunlu olarak aldığımız Normal Ürünler konulu dersine gidiyor.

Stephanie sırtarak "Ne yani? California'daki insanların başı ağrımıyor mu?" diye soruyor.

Tabii ki başımız ağrıyor ama ağrıyı geçirmek için ilaca ihtiyacımız yok. Kendi kendine iyileşemeyecek kadar ciddi yaralanmalar için de Şifacılarımız var. "Tylenol mu? Ha, ben de Lionel dedin sandım," diyorum. Bundan daha kötü bir bahane bulamazdım. Düzgün bir yalan söylemememi babama ve yeteneğine bağlıyorum.

Kızlardan biri, "Californialı mısın?" diye soruyor.

"Evet," diyorum.

"Ailem orada. Hangi kısmındansın?" diye devam ediyor.

Onları avlarını yutmak üzere olan bir dinozor sürüsü olarak görmemin nedeni vicdan azabım olabilir; fakat yalan söylediğimden şüphelenmiş de olabilirler. Boğamızı temizliyorum ve "Disneyland yakınlarından," diye cevap veriyorum. Sonra terastaki buzluğ u işaret edip "Ben içecek bir şeyler alayım," diyorum.

"Tamam peki. Rowan da birazdan burada olur," diyor Stephanie. Sanki oraya gelmemin tek sebebi Rowan'mış gibi.

* Ağrı kesici ve ateş düşürücü bir ilaç (ed. notu).

Arka bahçe insanlarla dolarken katlanır sandalyelerden birine oturup suyum yudumluyorum. Ortam kalabalıklaştıkça Trevor için daha çok endişeleniyorum. Rowan geldiğinde endişelerimi ona da anlatmaya çalışıyorum, fakat o partinin tadını çıkarmakla meşgul. Hatta bir noktada bana dönüp “Addison, rahatla. Eğlenmene bak. Bir partideyiz,” diyor. Boşuna çabaladığımı anlıyorum.

Nihayet müzik susuyor ve birkaç kişi herkesi susturuyor. “İşte burada. Geliyor,” diyorlar.

Trevor arka kapıdan girince herkes “Sürpriz!” diye bağırıyor ve Trevor gerçekten çok şaşıyor.

“Vay canına, teşekkürler Stephanie. Neyi kutluyoruz?” diyor.

Stephanie’nin yüzü kızarıyor ve ona sarılıyor. “Hepimiz senin için o kadar heyecanlıyız ki. Bugün büyük bir gün. Hayatını tekrar rayına oturtmaya başlamanın ilk günü,” diyor. Eliyle çimleri işaret edince birkaç tane büyük projektör yanıyor. Trevor’ın yüzünü izliyorum. Doğal bir şekilde başlayan gülümsemesi, giderek zoraki bir hâl alıyor.

Trevor, “Bütün bunlar da ne?” diye soruyor.

Stephanie, “Bize marifetlerini göstereceksin,” diye cevap veriyor.

“*Bunu yapmak zorunda değilsin Trevor,*” diye bağırarak istiyorum, fakat onun koca bir delikanlı olduğunu ve kendi kararlarını verebileceğini biliyorum. Stephanie geriye doğru birkaç adım atıyor ve “Bir T harfi yapın!” diye bağırıyor. Diğer amigo kızlar zıplayarak Stephanie’nin arkasına geçiyorlar ve Trevor’ın ismini oluşturacak şekilde diziliyorlar. Trevor’la göz göze gelince “Gerçekten tezahürat mı yapıyorlar?” der gibi baktığını görünce yüksek sesle gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Tezahürat sona erince Stephanie, “Nasıl okunuyor?” diyor. Bunu üzerine herkes Trevor’ın adını haykırmaya başlıyor. Kendimi berbat bir arkadaş gibi hissediyorum. Trevor’ı aramalı ve onu partiyle ilgili uyarmalıydım; bense kendim için endişelenmekle meşguldüm. *Ben* bile burada bu kadar çok insanın olacağını ve Stephanie’nin Trevor’a bu kadar baskı yapacağını tahmin etmemiştim.

Trevor elini kaldırıncı kalabalık susuyor. Ne kadar gururunun okşandığını, ancak bunu yapamayacağını söyleyeceği bir konuşma

yapmasını bekliyorum. Fakat Trevor bunun yerine, “Görünüşe göre fırlatmam gereken birkaç top var,” diyor. Kalabalık tekrar coşuyor. Trevor topların bulunduğu bidona doğru yürüyor. Her zamanki havalı yürüyüşünden eser yok. Bidonda en az otuz tane top olmalı.

Stephanie bahçenin diğer ucunu göstererek “İşte hedefin,” diyor. Yüzünde o kadar sersem bir beklenti ifadesi var ki içimden saçını yolmak geliyor. Trevor kolunu geriye atıyor ve öne doğru bir adım atıp topu fırlatıyor. Top havada güzelce dönerek süzülüyor ve hedefe birkaç santim kala yere düşüyor. Kalabalıktan kulakları sağır eden bir çığlık yükseliyor. Gürültüyü zihinsel olarak susturamayacak kadar huzursuz olduğum için kulaklarım bu saldırıya maruz kalıyor.

Stephanie başka bir top alıp Trevor’a atıyor. Trevor başka bir atış daha yapıyor. Beşinci top hedefe ulaşıp kovanın içine giriyor, fakat bunu bir bedeli de oluyor; Trevor acı çekiyor. Tüm vücudu kasılmış durumda. Gülümsemesi o kadar yapmacık ki sanki yüzünde bir maske varmış gibi duruyor. Stephanie ise ona fırlatması için ardı ardına toplar verip duruyor.

Artık buna daha fazla dayanamıyorum. Kendimi gergin ve suçlu hissediyorum. Tam oturduğum yerden fırlayıp bağırırmaya hazırlanırken Trevor, “Bunu yapamam Stephanie,” diyor.

Seyirciler birbirlerine bakıp fısıldaşıyorlar.

Stephanie, “Tabii ki yapabilirsin. Zaten yapıyorsun,” diye cevap veriyor.

Trevor, “Yapamam. Üzgünüm. Yine de her şey için teşekkür ederim,” diyor.

Arka bahçede ne kadar fazla çocuk olduğu düşünülürse ortalığın birden bu kadar sessizleşmesine şaşıyorum. Rowan’ı kolundan tutup ayağa kaldırıyorum. “Rowan birkaç atış denemesi yapmak istiyor. Kovaya birden çok daha fazla top atabileceğine inanıyor,” diyorum. Rowan yerinden kıpırdamayınca kaburgalarına bir dirsek atıyorum.

Rowan, “Evet, bunu kesinlikle yapabilirim,” diyor.

Stephanie bana o kadar öfke dolu bir bakış atıyor ki hâlâ ayakta durabilmeme şaşıyorum. Sonra kaşlarımı kaldırıp “Brandon,” diyorum. Katie’nin yanında oturan Brandon, adını duyunca başını

kaldırıp bana bakıyor. “Evet?”

“Sana karşı Rowan. Kaybeden bir meydan okuma görevine razı olur,” diyorum.

Brandon gülüyor. “Pekâlâ, anlaştık Rowan,” diyor. Bu öneri kala-balığı gevşetmiş gibi görünüyor. Çok geçmeden herkes konuşmaya ve gülmeye başlıyor. Stephanie tepinerek çekip gidiyor ve Trevor arkasına bile bakmadan peşinden gidiyor. Ortamdaki baskıyı azaltma girişimim nedeniyle bana kızgın olup olmadığını merak ediyorum. Stephanie tek başına geri döndüğünde doğruca yanıma gelip buz gibi bir ses tonuyla “Kazandığını düşünebilirsin *Addison*; fakat Trevor kim olduğunu hatırladığında koşarak bana geri dönecek,” diyor.

“Trevor gitti mi?” diye soruyorum. Bu, Stephanie’nin söylediklerine göre çok aptalca bir cevap; fakat tek umurumda olan bu. Onun ardından koşuyormuşum gibi görünmem umurumda değil; zaten tam da bunu yapıyorum. Yerimden fırlıyorum ve evin içinden koşarak ön kapıdan dışarı çıktığımda, Trevor’ın arabasının sokağın köşesini dönüp ortadan kaybolduğunu görüyorum.

27. BÖLÜM

o-na-rı-la-maz: *sf.* Asla eski hâline dönemeyecek olan bir şey.

Duke'ün kapısını çalıyorum. Annesi açıp “Selam,” diyor. Duke, onun çekiciliğinin bir kısmını almış olmalı, çünkü annesinin gülümsemesi tıpkı Duke'ünki gibi kendimi rahat hissetmemi sağlıyor.

“Merhaba. Duke ile burada buluşacaktık,” diyorum. Çantamı yu-karı kaldırıp “Ödevler için,” diye ekliyorum. Eve dönünce kendi anneme de bu bahaneyi öne süreceğim. Gitmeden önce ondan izin almadım, fakat Duke'ü gerçekten görmek istiyorum.

Duke'ün annesi, “Ah Addie, Duke henüz eve gelmedi. Ama oda-sında bekleyebilirsin,” diyor.

“Tamam, teşekkürler.”

Duke'ün odasına çıkınca elime bir kitap alıp okumaya başlıyorum. Okuduğum bölüm bitince duvar ekranındaki dijital saate bakıyorum. Yarım saat olmuş. Burada daha fazla kalamayacağımı bilmiyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp Duke'ü arıyorum. Yatakla komodin arasındaki boşluktan, ben aradığımda çalan şarkının sesi geliyor. İç geçiriyorum ve yere uzanıp Duke'ün telefonunu düştüğü aralıktan alıyorum. “Çok yararı oldu,” diye söylenerek aramayı sonlandırıyor. “Neredesin Duke?” diye düşünüyorum. Sanırım ona eski-moda bir şekilde mesaj göndermek zorunda kalacağım.

Bir kâğıt bulmak üzere Duke'ün masasının başına geçiyorum. Boş bir sayfa bulmak için orta çekmecedeki kâğıtları karıştırıyorum. Bir

kâğıdı çekince kâğıda zımbalanmış bir kaç sayfa da kâğıtla birlikte geliyor. Zımbalanmış sayfaları kâğıttan kurtarıp çekmeceye koyacağım sırada, gözüme parlak sarı bir işaret ilişiyor. Elimde, okuldaki bütün öğrencilerin ve yeteneklerinin bulunduğu alfabetik bir liste var. Okul bilgisayarından çıktısı alınmış gibi görünüyor. Sayfanın sonundan kendi adımlı buluyorum: Coleman, Addison. Adımın yanındaki *Duru-görür* sözcüğü sarı kalemle vurgulanmış.

Okula kaydolurken yazmamı istedikleri terim buydu. *Duru-görür*. Annemin dekanla tartıştığını, ona yeteneğimin bu olmadığını söylediğini hatırlıyorum. Dekan ise “*Sonuçta aynı kategoriye giriyor. Ayrıca bilgisayarlarımız Ayırıştırma terimini ya da kızınızın yeteneği her neyse onu içermiyor,*” demişti. Annem bunun üzerine içini çekmişti. İnsanların, bu yeteneğe sahip olan tek kişiymişim gibi davranmalarından nefret eder. Yeteneğim nadir olabilir, fakat ona sahip olan tek kişi ben değilim.

Dekan, “*Bu yalnızca teknik bir detay; kızınızın eğilimlerine uygun dersleri almasını sağlamak için. Bu onun resmî hükümet kaydı değil. Yetenek göstergeleri sınavından geçtiğinde sıfatını Paranormal Büro ile gözden geçirebilirsiniz,*” diyerek anneme güvence vermişti.

Annem, “*Bunu yapacağım,*” diyerek kararlı olduğunu göstermişti. Ve annem dediğini yapar.

Bu süre zarfında, okul kayıtlarım *Duru-görür* olduğumu gösteriyor. Şimdi bu sözcük fosforlu sarıyla üzerinden geçilmiş bir hâlde önümde duruyor.

Duke’ün telefonunun mesaj zili çalıyor ve sıçramama neden oluyor. Telefonu masanın üzerinde koyduğum yere bakıyorum. Tek bir dokunuşum, metni okumam için yeterli oluyor. Mesaj Ray’den gelmiş.

“*Perşembe akşamı saat 7’de Fat Jacks’te futbol maçı stratejisi hakkında konuşmak üzere toplanıyoruz,*” yazmış.

Mesajı kapatıp tekrar kâğıda bakıyorum. Vurgulanmış olan bu sözcüğün barındırdığı gizli imaları düşününce içimde giderek büyüyen kızgınlık, göğsümden yukarı doğru tırmanmaya başlıyor.

Odanın kapısı kapanınca arkamı dönüyorum ve elimdeki kâğıt hareketimle beraber yere uçuyor. “Duke, beni korkuttun,” diyorum.

Duke gülümsüyor. “Odama girmemi beklemiyor muydun?” diye soruyor.

“Hayır, tabii ki ondan değil. Artık gitmek üzereydim, çünkü annem beni bekliyordur. Telefonunu evde bırakmışsın, ben de sana bir not yazacaktım,” diyorum.

Bunun üzerine Duke’ün gözleri yerdeki kâğıda kayıyor ve yüzünden bir panik dalgası geçiyor; sonra da geldiği gibi kayboluyor. İhtiyacım olan tek delil bu.

“Beni kullanıyorsun,” diyorum. Gözlerim öfkeyle yanıyor.

Duke, “Ne? Hayır. Du doğru değil,” diye itiraz ediyor.

Kâğıdı işaret ederek “O zaman bunu açıkla,” diyorum.

Duke, “Tamam, belki ilk başta bana yardım edebileceğini, geleceğimi ve en çok hangi üniversitede başarılı olacağımı söyleyebileceğini düşünmüştüm. Fakat sonra seni tanıma fırsatım oldu. Uzun süredir böyle düşünmüyorum,” diyor.

Gözlerime yaşlar doluyor ama varlıklarından ötürü hayal kırıklığına uğrayarak onları geri itiyorum. “Madem öyle, ödevini daha iyi yapmalıydın; çünkü sana geleceğini söyleyemem. Yalnızca kendi geleceğimi görebilirim,” diye cevap veriyorum.

Duke, “Kesinlikle. Anlamıyor musun? Eğer seni kullanıyor olsaydım, yeteneğinin özelliğini öğrenir öğrenmez ortadan kaybolmam gerekmez miydi?” diye devam ediyor. Ellerini kaldırıp bana doğru bir adım atıyor.

Masasının kenarı bacaklarımın arkasına dayanıyor. “Bilmiyorum,” diyorum.

“Tabii ki biliyorsun Addie,” diyor. Uzanıp omuzlarıma dokunuyor ve yanağımdan öpüyor. Şüphelerim dağılmaya başlıyor.

Duke kollarımı alıp beline doluyor. Yavaşça saçlarımı okşarken kızgınlığım yerini belirsizliğe bırakıyor. “Addie, geleceğimde yer aldığını görmek için *Duru-görür* olmama gerek yok. Seni orada istiyorum. Sana ihtiyacım var. Eğer bana güvenemiyorsan bir *araştırma* yap. Benim de orada olduğumu göreceksin,” diyor. Saçımın bir tutamını kulağımanın arkasına atıp alt çenemden öpüyor.

“Bu işler böyle yürümüyor. Öyle pat diye geleceğim hakkında bir

araştırma yapamam,” diyorum.

Duke, “Bahse girerim yeterince uğraşırsan yapabilirsin. Ve beni orada gördüğünde bu güvensizliğin için özür dilemen gerekecek,” diye cevap veriyor.

Onunla göz göze geliyorum ve bakışlarındaki samimiyeti görünce kendimi suçlu hissediyorum. “Sanırım yalnızca gerçeklerle yüzleşmeyi bekliyorum. Neden benimle olmak istediğini anlamıyorum. Biz çok farklıyız,” diyorum.

Duke, “Farklılık iyidir. Değil mi? Kendim gibi biriyle çıkmak istemezdim,” diyor. Beni yavaşça öpüyor. “Sana âşık oluyorum Addie. Kalbimi kırma,” diye ekliyor.

Başımı göğsüne yaslıyorum ve Duke bana sıkıca sarılıyor. Gözlerim yerdeki kâğıda takılıyor. Yeteneğimi belirten siyah harfler, sarı fonun üzerinde öne çıkıyorlar. Duke yere baktığımı sezmiş olmalı, çünkü kâğıdı alıyor. “Bak,” deyip masasının yanındaki oluklu geri dönüşüm makinesine atıyor. Çözeltili kâğıdı parçalara ayırırken alet cızırdıyor. “İşte gitti,” deyip beni kendine çekiyor.

28. BÖLÜM

a-NOR-Mal-lik: *is.* Üzerinde uzlaşma sağlanan bir anlaşmadan sapma.

Elimde elektrikli bir ısıtma yastığı ve evimden getirdiğim bir çizgi romanla birlikte, Trevor'ın evinin ön tarafındaki verandada dikiliyorum. Umarım onu Stephanie'nin partisi hakkında uyarmadığım için beni gördüğünde hayal kırıklığına uğramaz. Kapıyı Brody açıyor ve "Selam Addison," diyor.

"Selam, ağabeyin burada mı?" diye soruyorum.

Brody, "Evet odasında, fakat kapısı kapalı. Kapısını kapattığı zaman kimsenin onunla konuşmasını istemiyor demektir," diye açıklıyor.

"Ama ona bir kitap getirdim. Yalnızca kitabı verip sonra gidebilir miyim?" diyorum.

Brody tek omzunu silkerek "Tamam," diye cevap veriyor.

Trevor'ın kapısının önünde duruyorum. Kapıyı hafifçe tıklatarak "Trevor," diye sesleniyorum. "İyi misin?" diye soruyorum. Cevap gelmiyor. Kapıyı tekrar çalıp kapı kolunu çevirmeyi deniyorum, fakat kilitli. "Trevor lütfen." Alnımı kapıya dayıyorum. Daha önce hiç Bobby'nin yerinde olmak istememiştim; fakat şu anda, kütleleri hareket ettirme ve katı cisimlerin içinden geçme yeteneği çok işe yarardı.

Brody elinde bir anahtarla yanıma geliyor. "Bunu sana benim verdiğimi söyleme," diyor.

Ona sarılıp "Sen küçük bir meleksin," diyorum.

Yanakları kızarıyor ve koşup gidiyor.

Trevor'ın odası karanlık; yalnızca masa lambası açık duruyor. Trevor masaya doğru eğilmiş, bir şeyler çiziyor. "Trevor?" diye sesleniyorum.

Trevor, "Kalmak istemeyebilirsin. Kendime acılamakla meşgulüm," diyor ve omzunun üzerinden gülümsüyor.

Elektrikli yastığın kordonu kolumdan aşağı sarkıp bacaklarıma değiyor. Etrafıma bakınca bir yandan irkilmeme neden olsa da diğer yandan Trevor'ı bire bir yansıtan bu odanın her detayını –dağınık giysi dolabını, düzensiz kitaplığını ve dışarı taşan çöpünü– hatırlıyorum. Yürüyüp Trevor'ın masasının bulunduğu duvarda bir priz arıyorum. Bulunca elektrikli yastığı prize takıp ayarı sığağa getiriyorum. Isınması birkaç dakika sürüyor.

Yastığı Trevor'ın sağ omzunun üzerine koyarken "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Bu tüyoyu babamdan alıştım. Normal insanların kas ağrılarını böyle tedavi ettiklerini söylemişti. "Bu geceki performansından sonra ağrın olur diye düşündüm. Ayrıca sana bunu da getirdim," diyorum ve çizgi romanı masasının köşesine bırakıyorum.

Trevor tek bir kelime etmeden kitabı kapağına bakıyor, sonra sol elini elektrikli yastığın üzerine koyuyor ve yüzünü acıyla buruşturarak gözlerini kapatıyor.

"Çok mu sıcak geldi?" diye soruyorum.

"Hayır, iyi geliyor," diye cevap veriyor.

Bu fırsatı yüzünü incelemek için değerlendiriyorum. Kirpiklerinin ucu neredeyse elmacık kemiklerine değiyor. Koyu renk saçları alnına düşüyor ve uçlarından kıvrılıyor. Belirgin, kemerli bir burnu var. Acaba bu da başka bir futbol sakatlığı sonucunda mı oldu, diye merak ediyorum. Dudakları ise ince ve pürüzsüz. Herhangi bir çatlak veya kuruluk yok. Muhtemelen çok su içiyor veya bolca dudak kremi sürüyor.

Tekrar gözlerine baktığımda, onun da bana baktığını görüyorum ve yüzüm kızarıyor. "Eh, seni artık yalnız bırakayım. Yalnızca seni Stephanie'nin bu akşamki planları hakkında uyarmadığım için özür

dilemek istemiştim. En iyi arkadaşın olarak seni yüzüstü bırakmış sa-
yılırım,” diyor. Arkamı dönüp kapıya doğru yürümeye başlıyorum.

Trevor, “Addison, sana bir şey gösterebilir miyim?” diye soruyor.

Tekrar arkamı dönüyorum. şimdi masada yanlamasına oturu-
yor ve elinde bir kâğıt tutuyor. Masaya doğru yürüyorum. Bu, çizgi
romanlarından bir sayfaya benziyor. Elime alıp birkaç konuşma
balonunu okuyorum. Belli ki hikâyenin ortası ama çizimler harika
ve diyaloglar da çok ilginç. Kardeşinin, çizimlerini kimseye göster-
mediğini söylemesinden sonra Trevor’ın bunu görmeme izin vermesi
beni şaşırtıyor. Acaba bunu bana neden gösterdi? Bunu gerçekten
hak ettim mi?

Çiğerlerim yanmaya başlayınca nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.
Derin bir nefes alıyorum. Aşağıya bakınca Trevor’ın parmağını, göm-
leğimin eteğindeki şeridin bir kısmına dolamış olduğunu görüyorum.
Gözlerim gözlerine kilitleniyor. Trevor da bana büyük bir dikkatle
bakıyor. Sanki bütün vücudum sıvılaşmış gibi hissediyorum ve eriyip
yere yayılma dürtüsüne güçlkle karşı koyuyorum.

Trevor elektrikli yastığı omzundan alıp masaya koyuyor. “Birbi-
rimizin en iyi arkadaşı olmamızı mı istiyorsun?” diye soruyor. Sesi
her zaman bu kadar dumanlı mıydı?

Katıldığımı belirterek başımı sallıyorum. Ne hissedersen hisse-
deyim, Trevor’ın arkadaşından fazlası olamam. Bu çok karışık bir
durum. Ona yalan söylüyorum. Buradaki hiç kimse gerçekte benim
kim olduğumu asla bilemeyeceğinden, bir ilişkim olamaz. Ayrıca bir
arkadaş olarak iyiyiz. Gerçekten, g...

Trevor ellerini belime koyup beni öne doğru çekiyor. “Bu gece
beni yüzüstü bırakmadın. Beni kurtardın. Orada tam bir sersem gibi
görünmüş olmalıym,” diyor.

Hayır anlamında kafamı sallıyorum. Trevor’ın elleri belimde ol-
duğu için kesik kesin nefes alıyorum.

“Sorun nedir?” diye soruyor.

“Kafamı karıştırıyorsun,” diyorum.

“Gerçekten mi? Ben burada her şeyi netleştirdiğimi sanıyordum,”
diyor. Belimi daha sıkı kavrayınca bütün vücudum ürperiyor. Kori-

dorda koşarak yaklaşan birinin ayak sesleri duyuluyor. Trevor belimi bırakıyor ve tam Brody odaya daldığı sırada geriye doğru iki adım atıyorum. Brody, “Annem artık iyi geceler deyip yatmam gerektiğini söylüyor,” diyor.

“İyi geceler küçük adam,” diyor Trevor. Neden bu kadar rahat görünüyor? Benim nefes alıp verişim hâlâ normale dönmedi.

Brody tavana bakarak “Burası neden bu kadar karanlık?” diye soruyor. Bunu ilk içeri girdiğimden beri fark etmemiştim, fakat şimdi içerisi zifirî karanlık ve şüpheli görünüyor.

Pat diye, “Işığı açmayı unutmuşuz,” diyorum. “Masa lambası açık olduğu için o kadar da karanlık görünmüyordu, fakat şimdi öyle,” deyip resmen elektrik düğmesine koşarak ışığı açıyorum. Trevor’ın yanında geri döndüğümde, gözlerinde alaycı bir gülümseme seziyorum.

Trevor Brody’ye, “Addison’a iyi geceler de,” diyor.

“İyi geceler Addison.”

“İyi geceler.”

Bir kadın “Brody,” diye sesleniyor, ardından kendisi kapıda belirliyor. “Haydi gidelim,” diyor. Güzel bir kadın: uzun saçları, koyu renk gözleri ve kıvrımlı bir vücudu var. Üzerinde bir kot pantolon ve gömlek, ayaklarında da pofuduk kırmızı terlikler var. Göz göze geliyoruz. Şaşırarak “Ah, burada bir arkadaşın olduğunu bilmiyordum Trev,” diyor.

Trevor, “Anne, bu Addison,” diyerek beni tanıtıyor.

Annesi içeri girip bana elini uzatıyor. “Ben DeAnn, memnun oldum,” diyor.

Elini sıkıp “Ben de,” diyorum.

“Trevor seni benim hakkımda uyardı mı bilmiyorum ama ne zaman arkadaşlarından biriyle tanışsam, kendimi konuya dâhil hissedebilmek için bazı temel şeyleri öğrenmek isterim. Bunun Trevor’ı boşu boşuna utandırdığını biliyorum, fakat anneler bunun içindir. Bana biraz kendinden bahsetsene,” diyor annesi.

“İl.” “Acaba ciddi mi?” diye düşünüyorum. Trevor’a bakıyorum ve “Evet, gerçekten ciddi, üzgünüm,” der gibi başını sallıyor. “Pekâlâ, şey, oğlunuzla aynı okula, Carter Lisesi’ne gidiyorum. Üçüncü sınıftayım.

III...” Donup kalıyorum çünkü bu kısımda genelde nereli olduğumu söylerim ve bir kez daha yalan söylemek istemiyorum. Zihnimi yok-luyorum ama ilk aklıma gelenler tuhaf ve rastgele şeyler. Trevor’ın annesinin ilk öpüşme hikâyemi ya da hassas bir kusma refleksim olduğunu öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum.

“Addison okumaya bayılıyor anne. Mesela şu gerçekten eski ve sıkıcı kitapları. Babamın sevdiklerini,” diyor ve masasının üzerin-deki çizgi romanı işaret ediyor. “Ayrıca sıkıcı kitapları da seviyor, tıpkı benim gibi. Ve çok büyük bir futbol hayranı sayılmaz. Sanırım yalnızca bizim hatırimız için durumu idare ediyor. Kendisi süper zeki bir kız ve Siyaset Bilimi dersindeki en büyük rakibim. Ve odama girdiğinden beri, dolabımdan dışarı dökülen ayakkabılarımı toplama-mamak için muhtemelen kendine birkaç kez engel olmak zorunda kalmıştır,” diye ekliyor.

Annesi gülüyor ve “Belki de Trev’e biraz düzenli olmayı öğrete-bilirsin,” diyor.

Bir budala gibi başımı sallıyorum. Gözlerimin ardında yaşlar birikiyor ve kendi kendime gayet kararlı bir şekilde, Trevor az önce benim hakkımda sanki dünyanın en kolay şeyymiş gibi birçok şey saydığı için ağlamayacağımı söylüyorum.

Brody sabırsızlıkla annesinin koluna asılıyor.

Trevor, “Ah, bu arada, altıncı derse geç kaldığım için sürekli ceza aldığımı hatırlıyor musun?” diye soruyor.

Annesi bunu kınayan bir biçimde başını sallayarak “Evet,” diyor.

Trevor, “Şey, Addison her yere zamanında yetiştirme konusunda o kadar takıntılı ki öğle yemeğinden sonra hepimizi kampusa geri dönmeye zorluyor,” diye devam ediyor.

“Hayır zorlamıyorum,” diye itiraz ediyorum. Sesim biraz titrek çıkıyor ve Trevor’ın bunu fark edip etmediğini merak ediyorum.

“Evet zorluyorsun,” diye ısrar ediyor.

Annesi bana bakıp gülümsüyor. “Bu kötü bir şey değil ki. Özellikle ben, birisi bu çocuğun zamanında okula dönmesini sağladığı için çok memnunum. Bence Trevor kadar rahat insanlar, *zaman kavramı* gibi önemsiz şeyler için endişelenmiyorlar,” diyor.

Trevor, “Evet, evet anne biliyorum, her zaman geç kalıyorum. Kamuya açıklamasına gerek yok,” diye cevap veriyor.

Brody kolunu tekrar çektiirdikten sonra annesi, “Üzgünüm, bu çocuğu yatırırsam iyi olacak. Seninle tanıştığıma memnun oldum Addison,” diyor.

“Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum,” diye cevap veriyorum.

“Ayrıca isteğimi yerine getirdiğin için teşekkürler. Gördün mü, artık kim olduğunu bildiğimi hissediyorum,” diyor ve gidiyor.

Bir süre sırtım Trevor’a dönük hâlde, onun önünde duruyorum. Sessizlik uzuyor ve bunu bozmak için söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. “Teşekkür ederim,” çok yetersiz gibi... Ya da belki de çok fazla; çünkü hakkımda söylediklerini duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu anlaması mümkün değil. Birilerinin, yeteneğim olmadan da tanımaya değer biri olduğumu düşündüğünü bilmeye ne kadar ihtiyacım vardı. Sahip olduğum bütün o küçük ve saçma özelliklerin beni ben yaptığını...

Trevor, “Ve şu anda, kimse bir şey söylemediği için çok rahatsızsın,” diyor.

Dudağımı ısıırıyorum. Bu yüzden ağlamayacağım. “Artık ben de gitsem iyi olacak,” diyorum. Olabildiğince hızlı bir şekilde kapıya doğru yürüyorum.

Trevor, “Addie. Kal,” diyor.

Bana ilk kez Addie diye hitap ediyor ve buna gereğinden çok daha fazla anlam yüklediğimi biliyorum. Kapıya gelince duruyorum ve destek almak için pervaza tutunuyorum. “Kafan karışık. Düşünmek için zamana ihtiyacın var,” diyorum.

Trevor hafifçe gülüyor. “Kafam neden karışıkmiş bakalım?” diye soruyor.

“Kız arkadaşından yeni ayrıldın,” diye cevap veriyorum.

“Stephanie’den ayrılalı bir ay oluyor. Nihayet bu gece anladı,” diyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

“Yeni bir çizgi romana başlıyorum. Bu kadar çok okuduğuna göre, yazarken bana yardımcı olursun diye düşünmüştüm,” diyor. Üst çekmecesini açıp bir eskiz defteri çıkarıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Her şey kontrolüm altında. “Gerçekten mi? Ne hakkında?” diye soruyorum.

Trevor başıyla yaklaşmamı işaret ediyor ve yanma gidiyorum. Çizime, karakterin gözlerinden başlıyor. Sıra saçlarına gelip de dağınık sarı bukleler görünce beni çizdiğini anlıyorum. “Süper kahramanlar. Nihayet o istediğin güçlere sahip olabilirsin. Tabii onlarla beni öldürmediğin sürece,” diyor.

“Tabii ki öldüreceğim. Kendini kötü adam olarak çizmelisin,” diye cevap veriyorum.

Trevor gülüyor. “Tamam, bu eğlenceli olabilir,” diyor. Vücudumu çizmeye başlıyor. Bana birkaç kez bakıyor, omuzlarımı ve boynumu inceliyor.

Ağırlığımı bilerek bir ayağımdan diğerine aktarıyorum. Çizimi işaret ederek “İı, affedersin. Bu giysi biraz sıkı. Bunun içinde suçlularla dövüşmem. Bunun içinde nefes alabileceğimi bile sanmıyorum,” diyorum.

Trevor, “Süper kahramanların dar giysiler giymeleri gerekir ki suçlularla dövüşürken giysileri onlara engel olmasın,” diyor. Kahramanın göğsüne bir A harfi ekliyor.

“Gerçek adı mı kullanıyorum? Gizli bir kimliğim bile yok mu?” diye soruyorum.

“A harfinin Addison’ı temsil ettiğini nereden biliyorsun? Belki de Adalet Bekçisi, Acar Kız ya da Armut Fırlatan anlamına geliyordur,” diye cevap veriyor.

“Armut Fırlatan mı?” diye soruyorum.

Trevor, “A ile başlayan başka bir isim bulamadım,” diye açıklıyor. Gülümsüyorum ve aramızdaki o sıkıntı sona erdiği için seviniyorum. “Tamam. Peki süper gücüm nedir?” diye soruyorum.

“Sen hangisini istiyordun? Telekinezi mi?” diyor Trevor.

Boğazıma bir yumru oturuyor. “Hayır. Sanırım senin hoşuna giden yeteneği daha çok istiyorum,” diye cevap veriyorum.

Trevor, “Geleceği görmek mi?” diye soruyor.

“Evet,” diyorum. Ona söylemek zorundayım. Bunu biliyorum. Babam, bu kadar sevdiğim birinden hayatımın bu kadar önemli bir

kısmını saklamamı isteyemez. Güvenlik Komitesinin haberi bile olmaz, çünkü Trevor'ın sır tutabileceğinden eminim. "Buna Duru-görü deniyor," diye açıklıyorum.

"Bu çok havalı bir yetenek. O hâlde gelecekteki korkunç olayları görüp onları gerçekleşmeden önce engellemeye çalışmanı sağlarız," diye devam ediyor.

"Şey, aslında işler pek de öyle yürümüyor," diyorum.

Trevor, "Nasıl yani?" diye soruyor.

"Tek bir insan geleceği değiştiremez. Meydana gelen her büyük olayda birçok insanın ve faktörün rol oynadığını biliyor musun? Tabii ki bir gün içinde olup biten ufak tefek şeyleri değiştirebilirsin, fakat belirli bir yolu takip edersen eninde sonunda olacak olan şeyler gerçekleşirler," diye açıklıyorum.

Trevor çizmeyi bırakıp bana bakıyor. "Gelecekte neler olacağını söylemek, ancak geleceği değiştirmek mümkün olduğu takdirde havalı bir güçtür," diyor.

"Biliyorum. Zaten bu yüzden biraz aksak bir güç," diye yanıt veriyorum. Destek almak için Trevor'ın masasına tutunuyorum; çünkü bayılacakmışım gibi hissediyorum.

"Senin anlattığın şekilde öyle," diyor Trevor. Çizime bir iki rötüş yaptıktan sonra, incelemek için havaya kaldırıyor. Parmaklarından biri seğirmeye başlayınca "Sakın o çizimi buruşturayım deme," diye onu uyarıyorum.

Trevor, "Saçını tam olarak çizememişim," diyor.

Başıma dokunup asi buklelerden oluşan çılgın saçlarımı yatıştırıyorum. "Belki de saçlarımı düz çizmelisin. Daha önce de düzleştirmeyi düşünmüştüm. Hem bu şekilde çizmesi de daha kolay olur," diye bir öneride bulunuyorum.

Trevor son derece gücenmiş gibi bana bakıyor. "Neden saçını düzleştirmek isteyesin ki? Saçların mükemmel," diyor.

Bu iltifat üzerine kızarıyorum ve tekrar çizime bakıyorum. "Trevor, sen harika bir sanatçısın," diyorum. "Ve ben de gerçekten Duru-görürüm. Tam olarak söylemek gerekirse Ayırıştırırım." Esas söylemem gereken şey bu, fakat buna bir türlü dilim varmıyor. Bunun yerine,

“Beni fazla kaslı çizmişsin,” diyorum. Trevor’a doğruyu söylemek neden bu kadar zor? Omzundaki sakatlıktan benim okulumun sorumlu olması da durumu iyileştirmiyor. Eğer kim olduğumu açıklarsam omzuyla ilgili durumu da açıklamam gerekecek. Birine böyle bir şey yapabilen bir grup insan hakkında nasıl iyi şeyler düşünebilir?

Çizimi elime alıp inceliyorum. Gözlerimi bire bir çizmiş. “Zihinsel güçlerin en iyi yanı şu: Eğer birinin ileri seviyede gelişmiş bir zihni varsa genellikle başka havalı şeyleri de yapmayı öğrenmiştir,” diyorum.

Trevor, “Ne gibi?” diye soruyor.

“Mesela iştme ve görme duyularını geliştirmek gibi,” diye yanıtlıyorum.

Trevor, “Bunu sevdim. Buna hikâyede yer vermeliyiz,” diyor.

“Tamam,” diye kabul ediyorum. Tam olarak bunu yapacağız. Lise-min çizgi romanını yapacağız ve bitince de “İşte bu benim hayatım,” diyeceğim. Trevor, kötü adamlardan daha çok iyi adam olduğunu bilecek. Her yerde, ilerlemek için her türlü şeyi yapabilecek insanlar olduğunu, fakat insanların çoğunluğunun iyi olduklarını görecektir. Ve neden her şeyi bir sır olarak saklamak zorunda olduğumu bilecek. Beni anlayacak. Anlamak zorunda.

Trevor ayağa kalkıyor. Benden yalnızca birkaç santim uzakta. “Gidip su alacağım. İçecek bir şeyler ister misin?” diye soruyor.

“Evet isterim. Ben de seninle geleyim,” diyorum. Tam gitmek üzere dönmüşken Trevor kolumdan tutup beni geri çekiyor.

“En iyi arkadaşlar bir yere gitmeden önce birbirlerine sarılmazlar mı?” diye soruyor.

Gülümsüyorum. Trevor komik olduğunu düşünüyor, fakat bu oyunu oynayabilirim. “Aslına bakarsan sarılırlar,” diyorum ve ellerimi kollarının altından geçirip göğüs kafesini sarıyorum.

Trevor da kollarını etrafıma sarıyor ve mutlu bir şekilde içimi çekerek kendimi ona yaslanıyorum. Fakat sonra sırtımı okşamaya başlıyor ve omurgamın başından sonuna kadar bir akım geçiyor. “En iyi arkadaşlar birbirlerinin sırtını okşamazlar,” diyorum.

Trevor elini hareket ettirmeyi bırakıyor, fakat beni daha da kendine çekiyor. Hangi durumun daha zor olduğuna karar veremiyorum,

çünkü bütün vücudum tutuşmuş hâlde.

“Bütün kuralları öğrenebilmem için el kitabını okumama izin verir misin?” diye soruyor.

“Tabii ki,” diyorum.

Trevor eğilip alnını alnıma dayıyor. Nefesi tenimi ısıtıyor. Onu neden hâlâ geri itmedim? “El kitabı bunu kapsıyor mu?” diye soruyor.

Evet anlamında başımı sallıyorum.

Dudakları boynumda gezinirken tenimi gıdıklıyor. Beni delirtmeye mi çalışıyor? “El kitabı bunun kesinlikle yasak olduğunu söylüyor,” diyorum.

Dudakları kulağımın hemen altındaki noktaya gelince duruyor. Artık sağlıklı düşünemiyorum. Sonra gömleğinin bir kısmını tutup avucumun içinde sıkıştığını fark ediyorum. Yumruğumu daha da sıkıyorum. Trevor bunu yüreklendirici bir hareket gibi algılamış olmalı ki yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını benimkilere yapıştırıyor. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor. Sahte el kitabını paramparça edip Trevor’ın yerlere taşmış çöp tenekesine atmak istiyorum. Vay canına, efendi çocuk Trevor harika öpüşüyor.

Trevor biraz geri gidip gözlerime bakıyor. “Peki bu arkadaşlık el kitabının bir kopyasını ne zaman alabilirim?” diye soruyor.

“Arkadaş mı? Arkadaşıktan bahseden kim?” diye cevap veriyorum.

Trevor pürdikkat bana bakıp “Bu durumdan memnun musun?” diye soruyor.

Hâlâ gömleğini kavramış hâlde duran yumruğumu daha da sıkıp onu kendime çekiyorum.

29. BÖLÜM

PA-RA-no-ya: *İs.* Başkalarına aşırı derecede güvensizlik duymak.

Duke'e güvenmek istiyorum, fakat yanımda olmadığına şüpheler zihnime üşüşüyor. Ya önceki gün bana yalan söylediye? Ya benden istediğini elde edemediği için beni hâlâ kullanıyorsa? Ya tek istediği geleceği öğrenmekse? Ona söyleyemeyeceğim bir geleceği.

Laila elini yüzümün önünde sallayarak "Dünyadan Addie'ye. Neler oluyor?" diyor.

Oturduğumuz yerden, önümüzde bir deniz misali uzanan çimlere ve sahnenin etrafındaki insanlara bakıyorum. Başparmağımı elimdeki su şişesinin plastik etiketine sürterken kırışmasına neden oluyorum. "Sence Duke beni gerçekten seviyor mu?" diye soruyorum.

Laila kaşlarını çatıyor. "Bu gerçek bir soru mu? Çünkü Duke'nin bunu oldukça net olarak belirttiğini sanıyordum," diye cevap veriyor.

Ona, önceki gün Duke'ün odasında bulduğum, öğrenci isimlerini ve yeteneklerini içeren listeden ve buna ne tür bir açıklama getirdiğinden bahsediyorum. Anlatmayı bitirince Laila, "Bu çok şirin. Bu torunlarınıza anlatabileceğiniz bir hikâye," diyor.

"Tanrım Laila, ben o kadar ilerisini düşünmüyorum bile. Önce liseyi bir bitirelim," diyorum. Su şişemi yanıma koyup Laila'ya dönüyorum. "Yani sence endişelenmeme gerek yok mu?" diye soruyorum.

"Ben artık *senin* onu gerçekten sevip sevmediğini merak etmeye başlıyorum. Bugün bu yüzden mi öğlen onunla kampus dışına çıkmak

istemedin?” diyor Laila.

“Yalnızca düşünmek için araya biraz mesafe koymak istedim. Onun yanındayken her şey mükemmel görünüyor,” diyorum.

Laila, “Yemin ederim, tanıdıklarım arasında, bir şeyin mükemmel olmasından şikâyet edecek tek kişi sensin,” diyor ve içini çekiyor. “Senin sorunun ne biliyor musun Addie?” diye devam ediyor.

Sanki söylemek üzere olduğu şey Duke hakkındaki bütün şüphelerimi giderecekmiş gibi, “Ne?” diye soruyorum.

Laila, “Hayatındaki insanlara belirli roller vermeyi seviyorsun ve üzerlerine düşen rolü yerine getirmezlerse bunu kabul etmekte zorlanıyorsun. Duke’u uzun zaman önce benmerkezci pislik sıfatını yakıştırdın ve bu rol sıfatın ona uymadığını ispatlamasına rağmen, bu sıfatı geri getirecek herhangi bir şeye inanmakta gecikmiyorsun,” diyor.

Kucağıma bakıyorum. Belki de Laila haklı. Tarif ettiği kişi beni çağırıştırıyor. Gözlerimin ardında hafif bir ağrı hissediyorum. Şakaklarımı ovup ezberlemiş olduğum bir zihinsel şablonun neden olduğu acıyı hafifletmeye çalışıyorum. Artık bu kadar çok düşünmeyi bırakmalıyım.

Zil çalıyor. Ayağa kalkıp boş su şişemi içinde pizza kırıkları olan tabağa koyup çöpe atıyorum. “Bugün ayın kaç?” diye soruyorum.

“On üçü,” diyor Laila.

Bir sonraki dersimize gitmek üzere yürümeye başlıyoruz. “Hayır, haftanın hangi günü olduğunu sormuştum. Perşembe mi?”

“Evet. Neden?”

Ders programına yoğunlaşmakta bu kadar sıkıntı çekmem beni rahatsız ediyor. Eskiden programı tüm detaylarıyla aklımda tutabilirdim. “Bir şeyleri unutuyorum gibi geliyor. Bu akşam için bir planımız var mıydı?” diye cevap veriyorum.

Laila, “Sen hâlâ cezalı değil misin?” diye soruyor.

“Evet, sanırım öyle. Annem bu konuda çok garip davranıyor. Sanki katil olmak istiyor ama ne zaman Duke gelip onunla birlikte bir yere gidip gidemeyeceğimi sorsa teslim oluyor,” diyorum.

Laila, “Ben bundan yararlan derim,” diyor. Omuzlarını dikleştirip

“Şu yakışıklıya bak,” diye ekliyor.

Laila’nın bakışlarını takip ediyorum ve Duke’ün otoparktan kaldırıma doğru yürüdüğünü görüyorum. Laila’nın koluna bir şaplak atıyorum. “O göz koyduğun benim erkek arkadaşım,” diyorum.

Laila gülüyor. “Biliyorum. Çok çekici,” diye cevap veriyor.

Duke biriyle konuşmak için duruyor. “O kim?” diye soruyorum. Sadece çocuğun kafasının arkasını görebiliyorum.

“Bobby’e benziyor,” diyor Laila.

Oğlanın tel tel saçları, yıpranmış bir kot pantolonu var ve sırtını kamburlaştırmış. “Evet haklısın, bu Bobby,” diyorum.

Ben yürümeye devam edince Laila, “Duke’e merhaba demeyecek misin?” diye soruyor.

“Onu sonra görürüm,” diyorum.

Neredeyse sınıfa varmak üzereyken biri sırt çantama asılarak beni durduruyor. Duke arkamdan, “Naber güzelim?” diye sesleniyor.

Laila el sallayıp yürümeye devam ediyor. “Sonra görüşüz,” diyor. “Hoşça kal,” diyorum.

Duke gözlerimiz aynı hizaya gelene kadar bacaklarını iki yana ayırıyor ve beni kendine çekiyor. “Merhaba bile demeden geçip gidecek miydin?” diye soruyor.

“Bobby ile meşguldün,” diye cevap veriyorum.

Duke, “Asla seninle ilgilenemeyecek kadar meşgul olmam,” diyor.

İlişkimiz eskisi gibi değil. Sanki birisi en sevdiğim kazağımı kurutma makinesine atmış ve artık üzerime olmuyormuş gibi hissediyorum. Kazak üzerime tekrar rahatça oturana kadar asılıp onu çekiştirmek istiyorum. Kendi kendime, “*O benim erkek arkadaşım,*” diyorum. İnsanlar bunu hak ettiklerinde onlara yeni roller verme konusunda bir sorunum yoktu. Duke de bunu hak etmişti. Öyle değil mi? Ceketinin üst kısmındaki bir düğmeyle oynayıp onunla göz göze geliyorum. “Bu gece benimle takılmak ister misin? Bir film filan seyredebiliriz,” diyorum. Bunu söylerken, Duke’un önceki gün evde bıraktığı telefonunda gördüğüm mesajı hatırlıyorum. Ray ve futbolcular bu akşam Fat Jacks’te buluşacaklardı. Bu yüzden bir şeyleri unuttuğumu hissetmiştim, çünkü bu *Duke’ün* randevusuydu.

Duke yukarıya bakıp dudaklarını ısırıyor. “Bu gece mi? Bu gece bir programım vardı, neydi?” diye düşünüyor.

Tam ona hatırlatacakken konuşmaya devam ediyor. “Ah evet, annem ve babamla bir iş partisine gitmem gerekiyor. Çok sıkıcı olacak. İnan bana, seninle takılmayı tercih ederdim. Belki sen benimle gelebilirsin,” diyor. Gülümsüyor, fakat sonra gülümsemesi yok oluyor. Saçımın mavi tutamıyla oynayarak “Ha, doğru ya, sen hâlâ cezalısın. Sanırım buna tek başıma katlanmak zorunda kalacağım,” diye ekliyor. İkinci zil de çalıyor, fakat yerimden kıpırdamıyorum. Duke yanağımdan ve sonra dudağımdan öpüyor. “Derse gitsen iyi olacak. Seni iş yemeğinden sonra ararım, tamam mı?” diyor.

“Tamam,” diyorum. Duke uzaklaşınca yumruklarımı sıkıyorum. Bana yalan söyledi. Ve ne için? Ray’le buluşmak için mi? Dosdoğru Ray’le programı olduğunu söyleyemez miydi? Erkek erkeğe dışarı çıkabilirlerdi. Bu Duke’ün benden bir şey sakladığı anlamına mı geliyordu? Benim duymamam gereken ne konuşuyor olabilirlerdi ki? Laila’yı haklı çıkarıp güvensiz bir kız arkadaşına dönüştüğüm için kendimden nefret ediyorum, fakat bu gece Fat Jack’e gidip bu toplantının neyle ilgili olduğunu öğrenmem gerekiyor.

30. BÖLÜM

i-ra-de dı-şı: sf. Kendiliğinden gelişen eylemlerim üzerinde hiçbir kontrole sahip olmamam.

Trevor yüzükoyun yatıyor. Önünde defteri açık duruyor ve çizgi roman için yarattığım bazı karakterleri çiziyor. Yanına oturuyorum ve bir tükenmez kalemın ucunu kemirerek Yerleşkeyi ona bir hikâye şeklinde açıklamanın en kolay yolunu bulmaya çalışıyorum. Bu iş düşündüğümünden çok daha zor. Sırtımı Trevor'ın yatağına dayayıp bir dakika boyunca tavana bakıyorum. Benim tavanımın aksine, burada ilham veren sözcükler yok.

Tükenmez kalemimi ve defterimi bir kenara koyup Trevor'ın yanına sokuluyorum. Neler çizdiğini görebilmek için çenemi omzuna dayıyorum. Kâğıdın üzerinde kayarak ilerleyen elinin dengesi ve daha önce hiçbir şeyin bulunmadığı bir yerde şekiller yaratması beni bir an için büyülüyor. “Şaşılacak derecede yeteneklisin. Bunu biliyorsun değil mi?” diye soruyorum.

Trevor eskiz defterinde boş bir sayfa açıyor ve elimi alıp sayfanın üzerine koyuyor. Sonra kalemle her parmağın etrafından yavaşça geçerek elimin şeklini çıkarmaya başlıyor. Kurşun kalem avucumun kenarına değince ürperiyorum. Bunu beş yaşımdan beri yapmamıştım. Fakat o yaşta bunu yaparken kendimi kesinlikle bu kadar iyi hissetmiyordum.

Trevor elimin üzerinden ikinci kez geçtikten sonra, “Yoksa tıkağın

ve yazacak bir şey bulamıyor musun?” diye soruyor.

Hikâyeyi benim yazdığımı hatırlamam için biraz düşünmem gerekiyor. Sırtüstü uzanıp uyuşukluk hissinin geçmesi için elimi sallıyorum ve düşüncelerimi toparlamayı umuyorum. “Evet,” diyerek anlatmaya hazırlanıyorum.

Trevor yan dönüyor. Bir dirseğinin üzerinde doğruluyor ve diğer kolunu da belime doluyor. “Karakterleri şimdiden belirledik,” diyor.

“Evet. Bir tanesi Gelecekte neler olacağını bilen Adalet Bekçisi,” diyerek kendimi işaret ediyorum. “Sonra, Hafıza Silici Lola var. Bir numaralı kötü adam Robert, duvarların içinden geçebiliyor,” diye devam ediyorum.

Trevor, “Ben de iki numaralı kötü adamım. Benim yeteneğimse...” deyip cümleyi tamamlamamı bekliyor.

Hikâyede Trevor’a ne rol vereceğime hâlâ karar veremedim. İlk önce onu kötü adam yapmanın komik olacağını düşünmüştüm. Fakat artık mümkün olduğunca gerçeği yansıtmaya çalıştığıma göre, onu hayatımdaki kötü adamlardan biri olarak göstermek istemiyorum. Ona baktığımda hiçbir kötülük görmüyorum. Onu Bobby’nin yerine koymaya çalıştım ama buna elim gitmedi. Aslında onu hikâyenin kahramanı yapmalıydım ama artık çok geç. Durumu neden bu kadar büyüttüğümü merak edecek. Böylece Trevor’ın cümlesini, “Senin yeteneğinse... gerçekten çok iyi öpüşmek,” diye tamamlıyorum.

Trevor beni kendine çekiyor. “Bunun bir süper güç olduğunun farkında değildim,” diyor.

Kalbim deli gibi çarpıyor. “Ben de,” diye cevap veriyorum.

Trevor kıkırdıyor ve beni öperek haklı çıkarıyor. Nefesimi kestiğinde ve aklımı tamamen başımdan aldığı anda az önceki gibi tekrar dirseğinin üzerinde durup “Belki de konudan sapıyoruz. İlk önce Süper-Güçler Yerleşkesinin kurallarını belirleyelim,” diyor.

“Kurallar mı?” diye soruyorum.

“Bilirsin işte, karakterlerimizin yapabildikleri ve yapamadıkları şeylerden bahsediyorum. Mesela bir süre önce annemin odama dalarak içeride hoşlandığım bir kız varken kapıyı kapatma iznim olmadığını hatırlatması gibi,” diyor ve başıyla ardına kadar açık olan

kapıyı işaret ediyor.

“Ne? Benden hoşlanıyor musun? Bu ne zaman başladı?” diye soruyorum.

Trevor, “Zombi notuyla birlikte başladı. Buna nasıl karşı koyabildim ki?” diye cevap veriyor.

Gülümsüyorum ve parmağımla gömleğinin kolundan pazusuna yansıyan gölgenin oluşturduğu çizginin üzerinden geçiyorum. “Ben, birlikte müdürün arabasında kapalı kaldığımızda senden hoşlanmaya başladım,” diyorum.

Trevor, “Sahi mi? Peki o en iyi arkadaş lafları da neyin nesiydi?” diye soruyor.

“Senden hoşlandığımı inkâr etme çabalarıydı,” diye itiraf ediyorum.

Trevor sırtıyor ve “Pekâlâ, kurallara dönelim,” diyor.

“Evet, kurallar,” diyorum ve Trevor’ın Yerleşke hakkında bilmesi gereken şeylerin bir listesini yapmaya başlıyorum. “İzin almadan dışarı çıkamazlar. Dışarıdaki hiç kimsenin onların varlığından haberi yoktur.”

Trevor, “Hiç kimsenin mi?” diye soruyor.

“Şey, yalnızca yetenekleri olan başka insanların haberi vardır. Süper güçleri olup da Yerleşke dışında yaşayanlar da var; fakat kimliklerini gizlemek zorundalar. Tarihteki çok zeki bazı insanların da süper güçleri olduğunu yazabiliriz,” diyorum.

Trevor, “Mesela kimler?” diye soruyor.

Tarih boyunca Normal dünyada yaşamış ünlü Paranormallerin kimler olduklarını bildiğim hâlde, düşünüyormuş gibi yapıyorum. “Mesela Steve Jobs, Henry Ford ve Einstein gibi,” diyorum.

Trevor gülüyor. “Tamam, bu insanları çizmek eğlenceli olacak. Onları süper-gizli toplantılarda buluşturup planlar yapmalarını sağlarız,” diyor.

Bu insanların, hâlâ hayatta olsalardı dahi oturup birlikte planlar yapmayacaklarından oldukça emindim, fakat bunun bir önemi yoktu. “Neredeyse bütün resmi kurumlarda ve dünya genelindeki üst düzey pozisyonlarda, Yerleşkeye bilgi akışını sağlayan ve bunun bir sır olarak kalmasına yardımcı olan temsilciler var,” diye devam ediyorum.

“O hâlde bunlar gizli ajanlar,” diyor Trevor.

“Evet. Sanırım öyle diyebiliriz. Fakat ayrıca Dışarıda çalışan ve görevi Dışarıda yaşayanları kontrol etmek olan insanlar da var. Onlara da Güvenlik Komitesi diyelim,” diye ekliyorum.

Trevor, “O hâlde belki de çatışma buradadır. Kötü adam (yani ben) dünyaya Yerleşkeyi anlatmak istiyor,” diye devam ediyor.

“Neden? O zaman kendini de ele vermiş olur,” diye soruyorum.

Trevor, “Belki de herkese ne kadar önemli ve özel biri olduğunu göstermek istiyordur,” diye cevap veriyor.

“Fakat insanlar bilmedikleri şeylerden korkarlar. Dünya ona kucak açmaz; onu yok etmek ya da incelemek isterler,” diyorum. Bunu yüksek sesle söylemek, Trevor’a kendimden bahsetme niyetimi tekrar sorgulamama neden oluyor. Acaba bunu duyunca kendini nasıl hissedecek? “Yerleşke güçlerle dolu olabilir, fakat bu insanların sayısı hâlâ daha çok az,” diye ekliyorum.

Trevor, “O hâlde çok çatışma gerekiyor. Yerleşkedeki bir çocuğun süper güçleri olmadan doğmasına ne dersin? Bütün hayatını bunu saklamaya çalışarak geçirsin,” diye bir öneride bulunuyor.

“Böyle bir şey olamaz. Oradaki herkesin güçleri vardır,” diye itiraz ediyorum.

“Herkesin mi?”

“Evet.”

“Bu konu hakkında çok düşünmüşsün. Peki ya içlerinden biri Normal bir insanla evlenmek isterse?” diyor Trevor.

İçimi çekiyorum ve bunu söylerken biraz kalbim acıyor: “Yalnızca çocuklarının hiçbir özel yeteneği olmadan doğmasını riske atmakla kalmazlar, ayrıca Yerleşkede yaşama şanslarını da yitirirler.”

Trevor, “Yani dışarı mı atılırlar?” diye soruyor.

Evet anlamında başımı sallıyorum.

“Eh, o hâlde bu da bizim hikâyemiz,” diyor.

Beynimin, Trevor’ın yaşadığımız değil, yazdığımız hikâyeden bahsettiğini algılaması gereğinden uzun sürünce kalbim ağzıma geliyor.

Trevor, “Epey sert kurallar uydurmuşsun,” diyor.

“Sence bunlar gerçekten sert mi? Kurallar olmasaydı kargaşa olur-

du. İnsanların diledikleri gibi buraya girip çıkmalarına izin verip herkesin güvenliğini tehlikeye atamayız,” diye cevap veriyorum.

“Madem öyle diyorsun,” diyor Trevor. Sırtüstü uzanıp ellerini başının arkasına koyuyor. Pazusu seğirince gözüm kaslarının başlangıç çizgisine takılıyor. Kası tekrar seğirince göz göze geliyoruz. Gözlerinde muzip bir ifade var.

“Ayrıca uçabilmeyi istiyorum,” diyor.

Kafamı hayır anlamında sallıyorum. “Uçamazsın. Yalnızca zihinsel güçlere sahip olabilirsin,” diye cevap veriyorum.

“Sanırım zihnim yer çekimini kontrol etmeyi başarabilir,” diyor.

Gülüyorum. “Merak etme, herkes senin güçlü olduğunu bilecek. Karakterinin uçması ya da bir şeyler fırlatması gerekmiyor... Ya da etrafında kızlar olması,” diye devam ediyorum.

Trevor o kadar içten bir şekilde gülüyor ki kalbim canlanarak pır pır ediyor. Kendime engel olamıyorum, onu öpmem gerek.

Trevor bana sıkıca sarılıyor. “Yarın okula giderken seni almamı ister misin?” diye soruyor.

“Evet,” diyorum.

Trevor’ın arkadaşlarından ve nihayet ilişkilerinin bittiğini anlayan Stephanie’den, artık bir çift olmamız nedeniyle kopacağını hiç düşünmemiştim. Gruptaki kızlar Stephanie’nin tarafında yer aldılar. Katie ile Brandon hâlâ birlikte olduklarından, Brandon da onların izinden gitti. Rowan ise bir şeye kırılmıştı, fakat bunun ne olduğunu bulamamıştım.

Okul dışında her şey mükemmel görünüyordu. Trevor çizmeye devam ettikçe ben de nihayet hikâyenin konusunu rayına oturtmaya başlamıştım. Gerçeği olabildiğince yansıtmaya sadık kalarak kötü adamların, Normal dünyaya bilgi sızdırmak için Güvenlik Komitesi çalışanlarını bilerek yaralamalarına karar verdim. Duke Rivers ve futbol takımı oyuncuları Normal dünyaya bilgi sızdırmaya filan çalışmıyorlardı, fakat hikâyem için bir senaryoya ihtiyacım vardı ve kötü niyetli kahramanların bir futbol maçındaki rekabeti azaltmak istediklerini söyleyemezdim; bu biraz fazla bariz olurdu.

Fakat perşembe günü, birtakım amansız düşmanlar kazanmış olduğumu anlıyorum. Stephanie cebir dersinde önümdeki sıraya oturunca birden geriliyorum. Stephanie sıramın üzerine sallanan kafalı bir oyuncak koyuyor. “Bunu sana hediye ediyorum. Müdürün ofisinden aldım,” diyor.

Göğsüm sıkışıyor.

Stephanie, “Bunun ne olduğunu biliyor musun?” diye soruyor ve oyuncacı eline alıp yüzüme yaklaştırıyor. “Bu bir futbol oyuncusu. Sırtındaki numarayı görüyor musun? On beş. Bu Trevor’ın numarası. Bay Lemoore müdür olduğundan beri, takımda oynayan her oyun kurucu için bir sallanan kafa oyuncak bulunduruyor. Biraz tuhaf değil mi? Her neyse. Hoşuna gider diye düşündüm,” diyor.

Oyuncağı yüzümden uzaklaştırıyorum. “İstemiyorum Stephanie, yerine koyabilirsin,” diye cevap veriyorum.

Stephanie aldırıyor. “Tuhaf olan ne biliyor musun? Bu sallanan kafa oyuncak, senin not dökümlerini bulduğum dosya dolabının üzerinde duruyordu,” diyor.

“Not dökümlerim mi?” diye soruyorum. Damarlarım bir anda buz kesiyor. Sanırım gerçekten Yerleşke tarafından uygun görülen senaryoya sadık kalmalıyım. Not dökümlerim yalnızca Güney Californialı olmadığımı ortaya çıkarmakla kalmayıp Lincoln Lisesi’nden geldiğimi herkesin öğrenmesine de neden olabiliirdi.

Stephanie, “Evet. Birkaç kopyasını çıkardım. Birini dersten önce Trevor’a verdim. Kendisine bir hediye vermiş oldum. İkinizin de birbirinizin geçmişinin bir kısmını öğrenmesinin yerinde olacağını düşündüm,” diye devam ediyor. Sallanan kafa oyuncacı tekrar sıramın üzerine koyuyor. “Bu sayede birbirinizi hatırlarsınız,” diyor. Ayağa kalkıp mini eteğini düzeltiyor. “Bu arada, siz ikiniz çok şirin bir çift oldunuz,” deyip sınıfın diğer tarafındaki sırasına doğru yürüyor. Kafası hafifçe sallanan oyuncaca bakıyorum.

İşte şimdi mahvoldum.

Öğle tatilinde Trevor her zamanki buluşma yerimize gelmiyor. Laila’yı arıyorum. “Hey, derste misin?” diye soruyorum.

“Hayır, öğle tatilindeyiz. Ne var ne yok?” diyor.

Beton bir banka oturup ona Trevor'la olanları anlatıyorum. "Ne yapmalıyım?" diye soruyorum.

"Ona doğruyu söyle. Sandığın kadar kötü bir şey değil. Sen o oyuncuların sakatlanmalarına yardım etmiş filan değilsin. Seni anlayacaktır," diyor Laila.

Ayakkabımın burnuyla kenardaki çimleri eziyorum. Trevor'ın sakatlanmasına yardım etmemiş olabilirim ama olan yalan söyledim. "Öyle mi dersin?" diye soruyorum.

Laila, "Evet, haydi şimdi git," diyor.

Arka plandan bir erkeğin, "Kiminle konuşuyorsun?" diye sordüğünü duyuyorum.

"O da kim?" diye soruyorum.

"Bobby," diyor Laila.

"Bobby mi? Hâlâ Bobby'le mi takılıyorsun?" diyorum.

Laila, "Evet, şey, görünüşe bakılırsa iyi anlaşıyoruz," diye cevap veriyor.

Gözlerimi kısıyorum ve çimlerin kenarındaki ağaçlar bulanıklaşıyor. "Laila, kaç kurtar kendini. O çocuk baş belasının teki," diyorum.

Laila ise "Senin baş belası dediğin biriyle tanıştım ve bu tanımın yanına bile yaklaşıyor," diye yanıt veriyor.

"Rowan Bobby gibi değil. Bobby gerçekten bir baş belası," diyorum.

"Addie, artık burada yaşamadığın hâlde ve günlerdir benimle konuşmamışken neler olduğunu biliyormuş gibi davranma," diyor Laila.

Sesindeki sabırsızlık beni hazırlıksız yakalıyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum. "Orada neler olduğunu biliyormuş gibi davranmıyorum. Yalnızca sana Bobby'nin Trevor'a ne yaptığını hatırlatıyorum," diyorum.

Laila, "Bunu kanıtlayamazsın," diye cevap veriyor.

Şaşkınlıktan açılan ağzımı kapatıyorum. "Peki ya bana yaptığına ne demeli?" diye soruyorum.

"Sana hiçbir şey yapmadı," diyor Laila.

"Fakat yapacaktı. Aynı şey," diye ısrar ediyorum.

"Hayır, aynı şey değil. Yanına bile yaklaşamaz. Bu bir bakıma bir kurgu Addie -gerçek değil," diyor.

Laila'nın gülmesini ve bir tür şaka yaptığını söylemesini bekliyorum. Fakat sessizliğe bürünüyor. "Komik olmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyorum.

Laila, "Ne demezsin Addie. Kitabında bu şekilde mi yer alıyorum? Şu çizgi romanda?" diye cevap veriyor.

Arka planda Bobby'nin güldüğünü duyuyorum.

Sonra Laila, "Gidip Trevor'ı bul," diyor ve hat kesiliyor. Kafam karışmış bir hâlde telefonuma bakıyorum, sonra kalkıp yürüyorum. Fakat nereye gittiğimi bilmiyorum. Birisi omzuma çarpıp özür diliyor. Telefonu alıyorum ve arama listesine göz atıp babamı arıyorum.

Babam, "Alo?" diye telefonu açıyor. Sesi gergin geliyor.

"Baba, kendimi iyi hissetmiyorum. Eve gidebilir miyim?" diyorum.

"Tabii ki," diyor. Bu isteğimi bu kadar çabuk kabul etmiş olması, bunun ne kadar doğru olduğunu gösteriyor. Arka plandan birisi bir yorum yapıyor ve babam cevap veriyor. Sonra bana, "Seni gelip almamı ister misin?" diye soruyor.

"Evet, lütfen beni gelip al," demek istiyorum ama babamın meşgul olduğu belli. "Hayır, öğle tatilindeyiz. Beni bırakacak birini bulabilirim," diyorum. Bu bir yalan. Beni bırakacak birini bulamam. Evimiz yürüme mesafesinde olmasına karşın, babamın gelmek için ısrar etmesini umuyorum.

Fakat umduğum gibi olmuyor. Babam, "Tamam. Şimdi biraz rahatladım. Bana ihtiyacın olursa beni ara," diyor ve hat kesiliyor.

Uzun bir yürüyüşün ardından eve geldiğimde, yatağa girip başımı yastığın altına sokuyorum. Kapı zili çalınca uyuyakaldığımı fark ediyorum. Yüzüm terden yapış yapış olmuş. Kapıya doğru yürürken saçımı düzeltiyorum. Yine postacı gelmiş. Elime yine teslim alırken imza atmam gereken muhafazalı bir zarf tutuşturuyor.

Postacı gittikten sonra zarfa bakıyorum. Yerleşke neden hâlâ daha babama görüşme kayıtları gönderiyor? Onu bu karmaşanın dışında tutmaları gerek. Zaten yeterince meşgul görünüyor. Yanlış olduğunu bildiğim hâlde, kendime engel olamıyorum. Çekmecedan bir tereyağı bıçağı alıp yapışkan bandın arasına dokuyorum. Zarfı yavaşça açıp

DVD'yi çıkarıyorum. DVD oynatıcıya koyup koltuğa oturuyorum. Belki de yardım etmek için bir şeyler yapabilirim. Belki babam için bir *araştırma* yaparım ve davayı çözüp yoluna devam etmesi için ihtiyacı olan şeyi söylerim.

Görüşme kaydı yine Zehir'e ait.

Dedektifin, aynı eylem planının –beyin taraması ve rehabilitasyon – uygulanmasını önerdiği giriş konuşmasının ardından, Zehir'i metal sandalyeye oturtuyorlar. Masadaki ekranın ışıkları yanıyor. Dedektif, “Bu kıızı tanıyor musun?” diye soruyor.

“Yeni bir kız ha? Gerçekten daha çok insanla tanışmalısınız dedektif. Bir isme ihtiyaç duyduğunuzda, buraya her zaman beni çağırabilirsiniz.”

Dedektif, “Bay Paxton, soruya cevap verin,” diyor.

Zehir, “Tanıdık geliyor,” diyor ve fotoğrafa doğru eğiliyor. “Biliyor musunuz? Bir süre önce birlikte iş yapmıştık,” diye ekliyor.

“Ne tür bir iş?” diye soruyor dedektif.

Zehir, “Sulu boya,” diye cevap veriyor.

“Sulu boya mı?”

Zehir, “Bana cevabını zaten bildiğiniz sorular sormanızdan sıkıldım. Benden ne istiyorsunuz?” diye soruyor.

Dedektif, “Doğruları istiyoruz,” diyor.

“Ne dediğimin önemi yok ki. Zaten neye inanacağınızı söyleyen biri var. En iyisi onu dinleyin,” diyor Zehir.

Babamdan bahsediyor olmalı.

Dedektif sorguya devam ediyor. “Kızın cesedi yakın zamanda kampçılar tarafından bulunmuş. Üç ay önce ortadan kaybolduğu bildirilmiş. Onu siz mi öldürdünüz Bay Paxton?”

“Bunu siz söylesenize,” diyor Zehir.

Dedektif, “Biz öldürdüğünüze inanıyoruz,” diye cevap veriyor.

Zehir, “O hâlde tutuklayın beni,” diyor. Ayağa kalkıp yumruklarını masaya yaslıyor ve bunu yaparken eklem yerleri çıtırdıyor. “Ah durun, bunu yapamazsınız çünkü kanıtlar kızın kendini öldürdüğünü gösteriyor değil mi? Bana verecek bir yatağınız ve yemeğiniz olmadığı sürece beni bir daha buraya getirmeyin,” diye ekliyor.

Kalbimin durduğuna yemin edebilirim. Zehir kameranın görüş alanından çıkıyor ve geriye sadece metal sandalye kalıyor. DVD'yi elimden geldiğinde düzgün bir şekilde kutusuna koyuyorum. Babamın odasında şifonyerine ve masasına bakıp defterini arıyorum ve yan taraftaki çekmecede buluyorum. Babam Zehir başlığı altına üç bulgu yazmış: Uyuşturucu satıcısı –evet. Kurbanla yakın ilişki – evet. Kurbanın ölümünden sorumlu– sonuçsuz.

Bu sözcüğe bakıp babamın hayatı boyunca daha önce bunu hiç kullanıp kullanmadığını merak ediyorum. O daima her şeyi bilir. Bir şey ya doğrudur ya da yanlış. *Evet* ya da *hayırdır*. Sonuçsuz, belki demekle aynı anlama gelir ve benim babam asla belki demez. Bu sözcük bana, cinayetle ilgili sorunun cevabının “evet” olma olasılığından bile daha korkunç geliyor.

Telefonumu elime alıp Laila'nın numarasını tuşluyorum. Cevap vermiyor. Ona bir mesaj gönderiyorum: *“KONUŞMAMIZ GEREK. ORADA ÖNEMLİ BİR ŞEYLER DÖNÜYOR. KORKUNÇ.”*

Bir ileri bir geri yürüyerek on dakika bekliyorum. Hâlâ cevap gelmiyor. Laila neden her şeyi bu kadar zora sokuyor? Gerçekten Bobby'i bana tercih mi edecek? Telefonumu cebime koyup dışarı çıkıyorum.

Nereye gittiğimi ve nedenini bilmeden yürüyorum. Fakat kafamı boşaltmak için yürümeye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Babama yardım etmek için hangi seçeneği Araştırabilirim? Olaya bir şekilde dâhil olmalıyım yoksa işe yaramaz. Belki de birlikte Yerleşkeye dönseydik neler olacağına karşın burada kalırsak olacakları araştırabilirim. Böylece sonunda cinayetlerden kimin sorumlu olduğunu görebilirim. Havanın soğuk olduğunu fark etmeden önce dört sokak ilerliyorum. Ayağымda parmak arası terlikler olduğundan, korunaksız ayaklarım buz kesiyor. Yeni bir kararlılıkla eve geri dönmek üzere yürümeye başlıyorum.

Eve varmak üzereyken ilk olarak Trevor'ın arabasını garajın önündeki girişe park ettiğini fark ediyorum. Adımlarımı yavaşlatıyorum. Zaten yeterince zor bir gün geçiriyorum. Bir de Trevor'la yüzleşip ona neden yalan söylediğimi açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.

Arabasının yanına gelene kadar, Trevor verandaya ayak basıyor.

Gözlerini bana diyor. Bakışlarını önce kaçırın ben oluyorum. İşte o zaman, Trevor'ın avucundaki buruşturulmuş kâğıdı görüyorum.

Başka bir adım atmadan olduğum yerde duruyorum.

3 1. B Ö L Ü M

a-yır-mak: *f.* Zorla koparmak.

Fat Jacks'in yanındaki ekspres alışveriş merkezinin otoparkına park edip restoranın arkasındaki sokaktan yürüyorum. Planım, Duke ve arkadaşları gelene kadar burada saklanmak ve sonra da masalarının en yakın olduğu pencerenin altında oturmak. İleri düzeyde işitme sayesinde, onları pencerenin ardından, dudaklarını okumak zorunda kalmadan dinleyebilirim.

Sorun şu ki Duke bir türlü gelmek bilmiyor. Sırtımı kokuşmuş bir çöp kovasına dayıyorum ve ayakta dikilip rahat bir on beş dakika boyunca köşenin ardına bakarak bekliyorum. Büyük çöp kovasından yayılan koku bütün duyularıma saldırıyor ve her iki dakikada bir öğürmemeye neden oluyor.

Pencerenin altındaki yerimi almaya karar veriyorum, çünkü içlerindenden biri Ray olmak üzere, takımdan üç kişi restoranda oturuyor. Restoranın yanından arabayla ya da yürüyerek geçenler yalnızca birini beklediğimi sansınlar diye, sırtımı duvara verip oturuyorum. Eğer o birisi Duke olursa çok kızmayacağını umuyorum. İçerideki oyuncular biyoloji dersi için yapmaları gereken bir ödevden bahsediyorlar. Bir süreliğine bunun bir zaman kaybı olduğunu düşünüyorum, fakat sonra Ray, "Duke nerede?" diye soruyor.

Oyunculardan biri, "Bu gece anne ve babasıyla bir programı varmış. Gelemedi," diye cevap veriyor.

Elimi alnıma koyuyorum. Ben salağın tekiyim. Mükemmel erkek arkadaşının peşinde bir hiç uğruna ajanlık yapan bir salak. Tam ayağa kalmak üzereyken Ray konuşmaya devam ediyor. “Yarın Jefferson Lisesi’yle oynuyoruz. Bir oyun planına ihtiyacımız var. Bütün sezon boyunca gözüm bu adamın üzerindeydi. Benimle ‘bir sezonda en uzun mesafeyi koşan oyuncu’ ödülü arasında duran tek kişi o. İcabına bakmamız gerekiyor,” diyor.

Diğer oyunculardan biri, “Dizlerinde bir sorun olduğunu hissediyorum,” diye devam ediyor.

Bir başkası, “Ben de omuza yükleniriz diye düşünüyordum; şu Dallash çocuğa yaptığımız gibi,” diyor.

“Hayır, omuzları oyun kurucular için saklayın. Bu çocuk daha çok bacaklarına güveniyor,” diyor Ray.

“Duke hâlâ bizimle değil mi? Bunu o olmadan yapamayız.”

“Neden olmasın ki?”

Bu noktada, tıpkı çizgi romandaki şeytani kötü adamlar gibi hep beraber gülüyorlar. Aklım bahsettikleri ‘şu Dallashlı çocuk’a takılıyor. Bir oyun kurucu. Acaba Trevor’ı kastediyor olabilirler mi? Duke o gece ona omzunun nasıl olduğunu sormuştu. Neler oluyor böyle? Duke ile konuşmam gerek. Bazı cevaplara ihtiyacım var.

Kahkahaları dinince neler konuştuklarını duymak için kendimi zorluyorum; fakat önceden normal sesle konuştukları hâlde artık fısıldıyorlar. Dizlerimin üzerine çöküp pencereye yaklaşıyorum ve içerisini görene kadar kafamı yavaşça yukarı kaldırıyorum. Oyuncular bir masanın etrafında toplanmışlar. Bir kâğıt parçasına bir şeyler çizmekte olan Ray’i seyrediyorlar. Muhtemelen zavallı bir oyuncuyu daha devre dışı bırakma planları yapıyorlar.

Şimdi dikkatleri dağılmışken gitmenin tam zamanı. Ayağa kalkıp kazağımın kapüşonunu kafama geçiriyorum ve otoparktan ekspres alışveriş merkezine doğru yürüyorum. Arkamdaki arabanın kapı alarını çalıyor ve omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Yalnızca arabalarına giren bir çift. Nefesimi verip tekrar geri dönüyorum ve arabama kadar yürüyorum.

Arabayla Duke’ün evine doğru yol alırken kendimi berbat hissediy-

yorum. Bana neler oluyor böyle? Neden Duke'e bir türlü güvenemiyorum? Bu gece tam olarak gideceğini söylediği yere gitti. Ve eminim az önce kulak misafiri olduklarımla da ilgili bir açıklaması vardır.

Duke'ün evine gelince birkaç ev ötede park ettiğim yerden, anne-babasıyla birlikte garaja girmelerini izliyorum. Anne ve babasının beni görmelerini istemiyorum. Ertesi gün okul olduğu için eminim babası Duke'ün dosdoğru yatağa girmesini ve yarınki maç için dinlenmesini isteyecektir. Park ettiğim yerden, Duke'lerin evinin karşısındaki caddede Bobby'nin evini de görebiliyorum. Duke'e içeri girip odasına çıkması için on dakika verirken Bobby arabasıyla eve yanaşiyor.

Bobby içeri girerken dışlerimi sıkıyorum. Orta konsoldan cep telefonumu alıyorum. Duke'ün yatak odasındaki ışıkların yandığını görünce onu arıyorum. Duke "Naber güzelim?" cevap vermeden önce telefon iki kez çalıyor.

"Selam. Seninle bu gece olan bir şey hakkında konuşmam gerek. Gelip beni görebilir misin?" diye soruyorum. Ona hemen dışarıda olduğumu söylemeye hazırlanırken kurnazca gülümsüyorum. Bunu duyunca şaşıracak.

Duke, "Tatlım, inan bana çok isterdim, o kadar sıkıldım ki. Fakat sanırım bu parti bütün gece sürecek. Yaşlı insanlar eğleniyorlar," diye cevap veriyor.

Gülümsemem yüzümde donup kalıyor. Caddenin aşağısından yaklaşmakta olan bir aracın farları beni bir süreliğine kör ediyor. Fakat araba Duke'ün evinin önüne park edip ışıklar sönünce beni daha uzun bir süre kör etmiş olmalarını diliyorum; çünkü şimdi bu aracın Laila'nın kamyoneti olduğunu görebiliyorum.

"Ama seni yarın görürüm, değil mi?" Duke'ün sesi bana hâlâ telefonda olduğumu hatırlatıyor. "O zaman konuşabilir miyiz?" diye soruyor.

Laila arabadan çıkıyor. Uzun bacakları sokak lambasında parlıyor. İçimden Bobby'nin evine gitmesi için dua ediyorum. Fakat öyle yapmıyor. Yan aynada kendini kontrol etmek için eğiliyor, saçını kabartıyor ve sonra Duke'ün ön kapısına doğru giden yolda yürü-

meye başlıyor.

Duke, "Addie, hâlâ orada mısın? Yarın konuşabiliriz değil mi?" diye soruyor.

Ağzımdan o sözcükleri nasıl çıkarabildim bilmiyorum ama "Evet, tabii," diyorum.

Laila uzanıp kapı zilini çalıyor.

Duke, "Kapatmam gerek güzelim. İyi uykular," diyor.

"Hoşça kal," diyerek kapatıyorum ve telefonuma sanki bana ihanet eden en iyi arkadaşım değilmiş de oymuş gibi bakıyorum. Arabayı çalıştırıp gitmek istiyorum, fakat kendime işkence etmeyi sevdiğimden, kendimi Duke'ün kapıyı açmasını, Laila'ya sarılmasını ve onu içeri almasını izlemeye zorluyorum.

3 2. B Ö L Ü M

NOR-Mo-ter-mi: *i.* Vücut ısısının normale dönme süreci.

Trevor bahçenin diğer ucunda, “Lincoln Lisesi’ne mi gittin?” diye soruyor. Bu soruyu duyunca gözlerim doluyor. Yalnızca onurlu bir şekilde ortadan kaybolmak istiyorum; fakat Trevor tek sığınağım olan evle aramda duruyor.

Kapıya bakmış olmalıyım; çünkü Trevor yana çekilip bana, “Yolundan çekileyim’ der gibi bakıyor. Bu noktada, korktuğum başıma geliyor ve vücudum soğuktan titremeye başlıyor. Gözlerim kapıya odaklanmış bir hâlde mümkün olduğunca hızlı yürüyorum. Trevor’ın yanından geçerken “Üzgünüm,” diyorum.

Trevor, “Addison bekle. Bir açıklamayı hak etmiyor muyum?” diyor. Alçak ses ve ciddi bir tonda konuşuyor.

Bir açıklamayı hak ettiğini biliyorum, fakat yalan söyledim. Bu kadar basit. Ve babama göre, yalan söylemeye devam etmem gerekiyor. Kimse asla kim olduğumu bilmemeli. Verandada sırtım Trevor’a dönük olarak duruyorum ve sırlarını tutmam için bana baskı yapan Yerleşkeye duyduğum öfkenin içimde büyümesine izin veriyorum. Yalnızca bu his Trevor’a bakarken hayatta kalmamı sağlayabilir.

Ona doğru dönüp yalvaran gözlerine bakıyorum. “Bir açıklama istiyor musun?” diye soruyorum.

“Evet. Bana yalan söyledin. Ve ne için? Omzun yüzünden eski okulundan nefret etmemden filan mı korktun?” diyor Trevor.

“Tabii ki. Neden nefret etmeyesin ki?” diye cevap veriyorum.

“Etmiyorum. Sakatlık da bu sporun bir parçası. Bunun için neden seni yargılayayım ki?” diyor.

“Çünkü bundan daha fazlası var,” diyorum. Hem de çok daha fazlası var.

Trevor, “Konuşabilir miyiz?” diye soruyor.

Başımı sallayıp onu içeri alıyorum. Kanepenin karşıt uçlarında oturuyoruz. Trevor bana bakmıyor bile. Ona söylemek zorundayım. Söylemek istiyorum. Sorun şu ki doğrunun her şeyi tekrar düzeltip düzeltmeyeceğini bilmiyorum. Trevor’ın omuzları kaskatı görünüyor ve ona bunu yapmış olmaktan nefret ediyorum. Uzanıp elini tutmak, omzunu ovmak ve onu rahatlatmak için ne gerekiyorsa yapmak istiyorum. Ona birkaç santim yaklaşıncaya bana bir uyarı niteliğinde bir bakış atıyor ve tekrar mindere gömülüyorum. Derin bir nefes alıp konuya balıklama atlıyorum. “Rowan haklıydı. Okulumuz çok gizli bir yer ve omzuna olanlar bir kaza değildi. Fakat yemin ederim bunları seninle tanışana dek bilmiyorum,” diyorum.

Trevor uzun bir süre cevap vermiyor. “Top elimden alınana kadar acı duymadım. Sonra sanki birisi kemiğimi söküp atıyormuş gibi hissettim. Bir yıldır bu anının etkisinden kurtulmaya çalışıyorum. Anlamıyorum. Bunu nasıl yaptılar? Özel bir teknolojiyle mi?” diye soruyor.

Dudağımı ısırıyorum. “Bunu sana söylememem gerekiyor. Babam beni öldürür. Hiç kimseye söylememelisin,” diyorum.

Trevor başını sallıyor.

“Beni fazla kaslı çizmiş olman ve asla öyle bir kıyafet giymeyecek olmam bir yana, ben Adalet Bekçisiyim,” diyorum.

Trevor bana bakıyor ve muhtemelen bu açıklamanın bir anlam kazanmasını bekliyor.

“Yazmakta olduğumuz hikâye var ya; oradaki benim, orası benim okulum,” diye açıklıyorum.

Trevor’ın yumuşamaya başlayan gözlerine tekrar o soğuk perde iniyor. “Bu senin için bir şaka mı?” diye soruyor.

Hayır anlamında kafamı sallıyorum, sonra bir an omzunun yu-

karısındaki pencereye bakıp gözlerimin rengini değiştirebilmek için ışığa konsantre oluyorum. Bu da çizgi romandaki karakterime vermiş olduğum yeteneklerden biriydi. Trevor'a tekrar baktığımda, kanepeden sıçrayarak kalkıp geri çekiliyor.

“Üzgünüm,” diyorum ve gözlerimin rengini çabucak eski hâline getirip ben de ayağa kalkıyorum. “Seni korkutmak istememiştim. Lütfen korkma. Karşındaki hâlâ benim,” diye ekliyorum.

Trevor uzun bir süre sessiz kalıyor. Kanepeye oturmak ve ön kapıdan çıkıp gitmek arasında bocalıyor.

Bense olduğum yerde durup onu daha da fazla uzaklaştırmak istemiyorum. Zaten bana bir tür sirk gösterisinden fırlamışım gibi bakıyor. Ellerimi kollarıma sürüyorum. Dışarısının soğuğu hâlâ vücuduma yapışıyor. “Aklını filan okuyamıyorum, bu yüzden bana yardımcı ol. Ne düşünüyorsun?” diye soruyorum.

“Sanırım rüya görüyorum,” diyor.

“Güzel bir rüya mı kâbus mu?” diye soruyorum.

“Henüz karar vermedim,” diye yanıtlıyor.

Trevor sanki cevapları orada bulabilirmiş gibi yüzümü inceliyor. “Bu nasıl oluyor?” diye soruyor.

“Birçok teori var. Bazı insanlar, üstün psikolojik yetenekleri olanların nüfusun daimî bir yüzdesini oluşturduklarını söylüyor. Başkaları, bizim yarı tanrıların uzantıları olduğumuzu düşünüyor (Laila'nın inanmayı seçtiği tek teori bu). Ve bir de bizim, evrimin gelecekteki aşaması olduğumuz fikri var. Her ne olursa olsun, bu yetenekler kesinlikle genetik – bunlara doğuştan sahibiz,” diye anlatıyorum.

Cebimdeki telefonum titriyor ve ekranı kontrol ediyorum. Anemden bir mesaj gelmiş: “Beni ara. Konuşmamız gerek.” Kalbim hop ediyor ve “Bu Laila ile mi ilgili? O iyi mi?” diye cevap yazıyorum. Annem, “Laila mı? Hayır bu bizimle ilgili,” yazıyor. İçimi çekip telefonu sehpanın üzerine koyuyorum. Trevor her hareketimi takip ediyor. Acaba yaşadığı şok nedeniyle mi böyle davranıyor? Yoksa onu zihinsel güçlerimle buharlaştırmak üzere olduğumu mu düşünüyor? Bunu anlayamıyorum. Telefonu işaret ederek “Kusura bakma, annem mesaj atmış,” diyorum. Bütün vücudum ürperince eve geldiğimde ısıtıcıyı

açmayı unuttuğumu fark ediyorum. İçerisi çok soğuk.

Trevor kollarını kavuşturuyor. Bense ona doğru koşup kollarını açmasını, kendini bana kapatmamasını, bana bir şans vermesini söylemek istiyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor ve aşağı süzölmelerini önlemek için yukarı doğru, ışığa bakıyorum. “Lütfen...” Omuzlarım, önlemek için elimden geleni yaptığım bir hıçkırıyla sarsılıyor. “Lütfen oturur musun? Seni bir yere filan ısınlamayacağım,” diyorum.

Trevor bir elini saçlarının arasından geçirdikten sonra kollarını iki yanına sarkıtıyor. “Biliyorum. Sadece...” Kanepeye doğru yürüyüp tekrar oturuyor. “Sadece hazmetmem gereken çok şey var,” diyor.

Ben de yavaşça, tekrar ondan en uzaktaki mindere oturuyorum. Telefonum titriyor ve sehpanın üzerinde durduğu yerden ekrana göz atınca yine annemin mesaj gönderdiğini görüyorum. İçim çekiyorum. “Sen dehşete kapılıp kapılmayacağına karar verirken bir konuda fikrini alabilir miyim?” diye soruyorum.

Trevor, “Tabii ki,” diyor.

Ona Laila ile Bobby yüzünden yaşadığımız tartışmayı anlatıyorum.

“Peki bu Bobby denen çocuk sana zarar verdi mi?” diye soruyor.

“Zarar verecekti,” diyorum.

“O hâlde geleceği değiştirebilir misin?” diye soruyor.

“Hayır. Yalnızca aksi yönde ilerlemeyi tercih edebilirim. Bildiğim kadarıyla Bobby aynı şeyi başka bir kıza da yaptı,” diye yanıt veriyorum.

“Bobby hikâyedeki kötü adamlardan biri değil mi? İnsanları bile-rek sakatlayan...” Trevor cümlesini yarım bırakıp nihayet hikâyeyi gerçek hayatla bağdaştırıyormuş gibi görünüyor. “Bunu omzuma o mu yaptı?” diye soruyor.

“Bilmiyorum... Belki ya da belki de onun gibi biri yapmıştır. Bobby’nin kütleleri hareket ettirme yeteneği var. Sanırım büyük olasılıkla belli bir mesafeden kasi kemikten ayırabilir...” deyip korkuyla siniyorum. “Kulağa korkunç geldiği için üzgünüm,” diyorum.

Trevor, “Bobby tam bir kalleşe benziyor,” diyor. Bu şimdiye kadar onun ağzından çıktığını duyduğum en kaba sözcük ve beni biraz gülümsetiyor, çünkü benim aklıma çok daha kötöleri geliyor.

“Gerçekten öyle,” diye onaylıyorum.

Trevor, “Ve Laila tüm bunlara karşın bu çocukla mı takılıyor?” diye soruyor.

Evet anlamında başımı sallıyorum.

“O halde ya berbat bir arkadaş ya da hiç sağduyu sahibi değil,” diyor Trevor.

“O harika bir arkadaş. Sanki kendinde değil gibi. Yani hem öyle hem de değil,” diyorum ve “Ne yapmalıyım?” diye soruyorum.

Trevor, “Ona yalnızca biraz zaman ver Addison. Muhtemelen sana bunları yapan bir çocukla takılmaması gerektiğini bildiğinden savunmaya geçiyor,” diye cevap veriyor.

Laila’nın sözlerini hatırlayıp yüksek sesle tekrarlıyorum. “Bobby bana hiçbir şey yapmadı,” diyorum.

“Ama yapacaktı.”

“Bu aynı şey değil.”

“Senin için öyle, değil mi?” Trevor avucunu bir gözünün üzerine bastırıyor ve bana dönüyor. “Bunu doğru anlıyor muyum? Senin açısından olay gerçekten yaşanmış gibi hissediliyor,” diyor.

Bunu yüksek sesle itiraf etmekte zorlanıyorum. Her nedense utanıyorum, çünkü Bobby’nin bana yaptıklarının kısmen benim suçum olduğunu düşünüyorum. Eğer onunla eve girmeseydim, o kadar yakınına oturmasaydım, belki de onu ayartmış olmayacaktım... “Evet, olay bire bir gerçekmiş gibi hissediyorum,” diye cevap veriyorum.

Trevor, “Neden Laila’nın o anıyı silmesini sağlamadın? O, çizgi romandaki Hafıza Silici Lola, değil mi?” diye soruyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum. “Bazı anıları unutmak istemiyorum. Çoğu zaman güzel anılar oldukları için; fakat bazen de Bobby’le olan anımda olduğu gibi, onları hatırlamam gerektiği için,” diye açıklıyorum.

Trevor, “Evet bu mantıklı. Başına böyle bir şey geldiği için üzgünüm,” diyor.

Ellerime bakıyorum. Birdenbire tırnaklarımla yakından ilgilenmeye başlıyorum. “Senin suçun değil,” diyorum.

Trevor bana yakın olan bacağını yaklaştıırıp kolunu kaldırıyor.

Muhtemelen bana acıdığı için böyle davranıyor ama umurumda değil. Bizi ayıran minderin üzerinden ona uzanıyorum. Kollarımı göğsüne dolayıp bir daha asla bırakmamaya kararlı bir şekilde bir yanına yaslanıyorum.

Trevor yavaşça saçımı okşuyor ve uçlarıyla oynuyor. Sessizce, “Bu senin suçun da değil. Bunu biliyorsun değil mi?” diyor.

Başımı sallıyorum ve sıcak gözyaşlarıyla dolan gözlerimi kapatıyorum. Kendimi tekrar kontrol edene kadar birkaç titrete nefes alıp veriyorum. Sessizlikte otururken Trevor’ın ceketindeki fermuarla oynuyorum ve bir iki santim kadar açıp kapatıyorum. Ceketin altında siyah bir V-yakalı tişört giymiş. Köprücük kemiğinin üzerinde tek bir çil var. Parmağımla bu noktaya dokunuyorum. “Sıcacıksın,” diyorum.

Trevor yanağını başımın üzerine dayıyor.

“Çok üzgünüm. Sana yalan söylememeliydim. Seni incitmek istemedim,” diyorum.

Derin, düzenli nefesler ve düzenli kalp atışları beni teskin ediyor. Trevor’a sığınarak oluşturduğum kozayı nefesimle ısıtıyorum. Trevor baharatlı ve tuzlu notalar barındıran bir parfüm sürmüştü. Boynunun derisi o kadar yumuşak ki burnumu iyice derinlere gömüyorum; ta ki dudaklarım tenine değene kadar. Parmağım köprücük kemiğinin üzerinde gidip geliyor. Dudaklarım, kulağının arkasında kalan daha da yumuşak deriyi bulana kadar boynunda gezinmeye devam ediyor.

Trevor hiç kıpırdamadan duruyor. Nefes alıp verişini bile durmuş gibi. Geri çekilip ona tekrar bakıyorum ve tepkisini ölçmeye çalışıyorum. “Seni bunun yüzünden kaybetmek istemiyorum,” diyorum. “Ben...”

Trevor dudaklarıma yapışıyor ve yalnızca cümlemi değil, nefesimi de kesiyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarını yavaşça benimkilerin üzerinde gezdiriyor. Vücudumdaki bütün sinir uçları elektriğe kapılmış gibi.

Sonra geri çekilip gözlerimdeki ifadeyi inceliyor. Beni tekrar kediye çekmeden önce, “Beni kaybetmedin,” diyor. Tam onu bütün gün boyunca öpebileceğime karar vermişken “Addison?” diyor.

“Evet?”

“Ya bu bir *araştırmaysa*?” diye soruyor.

Kaskatı kesiliyorum. “Ne?”

“Bunu daha önce hiç düşündün mü? Ya şimdi içinde bulunduğumuz bu an gerçek değilse? Ya sadece olasılık dâhilindeki bir hayali görüyorsan?”

“Ben de sürekli bunu düşünüyorum.” Elimi Trevor’ın göğsünde gezdiriyorum. O kadar gerçek geliyor ki.

“Ya bunu seçmezsen? Ya diğer geleceğinin daha iyi olduğuna karar verirsen?”

Ona sarılıp yanağımı onunkine dayıyorum. “Garip olan ne biliyor musun Trevor?”

“Ne?”

“Bu yeteneğe sahip olduğum altı yıl süresince, kimse bana bu soruyu sormadı. Kimse vazgeçilebilir olduğunu düşünmedi.”

Trevor derin bir nefes alıyor. “Beni seçmeni istiyorum Addie, diye fısıldıyor. “Bunun gerçek olmasını istiyorum.”

“Merak etme. Zaten gerçek. Bir *araştırmanın* içinde olduğumda bunu daima bilirim.”

“Nasıl?”

“Çünkü bir *araştırmanın* içindeyken başka bir *araştırma* yapamam.”

“Yani benimle tanıştığından beri hiç *araştırma* yaptın mı?”

“Evet...” Cümlemi yarıda kesip *araştırma* yapmayı düşündüğüm bütün o zamanları hatırlamaya çalışıyorum. Daha bugün babam için bir *araştırma* yapmak üzereydim. Fakat bir türlü yapmadım. “Ben... hayır. Fakat yapabilirim. Yapacağım. Hemen şimdi.”

Trevor, “Hayır,” diyor ve tam basit bir *araştırma* yapmak üzereyken beni durduruyor. “Yapma. Ben buradayken olmaz. Yalnızca bana söz ver. Eğer bu bir *araştırmaysa* ve sebebi ne olursa olsun beni ve bu yolu seçmezsen, beni Silmeyeceğine söz ver.”

Bu çok ciddi bir söz. Bunu hafife alamam. O sırada, bu bir *araştırma* olduğu takdirde, Trevor’ı seçmediğimi düşünemiyorum. Fakat bir sebeple çok büyük bir şey olur da onunla birlikte olamazsam, onu ve bu anı hatırlamak düpedüz işkence olurdu.

Trevor'ın gözleri tekrar koyulaşıyor ve bakışlarını daha da derinleştiriyor.

“Söz veriyorum,” diyorum.

Trevor bu anın tadını çıkarırcasına beni kollarına alıp aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

33. BÖLÜM

felç: i. Hareket edememe.

Başımın tepesinde bir uyuşukluk hissi başlıyor ve yavaşça vücuduma yayılıyor. Ağlamak istiyorum, fakat içimdeki bütün hisler etkisiz hâle getirilmiş ve yerini çok büyük bir boşluk hissine bırakmış gibi. Telefonum çalıyor ve içimde bir umut ışığı belirliyor. Belki de Laila neler olduğunu açıklamak için arıyordur. Neden az önce erkek arkadaşımın evine, sanki bunu her gece tekrarlıyorlarmış gibi girdiğini söyleyecektir. Telefonu elime alıyorum. Aydınlanmış ekranın altında şu yazıyı görüyorum: *Annem arıyor...*

Telefonu açıyorum. “Alo?”

“Addie, neredesin sen?”

“Dışarıdayım... çalışıyorum.” İlk kez, anneme yalan söylediğim için kendimi kötü hissetmiyorum. Aslında hiçbir şey hissetmiyorum.

Annem, “Neden bana yalan söylüyorsun?” diye soruyor.

Belli ki bu konuda hâlâ çok başarılı değilim. “Merak etme, eve geliyorum,” diyorum.

“Evet. Tabii ki geliyorsun. Bu çok saçma. Sana son zamanlarda neler olduğunu anlamıyorum. Hâlâ cezalı olduğunu biliyorsun değil mi? Benim bildiğim Addie bu kurala saygı duyardı,” diyor.

Onun bildiği Addie pek çok şeyi farklı yapardı. Birçok şeyi farklı bir açıdan görürdü. Veya belki de gözünün önünde olan bariz şeyleri görmüyordum. Anneme hoşça kal demiş olabilirim, fakat bunu hatırlamıyorum. Öyle ya da böyle telefonu kapattım. Fakat telefonu tekrar elime aldığımda, ekranın altında şu sözcüklerin parladığını

görüyorum: *Ucube arıyor...*

Ciğerlerimdeki hava dışarı sızıyor. Telefon susuyor ve etraf tüyler ürpertici bir şekilde sessizleşiyor. Zehir benim numaramı nereden buldu? Etrafıma bakıp seçeneklerimi değerlendiriyorum.

Telefon tekrar çalıyor. "Alo," diyerek cevap veriyorum.

Zehir, "Addie, işte tam da aradığım kız. Bana bir iyilik yapmana ihtiyacım var," diyor.

Arabaya çalıştırmak için başparmağımı öne doğru uzatınca elim hedefe ulaşmasına az bir mesafe kala aniden duruyor.

"Hayır," diyor Zehir. "Gidemezsin. Burada olman gerekiyor."

Telefonumu yanımdaki koltuğa fırlatıp boşta kalan elimle donup kalan elimi hareket ettirmeye çalışıyorum. Yerinden kıpırdamıyor, fakat bunun yerine kapı koluna uzanıyor. Bu güce karşı koyup parmaklarıma arabaya çalıştırmalarını ve oradan uzaklaşmam gerektiğini söylüyorum. Beni dinlemiyorlar. Başka birinin emirlerine itaat ediyorlar.

Arabadan iniyorum ve işte o zaman, Zehir'in altı metre kadar uzakta, bir sokak lambasının altında karanlık bir gölge gibi durduğunu görüyorum. En iyi seçeneğimin çılgık atmak olduğunu düşünüyorum fakat ağzımı açar açmaz sesim kısılıyor.

Zehir kafamın içinde, "*Hiç de iyi bir fikir değil,*" diyor.

Boğazımı sıkan o görünmez eli kavriyorum. Sonra başka birinin zihni tarafından kontrol edilen bacaklarımla yürümeye başlıyorum. Ciğerlerim yanıyor ve başım dönüyor.

Zehir'in önünde durduğumda, "*Çılgık atma. Yalnızca konuşmak istiyorum,*" diyor.

Başımı sallıyorum ve solunum yolum açılıyor. Öksürüyorum ve güçlkle soluk alabiliyorum. Başımın dönmesini ve mide bulantımı dindirmeye çalışıyorum.

"Benim için bir telefon konuşması yapmanı istiyorum. Yalnızca küçük bir telefon konuşması, sonra kendi yoluna gidebilirsin," diyor Zehir.

Ona bir saniyeliğine bile inanmıyorum, fakat biraz zaman kazanmak için, "Kimi arayacağım?" diye soruyorum.

Zehir, “Soru sormak yok. Tek söylemen gereken ‘Merhaba, ben Addie.’ İşte bu kadar basit,” diye cevap veriyor.

“Bu neden yapayım ki?” diye itiraz ediyorum.

“Sanırım sana az önce nedenini gösterdim. Tekrar göstermemi ister misin?” diyor Zehir.

“Hayır. Tamam. Yapacağım,” diyerek kabul ediyorum.

Zehir, “Aferin sana cici kız,” diyor ve telefonundaki bir düğmeye bastıktan sonra, “Adam cevap verdiğinde sadece ‘Merhaba, ben Addie,’ de. Ne eksik, ne fazla,” diye tembihliyor.

Başımı sallayıp bu iş sona erdiğinde nasıl kaçacağımı planlamaya çalışıyorum; çünkü Zehir’in öylece yürüyüp gitmeme izin vermediğini biliyorum. Tam o sırada aradığımız kişi “Coleman,” diye telefonu açıyor ve bütün kaçış planlarım aklımdan uçup gidiyor.

Neredeyse “*Babacığım*,” diye fısıldayacakken dilimi ısııyorum. Eğer bir şey söylersem, babam başımın dertte olduğunu düşünecek. Aslında başım gerçekten dertte; fakat babamın, Zehir’in kendisinden talep edeceği her neyse bunu yapmasını istemiyorum. Hele kaçmak için hâlâ bir şansım varsa.

Babam tekrar “Alo?” diyor.

Başparmağımı *Konuşmayı Sonlandır* düğmesine doğru kaydırıp düğmeye basıyorum. Hat kesiliyor. “Baba, sen misin? Ben Addie,” diyorum. Paniğimin sesime yansımaya özen gösteriyorum. Kalbim ağzımda attığı için bu pek de zor olmuyor.

“Bu kadarı yeterli,” diyor Zehir.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum ve Zehir vücudumun kontrolünü tekrar ele geçirmeden önce *Konuşmayı Sonlandır* düğmesine basıp telefonu kapatır gibi yapıyorum.

Zehir, “Hayır, seni sersem. Onunla konuşmam gerekiyordu,” diyor.

“Babamdan ne istiyorsun?” diye soruyorum.

“Benim hakkımda yalanlar söylüyor. Buna göz yummayacağımı bilmesi gerek. Ona durması için küçük bir sebep sunarım diye düşündüm,” diyor. Telefonunu almak için elini uzatıyor. Telefonu ona verecek gibi yapıp tutmasına fırsat vermeden elimden bırakıyorum. Telefon takırdayarak kaldırımı düşüyor. Zehir küfrederek telefonu

almak üzere eğildiğinde ben de arkamı dönüp Bobby'nin evine doğru koşarak avazım çıktığı kadar bağıyorum. "Yardım edin," diye sesleniyorum. İkinci kez bağarmaya yeltendiğimde cümlem yarım kalıyor, tüm vücudum tekrar kısıtlanıyor ve olduğum yerde donup kalıyorum.

Tam öleceğimi düşündüğüm sırada Bobby kapı önüne çıkıyor ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana ve Zehir'e bakıyor. Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Addie?" dediğinde tekrar nefes alabiliyorum. Vücudum yere yığılıyor ve avuçlarımdan destek alarak dizlerimin üzerine çöküyorum.

Boğuk bir sesle "Bobby, bana yardım et," diyorum.

Bobby, "Neler oluyor?" diye soruyor.

Kendi çabamla ayağa kalkıp gözüm Zehir'in üzerindeyken Bobby'e doğru yürüyorum. Zehir'e, "Beni rahat bırak. Babamı da," diye sesleniyorum.

Bobby'nin yanına gelince koluna tutunuyorum. Bacaklarım pelte gibi. Bobby beni korumak için bir adım önüme geçiyor. Zehir'e, "Defol bit buradan, yoksa Büro'yu ararım," diyor.

Zehir kısık sesle gülüyor, ellerini ceplerine sokuyor ve ıslık çalarak uzaklaşıyor.

Bobby bana dönerek "İyi misin?" diye soruyor.

Kafamı hayır anlamında sallıyorum.

"Gel, sana içecek bir şeyler vereyim. Duke'ü arayıp buraya gelmesini söylememi ister misin?" diyor.

Yine hayır der gibi kafamı sallıyorum. "Yalnızca bir dakikalığına oturmam istiyorum, sonra eve gideceğim," diyorum.

Bobby beni içeri alıyor.

Ona karşı minnet duygusuyla dolup taşıyorum. Az önce beni kurtardı.

Bobby, "Senin ve Duke'ün araştırmamı istediğiniz adam bu muydu?" diye soruyor.

"Evet. Bana yardım ettiğin için sağol," diye cevap veriyorum.

Bobby, "Sorun değil," diyor. Kapı hızla kapanınca emniyet sürgüsünü takıyor ve avuç içi tarama paneline bir kod giriyor.

34. BÖLÜM

ku-ral-sız: *i.* Normal hiçbir yanı bulunmayan.

Soğuk terler içinde uyanıyorum. Çarşaf bacaklarıma dolanmış, hareket etmemi güçleştiriyor. Bu karışıklıktan kurtulup ayaklarımı yere sarkıtıyorum ve karanlık odamda etrafıma bakıyorum. Bir şey beni uyandırdı. Bunun kötü bir rüya mı, yoksa bir gürültü mü olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Tam uyanmamdan sorumlu olanın kötü bir rüya olduğunu düşünüp tekrar yatağa uzanmak üzereyken telefonumun mesaj zili çalıyor. El yordamıyla komodinin üzerini kontrol edip karanlıkta telefonumun aydınlanmış ekranını arıyorum. Telefon baş ucumda değil. Sonra onu uyumadan önce yastığımın altına attığımı hatırlıyorum ve oradan çıkarıyorum.

İki mesaj da Lailâ'dan gelmiş. Birincisinde, "*Yardım et,*" ikincisindeyse "*Bağışla beni,*" yazmış.

Sendeleyerek babamın odasına gidiyorum. "*Baba,*" diye hıçkırarak omzundan tutuyorum ve onu sarsarak uyandırıyorum. "*Baba yardımına ihtiyacım var. Laila'yla ilgili,*" diyorum.

Babam uyku sersemi bir hâlde yatakta oturuyor. Eli önce saçına, sonra da baş ucundaki dijital saate gidiyor. Nihayet bana baktığında, "Ne oldu?" diye soruyor.

"Bunu *araştırmalıy*dım, fakat yapmadım. Yapacaktım ama Trevor çok geç gitti ve yorgundum. Belki bir şey görebilirdim..."

Babam sözümü keserek "Addie. Sakinleş. Neler oluyor?" diye

soruyor.

“Laila’nın başı dertte,” diyorum.

“Ne tür bir dert?”

“Bilmiyorum. Bir süredir okuldan berbat bir çocukla takılıyor,” diye cevap veriyorum. Sonra aklım futbol maçına gittiğimiz gün Laila’nın otoparkta yürürken söylediği bir şeye takılıyor. “Başka bir adam daha var, babasının uyuşturucu satın aldığı arkadaşlarından biri. Laila’yı tehdit ediyordu. Belki de onunla bir ilgisi vardır. Bilmiyorum. Sadece başının belada olduğunu biliyorum ve korkuyorum,” diye açıklıyorum.

Sözlerim babamı daha da uyandırmış gibi görünüyor ve yataktan çıkıyor. “Adamın adı ne? Şu uyuşturucu satıcısının?” diye soruyor.

“Bilmiyorum.”

“Yoksa Zehir mi? Adı Zehir miydi?” Babam omuzlarımdan tutuyor. Babamın Zehir hakkındaki notlarından birini hatırlayınca nefesim kesiliyor: *Uyuşturucu satıcısı – evet.*

“Ah hayır. Bir şeyler yapmalısın baba.”

Babam, “Tamam tatlım, yalnızca sakinleş olur mu?” diyor. Cep telefonunu alıp bir numara tuşluyor. “Merhaba, ben Coleman. Geç olduğunu biliyorum. Özür dilerim. Rapor etmem gereken başka bir kayıp genç olabilir,” diyor ve duraksıyor. “Hazır mısınız? Adı Laila Stader,” diye ekliyor. Laila’nın isminin oluşturan harfleri yavaşça sayarken her biri bir ok gibi kalbime saplanıyor. “Ayrıca hemen Bay Paxton’ın evine birini gönderin... evet... hayır... Tamam, bir şey öğrenir öğrenmez beni haberdar edin. Teşekkürler.” Babam telefonu kapatıp bana bakıyor. Gözlerindeki acıklı ifade insanı dehşete düşürüyor. Sanki şimdiden en kötüsünü düşünüyor gibi.

Babamın boş yatağına oturuyorum. Az önce kalktığı yer, titreyen vücudumu ısıtıyor. Babam arkama oturup bir elini sırtıma koyunca yatak biraz içine göçüyor. “Her şey yoluna girecek,” diyor babam.

“Böyle diyemezsin. Bunu biliyorsun. Gitmemeliydim. Bana ihtiyacı var ve ben orada değilim.”

“Ne yapabildin ki Addie? Orada olman bir şeyi değiştirmezdi ki.” Ne var ki bu sözlerle teselli edilemeyecek kadar çok alternatif

gelecek görmüştüm. “Belki de değiştirdi. Laïla iyi olmak zorunda,” diyorum ve tortop oluyorum. Şu anda bir *araştırma* için çok geç değil. Belki de bir şeyler görebilirim. Kafam allak bullak ve göğsümdeki endişe rahatlamamı fazlasıyla zorlaştırıyor. Konsantre olamadığım sürece, bu işe yaramayacak.

“Addie, neler olduğunu bilmeden üzülmene bir anlamı yok,” diyor babam.

Cep telefonumun siyah ekranı durumu yüzüme vuruyor. Tekrar Laïla’nın numarasını tuşluyorum. Cevap vermiyor.

Babam, “Gidip sana biraz ılık süt hazırlayayım,” deyip ayağa kalıyor ve kapıya doğru yürüyor.

“Ilık süt filan istemiyorum,” diye tersleniyorum.

Babam uzunca bir süre sessiz kalıyor. “Annemi aramak ister misin?” diye soruyor.

Bu öneri üzerine göğsümden bir hıçkırık kopuyor ve bir yastığı kendime çekiyorum. “Annemle konuşmak istemiyorum,” diyorum.

“Bana telefonlarına cevap vermediğini söyledi. Neden bu boşanmanın acısını ondan çıkarıyorsun?” diyor babam.

Bu yerinde bir soru, fakat babam bunu şimdi dile getirdiği için ona kızgınım.

Babam, “Bu ortak bir karardı. Bunu biliyorsun değil mi?” diye devam ediyor.

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Arkadaşımla başı dertte. Şu anda tek önemi olan bu,” diye cevap veriyorum.

“Evet, şu anda tek önemli şey bu. Fakat sonra annemle konuşman gerek. Seni özleyor.”

Şu anda son ihtiyacım olan şey bu –yani babamın beni olduğumdan daha kötü hissettirmesi. Korkuyorum, üzgünüm ve babamın da benimle birlikte korkmasını ve üzülmelerini istiyorum; *onların* verdikleri bir karar hakkında *annemin* kendini nasıl daha iyi hissetmesini sağlayacağını söylemesini değil. “Annemi umursamıyorum,” diyorum.

Bunu söylenmemesi gereken bir şey olduğunu anlıyorum, çünkü babamın benzi atıyor. “Bunu ben istedim, tamam mı?” diyor. Tek bir cümlenin ardından yüzyıl yaşlanmış gibi görünüyor. Omuzları

öne doğru düşüyor, ağzının kenarları aşağı kıvrılıyor ve somurtuyor.

“Ne?” diye soruyorum.

“Gitmek istedim. Artık orada, senin yarı gerçek bir dünya tarafından kuşatıldığını görerek daha fazla yaşayamazdım. Annense orayı terk edip yeteneğinin gelişmesini riske atmayı göze alamadı. Bu konu nedeniyle yıllarca tartıştık. Belki de yalanları fark edemeseydim durum farklı olurdu; fakat bunu yapabiliyordum ve başımı nereye çevirsem yalanlarla karşılaşıyordum. Annen beni kalmam için sıklıkla İkna etmeye çalıştıysa da bunu yapamadım. Bu yüzden benden nefret edebilirsin Addie. Bencilliğim yüzünden benden nefret edebilirsin. Annenden nefret etme,” diyor babam.

Sanki onu bu yalan ayakta tutuyormuş da artık içini döktüğü için kendi gücüyle ayakta duramayacakmış gibi şifonyere yaslanıyor. Bu konuşmanın kendimi daha iyi mi hissettirmesi gerekiyor? Ebeveynlerin, “*Boşanmamızın seninle hiçbir ilgisi yok. Sorun bizden kaynaklanıyor,*” demeleri gerekmiyor mu? Fakat annemle babamın ayrılığının şüphesiz benimle ilgisi var.

Derin bir nefes alıyorum. Bu mücadeledeki bağlılık sınırlarımı en başından çizmiştim. Otoriter kişiliğiyle babamın kaçmasına neden olan annem bir taraftaydı. Ben ve anneme bunca yıl katlanmak zorunda kalan babamsa diğer taraftaydık. Şimdi o sınırı yanlış çizmiş olabileceğimi ya da çizginin yanlış tarafında durduğumu öğrenmeye hazır değilim. Fakat sonra babamın az önce söylediği şeyi hatırlıyorum –yarı gerçek bir dünyada yaşamayı. Bunu ben de istemezdim. Değil mi?

Babam, “Üzgünüm,” diyor. Son derece yorgun, kırgın ve Normal görünüyor. Sonra, sanki yüzümden düşüncelerimi okurmuş gibi, “Addie, öyle demek istemedim. Buna sen sebep olmadın. Sen odak noktası olmadan önce bu konuda yıllar boyunca kavga edip durduk. Konu bizim inançlarımızdı. Neredeyse taban tabana zıt inançlar. Ve sonra daha da saldırgan olan zihin kontrol programıyla beraber...” derken sanki çok fazla şey söylemiş gibi cümlesini yarıda kesiyor. “Bu senin suçun değildi. Hiçbiri senin suçun değildi,” diye devam ediyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum. Ne olduğundan emin

değilim. O sırada babamın telefonu çalıyor ve aklımdaki bütün düşüncelerin yerini korku alıyor. Yastığı kenara fırlatıp doğruluyorum.

“Ben Coleman... evet... anlıyorum...” Babamın gözleri bana çevriliyor. “Emin misiniz?... Onu tutukladınız mı?... Orada mı? Şey, evet bunu söyledim, fakat... Kızımı burada yalnız bırakamam... Hayır, on altı yaşında ama... evet, tabii ki... tamam, bir saat içinde orada olurum. Teşekkürler. Hoşça kalın.” Babam telefonu kapatıp yavaşça aşağı indiriyor. Vücudumdaki bütün kaslar korkudan uyuşmuş durumda ve haberi duymayı beklerken donup kalmış haldeyim.

“Henüz emin değiller, bu yüzden hemen bir sonuç çıkarmamalıyız,” diyor babam.

“Ne dediler? Laila nerede?” diye soruyorum.

Babam, “Anne ve babası onu bu sabahtan beri görmemişler. Fakat sırf evde olmaması, ona bir şey olduğu anlamına gelmiyor. Evinde nöbet tutan bir memur var. Laila eve gelince bana derhal haber verecek,” diye anlatıyor. Dolabına gidip silindir şeklinde bir çanta çıkarıyor. “Ve seni haberdar edeceğime söz veriyorum,” diye ekliyor.

“Haberdar mı edeceksin? Nereye gidiyorsun?” diye soruyorum.

Babam çantayı şifonyerin üzerine koyuyor ve giysilerini içine koymaya başlıyor. “Çoğu zaman, birinin yalan söyleyip söylemediğini anlamak için bir sorgunun videosunu izlemem yeterli. Fakat Bay Paxton uzman bir yalancı; bu yüzden bazı bulguları teyit etmek için enerjisini hissetmem gerekiyor. Eğer Laila’nın nerede olduğunu biliyorsa ondan bu bilgiyi alabileceğimizi umuyoruz. Büro beni bir saat içinde oraya uçuracak. Ben yokken bir arkadaşını arayıp seninle kalması için çağırmanı istiyorum,” diyor.

“Bir arkadaş mı? Benim hiç arkadaşım yok ki,” diye cevap veriyorum.

“Arkadaşlarından bazılarıyla tanışmıştım. Stephanie’ye ne dersin? İyi bir kıza benziyor,” diyor babam.

Yatak örtüsünün kenarını sımsıkı kavrayıp “Seninle gelmek istiyorum,” diyorum.

Babam, “Üzgünüm. Bu özel bir Büro uçağı ve senin geçiş iznin yok,” diye cevap veriyor.

“Bana geçiş izni veremezler mi? Burada söz konusu olan benim en iyi arkadaşıım. Lütfen Baba,” diye ısrar ediyorum.

Babam, “Addison, üzgünüm. Bu prensiplerin bir sebebi var. Eğer Laila’yı bulmak istiyorsak senin güvenliğinin için endişelenemem. Anlıyor musun?” diyor.

“Tabii ki anlıyorum,” diyorum.

Babam çantasının fermuarını kapatıyor. “Bana bir arkadaşını arayacağına dair söz ver,” diyor ve ben cevap vermeye hazırlanırken yüzümü inceliyor.

Bakışlarımı kaçırıyorum. “Sana yalan söylemiyorum baba. Beni analiz etmene gerek yok,” diyorum.

Babam, “Üzgünüm. Söylemediğini biliyorum ve dürüstlüğün sana güven duymamı sağladığı için minnettarım. Umarım sen de bana bir gün tekrar güvenebilirsin,” diyor. Ellerini omuzlarıma koymak üzereyken vazgeçiyor. Göğsümde, hepsini sınıflandıramayacağım kadar çok duyguyu barındıran bir girdap var. Babam banyoya gidiyor. Döndüğünde üzerinde bir takım elbise var. Bana endişeli bir şekilde bakıyor.

“Bir arkadaşımı arayacağım,” diyorum.

Babam, “Teşekkür ederim. İner inmez sana haber veririm,” diyor ve alnımdan öpüyor.

Ona sıkıca sarılıyorum ve sonra babam gidiyor. Odasında tek başıma dikilip kollarımı ovalıyorum. Baş ucundaki saat sabahın 3.30’unu gösteriyor. Cep telefonumun ekranı hâlâ siyah. Parmağımı ekranda gezdirince yanan ışık gözlerimi kısmama neden oluyor. Telefon rehberimi açıyorum. Bu saatte Trevor’ı aramakta tereddüt ediyorum. Annemin numarasına gelince duruyorum. Başparmağım arama düğmesinin üzerinde beklerken titriyor. Nihayet parmağımın düğmeye dokunmasına izin veriyorum ve telefonun dört kez almasını dinliyorum.

Annem uykulu bir sesle “Addie, Sorun nedir?” diye açıyor.

“Laila ile ilgili. Ortada yok. Babam eve gelmek üzere yola çıktı. Durum kötü anne,” diyorum.

Annemin yatağının baş ucundaki ışığı yaktığını duyuyorum. İlk

başta “Ne?” diyor, sonra tekrar etmeme gerek kalmadan verdiğim bilgileri işlemiden geçiriyor. “Ah Addie, üzgünüm. Ne yapabilirim?” diye ekliyor.

“Bilmiyorum. Korkuyorum,” diye yanıt veriyorum.

Karşılıklı olarak birkaç kez sessizce nefes alıp veriyoruz. Annemin, onu hayatımın dışında tuttuğum için bana kızgın olduğunu biliyorum. Şimdi bunu bana karşı kullanacak mı merak ediyorum.

“Birkaç kişiyi arayıp yardım etmeye çalışacağım. Laila’yı bulduklarında onun yanında olmalıyım, çünkü anne-babası muhtemelen orada olmayacaklar,” diyor.

Yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülüyor. “Bu harika olur Anne. Teşekkürler,” diyorum.

“Neden Trevor’ı aramıyorsun? Eminim yanına gelecektir,” diyor annem.

“Sen nereden biliyorsun?...” Elimin tersiyle yüzümü siliyorum.

“Laila beni gelişmelerden haberdar etti. Seni özlüyorum. Trevor harika birine benziyor Addie.”

Hafifçe gülümsüyorum. “Ben de seni özlüyorum.”

“Her şey yoluna girecek, tamam mı?”

“Tamam.” Belki de işlerin gerçekten yoluna gireceğine inanmaya başlıyorum.

Telefonu kapatıyorum. Trevor’ı aramak istiyorum, fakat saat sabahın çok erken bir saati. Bunun yerine ona, “*Uyanınca beni ara. Önemli,*” diye mesaj gönderiyorum.

Beş dakika geçmeden telefonum çalıyor. Trevor, “İyi misin? Neler oluyor?” diye soruyor. Ona olanları açıklıyorum.

“Yola çıkıyorum,” diyor.

Trevor geliyor. Saçlarının darmadağınık olması, acele ettiğini kanıtlıyor. Kollarını vücuduma doluyor ve “Üzgünüm,” diyor.

Göğsüne yaslanarak “O iyi olacak,” diyorum.

Trevor, “Tabii ki iyi olacak. Muhtemelen hepimizin onun için endişelendiği hakkında hiçbir fikri yok ve yalnızca bazı arkadaşlarla takılıyor,” diye cevap veriyor.

Başımı sallayıp ona katılmak istiyorum; fakat midem huzursuz bir biçimde çalkalanıp fokurdayarak bana tam tersini söylemeye çalışıyor. Trevor beni kanepeye götürüyor, oturtuyor ve telefonumu zorla elimden alarak sehpanın üzerine koyuyor.

“Ne istersin? Su içer misin?” diye soruyor.

Kafamı hayır anlamında sallıyorum.

“Peki ya milk shake?”

“I-ıh.”

Trevor yanıma oturuyor. “Keşke çizgi romandaki Russell’a verdiğimiz şu duyguları yatıştırma gücüne sahip olsaydım,” diyor.

Ona yaslanıyorum. “Hayır, böyle bir gücün olmadığı için memnunum. Sahte duygulara sahip olmayı sevmiyorum,” diye cevap veriyorum.

Trevor, “Hemen dönerim,” diyor.

“Gitme,” diye itiraz ediyorum. Bir çocuk gibi davrandığımı biliyorum.

“Ama sana kitaplar getirdim. Babamın kütüphanesinden son derece sıkıcı bazı klasikler,” diyor.

Gülümsüyorum ve Trevor’ın ayağa kalkabilmesi için doğruluyorum. Elinde birkaç kitapla birlikte geri dönüyor. “Sana okumamı ister misin?” diye soruyor.

“Evet,” diyorum.

Kanepenin köşesine yerleşip kolunu kaldırıyor. Ben de yanına uzanıyorum. Trevor harika bir okuyucu. Doğru yerlerde duraklıyor ve tam olarak gerekli yerlerde vurgu yapıyor. Ve ses tonu o kadar yatıştırıcı ki keşke daha konuşkan olsaydı diye düşünüyorum. Sayfayı çevirmek üzere ara verdiğinde “Duygularımı yatıştırma gücüne zaten sahipsin. Teşekkür ederim,” diyor.

Trevor kolumu sıkıyor ve onu öpüyorum. Bugün kendimi ilk defa bir *araştırma* yapabileceğimi bilecek kadar rahatlamış hissediyorum ve böylece Laila’ya yardım edebileceğimi umuyorum. Bana büyük olasılıkla ihtiyacım olan bilgiyi verebilecek bir seçenek formüle etmeye çalışıyorum.

Telefonum çalınca ikimiz de ona doğru dönüyoruz. Gerginliğim

anında geri dönüyor ve Trevor'a, "Sen açar mısın?" diyorum.

Trevor telefona cevap veriyor. Sanki telefonla arama mesafe boyunca herhangi bir kötü haber bana erişemeyecekmiş gibi, kendimi aceleyle geriye doğru atıyorum.

"Alo?... Merhaba Bay Coleman, ben Trevor... Hayır hiç sorun olmadı." Bunun ardından uzun bir sessizlik oluyor. Trevor başını sallıyor ve elimi tutuyor. "Addie'yle mi konuşmak istiyordunuz?... Tamam, kendisi burada."

Telefonu elime alıp "Alo?" diyorum.

Babam, "Selam bebeğim," diyor. Acıklı bir ses tonunu duyar duymaz tanırım.

Açık bir görüşü açık bir zihnin izleyeceğini umarak gözlerimi siliyorum. "Neler oluyor?" diye soruyorum.

Babam bir süre susuyor. Yüzünü zihnimde canlandırabiliyorum; en uygun kelimeleri bulmaya çalışırken ciddi ve düşünceli görünüyor olmalı. "Laila ile ilgili," diyor.

İçim umutla dolarak "Onu buldun mu?" diye soruyorum.

"Bulduk... gitmiş."

"Nereye gitmiş?"

"Addie, o ölmüş. Çok üzgünüm."

Zihnim, büyük olasılıkla kendini koruma çabası içinde tamamen boşalıyor.

Babam konuşmaya devam ediyor. "Bunu yapan Bay Paxton değilmiş. Bay Paxton bize senin okulundan bir çocuğun adını verdi, fakat iş isten geçmişti."

"Benim okulumdan bir çocuk mu?"

"Evet, Bobby Baker. Onu tanıyor musun?"

Babamın beni göremediğini fark edemeyecek kadar şaşkın olduğumdan, başımı sallıyorum. Nihayet kekeleyerek "B-belki y-yalan söylüyordur. Belki onu bulmanızı istemiyordur," diyorum. Bobby pisliğin teki olabilir ama daha önce onun bu kadar ciddi bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Doğru söylüyor. Bobby'i gözaltına aldık bile. Onu sorguladım. Bunun sorumlusu Bobby," diyor babam.

“Fakat belki Bobby Laila’nın öldüğünü düşünüyordur ve belki sen de bu yüzden doğruyu söylediği izlenimine kapılmışsındır. Belki...” derken babam lafımı kesiyor.

“Onu gördüm. O ölmüş,” diyor. Sözleri inkâr girişimimi etkili bir biçimde ezip geçiyor.

Telefonu elimden düşürmüş olmalıyım, çünkü telefon Trevor’ın elinde ve babama bir şeyler söylüyor. Sonra telefonu kapatıyor ve beni kendine çekip saçımı okşayarak tekrar tekrar üzgün olduğunu söylüyor. Onu duymakta ve hissetmekte güçlük çekiyorum.

Sonra Trevor dudağını kulağıma yaklaştırıyor. “Addison, beni dinle. Dinliyor musun?” diye soruyor. Başımı sallayınca devam ediyor. “Sen bunu seçmezsın. Bu bir *araştırma* olmalı. Bunu seçmiş olmana imkân yok. Her şey yoluna girecek,” diyor.

Kollarımla Trevor’ı sarıyorum. O haklı ve bunu söylediği için onu seviyorum.

35. BÖLÜM

PA-RA-zit: *i.* Başkalarından yararlanırken karşılığında hiçbir şey sunmayan bir kişi.

Bobby ciddi güvenlik önlemleri bulunan kapıya sırtını dönüyor.

“Telefonunu kullanabilir miyim?” diye soruyorum. Zehir’in babamı tekrar araması ihtimaline karşın, babamı arayıp iyi olduğumu bildirmeliyim.

Bobby, “Tabii ki fakat seninki nerede?” diye soruyor.

“Arabada bıraktım,” diye cevap veriyorum.

Bobby kapının yanındaki uzun pencereden dışarıya bakıyor. “Dışarıda arabamı görmedim,” diyor.

Belli belirsiz sağa doğru işaret edip “Sokağın ilerisine park ettim,” diyorum.

Bobby sanki nedenini biliyormuş gibi gülümsüyor. “Cep telefonum odamda. Gidip getireyim,” diyor ve merdivenlere yöneliyor.

“Ev telefonunuz yok mu?” diye soruyorum.

Bobby, “Artık kimsede var mı?” diye cevap veriyor.

Omuz silkip “Bizde var,” diyorum.

Bobby yukarı çıkıp gözden kayboluyor. Ben de ön taraftaki pencereye gidip küçük bir boşluk yaratmak için perdeleri aralıyorum. Önce sola, Zehir’in ayakta durduğu sokak lambasına bakıyorum. Orada değil; fakat bu başka bir yerde beklemediği anlamına gelmiyor. Sonra gözüm Laila’nın caddenin karşısındaki kamyonetine takılıyor. Üzerine bir kaya yuvarlamak istiyorum. Duke’ün penceresinde ışık

yok. Laila ile Duke'ün hâlâ odada olup olmadıklarını merak etmemek elimde değil.

Bobby arkamdan, "Perdelerim sana ne yaptılar ki?" diye soruyor.

Avucumun içinde buruşturduğum kumaşı hemen bırakıp Bobby'e dönüyorum. "Üzgünüm," diyorum.

"Kötü haber. Cep telefonumun şarjı bitmiş. Şimdi prize takarım ve birkaç dakika içinde kullanabilirsin," diyor Bobby.

"Belki de gitsem iyi olur," diye cevap veriyorum.

Bobby, "Yalnızca birkaç dakika sürer. Dışarıda o kaçık varken gerçekten gitmek istiyor musun? Bence telefon şarj olunca Büro'yu da aramalıyız," diyor.

Bu iyi bir fikir. "Peki, tamam," diye kabul ediyorum.

Bobby, "Şarj aleti mutfakta. Hemen dönerim," diyor. Salonla mutfak olduğunu varsaydığım bölümü ayıran sallanan bir kapıdan içeri giriyor.

Ön kapının güvenlik emniyet sürgüsünü iki kez kontrol ediyorum. Gerektiği gibi kilitli.

Oda loş olduğu için, sehpanın üzerinde duran bir lambayı yakıyorum. Bobby elinde bir şişe suyla dönerek şişeyi bana uzatıyor. Kanepeyi işaret edip "Otursana," diyor. Kanepeye oturmaktan vazgeçip piyanonun taburesinde karar kılıyorum.

"Annenle baban neredeler?" diye soruyorum. Artık hiç eve gelip gelmediklerini merak etmeye başlıyorum.

"İşe erken saatlerde gittikleri için çoktan uyudular," diyor. Duvardaki saati gösterince saatin onu geçtiğini görüyorum. Gerçekten bir saat boyunca arabanın içinde oturup Duke'ü mu bekledim?

Bir yudum su içip ayaklarıma bakıyorum. "Sen en iyi arkadaşısın... Ne kadar oldu..." derken düşüncemi bile tamamlayamıyorum. En iyi arkadaşımın, erkek arkadaşımınla birlikte ne kadar zamandır bana ihanet ettiğini bilmek istemiyorum. "Beni kullanıyordu," diyorum.

Bobby, "Duke kendini çaresiz hissediyor. Hangi üniversitede en başarılı olacağı konusunda içinde hiçbir şüphe kalmasını istemiyor," diye açıklıyor.

Bir şeyleri yumruklamak ya da ağlamak istiyorum, fakat her ikisini

de Bobby'nin yanında yapmayı reddediyorum. "Bunu ona söyleyemem. Anlamıyor mu?" diyorum.

"Söyleyebilirsin. Eğer yeteneğini geliştirirsen," diyor Bobby.

Başımı aniden yukarı kaldırıyorum ve "Ne?" diye soruyorum.

Bobby, "İleri düzeyde zihin kontrolü. Sen de öğrenmelisin. Yeteneğinle o kadar çok şey yapabilirsin ki," diye açıklıyor.

"Böylece bütün gücümü kaybetmeyi göze alırım öyle mi? Hayır teşekkürler," diyorum. Ayağımı öne doğru ittirip halının üzerinde koyu bir iz bırakıyorum. "Duke onu da kullanıyor mu? Laila'yı?" diye soruyorum. Yoksa yaşam boyunca süregelen arkadaşlığımız, gideceği üniversiteyi seçemeyen bir erkek yüzünden bozuldu mu? "Ya da ondan gerçekten hoşlanıyor mu?" diye ekliyorum.

Bobby, "Duke'ün Laila'dan ne istediğinden emin değilim, diyor.

"Yani Duke'ün yaptığı bu mu? İnsanlara yeteneklerini nasıl geliştireceklerini mi öğretiyor?" diye soruyorum.

Bobby sanki alınmış gibi nefesini dudaklarının arasından dışarı üflüyor. "Hayır, bu benim işim. O yalnızca öğrencilerimden birisi," diye cevap veriyor.

"Neden? Buradaki amaç nedir?" diye devam ediyorum.

Bobby, "Bir şeyler öğrettim her insan bana da azıcık bir şeyler öğretiyor. Sanki herkesin güçlerinden bir miktar kazanıyorum. Yeteneklerimizin sabit hâle gelmeden önce değişken olduklarını biliyor muydun? Bizim güçlerimiz yetişkinlere oranla daha kısa ve güçlü patlamalar şeklinde ortaya çıkıyor. İşte bu yüzden bu kadar gençken yeteneklerimizi geliştirmeye teşebbüs etmemizi istemiyorlar. Önce yeteneklerimizin sabitlenmesini istiyorlar. Fakat görünüşe göre bir güç ne kadar kuvvetli bir şekilde patlak verirse ondan o kadar yararlanabilirim," diye açıklıyor.

Göğsüme bir huzursuzluk hissi doluyor. "Sen insanların güçlerini alabiliyor musun?" diye soruyorum.

"Buna almak denmez. Sadece küçük bir kısmını ödünç alıyorum," diye yanıt veriyor.

"Nasıl? Ben kütlelere hükmettiğini sanıyordum," diyorum.

"Enerjinin bir kütlesi vardır Addie. Enerjin senin etrafını kaplıyor.

Bazen hava kadar ince, bazen de yoğun ve şekillendirilebilir oluyor,” diye anlatıyor.

Ayağa kalkıyorum. “Telefonun artık kullanılacak kadar şarj olmuştur,” diyorum.

Bobby, “Hangi duygu insanda güçlü ve yoğun enerji patlamalarına yol açar biliyor musun?” diye soruyor.

Su şişesini elimden düşürüyorum ve kot pantolonumun alt kısmına su sıcıyor. Koşup kapıya yöneliyorum. Emniyet sürgüsünü açmayı başarıyorum. Omzumu pervaza dayayıp kapının beni özgür kılmasını bekliyorum. Kapının yanındaki avuç içi tarama paneli üç kez bipliyor ve ardından kırmızı bir ışık yanıyor.

Kodu bilmediğim için “Hayır,” diyerek cihaza vuruyorum.

Bobby, “Bunun olacağını görmemene şaşırdım Addie,” diyor. Bir kolunu belime doluyor ve beni kapıdan uzaklaştırıp kapıyı tekrar kilitliyor. Ortalama cüssesi göz önüne alınınca tahminimden çok daha güçlü. “Eğer kendi tehlike dolu geleceğini bile göremiyorsan, seanslarımdan birinin sana gerçekten çok yararı dokunabilir,” diyor sakince.

Anne ve babasının yukarı katta uyuduklarını hatırlayınca çığlık atmak üzere ağzımı açıyorum ve Bobby eliyle ağzımı kapatmak zorunda kalıyor. “Dinle, Zehir’in dışarıda yaptığı gibi sessiz olman için seni zorlayabilirim. İstedğin bu mu?” diye soruyor.

Kafamı hayır anlamında iki yana sallıyorum.

Bobby, “Güzel, çünkü bunu ben de istemiyorum. Seni kontrol etmekten çok daha fazlasını yapmak için gereken gücümü sınırlıyor,” diyor.

Yukarıdan hiçbir kısırtı gelmeyince Bobby’nin anne ve babası hakkında yalan söylediğini anlıyorum. Evde yalnızız. “Yani Zehir’e yeteneğini nasıl geliştireceğini sen mi öğrettin? Ona telefon numaramı sen mi verdin?” diye soruyorum.

Bobby belimin etrafındaki kolunu gevşetiyor ve yere doğru kayıyorum. Bobby sorularıma cevap vermiyor.

“Benden ne istiyorsun?” diye soruyorum.

“Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum. Yalnızca senin Duru-gö-

rürlük yeteneğinin küçük bir kısmını istiyorum. Yeteneğimi nasıl geliştireceği konusunda hiçbir fikrim yok ama geliştireceğini biliyorum,” diyor Bobby.

“Bulaşmaman gereken şeylerle uğraşıyorsun. Ya zihnine bir zarar verirsen?” diye cevap veriyorum.

“Beni düşünmen ne büyük incelik,” diyor. Başımda durup elini saçıma götürüyor ve mavi renkli tutamı iki parmağının arasına alarak “Artık başlayalım mı?” diyor ve ben ayağa kalkana dek saçıma asılıyor.

“Peki sonra ne olacak?” diye soruyorum.

“Sonra ya ben seni bunun asla olmadığına ikna edeceğim ya da devam edemeyecek kadar üzgün olacaksın,” diyor.

Bu bir *araştırma* olmalı. Bir *araştırmanın* içindeyim. Bu teoriyi sınamaya çalışıyorum ve ancak zihnime statik bir vızıltı girdiğinde haklı olduğuma ikna oluyorum. İyi olacağım. Yakında bu korkunç hayalle işim tamamen bitecek, *araştırmanın* dışına çıkacağım ve her şey yoluna girecek. Bu geleceği asla seçmezdim. Tıpkı eski bir film makarasının üzerinde oynar gibi dans eden düşünceler arasından, zihnime yalnızca kısmen aklımın başımda olmasını sağlayanların girmesine izin veriyorum.

Bobby, “Addie, konsantre ol. Şimdi geleceği *araştırmaya* çalış,” diyor.

Ellerimi mutfak masasının üzerine dayıyorum. “Bunu neden yapayım ki?” diye soruyorum.

Bobby karşımda oturuyor. “Benimle gerçekten zihin oyunları oynamak istiyor musun?” diye soruyor.

“Duke bunu yaptığın için sana kızacak,” diye cevap veriyorum.

Bobby gülüyor. “Duke boğazına kadar kendi sırlarına gömülmüş durumda, sence de öyle değil mi? Beni yargılamaya hiç hakkı yok,” diyor.

Eğer sadece Bobby’nin konuşmaya devam etmesini sağlarsam, kaçmak için bir yol bulabilirim. “Yani senin küçük projenden haberi yok mu? Birbirinizin en iyi arkadaşı olduğunuzu sanıyordum. Onun yeteneğinin de bir kısmını çaldın mı? Haydi bana nasıl yapıldığını

göster. Bir şeyleri hareket ettir,” diyorum.

Bobby tüylerimi ürperten bir şekilde sinsice gülüyor. “Bir şeyleri hareket mi ettireyim? Duke bunu yapıyor diye mi? Ne kadar safsın,” diyor.

Bobby’nin telefonu çalıyor. Telefon bankonun üzerinde duruyor ve herhangi bir şarj aletine takılı değil. Belki *gerçekten* de safım. Bobby ayağa kalkarken yerdeki seramiklere sürten sandalyesi gıcırıyor. Telefonu eline alıp ekrana bakıyor. Kıkırıyor ve mesajı yüksek sesle okumaya başlıyor: “*Hey Bobby, Addie’yi gördün mü? Arabası dışarıda. Sanırım başım dertte olabilir.*” Sonra başını kaldırıp bana bakıyor. “Başı belada mı Addie?” diye soruyor.

Cevap vermiyorum.

Bobby, “Komik olan ne biliyor musun? Eğer beni aramış olsaydı, arka planda senin sesini duyabilirdi. Fakat bana mesaj attığı için bu şansı kaçırdı,” diye devam ediyor. Sonra dikkatini tekrar telefona veriyor. Parmakları tuşların üzerinde gezinerek mesaja cevap yazıyor: “*Hayır Duke. Onu görmedim. Benimle konuşmadığını biliyorsun. Belki de Laila’nın kamyonetinin dışarıda park halinde olduğunu görmüştür. Benim dikkatimi çeken ilk şey bu oldu. Kötü şans.*”

Eğer aramış olsaydı, sesimi duyardı. Bu sözcüklere takılıp kalıyorum. Duke ile birlikte bir süredir Düşünce Yerleştirme üzerinde çalışıyorduk fakat ona karşı duyduğum güvensizlik, son zamanlarda ilerlememi yavaşlatmıştı. Bir keresinde boşuna uğraştığımızı düşünerek ona ihtiyacım olduğunda telefon edebileceğimi söylemiştim. İkimiz de bunun epey komik olduğunu düşünmüştük. Fakat şimdi buna gülemiyorum.

Bütün zihinsel gücümü Duke’ün enerjisini hissetmek üzere yoğunlaştırıyorum; zaten kendisi hemen caddenin karşısında. Onun zihnine, “*Bobby’nin evindeyim. Yardım et,*” sözcüklerini sokmaya çalışıyorum. Sözcükler tıpkı alıştırma yaptığım ve Duke’ün, “Hiç çaba sarf ediyor musun?” diye sorduğu zamanlarda olduğu gibi beynimin içinde yuvarlanıyor.

Dişlerimin arasından, “Deniyorum,” diye fısıldıyorum.

Bobby bana dönüyor. “Güzel. Nihayet işe koyuldun mu? diye

soruyor.

“Senden nefret ediyorum,” diyorum.

Bobby, “Güçlü duygular yeteneğini geliştirmeye yardımcı olur. Çalışırken onları kullan,” diyor.

Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalışıyorum. Beni manipüle edemeyecek. İçimden, “*Biri bana yardım etsin,*” diyorum. Sanki çağrıma cevap gelmiş gibi, birisi ön kapıya vurmaya başlıyor ve ardından Laila’nın sesi duyuluyor. “Bobby, aç kapıyı. Addie’nin içeride olduğunu biliyorum ve onunla konuşmam gerek. Addie, lütfen bana kızma. Haydi beni içeri alın.”

Bobby gülümsüyor. “Zavallı Laila. Kızgınlıktan kendini benim evime kapattığını sanıyor,” diyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, fakat yapamıyorum. Bobby sesimi kısıtlıyor. Ona gözlerimi kısarak bakıyorum ve işe yaramaz yeteneğim yerine, gözlerimden oklar fırlatabilme gücümün olmasını diliyorum. Laila kapıya daha da şiddetli duruyor. Zihnimde, “Yardım edin bana,” diye bağıriyorum. Evin arkasından yüksek sesli bir gürültü geliyor. Bobby’nin yüzünde bir anlığına bir şok ifadesi beliriyor.

“Addie! İçeride misin?” Duke’ün sesi evin içinden ve gayet yüksek geliyor.

Bobby homurdanıyor. “Duke’ün giriş kodunu değiştirmem gerek. Sanırım bunu bir partiye çeviriyoruz,” diyor. Beni mutfaktan dışarı sürüklüyor ve sert bir şekilde salondaki kanepeye oturtuyor. Sonra avucuyla tarayıcı paneline dokunup ön kapıyı açıyor ve Laila’yı içeri alıyor. Benim yanımdaki yeri işaret ederek “Otur,” diye komut veriyor. Laila benimle göz göze gelir gelmez durumu doğru tahlil etmediğini anlıyorum. Yanıma oturup “Çok üzgünüm Addie. Bana ne olduğunu bilmiyorum. Lütfen beni affet,” diyor.

Bu arada Duke kapının girişine gelip mutfakla salon arasında dikiliyor. “Sorun nedir Addie?” diye soruyor.

Laila homurdanarak “Ne demek istiyorsun? Beni senin evinde gördü Duke,” diyor.

Duke gözlerini benden ayırmıyor. “Sebebi bu mu? Çünkü seni duydum. Yardım istiyordun. O sendin değil mi?” diye devam ediyor.

Gözlerim hâlâ daha dilim üzerindeki kontrolünü bırakmamış olan Bobby'ye çevriliyor ve Duke'ün mesajı almasını umuyorum.

"Haydi bir şeyler söyle," diyor Laila.

Bobby boğazını temizleyerek "Bana şu anda ikinizle de konuşamayacak kadar kızgın olduğunu söyledi. Burada olduğunu bilmenizi istemiyordu," diyor.

Bobby'nin beni kontrol ederken başka şeyler yapmasının zor olduğunu söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden konuşurken üzerimdeki etkisinden kurtulmak için elimden geleni yapıyorum. Eğer gençler yetişkinlere kıyasla daha güçlü enerji patlamaları yaşıyorlarsa, o hâlde mutlaka bu güçlerle savaşça yeteneğimiz de daha kuvvetli olmalı. Bobby'nin etkisinden kurtulmaya çalışırken kafamda tekrar tekrar, *"Bobby yüzünden, Bobby yüzünden, Bobby yüzünden, yardım et,"* diyorum.

Duke Bobby'nin üzerine yürüyüp yakasına yapışıyor. "Ona ne yaptın?" diye soruyor.

Bobby, "Senin yaptığından fazlasını değil," diye cevap veriyor.

Duke, Bobby'ye güm diye duvara yapıştırıyor ve ben de Bobby'nin etkisinden kurtuluyorum. Kaslarım o kadar gerilmiş ki serbest kaldığım saniye öne doğru fırlıyorum. Zihnim de çılgık atıyor olmalı, çünkü yere düştüğümde, "Yardım edin," diye bağıriyorum.

Duke, Bobby'i bırakıp yanıma koşuyor. "İyi misin?" diye soruyor.

"Dokunma bana. Onu yakala," diye işaret ediyorum; fakat Bobby Duke'ün bıraktığı yerde değil. Hangi duvarın içinden geçtiğini merak etmeye bile fırsatım olmadan Laila'nın arkasında durduğunu görüyorum. Laila ise kendi boğazına bir bıçak dayamış ve gözlerinde korku dolu bir ifade var.

Bobby gözlerinden ateş saçarak "Addie, bunun böyle olması gerekmiyordu. Duke'ü neden buraya çağırdın?" diyor.

Hâlâ yanı başımda çömelmiş olarak duran Duke, "Laila, ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Bobby onun yerine, "İlk önce ikinizin de hafızasının son bir saatini silecek. Sonra da babası tam bir ezik olduğu için kendini öldürecek. Değil mi Laila?" diye cevap veriyor.

Laila başını sallıyor ve beyaz teninden küçük bir damla kan süzülüyor.

“Bobby, bunu yapmak zorunda değilsin. Kimseye söylemeyiz,” diyor Duke.

Bobby, “Neden sana inanamıyorum Duke?” diye cevap veriyor.

İçinde bulunduğum duruma rağmen, üzerime olayları analiz etmeme yardımcı olacak bir sakinlik geldiğini hissediyorum. “Duke, bir şeyler yap,” diye fısıldıyorum.

Duke, “Deniyorum,” diye cevap veriyor.

“Bıçağı Laila’nın elinden düşüremez misin? Ya da Bobby’nin yüzüne bir koltuk fırlatamaz mısın? Bir şeyler yap,” diyorum.

Bobby alçak sesle ve buz gibi bir ses tonuyla gülüyor. Konuşmamı yüksek taklit ederek “Evet Duke. Bir şeyler yap,” diyor. “Bir şeyleri hareket ettir.” Yanındaki kitaplıkta duran bir resim çerçevesini kaldırıyor. “Herhangi bir şeyi hareket ettir,” diyor. Çerçeveyi bize doğru fırlatıyor ve Duke çarpmasına engel olmak için elini kaldırıyor. Çerçeve avucundan sekerek bacağıma çarpıyor ve yere, ikimizin arasına düşüyor. Cam tuzla buz oluyor.

Duke’e bakıyorum. Yüzü panik içinde. “Senin neyin var?” diye soruyorum.

Bobby, “Kız bir cevabı hak ediyor Duke,” diyor ve bana acıdığını belirten küçümser bir bakış atıyor. “Neden ona Ray’ın nasıl herkesi kandırmana yardım ettiğini anlatmıyorsun? Duke’ün yalnızca Ray etrafındayken bir şeyleri hareket ettirebilmesini sen de garip bulmuyor musun Addie?” diye devam ediyor.

“Kes şunu,” diyor Duke.

Bobby, “Ah üzgünüm. Konsantre olmana engel mi oluyorum? Şu anda ona mutluluk hisleri mi aşılamaya çalışıyorsun?” diye dalga geçiyor.

Tekrar nefesim kesiliyor, fakat bu sefer Bobby’nin bununla hiçbir ilgisi yok. Oda ve herkes suyun altında gibi görünüyor. Laila boğazına bıçak dayanmış bir hâlde yavaşça öne arkaya sallanıyor. Şaşkınlıkla içini çekerek nefes aldığını duyuyorum ve omuzlarının, bu sesle birlikte yavaşça havaya kalktığını görüyorum. Bobby bir elini kitaplığa

yaslıyor ve yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Yanımda duran Duke ise Bobby'ye doğru dönüyor. Zihnim en ufak bir hareketi bile kaydediyor. Etrafımdaki dünya mı yavaşladı, yoksa ben başka bir boyutta mıyım?

Dışarıdan, lastiklerinin cayırdama sesi bir kilometre öteden duyulan bir arabanın yaklaştığı duyuluyor. Ardından arabanın kapıları açılıp kapanıyor ve sonra Duke ileri doğru atılarak havada süzülüyor. Bobby yüzünü buruşturuyor ve gülümsemesi yerini öfkeye bırakıyor. Laila'nın eli önce geri çekilip sonra ileri doğru hareket ediyor ve bıçak serbest kalıyor. Bıçak havada tıpkı balın içinden geçen bir ok gibi yavaş çekim hareket ederek ilerliyor. Bıçağın rotasını görüp önünden çekilecek kadar zamanım oluyor. Bıçak arkamdaki duvara saplanıyor. Kapı zorla kırılarak açıldığında büyü bozuluyor ve Duke'ün havada süzülen bedeni Bobby'nin üzerine çullanıyor. Laila yere yığılıyor ve ben de tutmakta olduğum kocaman nefesimi veriyorum.

Sürünerek Laila'nın yanına gidiyorum. Boynundan kan damlıyor, fakat yarası yüzeysel görünüyor.

Laila, "Çok üzgünüm. O bıçak sana çarptı mı? Üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu," diyor.

"Hayır iyiyim," diye cevap veriyorum.

"Ve Duke'e gelince..."

Bunu öğreneli iki dakikadan az bir süre geçmesine rağmen, duygusuz bir şekilde, "Duke bir Duygu Denetleyici," demeyi başarıyorum. "İkimizi de etkisi altına almış," diye ekliyorum.

İçeri siyah Büro giysilerinde bir adam giriyor ve "Herkes görebileceğim şekilde ellerini kaldırsın," diyor. Üç silahlı adam onu izliyor. Çok geçmeden silahlar yalnızca Bobby'ye doğrultuluyor. Laila, Duke ve beni dışarı çıkarıyorlar. Annem beyaz bir sivil polis arabasının yanında bekliyor. Annemin ardına kadar açtığı kollarına doğru koşarken dünya kararıyor.

36. BÖLÜM

ay-va-yı ye-mek: f. Daha beter bir duruma düşmemek için kötü bir yoiu seçmek.

Gözlerim birdenbire açılıyor ve derin bir nefes alıyorum.

Laila, “Ne gördün?” diye soruyor.

Sesi beni yerimden sıçratıyor ve sanki bir sıçrama tahtasının üzerindeymiş gibi oturma pozisyonuna geçiyorum. Gördüklerimin gerçek olmadığını anlamam bir an sürüyor; fakat yine de kalbim ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyorum.

“Berbat görünüyorsun,” diyor Laila. “Her şey yolunda mı?”

“Hayır,” diyorum. Sanki bu hareketim bir çözüm bulmamı sağlayacakmış gibi, parmaklarımı şakaklarıma dayıyorum. Bir çözüm olmalı.

Babam.

Yataktan fırlayıp kapıya koşuyorum. Tam kapıyı açmak üzereyken duruyorum. Kendi kendime, “*Önce bunu iyice düşün Addie,*” diyorum. Eğer babama Bobby’den ve Zehir’den bahsedersen, bu her iki sorunu da çözer, öyle değil mi? Hayır. Ya babama Bobby’den bahsetmem olayı soruşturması için Yerleşkeden ayrılmasını geciktirirse? Büro-
nun benim *araştırma* sonuçlarımı delil olarak kullanamayacağını biliyorum. Birincisi reşit değilim, ikincisi yeteneğim öznel kabul ediliyor. Çok fazla değişken var. Peki, ya babam Bobby’i sorgulamak üzere alıp getiremezse? Eğer sorgu kayıtlarında cinayete kurban gittiği söylenen kızları kurtarabilseydim, şu saniye oraya giderdim. Fakat çoktan öldüler. İlk suç Eylül’ün ikinci haftasında ve diğeri de

aylar önce işlendi.

İçimi çekiyorum.

“Beni korkutuyorsun,” diyor Laila. Neredeyse onun burada olduğunu unutmuştum. Ona doğru dönüyorum. Ona her şeyi söylersem ne olur? Tabii ki Bobby’den uzak durur. Gözlerimi deviriyorum. Bunu öğrenirse Laila muhtemelen bir bıçak kapıp soluğu Bobby’nin evinde alır. Diyelim ki Laila Bobby’den uzak durdu. Ya Bobby onun yerine başka bir kızın peşine düşerse? Lanet olsun. Duke ile birlikte berbat bir hayat sürmem gerekiyor.

“Bunu yapmak istemiyorum,” diyorum.

Başımı geriye atıp homurdanıyorum. Laila’nın annemle yaşadığım hayatı silmesi gerektiğini biliyorum. Eğer yapmazsa bırakın Duke’ü hayatıma alıp geleceğin tıpkı gördüğüm gibi şekillenmesine izin vermeyi, ona bakmaya bile tahammül etmeme imkân yok. En ufak bir sapma bile vahim sonuçlara yol açabilir. Laila, geleceğin her iki versiyonunda da başını ciddi anlamda belaya soktu. Ne annemi ne babamı seçmek ya da gidip babama her şeyi anlatmak gibi tamamen farklı bir yol, yalnızca farklı sorunlara yol açacaktır. En azından bu şekilde Laila’nın iyi olacağını biliyorum.

Aklıma başka makul düşünceler gelirken sırtımı duvara yaslıyorum. Eğer Laila yalnızca Duke’ü silerse Laila’nın öleceğini bilmek beni felce uğratar, dehşete düşürür. Ayrıca aklımda Trevor varken Duke’e kapılmama imkân yok.

Laila Trevor’ı da silmek zorunda. Çılgılık atmak istiyorum.

Laila, “Devam etmek istiyor musun, yoksa hangi geleceği istediğini biliyor musun?” diye soruyor.

Her yanım uyuşmuş gibi hissediyorum. “Evet, biliyorum,” diyorum.

Laila, “Bu çok barizdi değil mi?” diye soruyor. Önce yatağa, sonra bana bakıp “Kalıyor musun?” diyor.

“Evet.”

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor. Ayağa fırlayıp kollarını bana doluyor. “O kadar mutluyum ki. Bensiz yaşayamayacağını biliyordum,” diyor.

Ben de ona sarılmak istiyorum. Ona, Bobby’e ve Duke’e asla bak-

mamasını ya da onlarla konuşmamasını söylemek istiyorum. Fakat bunu yapmıyorum. “Haklısın, yaşayamam,” diyorum.

Laila omuzlarımdan tutup beni kendinden uzaklaştırıyor. “Pekâlâ, anılarını şimdi mi silmemi istersin, yoksa...” diye sormak üzereyken sözünü kesiyorum.

“Hayır, şimdi olmaz,” diyorum. Bu öneri kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor. Birkaç derin nefes alıyorum. Henüz Trevor’ı unutmak istemiyorum.

Laila’nın sağ omzu üzerinden, duvarıma boyayla yazılmış olan sözcükler gözüme çarpıyor: “...hem her şeyimiz vardı hem de hiçbir şeyimiz yoktu...”

Bu sözcükleri *İki Şehrin Hikâyesi*’nde ilk okuduğum anı hatırlıyorum. Bana çok anlamlı gelmişlerdi. Şimdi yine anlamlı geliyorlar.

“Yalnızca birkaç dakika yalnız kalmalıyım,” deyip dolabıma doğru yürüyorum.

“Bekle, kendini dolaba mı kapatacaksın? Ben gidebilirim,” diyor Laila.

“Hayır, sana burada ihtiyacım var. Lütfen gitme,” diyorum. Eğer Laila anılarımı bir an önce silmezse kendimi vazgeçirmeye çalışacağımdan eminim.

Laila, “Tamam, gitmem,” diyor.

Dolabın kapağını açıyorum ve içine girip kapısını kapatıyorum. Dolapta asılı duran gömleklerin ve iki ayakkabı rafının arasında oturuyorum. Yanaklarımdan gözyaşları süzülüyor. Hayatım sona ermiş gibi hissediyorum. Tekrar tekrar nefes alıp verişime yoğunlaşmaya çalışıyorum. Al, ver. Arada bir Trevor’a ait bir görüntü konsantrasyonumu bozunca nefesimi tutuyorum.

Al. Ver.

Sonra birden aklıma bir şey geliyor. Sanki kulaklarımın içinde bir alarm çalıyor gibi. Tam olarak belirtmek gerekirse bir araba alarmı. Laila o arabanın “hafızasını” geri getirmişti. Bu, diğer gelecekte, gerçekleşmesine izin vermeyeceğim gelecekte olmuş olabilir; fakat öyle olması Laila’nın bunu içinde bulunduğumuz gelecekte yapmayı öğrenmeyeceği anlamına gelmiyor... Tabii ki sonra. Her

şey olup bittikten sonra. Gözyaşlarımı siliyorum ve dolaptan dışarı fırlıyorum. Masamdan bir defter ve tükenmez kalem alıp tekrar dolaba koşuyorum.

Kâğıda şunları yazıyorum: *Çok önemsemediğim birine bu yolu silmeyeceğime dair söz verdim, fakat bunu yapmak zorundayım. Ne var ki Kasım ayının on dördünde, Cuma sabahı, birtakım olaylar olduktan sonra, Laila ile geliştirilmiş yetenek kontrolü hakkında konuş. Ona silinmiş anıları geri getirmeyi öğrenebileceğini söyle. Sana verdiğim sözü tutabileceğimi bilmemin tek yolu bu...*

Bu nota rastladığım takdirde bana hiçbir ipucu vermesin diye, metni mümkün olduğunca belirsiz bir şekilde yazmaya özen gösteriyorum. Defteri ve kalemi yere bırakıyorum. Karnım ağrıyor. Kollarımla karnımı sarıp birkaç dakika boyunca daha gözlerimden yaşlar süzülmesine izin veriyorum. Kalbimin bir erkek tarafından kırılmasına ve beni önemseyen (ya da önemseyecek olan) başka bir erkeğin Silinmesine izin vermek üzere olduğumu bilmek beni hasta ediyor. Artık Trevor beni tanımayacak bile. Hafızası geri gelse bile –tabii Laila bunu nasıl yapacağını öğrenebilirse– onun için bir yabancı olacağım.

Laila'nın bunun nasıl yapıldığını öğrenebileceğine inanmam gerekiyor. Aklımı başıma toplamama yardımcı olan tek düşünce bu. Gözyaşlarımı silip sayfayı defterimden koparıyorum. Kendi kendime, “Güçlü ol,” diyorum. Laila bunların hiçbirini bilemez. Hafızamı silecek, fakat her şeyin birebir hayata geçmesi için ona hiç bir ipucu bırakmamam gerekiyor.

Omuzlarıma dikleştirerek tekrar odama geçiyorum. Masamda bir zarf buluyorum ve kendime yazdığım mektubu içine koyup zarfı kapatıyorum. Laila'ya, “Bunu bana 14 Kasım Cuma günü vermeni istiyorum, tamam mı?” diyorum.

Laila, “Neden bu kadar gizemli davranıyorsun? Gelecekte neler oluyor?” diye soruyor.

“Laila, sadece bana bunu daha önce açmayacağına ve 14 Kasım'da vereceğine dair söz ver olur mu?” diye cevap veriyorum ve zarfın arkasına tarihi yazıyorum. “Söz mü? Bunun için sana güveniyorum,”

diye ekliyorum.

Laila durumu abartıyormuşum gibi gözlerini açıyor. “Pekâlâ. Söz veriyorum,” diyor.

“Tamam, o hâlde çantana koy da hafızamı sildikten sonra görmeyeyim,” diyorum.

Laila, “Tamam,” deyip zarfı çantasına tıkıyor.

Yatakta bacak bacak üstüne atıp Laila’nın önünde oturuyorum. “Hazırım. İki yolu da silmeni istiyorum,” diyorum.

Laila, “Ne? Neden ikisini de sileyim ki?” diye soruyor.

“Lütfen Laila, soru sorma,” diye cevap veriyorum. Tekrar ağlamanın eşiğindeyim.

Laila alt dudağını ısıırıyor, sonra ellerini sallayıp “Tamam,” diyor.

“Neden bu kadar gergin görünüyorsun? Her zaman hafıza silip durmuyor musun?” diye soruyorum.

Laila, “Hayır. Bunu ilk kez yapacağım,” diye cevap veriyor.

“Ciddi misin?” diyorum.

Laila başını sallayınca kafasına bir yastık fırlatıyorum. “O zaman başarılı olsan iyi edersin,” diyorum.

“Olacağım,” diyor Laila.

Derin bir nefes alıyor, ellerini başımın üzerine koyuyor ve gözlerini kapatıyor.

Ben de gözlerimi kapatıyorum.

S O N S Ö Z

Altı hafta sonra.

Laila hastane odasında bir ileri bir geri yürürken boynundaki bandajı kaşıyor. “Artık bizi taburcu edecekler mi? İkimiz de iyiyiz!” diyor ve başını bağırmak üzere kapıdan dışarı uzatıyor. “Bunun için bir Şifacıya ihtiyacım yok! Yalnızca bir sıyrık,” diyor.

“Lütfen otur Laila. Başımı döndürüyorsun,” diyorum.

Laila, “Üzgünüm,” diyor. Oturması ve kalkması bir oluyor. “Her şey için üzgünüm. Bu geleceği seçmiş olmana inanamıyorum. Bu delilik. Duke sersemin teki. Neredeyse ölecektik. Hangi akla hizmet bu geleceği seçtin ki?” diye soruyor.

“Bana bunu milyonlarca kez sorsan da cevabı bilmiyor olacağım,” diyorum.

Laila’nın gözleri köşedeki sandalyenin üzerinde duran çantasına takılıyor. “Bunu seçtiğine göre, diğer gelecek gerçekten de kötü olmalı,” diyor.

“Evet, belki de diğerinde bana gerçekten ihanet etmişsindir,” diyerek gülüyorum.

Laila’nın kaşları çatılıyor. “Ben...”

“Yalnızca şaka yapıyorum Laila.” Bir bakıma. Kendime bunun Laila’nın suçu olmadığını söylemeye çalışsam da ne zaman olanları

düşünsem boğazıma bir yumru oturuyor.

Annem hızla odaya dalıyor. “Addie, Laila, üzgünüm. Söz veriyorum fazla uzamayacak. Raporları dolduruyoruz. *Şifacı* sizi kontrol etmek üzere buraya gelecek ve sonra buradan çıkabileceğiz,” diyor.

“Nerede olduğumu nasıl tahmin ettin anne?” diye soruyorum.

Annem, “Ben tahmin etmedim. Baban aradı. Sanırım Bay Paxton’ın suçluluk duygusu ağır basmış ve Büro’yu arayıp onlara Bobby’nin elinde olduğunu söylemiş. Belli ki Bobby, Bay Paxton’a yeteneğini nasıl geliştireceğini öğretiyormuş ve Bay Paxton da onun ortadan kaybolan gençlerle bir ilgisi olabileceğinden şüphelenmiş. Sen Bobby’nin evine girince Büro’ya şüphelerinden bahsetmeye karar vermiş,” diyor.

“Ortadan kaybolan gençler mi?” diye soruyorum.

Annem bizi Bobby’nin ele geçirdiği diğer kızlar hakkında bilgilen-diriyor. Tıpkı Laila’ya yaptığı gibi, onları da bıçağı kendi boğazlarına dayamaya zorlamış. Laila’nın durumundan farklı olarak onların üzerinde yeni kazandığı sinir sistemini kontrol etme yeteneğini kullanmış ve kızları kendi boğazlarını kesmeye zorlamış.

“Neden gitmelerine izin vermemiş ki? Beni çenemi kapalı tutmaya ikna edebilirse gitmeme izin vereceğini söylemişti,” diyorum.

Annem, “O zamanlar *İkna Etme* yeteneğine sahip değildi. Son kız bu yeteneğe sahipmiş. Çok şükür ki ikinizin de yeteneklerinden bir parça alamadı. Bu çok daha trajik olurdu,” diye açıklıyor. Beni alnımdan öptükten sonra Laila’ya sarılıyor. “Büro sizin ifadelerinizi aldı mı?” diye soruyor.

Laila içini çekerek “Evet,” diyor. Önce kapıdan dışarı bakıyor, sonra tekrar anneme dönüyor. “Dışarıda annemi ya da babamı görmediniz değil mi?” diye soruyor.

“Annenle konuştum. Kendisi işte ama yakında çıkabilmeyi umuyor. Babana ulaşamadım.”

Laila yüzündeki ciddiyeti koruyarak başını sallıyor.

Annem tekrar bana bakıp “Şu mavi şeride bir türlü alışamıyorum. Sanırım seni yarın kuaförüne götüreceğim, belki bunu düzeltebilir. Hatta belki de onu şimdi aramalıyım,” diyor.

“Anne, saat gece yarısını geçiyor. Şu anda kimseyi arama,” diye cevap veriyorum.

Annem, “Ah evet, haklısın. Biraz kafeine ihtiyacım var,” diyor ve “Siz bir şey ister misiniz?” diye soruyor.

“Hayır sağol,” diyorum.

Annem gittikten sonra Laila yanıma oturuyor; başını omzuma yaslayıp “Üzgünüm,” diyor.

“Artık özür dilemeyi kes,” diyorum.

Kapı çalınıyor ve Duke eşikten içeri bir adım atıyor. “Seninle konuşabilir miyim Addie?” diye soruyor.

Laila ayağa fırlayarak “Hayır! Kesinlikle olmaz. Git buradan,” diye bağırıyor.

“Laila, sorun değil. Bana sadece bir dakika ver,” diyorum. Kendimi normalden daha sakın hissediyorum ve bunun Duke’ün etkisi olduğunu biliyorum. Fakat belli ki bu hisleri Laila’ya geçirmemiş; çünkü Laila kapıdan çıkarken bir şey unutmuş gibi yapıp geri dönüyor ve Duke’ün önünde durup ağzına bir yumruk atıyor. Yüzümü buruşturup irkiliyorum.

Duke, çenesinden süzülen bir damla kanı elinin tersiyle siliyor. “Bunu hak ettim,” diyor.

Laila cevap vermiyor ve tekrar dışarı doğru yürüyor.

Duke’ün bir şey demesine fırsat vermeden, “Eğer konuşacaksak, yeteneğini devre dışı bırak,” diyorum.

“Üzgünüm, alışkanlık işte. Artık bu auramın bir parçası haline geldi,” diye Duke.

“Demek doğal bir çekiciliğin olduğunu söylediğimde bu çok da gerçek dışı sayılmıyordu,” diyorum. Gerçek Duke’ün kim olduğunu, yeteneği olmadan nasıl bir kişiliğe sahip olacağını merak ediyorum. Dudağındaki kan lekesi, parlak zırhındaki bir çatlak, mükemmelliğine gölge düşüren bir kusur gibi görünüyor. Bu aldatıcı görünüm altında belki de gerçek bir şeyler olabilir diye düşünüyorum.

Duke gülümseyince bakışlarımı kaçırıyorum.

“Sana zarar vermek istemedim Addie,” diyor.

“O zaman amacın neydi?” diye soruyorum.

“İlk başta duygularını birazcık etkilerim ve etrafımda mutlu olmanı sağlarım diye düşündüm. Sonra bu mutluluğun hoşlanmaya dönüşeceğini ve artık bunu yapmak zorunda kalmayacağımı düşündüm. Bizi gelecekte birlikte görüp hangi okulu seçmem gerektiğini söyleyecektin. Tek bir karar bütün hayatımı etkileyecek. Eğer yanlış seçimi yaparsam, hiçbir şey elde edemeyebilirim. Fakat...”

“Fakat...” diyerek konuşmasına devam etmesini bekliyorum.

Duke, “Fakat ne zaman duygularını etkilemeyi devre dışı bıraksam, kendini geri çektin ya da bizi ya da beni sorgulamaya başladın...” diye devam ediyor.

Oturduğum pozisyonu değiştirince önümdeki masanın üzerindeki kâğıt büyük bir gürültüyle buruşuyor. “Başka bir deyişle senden hoşlanmamı sağlayan duyguları geri çektiğinde senden hoşlanmadığımı mı kastediyorsun?” diye soruyorum.

“Aynen,” diyor Duke.

“Çünkü senden hoşlanmıyorum Duke. Sen benim tipim değilsin. Seni daha önce de sevmiyordum; fakat özellikle şimdi hiç sevmiyorum,” diyorum. Kalbimin ne kadar kırık olduğunu bilmesini istemiyorum. Kendimi ona kaptırmamı sağlayarak amacına ulaştı; fakat ona tekrar güvenme becerimi de yerler bir etmiş durumda. Şimdi bile neden odamda olduğunu ve benden ne istediğini merak ediyorum.

Ayrıca beni rahatsız eden bir şey daha var. “Neden Laila’yı seçtin? Yalnızca eğlenmek için mi?” diye soruyorum.

“Hayır. Bobby’nin yaptığı şeyin zararsız olduğunu sanıyordum. Laila’ya yeteneğini geliştirmeyi öğretecekti. Bobby, Laila’yla konuşup onu ikna edersem bunun sana geleceği denetim altına almayı öğrenme konusunda yardımı dokunacağını söyledi. Seni asla incitmek istemedim,” diye cevap veriyor.

“Sırf işe yarayan bir yeteneğim olduğu için bu oyunu yıllardır sürdürdüğüne inanmıyorum. Senden hoşlanan biriyle birlikte olmak istemez misin? Sen birinden hoşlanmak istemez misin?” diyorum. Başımı kaldırıncı Duke’ün, konuşmamızın başına kıyasla bana daha da yaklaştığını görüyorum. Eğer isteseydim uzanıp ona dokunabi-

lirdim ama istemiyorum.

Duke, "Senden hoşlanıyorum, hem de çok," diyor.

"Hayır... Hayatın boyunca duygularına o kadar çok müdahale etmişsin ki artık hangi hislerin gerçek olduğunu bilmene imkân yok..." diye itiraz ediyorum.

Duke, "Biliyorum Addie," diye ısrar ediyor.

"Artık dürüst davranıp yeteneğin konusunda gerçekleri söylemelisin. Neden baştan beri herkese yalan söyleme gereği duydun ki?" diye devam ediyorum.

"Sen koçun, *kütle manipülatörü* haricinde birini oyun kurucu pozisyonunda takıma alacağına gerçekten inanıyor musun?" diye soruyor Duke.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum.

Duke, "Eh, her ne kadar *Telekinezi* yeteneğim olmadan da müthiş atışlar yapsam da tabii ki koymazdı. Babam, futbol takımına girmeyi garantilemem için bunun tek yol olduğunu düşündü," diye açıklıyor.

"Takıma girmek senin için bu kadar önemli demek," diyorum.

Duke, "Evet," diye cevap veriyor.

"Takım arkadaşların başkalarını sakatlayarak kariyerlerini mahvedebilsinler diye insanların duygularını yatıştırılmaya istekli olacak kadar mı önemli?" diye soruyorum.

Duke hiçbir şey demiyor.

"Ray bunu nasıl yapıyor? İnsanları nasıl sakatlıyor?" diye soruyorum.

"Ray futbol topundan çok daha fazlasını hareket ettirebiliyor. Kaslar ve kemikler gibi," diyor Duke.

Onu durdurma ihtiyacı hissederek elimi kaldırıyorum.

"Eğer koç benim gerçek yeteneğimi öğrenirse takımda oynamama izin vermez," diyor.

Artık Duke'ün gitmesine hazır olduğum için, ayağa kalkıyorum. "Bu çok kötü. Seninle bir anlaşma yapalım. Sen takımındaki oyuncuların Normal okullarla oynarken yeteneklerini kullanmalarını önle, ben de koça senin gerçek yeteneğinden bahsetmeyeyim," diyorum. Kapiya doğru yürüyorum. Duke yanından geçerken elini koluma

sürtüyor. Kolumu hemen geri çekiyorum. “Ha, bir de üniversite seçiminde sana yardım etmemi istiyordun değil mi? diye soruyorum.

Duke, “Evet,” diyor. Ağzımdan çıkan tek bir sözcüğe bu kadar umut yüklemesi beni öldürüyor.

“Bence California’daki o okul senin için en iyi seçenek olabilir. Tabii daha uzakta olan başka bir tane daha yoksa,” deyip odadan dışarı çıkıyorum.

Laila ortalıkta yok. Acaba *Şifacı* bizi taburcu etmek için uğradı mı?

Koridoru yarıladığımda, babamın bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Aramızdaki mesafeyi koşarak kat ediyorum ve ona sımsıkı sarılıyorum. “Burada ne işin var?” diye soruyorum.

Babam, “Beni şüphelileri sorguya çekmem için uçakla buraya getirdiler. Her hâlükârda seni görmeye gelirdim. İyi misin?” diyor.

“İyi olacağım,” diye cevap veriyorum.

“Düşünüyordum da..,” diyor babam.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

“Belki tatilde Yerleşkeden uzaklaşmak için Dallas’a gelip benimle kalmak istersin diye düşündüm; her şeyden bir süreliğine uzaklaşmak için,” diyor.

Laila’nın koridorda babamın arkasından yaklaştığını görüyorum. “Bizi taburcu ettiler mi?” diye soruyorum.

Laila, “Evet,” diyor. Babama başıyla selam verip yandan sarılıyor. “*Şifacı* iyi göründüğünü söyledi,” deyip boynuna dokunuyor.

Babam Laila’ya, “Sen iyi misin?” diye soruyor.

Laila elini sallayıp “Parmak eklemlerim biraz acıyor ama iyiyim,” diyor.

Babam, “Ben de tam Addie’ye tatilde gelip benimle kalması gerektiğini söylüyordum. Sen de gelmelisin,” diyor. Elini arka cebine atıp iki tane bilet çıkarıyor. “Lise futbol takımı bir tatil kupasında oynuyor,” diye açıklıyor.

Kaşlarını kaldırıp Laila’ya bakıyorum. “Sen de şu Normal erkek arkadaşını görebilirsin. Adı neydi? Rowan mı?” diyorum.

Laila gülüyor. “Her neyse. Eğer doğru hatırlıyorsam, senin de göz koyduğun bir kovboy vardı,” diye cevap veriyor.

“Evet. Çizme giymişti, rahat bir duruşu vardı...”

Gözümün önüne bir çift kahverengi göz ve koyu renk saç geliyor.

“Trevor.”

Göğsümü bir sıcaklık hissi kaplıyor ve birden Trevor oradaymış gibi hissediyorum. Hayali o kadar net ki neredeyse ona uzanıp dokunacakmışım gibi. Koridor ve hastane yok oluyor. Ben tahta merdivenlerde otururken önümde çömeliyor. Yüzünde derin bir ifade var. Göğsü dizlerime değiyor ve kalbim hızlanıyor. “İyi misin?”

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, fakat soru Laila’nın sesinde tekrarlanıyor. “İyi misin?” Laila kolumdan tutup beni hafifçe sarsıyor.

Hastanenin geniş koridoru geri dönüyor. Derin bir nefes alıyorum. Bu bir *araştırma* gibiydi ama... hayır. Bakışlarım Laila ve babam arasında gidip geliyor. “İyiyim. İyi olacağım. Evet, seninle birlikte eve gitmek istiyorum babacığım,” diyorum.

• • •

TEŞEKKÜRLER

Pek çok bebek gibi, bu kitap da uzmanlardan oluşan bir takım olmadan dünyaya gelemezdi. Öncelikle temsilcim Michelle Wolfson'a teşekkür etmek istiyorum; çünkü eğer bu hikâyeye inanmasaydı, bu kitap yalnızca belgeler klasörümde bekleyen metinlerden biri olacaktı. O benim bu sektördeki dayanağım. Eğer ona tutunamasaydım nerede olurdum bilmiyorum. Teşekkür ederim Michelle. Ayrıca muhtemelen bu evrendeki en iyi editör olan Sarah Landis'e teşekkür ederim. Onun kitabıma olan aşkı, kendime inanmama yardımcı oldu. Ve redaktörüme teşekkür ederim. (Kendisi muhtemelen bu cümleye Ve ile başlamamam gerektiğini söylerdi. Ya da belki bana bunun eski bir kural olduğunu söylerdi. Gördünüz mü? Ona ihtiyacım var.) HarperTeen'de Dönüm Noktası'nın gerçeğe dönüşmesine yardımcı olan diğer herkese teşekkürler.

Bütün aileme, özellikle de onlara ayıracağım zamanı peşinde koştuğum hayalimle paylaşmama izin veren çocuklarım Hannah, Autumn, Abby ve Donovan'a, yaptığım her şeyde beni destekleyen kocam Jared'a ve bana, yıllar geçtikçe giderek büyüyen bir kitap sevgisi aşıladıkları için anneme ve babama teşekkür etmek istiyorum. Seni özleyorum babacığım. Ve Anneciğim, gücün bana her gün örnek oluyor.

Bu kitap en başından beri beni bırakmayan muhteşem okurlarım

olmadan sorgu aşamasına bile gelemezdi. Stephanie Ryan, Heather Garza, Chris DeWoody, Rachel DeWoody, Candice Kennington, Jenn Johansson, Natalie Whipple, Renee Collins, Julie Nelson, Linda Cassidy-Lewis, Tricia Sutton, Ed DeFranco, Kevin Ryan, Melissa Braithwaite, Rachel Braithwaite, Nicki Broby, Jenny Weech, Heather Hague, Misti Hamel, Brianne Seamons ve Elizabeth Minnick; önerileriniz ve arkadaşlığınız benim için paha biçilmez. Ve isimlerini sayamayacağım kadar çok sayıdaki tüm diğer okurlarıma, bütün taslak metinlerin bir kısmını ya da tamamını okuyanlara (sizler cesur gönüllü insanlarsınız) teşekkürler.

İnsan aynı zamanda yazar olan bir en iyi arkadaş ve sizin kadar okuyan bir kız kardeşe her zaman sahip olmaz. Bu yüzden Candice, yazı dünyasının içinde ve dışında, bir kadının isteyebileceği en iyi arkadaş olduğu için özel bir teşekkürü hak ediyor. Ve yazdığım her kelimeyi okumaya istekli olan ve kendimi daima bir rock yıldızı gibi hissettiren kız kardeşim Stephanie'ye teşekkür ederim. Senin desteğin benim için dünyalara bedel. Pürüzleri küçümseyerek aşmama yardımcı olan Jenn'e ve moralim bozuk olduğunda beni ayağa kaldıran Natalie'ye teşekkürler. Renee'ye vazgeçmeme izin vermediği için ve Julie'ye bütün gizli hatalarımı bulduğu için teşekkür ederim.

Son olarak bana yazmanın dışında da bir hayat olduğunu (gerçi bunu hatırlamak için mücadele veriyorum, fakat deniyorum) hatırlatan ve kadınlara yönelik aşk filmi merakımı paylaşan arkadaşlarım Elizabeth, Stephanie ve Rachel'a teşekkür ederim. Egzersiz yapmam için beni motive eden Brittney, Courtney, Emily ve Mandy'e teşekkür ederim.

